GLENN COOPER

SEMNUL CRUCII

PRIMUL ROMAN DIN SERIA
CAL DONOVAN

„Incandescent și exploziv." *James Rollins*

virtual-project.eu

GLENN COOPER

— (Cal Donovan #1) —

SEMNUL CRUCII

Original: *Sign of the Cross* (2018)

Traducere din limba engleză:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

UNU

Provincia romană Siria, Palestina, 327

Soarele necruţător al Ierusalimului pârjolise pământul şi îl făcuse tare ca piatra. În ciuda căldurii din timpul zilei, muncitorii, cu busturile goale şi înarmaţi cu târnăcoape grele, nu îndrăzneau să rupă ritmul muncii. Doamna se afla prin apropiere, urmărindu-le fiecare mişcare, ascultând sunetele muzicale ale fierului care lovea pământul întărit.

Ea şedea, la umbra cortului, pe un morman de pietriş aplatizat şi supraveghea săpăturile. Soldaţi romani încruntaţi stăteau de pază la fiecare colţ al ţarcului deschis. Aceşti bărbaţi şi camarazii lor, care înconjuraseră locul, nu erau legionari obişnuiţi, ci o cohortă de centurioni de elită, aleşi chiar de împărat. Nu existau ameninţări specifice la adresa doamnei şi nici măcar o atmosferă ameninţătoare în general. De fapt, cei mai mulţi oameni din Ierusalim îi susţineau activităţile şi îi apreciau generozitatea faţă de cei săraci. Dar nu trebuia să lase loc de greşeală. Un singur nemulţumit cu o praştie ar fi putut să producă un dezastru. Aceasta era mama împăratului, o împărătească puternică.

Flavia Iulia Elena Augusta.

Femeia de rând care devenise consoarta unui împărat, Constantinus Chlorus, şi care dăduse naştere altuia, şi mai important, pe care istoria va ajunge să-l cunoască drept Constantin cel Mare. Bărbatul care sfidase secole de tradiţie romană, măturase zeii şi se convertise la creştinism.

Dacă el măturase zeii, atunci Elena fusese mătura.

Atât de îndrăgostită era de această nouă religie creştină încât, la vârsta de aproape optzeci de ani – când cele mai multe femei de viţă nobilă, complet senilizate, erau purtate dintr-o cameră într-alta, prin confortabilele vile romane – sprintena Elena făcea

pelerinaje în locuri îndepărtate, în căutarea relicvelor lui Iisus.

Ajunsă în oraşul sfânt Ierusalim, împreună cu suita sa, uimise oamenii de rând umblând printre ei, în pieţe şi biserici, întrebând ce ştiau de la strămoşii lor despre locul în care se află mormântul lui Iisus şi despre Golgota: locul în care fusese răstignit. Istoria transmisă oral era puternică. Trei sute de ani într-o ţară atât de veche şi de plină de legende nu însemnau decât un grăunte de timp. Acum, la doi ani de la începere, expediţia se apropia de final, iar succesul Elenei era uluitor. Construise biserici în locul din Betleem unde credea că se născuse Iisus şi pe Muntele Măslinilor, locul înălţării sale. Dar aceste descoperiri nu erau decât fleacuri în comparaţie cu imensa misiune de pe Golgota: zona cel mai des menţionată de către localnici ca fiind locul înmormântării lui Iisus. Cu două sute de ani în urmă, împăratul Hadrian începuse reconstrucţia Ierusalimului, în urma revoltelor violente şi distrugătoare ale evreilor. Pe Golgota, el acoperise terenul cu pământ şi ridicase un mare templu închinat lui Venus, şi Elenei îi revenise sarcina să distrugă clădirea, piatră cu piatră.

Veneratul episcop Macarie al Ierusalimului era tovarăşul de nedespărţit al Elenei, sfătuitorul spiritual, şi el fusese cel care alesese locul pentru săpături, odată ce zona fusese eliberată. O echipă de bărbaţi cu târnăcoape şi lopeţi (cea mai mare parte sirieni şi greci), conduşi de un supraveghetor, un sirian impunător numit Safar, descoperise curând un mormânt vechi, tăiat în piatră în stil evreiesc. Safar îl ajutase pe Macarie să coboare pe o scară în groapa excavată şi, când bătrânul episcop revenise alături de Elena, proclamase, în lacrimi, că acesta era adevăratul mormânt al Mântuitorului. După câteva săptămâni, undeva în apropiere, săpătorii descoperiseră trei perechi de bârne de lemn, descompuse şi pietrificate. După ce fuseseră scoase din groapă şi aşezate pentru ca Elena să le cerceteze, ea şi Macarie declaraseră cu bucurie că acestea erau

crucile lui Hristos şi ale celor doi hoţi. Dar care dintre ele fusese a lui Hristos?

Macarie propuse o soluţie pentru această problemă supărătoare.

Bucăţi din cele trei cruci fuseseră duse lângă o femeie bolnavă, care era pe moarte din cauza unor tumori în stomac. La început, una dintre bucăţile de lemn fusese aşezată în mâna ei. Nu se întâmplase nimic. Nici cea de a doua bucată nu avusese vreun efect. Dar a treia bucată fusese miraculoasă. În timp ce strângea aşchia de lemn, pielea femeii îşi schimbase culoarea din galben în roz, iar umflătura din burtă se retrăsese. Ea se ridicase, pentru prima oară după multă vreme, şi zâmbise.

Găsiseră Sfânta Cruce.

Elena mai avea o singură misiune înainte să-şi ia relicvele şi să pornească înapoi spre Roma. Ea îi trimise pe săpători înapoi în groapă să găsească şi cuiele răstignirii.

— Ar trebui să fie trei, sau patru? îl întrebă ea pe Macarie.

Episcopul se aşeză alături de ea în cort.

— Nu ştiu, doamna mea. Unii călăi preferau să bată cuie separate pentru fiecare gleznă. Alţii înfigeau un singur cui în ambele glezne.

— Aş vrea să se grăbească, spuse ea. Sunt femeie bătrână.

Episcopul râse îndatoritor. O auzise spunând lucrul acesta de nenumărate ori.

Jos în groapă, ascuns vederii lor, Safar îşi supraveghea oamenii cum îndepărtau pământul de sub locul în care găsiseră Sfânta Cruce. Ochii săi ageri observară ceva. Îl împinse într-o parte pe cel mai apropiat muncitor şi continuă să sape cu târnăcopul lui. În timp ce săpa, aşezat în genunchi, dezveli un cui mare, înnegrit de rugină. Era lung cât palma unui om, cu secţiune pătrată şi capul turtit, intact. Era pe punctul să-l tragă afară când privirea i se opri asupra unui alt punct negru, în apropiere, şi, curând, descoperi un al doilea cui, ceva mai scurt, cu vârful rupt. Apoi un bărbat aflat la câţiva paşi

depărtare îl strigă în siriană. Găsise încă un cui şi, în timp ce Safar săpa în jurul lui, observă încă ceva negru. În curând, descoperiră patru cuie. Ultimului dintre ele îi lipsea jumătate din cap, aparent smuls când fusese bătut sau când fusese scos din cruce.

— Doamna va fi mulţumită, nu-i aşa? îl întrebă lucrătorul pe Safar.

— Sunt convins că va fi foarte mulţumită, spuse Safar şi ridică privirea către cerul palid. Treaba ei s-a încheiat. Acum ne va părăsi.

— Ne va da nişte monede? întrebă lucrătorul.

— O să-mi dea mie o pungă cu bani şi, dacă îţi ţii gura închisă, o să primeşti o mare parte din ei.

— Să-mi ţin gura închisă despre ce?

— Ea va primi doar trei cuie.

— Şi al patrulea?

— Acela este al meu, spuse el şi arătă către ultimul găsit, cel cu capătul rupt. Am îndurat destule lucrând sub comanda unei femei.

— E împărătească.

— Dar tot femeie e. Aceasta e răsplata mea pentru umilinţă. În afară de asta, este rupt şi ne va acuza pe noi că am produs paguba. Eu o să vând relicva. Dacă vorbeşti, o să mori sărac.

Safar răscoli cu târnăcopul pământul din jurul celui de al patrulea cui până când reuşi să-l tragă afară. Îl strânse cu lăcomie între degete, pentru a-i simţi consistenţa, dar deschise pumnul rapid. Simţise nişte furnicături în încheietura mâinii, o căldură uşor neplăcută, şi băgă rapid cuiul în buzunarul din faţă al robei sale.

Celălalt lucrător ieşi din groapă şi alergă spre cortul Elenei.

— Safar a găsit cuiele, maiestate, declară el.

Faţa ridată a Elenei se lumină la auzul acestei veşti.

— Câte? întrebă ea, în timp ce Safar se apropia. Trei sau patru?

Safar rânji, arătându-şi strungăreaţa.

— Trei, maiestate. Doar trei.

DOI

Asuncion, Paraguay, 1955

Era un băiat sensibil, de unsprezece ani, înclinat să tresară atunci când tatăl său se înfuria, ceea ce îl făcea pe acesta să se enerveze şi mai tare.

— Fii bărbat, la naiba! Nu te smiorcăi!

Tatăl lui era ca un vulcan. Când presiunea din interiorul lui depăşea limita, erupea. Otto Schneider era un om atât de singuratic, încât nu exista altcineva pe care să se descarce în afară de fiul şi soţia sa. Dar, pentru fiecare zece dăţi când îl ameninţa pe tânărul Lambret pentru vreo abatere reală sau imaginară, îl pocnea o singură dată. Această proporţie de unu la zece era atât de nefiresc de precisă, încât tânărul Lambret ştia exact când îi venea rândul pentru vânătăi şi se pregătea pentru asta. Mama lui nu putea suporta pedeapsa corporală, aşa că, atunci când devenea iminentă, fugea din cameră, înlăcrimată, şi revenea când se termina, ca să-i ofere sărutări şi o bucată de prăjitură. Şi atunci când ea devenea ţinta unei mâini prea grele sau mai rău, fiul îi copia bunătatea şi îi aducea dulciuri mamei sale.

— Îl urăsc!

— Nu vrea să fie rău, Lambret. Trebuie să-l iubeşti. Se află sub o presiune teribilă. A fost general, un om important. Acum, este, ei bine, este tatăl tău. Trebuie să înţelegem.

Băiatul nu era înscris la şcoală. Tatăl său refuzase să-l lase să înveţe spaniolă, pe care el o considera o limbă decăzută şi cu cât mai puţini oameni ştiau că familia din casa modestă era germană, cu atât era mai bine. În ţara lor, mama lui fusese profesoară de limbi străine şi ea era cea care trata cu lumea aflată dincolo de poarta grădinii. Ea îl pregătea acasă pe Lambret, şase zile pe săptămână, câte cinci ore în

fiecare zi şi, uneori, chiar mai mult dacă tatăl lui considera că este prea puţin. Pe lângă literatură şi cultură germană, băiatul avea constant ore de latină şi greacă. Istoria era singurul subiect de care Otto era interesat. Încercările şi suferinţele rasei ariene erau deosebit de importante pentru el. Băiatul trebuia să afle adevărul, nu propaganda şi rahaturile sioniste. Băiatul se născuse la Berlin, la sfârşitul lui 1944, când războiul mergea din rău în mai rău. Otto îl botezase Lambret, ceea ce, în germana veche, însemna „lumina pământului", un gest mult prea optimist având în vedere cufundarea în întuneric a Germaniei. Încuiată în biroul tatălui său se afla o fotografie a lui Himmler care îl săruta pe micuţul Lambret pe obraz.

Biroul era sursa unei fascinaţii nemărginite. De-a lungul anilor petrecuţi în casă, băiatul îşi văzuse tatăl descuind sertarele biroului pentru a admira tot felul de artefacte minunate. Când îl întrebase despre ele, fusese întotdeauna refuzat cu furie, până în momentul în care tatăl lui îi spusese, în sfârşit, că, într-o zi, toate comorile din birou vor fi ale lui.

— Când?

— Când voi fi mort.

— Când va fi asta?

— Destul de curând, dacă nemernicii vor reuşi.

Lambret nu ştia cine erau aceşti nemernici, dar se baza, în tăcere, pe ei.

În ultima vreme, când tatăl lui îşi făcea somnul de după-amiază, iar mama lui pregătea cina, băiatul ceda curiozităţii şi făcea incursiuni prin cameră pentru a căuta cheia sertarului. Era o cameră mare, cu multe posibile ascunzători. Erau sute de cărţi, scrumiere, suporturi de pipe, halbe de bere decorative sau cu însemnele regimentului şi o grămadă de nimicuri. Exista şi posibilitatea ca tatăl său să ţină cheia la el. Dar Lambret nu se descuraja. Nu petrecea mai mult de cinci minute în fiecare zi în căutările lui pe furiş. Dacă ar fi fost descoperit cotrobăind prin camera interzisă, consecinţele ar fi fost dezastruoase.

Lambret încercă din nou. Privind des spre pendula de pe şemineul din birou, ca să nu piardă noţiunea timpului, băiatul se uită dedesubtul şi în interiorul fiecărei halbe de bere, deşi mai făcuse asta şi înainte. Un câine din vecini începu să latre. Pendula bătu o dată la şi jumătate. Îi trecu prin minte că nu cercetase niciodată ceasul. Trase un scaun, se căţără pe el, ridică ceasul acoperit cu o cupolă de sticlă şi îl aşeză pe birou. Pe postamentul de aramă scria ceva: o inscripţie onorifică pentru tatăl lui din partea regimentului şi o zvastică incrustată cu rubine mici. Ridică ceasul şi se uită sub el. Acolo, prinsă cu o cureluşă de piele, se afla cheia mult dorită.

Câinele lătră din nou.

Tremurând, băiatul luă cheia şi o introduse în gaura de la sertarul de sus. O întoarse şi auzi un sunet plăcut în timp ce sertarele laterale se deschiseră. În depărtare, o auzi pe mama lui aşezând o oală grea pe aragaz. Mai avea doar jumătate din timpul de explorare. Se duse direct la sertarul cel mai de jos, din dreapta. Acela din care îl văzuse pe tatăl său cum scosese, cu mult timp în urmă, un artefact care-i înfierbântase imaginaţia până în ziua de astăzi. Înăuntru se afla un singur obiect, învelit în catifea verde.

Era greu.

Se aşeză pe scaunul tatălui său, îl aşeză pe birou şi îl dezveli încet.

Era exact aşa cum şi-l amintea.

Suliţa avea şaizeci de centimetri lungime, de la vârful ascuţit până la înmănuşare, iar partea cea mai lată măsura cinci centimetri. Oţelul era întunecat, aproape negru. Băiatul era fascinat de greutatea şi de ornamentele lui. O folie subţire de aur bătut, atât de strălucitoare încât îi lua ochii, era înfăşurată în jurul secţiunii mediane a lamei. Deasupra foii de aur, o ţepuşă neagră, subţire, era prinsă într-o gaură făcută în oţel, cu patru spirale separate de fire subţiri de argint, bine strânse. Suliţa părea să fie întruchiparea

puterii fizice şi, când băiatul o luă în mâinile lui micuţe, aproape că-i putu simţi puterea distructivă.

— Ce faci acolo?

Lambret aproape că scăpă arma.

Tatăl lui stătea în uşă, cu picioarele goale.

— Îmi pare rău, se bâlbâi băiatul.

— Ştii că urmează fii aspru pedepsit, nu-i aşa?

Lambret ştia că îl aştepta o bătaie şi avea să fie una foarte rea. Dar ceva nu se potrivea. Tatăl lui era mult prea calm pentru aceste împrejurări şi asta îl tulbură şi mai tare pe băiat.

Avea gura atât de uscată, încât abia dacă putea articula cuvintele.

— Ştiu.

— Am auzit câinele lătrând, spuse tatăl lui, absent, păşind în cameră.

Pentru o clipă, Lambret se gândi să se apere cu obiectul pe care-l ţinea în mâini.

— Ştii ce este asta?

— O suliţă?

— O lance, de fapt. Vârful unei lănci romane. Este o replică. Ştii ce înseamnă asta?

— Că nu este adevărată?

— Este destul de adevărată. Înseamnă că nu este originală, dar este destul de specială. Este o replică după Lancea lui Longinus, pe care unii o numesc şi Lancea Destinului. Ai auzit vreodată de ea?

Băiatul clătină din cap.

— Longinus a fost soldatul roman care şi-a folosit lancea ca să-l ucidă pe Iisus, când se afla pe cruce. Creştinii spun că lancea este sfântă.

— Şi este?

— Nu ştiu asta, dar are anumite puteri. Cea adevărată, adică.

Lambret se simţi încurajat de fluiditatea conversaţiei. De obicei, pedeapsa era precedată de câteva serii scurte de strigăte şi înjurături.

— De unde o ai?

— Mi-a fost dată, în ultimele zile ale războiului, de către Heinrich Himmler, personal. Ştii cine a fost el, nu-i aşa?

— Da.

— Himmler avea adevărata Lance Sfântă, dar era prea valoroasă ca să o ţină la vedere, aşa că a comandat această replică la un faimos făuritor de săbii japonez, care a venit în Germania tocmai de la Kyoto. La sfârşitul războiului, Himmler mi-a dat-o mie, pentru serviciile aduse Reichului. A fost un moment înălţător.

— Unde se află cea adevărată?

— A, vom avea această discuţie atunci când vei fi mult mai mare. Am mari speranţe pentru tine, Lambret. Sper că te vei ridica la înălţimea numelui tău şi vei readuce lumina şi speranţa în sărmana noastră patrie. Cred că este destinul tău ca într-o zi să găseşti…

Din bucătărie se auzi un ţipăt scurt. Auzind-o pe mama lui plângând, băiatul scăpă vârful suliţei pe covor.

Otto Schneider alergă la fereastra biroului şi dădu perdelele la o parte. Pe trotuar aştepta un sedan negru.

Lambret auzi paşi grei care tropăiau pe hol.

Tatăl lui scuipă cuvintele.

— Porci israelieni. În sfârşit, s-a întâmplat, zise el, străbătând distanţa de la fereastră până la birou din doi paşi. Deschise sertarul din centru şi luă un pistol mic şi negru, acelaşi model de Walther pe care îl folosise şi Hitler pentru el însuşi. Lambret îl văzu cum îşi ridică pistolul la tâmplă.

— Tată?

— Nu te uita în altă parte! strigă tatăl său. Nu vreau să priveşti în altă parte! Asta o să te transforme în bărbat!

Uşa biroului se trânti de perete şi cineva strigă: „Nu!”

Lambret făcu aşa cum i se spusese şi îl văzu pe tatăl său zburându-şi creierii.

TREI

Abruzzo, Italia, în zilele noastre

Tânărul preot Giovanni Berardino se trezi din somnul de după-amiază, ud de sudoare. Obloanele erau trase şi camera lui era întunecată şi neplăcut de caldă, în ciuda ventilatorului care se învârtea pe masă. Chiar şi simplul gest de a-şi aprinde lampa de pe noptieră devenise dificil. Deja se învăţase să se dea jos din pat fără să-şi folosească mâinile, dându-şi picioarele jos cu viteză şi folosindu-se de inerţie ca să se ridice. Odată ridicat, îşi verifică, ezitant, încheieturile bandajate cu tifon. Erau pătate cu sânge proaspăt. Înecându-şi lacrimile, îşi împreună cu grijă palmele şi îşi plecă fruntea pentru rugăciune.

Sângerarea dureroasă începuse în urmă cu o lună. Până acum reuşise să o ascundă de noii săi enoriaşi din oraşul medieval Monte Sulla, dar se temea că va fi descoperit şi obligat să consulte un medic. Călugăriţele şi câţiva enoriaşi observaseră deja că dispoziţia jovială pe care o afişase la sosire devenise amară şi începuseră să bârfească. Era supărat de ceva? Se îndoia de sine însuşi, aşa cum se întâmpla cu mulţi tineri în zilele de început ale preoţiei? Sau era ceva ce îl deranja la noii lui fraţi şi surori?

Casa preotului se afla chiar dincolo de piaţă, faţă în faţă cu vechea biserică Santa Croce. Camera lui mică avea baie proprie şi, acolo, după ce îşi trase pantalonii negri, îşi desfăcu, încet, bandajele. Nu-i plăcea să se uite la răni. Erau adânci şi însângerate, de diametrul unei monede de doi euro. Aplică o alifie şi apoi le înfăşură la loc, folosind ultimul bandaj curat pe care îl mai avea. Va trebui să-şi mai ia de la farmacie în după-amiaza aceasta. Farmacistul făcuse un comentariu despre nevoia lui de atât de mult bandaje: „Faceţi o mumie, părinte?”

Se temea de aceste întrebări, dar ce putea să facă? Nu le putea cere maicilor Theresa şi Vera să-i cumpere ele.

În ciuda căldurii, fusese nevoit să renunţe la haina clericală cu mâneci scurte, în favoarea uneia cu mâneci lungi. Îşi trase una peste maiou şi începu lenta şi dificila sarcină de a o încheia. Când termină, îşi puse gulerul clerical şi tresări.

Viziunea începu la fel de brusc şi de neaşteptat ca întotdeauna. De când îi apăruseră rănile, nu trecuse nicio zi fără cel puţin una. Aceasta era a doua de la micul dejun. Ajunsese să se bucure de aceste momente din mai multe motive, dintre care unul era dispariţia durerii. Închise ochii strâns şi îşi lăsă braţele să atârne, îngăduind viziunii să-l cuprindă, să treacă prin el.

Faţa i se îmblânzi şi şopti: „Da, da, da, da”.

Exact în acelaşi moment, Irene Berardino făcea cumpărături în centrul oraşului Francavilla al Mare, la vreo nouăzeci de kilometri spre est de Monte Sulla, pe coasta Mării Adriatice.

Cărând o pungă grea, de plastic, plină, părăsi aerul răcoros din supermarket şi ieşi în umezeala încinsă de pe Viale Nettuno. Tocmai pornise spre apartamentul pe care-l împărţea cu mama ei când înţepeni în loc uitându-se la bărbatul care tocmai intra într-un magazin. La început se gândi că schimbarea bruscă de temperatură o afectase şi mintea îi juca feste, dar nu-i luă prea mult ca să-şi dea seama că vederea nu o înşela.

Nimeni nu arăta la fel ca fratele ei şi acesta se afla în magazinul lui favorit de îngheţată.

Era uşor de observat, pentru că era mai înalt de un metru optzeci, plinuţ, cu părul negru tuns scurt, cu linia superioară a părului în formă de V şi perciuni retro. Şi apoi erau picioarele, atât de mari încât toată copilăria fusese tachinat pe tema asta. „Ce sunt alea, încălţări sau bărci?”, obişnuiau să strige copiii. Şi, desigur, era gulerul lui de preot.

— Giovanni! strigă ea, când uşa se închise în urma lui.

Merse grăbită în josul străzii şi se uită prin geamul magazinului. Proprietarul se afla în spatele tejghelei şi punea în pahare de plastic îngheţată cu fulgi de ciocolată pentru o femeie şi cei doi copii ai ei. Nici urmă de Giovanni.

Deschise uşa şi intră.

— Mă scuzaţi, spuse ea. Unde s-a dus preotul?

— Ce preot? întrebă proprietarul magazinului.

— Cel care tocmai a intrat.

— N-am văzut niciun preot.

— Îmi pare rău, zise Irene. Tocmai l-am văzut intrând.

Femeia se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— N-a intrat nimeni, spuse ea.

— Este imposibil, zise Irene. Există o toaletă sau o uşă în spate?

— Numai în spatele tejghelei, spuse proprietarul, iritat. Nu a intrat nimeni. Acum, vreţi îngheţată sau plecaţi?

PATRU

Cambridge, Massachusetts, trei luni mai târziu

Adversarul său era cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr decât el; o perlă a Harvard Boxing Club, unde cei mai mulţi dintre membri nu îşi puseseră niciodată o pereche de mănuşi de box înainte să se alăture clubului. Puştiul, venit din Louisiana, era excepţia. Participase vreo doi ani la Junior Golden Gloves, în timpul liceului, şi era căpitanul clubului.

Cal Donovan se mai antrenase cu el înainte, dar nu în ultima vreme. Fusese un an aglomerat. Cu o groază de cursuri, cu scrisul şi cu angajamentele pentru conferinţe, timpul lui Cal pentru sala de sport avusese de suferit.

— Nu prea v-am mai văzut pe aici în ultima vreme, îi strigă puştiul când îl văzu urcând în ring.

— M-am antrenat în secret, spuse Cal şi îşi lovi mânuşile una de alta.

Ringul de box fusese ridicat într-un cort, în Science Center Plaza din cadrul universităţii. Era noaptea anuală de lupte a clubului, şi studenţii curioşi intraseră în cort, ocupaseră locuri şi, pe măsură ce atmosfera serii se încălzea, se alăturau huiduielilor şi ţipetelor cerute de ocazie.

Clubul era o ciudăţenie sportivă prin faptul că-şi atrăgea membrii atât din rândul studenţilor, cât al corpului didactic, deşi, în ultimii ani, Cal fusese singurul membru din corpul didactic. Boxase pentru prima dată în timpul scurtului stagiu în armată, înainte să ajungă la concluzia că, poate, până la urmă, colegiul nu era o idee chiar aşa de rea. De-a lungul timpului, folosise sportul ca pe o modalitate de a se elibera de tensiune, dar nu toată lumea considera, inclusiv tânărul său asistent din colţ, că asta este o idee foarte bună.

Joe Murphy avea un accent de irlandez pur din Galway abia coborât din avion.

— Uită-te la el cât e de mare, spuse Joe, privindu-l pe puşti cum dansează şi cum dă o serie de lovituri în aer. Este şi rapid. Cred că ar trebui să abandonezi.

— Nu te prea pricepi la discursuri motivaţionale, spuse Cal. Fă ceva util şi unge-mă cu nişte Vaseline.

— Unde să te ung?

— Pe sprâncene, Joe. Ai văzut vreodată un meci de box?

— Nici măcar unul. Cum poate să ajungă la sprâncene prin cască?

— Ai fi surprins.

Murphy îndeplini sarcina, ieşi din ring şi apucă un prosop.

— Ce vrei să faci cu ăla? întrebă Cal.

— Mă pregătesc de abandon. Prosopul este semnul, nu-i aşa?

Crainicul, un antrenor de la departamentul de sport de la Harvard, care era şi antrenorul clubului, apucă microfonul.

— În regulă, doamnelor şi domnilor. Aceasta este ultima luptă din programul nostru, la categoria 80 de kilograme. În pantaloni vişinii, direct din Baton Rouge, să auzim ovaţiile pentru căpitanul clubului şi student în ultimul an, Jason „Kid Bayou" Moran.

Urale puternice se auziră din zona în care se afla un grup de prieteni ai lui Moran de la Adams House.

— Şi în pantaloni albaştri, cu siguranţă cel mai neobişnuit membru al clubului nostru, din Cambridge, să auzim uralele pentru Calvin „Spintecătorul" Donovan, profesor de istoria religiilor şi arheologie la Facultatea de Teologie de la Harvard! Ce ziceţi, să vă aud din toţi rărunchii!

Nu se auziră decât câteva aplauze politicoase, însă o femeie aşezată cu câteva rânduri mai în spate strigă.

— Dă-i bătaie, Cal!

Cal se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune adâncă.

— Îl cunoşti? o întrebă o altă femeie care o însoţea.

— O, da, îl cunosc.

— Îl cunoşti sau *îl cunoşti?* insistă ea.

— Ambele, de fapt. Am fost împreună în urmă cu câţiva ani.

— Trecut. Trecutul este bun. Arată splendid. Este combinat?

— Din câte ştiu eu, nu, dar lucrurile nu sunt întotdeauna clare când vine vorba despre Cal.

— Câţi ani are?

— Nu ştiu, vreo patruzeci şi cinci.

— Cei mai mulţi tipi pe care-i cunosc de vârsta asta arată ca nişte popice. Ce abdomen are! Mi-l prezinţi?

— Cu o singură condiţie.

— Care?

— Să-mi promiţi că nu mă vei urî mai târziu pentru asta.

După ce Cal şi Jason primiră instrucţiunile de la arbitru, puştiul îşi scoase pe jumătate proteza dentară cu limba şi spuse:

— Văd că ai un preot în colţ. Perfect. Apoi o supse expert, aşezând-o înapoi la locul ei.

Cal se temu că şi-ar putea pierde proteza pe saltea dacă ar încerca aceeaşi manevră, aşa că se mulţumi să zâmbească şi să mormăie. Înapoi în colţul lui, părintele Murphy strigă spre el:

— Stai departe de stânga lui şi dacă tot faci asta, stai departe şi de dreapta lui.

La sunetul clopotului, puştiul se lansă şi îl aşteptă pe Cal să ajungă în centrul ringului. Acolo, fu întâmpinat de o serie de lovituri scurte de stânga, din care jumătate îi atinseră faţa. Casca lui Cal absorbi loviturile cu uşurinţă, dar nu acelaşi lucru se putu spune şi despre directa de dreapta primită în bărbie. Pe aceea o simţi până în tălpi.

Cal se retrase, dar puştiul îl urmări, dându-i o stângă în faţă şi pregătindu-se pentru o altă lovitură de dreapta.

Cal se gândi că era momentul să înceteze să mai fie sacul de antrenament al puştiului şi încercă o combinaţie rapidă stânga-dreapta, dar se împiedică în pantofii măsura 47 ai lui Jason şi ateriză pe saltea, mai întâi cu şoldul.

— A alunecat, strigă arbitrul şi îl împinse pe puşti mai departe în timp ce Cal se ridică.

— De ce dracu' n-ai rămas jos, strigă Murphy.

Era imposibil să-i arate preotului degetul mijlociu, din interiorul mănuşii de box. Când se reluă lupta, Cal mai încasă câteva lovituri în cap şi abia reuşi să trimită un upercut amărât când puştiul se aplecă spre el. Îl nimeri în frunte, dar asta nu păru să-l încetinească. Gâfâind din cauza efortului, Cal se gândi să aştepte să se scurgă timpul şi să încerce să nu mai încaseze şi alte lovituri, dar Jason nu avea de gând să-l lase să scape. Continuă să forţeze, lansând combinaţii eficiente spre faţa lui, cu alonja lui superioară. Cal începea să ameţească. Ar fi putut să cadă la podea sau să încerce altceva. Capul puştiului era prea departe, dar burta lui era în raza de acţiune. Aşa că porni lansat şi îl nimeri pe Jason cu un croşeu puternic de dreapta în stomac, exact când se auzi clopotul.

Murphy îl aştepta în colţ cu un scăunel, o sticlă cu apă şi o găleată pentru scuipat.

— Să fiu sincer, nu suport să privesc asta, spuse el şi turnă nişte apă în gura lui Cal. Nu mi-am închipuit că va fi aşa de violent.

— Nu ştiai că boxul este violent? îl tachină Cal.

— Nu m-am gândit niciodată că varianta de colegiu ar fi, cred.

— Vezi aia, întrebă Cal şi privi către colţul opus.

— Ce să văd?

— Îl freacă pe stomac. Cred că l-am lovit destul de rău. E un pic pufos acolo. Probabil că face ca toţi cei din anii terminali, bea bere şi mănâncă prea multă pâine şi paste.

— Vrei să încetezi să te referi la dieta mea într-un mod atât de depreciativ?

— O să încerc ceva. Dacă nu funcţionează, o să am nevoie de transport la spitalul din Cambridge.

Gulerul clerical al lui Murphy se strâmbase aşa că şi-l aranjă.

— Nu ştiam cât de variate vor fi îndatoririle mele faţă de tine în calitate de doctorand.

Când clopotul sună pentru a doua repriză, Cal îl lăsă pe puşti să vină spre el. Adoptă o atitudine pur defensivă: aplecat mult de mijloc, cu mănuşile ridicate în dreptul feţei şi folosindu-şi antebraţele şi coatele pentru a-şi proteja abdomenul. Adversarul lui muşcă momeala şi se apropie, aruncând o furtună de upercuturi în mănuşile lui Cal, încercând să le depărteze şi să ajungă la faţă.

Cal primi loviturile în mănuşi timp de vreo treizeci de secunde, până când simţi că puştiul pierde din avânt. Atunci, când acesta îşi coborî mâna dreaptă mai mult pentru a-şi lua avânt pentru un upercut, Cal îl lovi cu un croşeu fulgerător de dreapta în stomac.

Puştiul icni îşi lăsă, pentru o clipă, amândouă mâinile moi. Cal continuă cu o stângă în acelaşi loc, o dreaptă puternică şi încă o stângă. Puştiul icni din nou şi se retrase cu o privire sticloasă. Cal nu-l urmări. Înainte ca arbitrul să poată reacţiona, proteza dentară a puştiului sări afară, urmată de ceea ce mâncase la prânz.

Amicii de la Adams House începură să urle spre băiat şi să arunce în ring cu programul mototolit.

Acela fu momentul în care arbitrul interveni şi opri lupta, ridicând braţul lui Cal în semn de victorie. Cal se duse la puşti şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui căzuţi.

— Bună luptă, Jason. Mă bucur că vei absolvi, aşa că nu există riscul unei revanşe.

Murphy se urcă în ring şi îşi felicită mentorul.

— Bună treabă, profesore. Faci cinste acestui sport extrem de tulburător.

Cal arătă spre mizeria din centrul ringului.

— Ţi-am spus că puştiul mănâncă prea multe paste.

Cal îşi desfăcea bandajele de pe mâini, pe un scaun din primul rând, când cele două femei se apropiară de el.

— Impresionant, Cal. Fosta lui iubită era profesor asistent de antropologie.

— Hei, Cary, zâmbi el. Am avut noroc.

— Ăsta eşti tu. Un tip norocos. Aş vrea să-ţi prezint o prietenă. Deborah tocmai s-a alăturat corpului didactic, la catedra de chimie.

— Bună, spuse Deborah, cu entuziasm.

— Ei bine, treaba mea aici s-a încheiat, spuse Cary, fluturând din mână. Vă las singuri.

— Ăsta este un fel de aranjament? întrebă Cal în timp ce continuă să-şi desfacă bandajele.

— Ceva de genul ăsta. Sunt nouă în oraş. Trebuie să fiu ceva mai agresivă ca să cunosc oameni interesanţi.

Era puţin cam prea americană şi prea plinuţă pentru gusturile lui, dar îi plăcu vioiciunea ei.

— Ei bine, nu ştiu prea multe despre catedra de chimie, dar, cu siguranţă, pot să-ţi ofer câteva ponturi general valabile pentru supravieţuire în mediul academic. Prânz, mâine. La clubul corpului didactic?

— Unde este clubul corpului didactic?

— Eşti chiar începătoare, nu-i aşa? Vin să te iau la prânz din faţa laboratorului Mallinckrodt.

Prânzul la clubul corpului didactic, o încăpere luminoasă, de o eleganţă subapreciată, era în stil bufet suedez. După ce Cal şi Deborah îşi umplură farfuriile, se întoarseră la masa lor de două persoane, aflată lângă fereastră.

Chelnerul le oferi o selecţie de vinuri, dar ea îi spuse că nu bea alcool.

— Eu beau, spuse Cal şi comandă un vin alb.

— Cary mi-a spus că îţi cam place să le dai pe gât.

— Ce altceva ţi-a mai spus Cary?

— Mi-a spus că ea s-a despărţit de tine, nu invers.

— Până aici este un martor fidel al istoriei.

— Nu i-am pus prea multe întrebări, spuse ea. Prefer să-mi dau seama singură de caracterul oamenilor.

— Admirabil.

— Am căutat despre tine, totuşi. Numai informaţii concrete.

— N-ai verificat şi cazierul?

— Pentru asta este nevoie de un cod numeric personal.

— Şi ce ai dezgropat?

— Nimic care să mă surprindă. Unul dintre cei mai tineri profesori titulari din istoria Harvardului…

— Al cincisprezecelea cel mai tânăr. Dar cine stă să numere? Dacă n-aş fi pierdut vremea doi ani în armată, aş fi fost al unsprezecelea.

— Cursul tău de Istoria Religiilor este unul dintre cele mai populare de la universitate.

— La mine se promovează uşor.

— Ai mai mult de douăzeci de cărţi şi trei sute de articole publicate.

— Un creier leneş este atelierul diavolului.

— Eşti rapid la replici.

— Era şi asta pe pagina mea de Wikipedia?

— Nu, este o observaţie personală. De ce armată, dacă nu te deranjează că întreb?

— Actul de rebeliune al unui tânăr de optsprezece ani. Am avut, să spunem aşa, o copilărie interesantă. Părinţii mei au avut o căsătorie deschisă şi, dacă ai putea crede că era boemă şi sofisticată, pentru mine a fost un haos cu tot felul de ciudaţi care intrau şi ieşeau din viaţa noastră şi ne perturbau liniştea. Tatăl meu a fost Walter Donovan, al optulea cel mai tânăr profesor de la Harvard, un catolic irlandez din Boston. Mama a fost o evreică din Upper East Side, din Manhattan. El a avut prioritate la numele meu de familie. Ea a avut dreptul să-mi aleagă numele din mijloc, Abraham. Într-un rar compromis, mi-au ales numele mic, protestant, Calvin.

— Cary mi-a spus că iniţialele tale spun totul. CAD.

— Nu este o observaţie originală.

— Cum ai scăpat din armată după numai doi ani?

— Poveste lungă, dar mi-am pocnit sergentul. Ar fi trebuit să fiu dezonorat şi dat afară, dar tatăl meu l-a convins pe senatorul nostru să facă o magie. Harvard m-a primit oricum înapoi, datorită tatălui meu. Dar destul despre mine. Mergi des pe la meciuri de box?

— Ăsta a fost primul. Cary s-a gândit că ar fi interesant.

— Şi a fost?

— Aş spune că da.

Ea era un proaspăt profesor asistent care-şi făcuse cea mai mare parte a pregătirii la Penn. Se apropia sfârşitul anului universitar şi plănuia să-şi petreacă vara aranjându-şi laboratorul şi lucrând la notiţele pentru primul curs pe care urma să-l susţină, în toamnă. Era pornită să-şi obţină titularizarea şi avea un milion de întrebări despre procesul de titularizare al universităţii. Sări peste desert; el îşi luă o porţie, cu vârf, de budincă. Când îşi terminară cafelele, el îi spuse că trebuia să se întoarcă la birou.

— A fost amuzant, spuse ea.

El fu de acord.

— O să fii pe aici, vara asta?

— O parte din ea. De obicei fac muncă de teren, dar acum am un termen de predare pentru o carte. Probabil că o să-mi petrec obişnuita lună la Roma.

— Sună minunat, zise ea luând o carte de vizită din geantă şi scriind numărul de telefon pe spate. Dacă eşti prin preajmă şi vrei să ieşim la un moment dat să bem ceva, spuse ea.

El o băgă într-un buzunar al hainei sale sport, cu un zâmbet şiret.

— Credeam că nu bei.

— Cary m-a avertizat că dacă încep să mă văd cu tine, probabil că o să mă apuc.

★

Divinity Hall era cea mai veche clădire de la Harvard, din afara izolatei Harvard Yard. Construită în 1826, faţada ei dreaptă, din cărămidă roşie, era o mărturie a subestimării protestantismului. În istoria

sa despre Facultatea de Teologie, George Huntston Williams scria că studenţii la teologie trebuiau să fie găzduiţi separat de ceilalţi studenţi pentru cazul în care „ar bea mai mult din spiritul universităţii decât din spiritul profesiei lor”. În ceea ce-l privea pe Cal, clădirea era amplasată perfect. Nu avea decât să coboare treptele de granit şi să traverseze Divinity Avenue pentru a intra în cea de a doua casă a lui, Muzeul Peabody de Arheologie şi Etnologie.

Biroul lui era excesiv de curat. Cărţile care nu mai încăpeau în rafturi erau stivuite vertical, în teancuri perfecte, pe birou şi pe dulapurile din jur. Pe birou se afla un laptop, deschis la capitolul la care lucra, din noua sa carte despre sfântul Toma d’Aquino, iar cursorul clipea pe cuvântul Dumnezeu. Pe podea erau aşezate cutii cu fişe care conţineau notele lui de documentare. Cal era meticulos. Tehnicile lui de luat note erau o revenire la era de dinaintea computerelor, la epoca notelor făcute cu stiloul pe fişe. Când venea momentul să scrie o carte, fişele erau amestecate şi aranjate şi astfel apărea capitolul. Era felul în care văzuse că-şi făcea documentarea tatăl lui şi, chiar şi în ziua de azi, folosea stilourile Montblanc ale acestuia.

Părintele Murphy se aşeză în faţa lui Cal, pentru analiza săptămânală a tezei sale, un interogatoriu binevoitor prin care intenţiona să-l menţină pe tânărul preot pe direcţia bună pentru a-şi termina disertaţia pentru doctorat, de anul viitor. Subiectul lui era o examinare a lucrărilor papei Grigore, unul dintre primii cronicari ai Sfântului Benedict. Aplecat asupra celui mai recent capitol al lui Murphy, Cal îl trimise să cerceteze o traducere latină a uneia dintre scrisorile papale existente ale lui Grigore.

— Cred că laşi în umbră semnificaţia ei ca să se potrivească tezei tale, îi reproşă el.

— De fapt, nu cred că fac asta, spuse Murphy, defensiv, înainte de a admite că, poate, făcea exact asta.

Una dintre secretarele departamentului ciocăni la uşă.

— Sunt într-o întâlnire, spuse Cal.

Femeia părea fâstâcită.

— Îmi pare rău, profesore, dar este cardinalul.

— Care dintre ei? Sunt două sute nouăsprezece.

— Cardinalul da Silva.

Cardinalul de Boston era un vechi prieten al lui Cal şi Murphy îşi adună hârtiile, conştient că era pe cale să fie dat afară. Cal se uită la telefonul de pe birou. Niciuna dintre linii nu clipea.

— Ei bine, nu-l putem lăsa să aştepte, spuse Cal. Fă-mi legătura.

— Nu este la telefon, spuse ea, este aici. A zis că îi pare rău să dea buzna astfel, dar este urgent.

— Eu tocmai plecam, spuse Murphy.

— Nu vrei să-l cunoşti? întrebă Cal.

— O să fac o plecăciune adâncă în drum spre ieşire. Asta va fi de ajuns.

— N-o să ajungi niciodată episcop cu această atitudine.

— Nu este pe lista mea de priorităţi.

Cardinalul intră şi îl salută cu căldură pe Cal, cu o bătaie pe umăr. Era scund şi rotofei. Pelerina lui neagră, care flutura, şi eşarfa stacojie alcătuiau veşmântul perfect care să-i ascundă dragostea pentru mâncare. Era încoronat de un *zucchetto*[1] roşu aprins, mulat pe capul lui mare şi chel.

— Frumos din partea ta să mă primeşti pe neanunţate, spuse el şi îşi trase scaunul pe care stătuse Murphy.

— *Minha casa é sua casa*[2], spuse Cal. Accentul lui portughez era prost, dar cardinalul aprecie efortul.

— Este ceva ce nu ştii? se plânse cardinalul.

— Sunt ignorant în legătură cu mai multe lucruri decât sunt dispus să admit, spuse Cal. Cu ce pot să-ţi fiu de folos astăzi?

— Ei bine, nu am obiceiul să apar neinvitat în birourile oamenilor, mai ales al cuiva aşa de ocupat ca tine. Dar s-a întâmplat să fiu la Cambridge astăzi şi, de asemenea, s-a întâmplat să am o treabă urgentă de discutat cu tine.

Cal îl întâlnise prima dată pe da Silva, cu mulţi ani în urmă, pe când era episcop al oraşului foarte portughez Fall River. Făcuseră parte dintr-o comisie care dezbătea poziţia Bisericii faţă de femei şi liturghie, se contraseră amical pe scenă şi din acel moment deveniseră repede prieteni. Cal îi stătuse alături când fusese promovat arhiepiscop al arhidiocezei Boston şi îl însoţise la Roma când da Silva primise pălăria roşie din partea papei.

— Ce anume te-a adus în frumosul nostru oraş? întrebă Cal.

— O împrejurare tristă. Un enoriaş drag se află în spital, pe moarte. Este din satul meu, din Azore. Faptul că eu, personal, i-am dat ultima împărtăşanie a adus alinare familiei.

— Frumos din partea ta.

— Când mă pregăteam să plec de la birou, mi-a telefonat Sfântul Părinte. El mă sună rareori direct, aşa că am ştiut că trebuie să fie ceva important. În legătură cu tine.

Cal clipi, şocat.

— Cu mine?

— Da, a solicitat în mod specific ajutorul tău, într-o chestiune delicată.

— Nu ştiam că a auzit de mine. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— E un tip destul de citit, să ştii. Un om curios, intelectual. Cardinalul se ridică din scaun şi puse degetul arătător pe cotorul unei cărţi din raft. Acesta este motivul pentru care te vrea pe tine.

Cartea era unul dintre exemplarele lucrării lui Cal, *Rănile sfinte. O istorie a stigmatelor din Evul Mediu până în prezent.*

— A citit-o? întrebă Cal, neîncrezător.

— Se pare că da. A lăudat-o. Spune că o consideră foarte echilibrată şi sensibilă. Mi-a cerut ajutorul să te contacteze şi a fost încântat să afle că nu numai că te cunosc, dar şi că suntem prieteni.

— Sunt flatat şi ascult.

— Ai auzit de povestea preotului italian care pretinde că are stigmate la încheieturile mâinilor?

— Giovanni Berardino. Desigur.

Da Silva bătu din palmele grăsuţe.

— Vezi, tu chiar le ştii pe toate.

— Cazul lui e domeniul meu. Am pe undeva un dosar cu articole din ziarele italiene. Dacă îmi voi revizui vreodată cartea despre stigmate, va trebui să fac ceva documentare în cazul lui. De ce este ăsta un subiect de interes pentru papă?

— În cele câteva luni de când stigmatele lui au ajuns la cunoştinţa publicului, pelerini şi turişti s-au îngrămădit în micul oraş al preotului. Aparent, situaţia a scăpat rapid de sub control. Enoriaşii obişnuiţi nu pot prinde locuri la slujbă. Poliţia locală şi oficialii oraşului sunt copleşiţi de mulţimi, în special duminicile, iar Vaticanul este bombardat de ziarişti care vor să afle poziţia Bisericii în această chestiune.

— M-aş fi gândit că Biserica va face ceea ce face întotdeauna în astfel de situaţii – să convoace Comisia pentru Miracole şi să ia o decizie.

— Sfântul Părinte simte nevoia unui pas intermediar, într-un caz atât de mediatizat. Comisia pentru Miracole ar putea să aibă nevoie de luni de zile sau ani ca să ajungă la o concluzie. El consideră că tu ai credibilitatea şi perspectiva istorică şi teologică adecvată ca să realizezi o investigaţie rapidă şi discretă, care să excludă cea mai evidentă concluzie.

— Cum că preotul ăla este un şarlatan.

Cardinalul dădu din cap.

— Dacă tânărul preot îşi provoacă singur stigmatele, atunci va fi îndepărtat în linişte şi va primi ajutor.

— Acest gen de investigaţii necesită un examen medical. Eu nu sunt doctor.

— Îţi va fi pus la dispoziţie un medic competent de la Consulta Medica. Eşti la curent cu existenţa acestui grup?

— Sigur. Un grup de medici catolici care analizează dovezile medicale ale vindecărilor miraculoase, pentru cercetările de canonizare.

— Corect. Consulta Medica de obicei lucrează împreună cu Congregaţia pentru Cauzele Sfinţilor: biroul care supraveghează aplicaţiile de canonizare. Pentru această problemă, Sfântul Părinte nu vrea să folosească CCS, întrucât nu investigăm un potenţial sfânt. Începu să râdă. Cel puţin, nu încă. În schimb, vom folosi CDF[13], organismul condus de cardinalul Gallegos, care l-a investigat pe Padre Pio. Tu vei fi consultant pentru CDF.

Cal oftă.

— Când vrea papa să fie rezolvată treaba asta?

— Dacă-ţi permite agenda, cât mai repede posibil.

Cal se încruntă.

— Va trebui să-i cer permisiunea lui Toma d'Aquino pentru asta.

— Nu înţeleg.

Cal întoarse laptopul spre oaspetele său.

— Cartea mea neterminată despre d'Aquino.

— Înţeleg. Ei bine, sunt convins că Sfântul Toma va fi de acord ca tu să-l serveşti pe Sfântul Părinte. În ceea ce mă priveşte, îmi vine în minte una dintre zicalele sfântului: „Nu este nimic pe pământ mai preţuit decât adevărata prietenie". Eşti un prieten adevărat, Cal.

— Pentru efortul meu, îmi doresc un singur lucru.

— Şi care ar fi ăsta?

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe papă.

— Asta nu va fi o problemă. El se aşteaptă să-i livrezi personal raportul.

CINCI

Abruzzo, Italia

Cal fusese avertizat să ajungă devreme ca să poată prinde un loc. Dar când el şi tovarăşul său de călătorie se apropiată de biserică, dinspre strada laterală pe care parcaseră maşina, înţelese că nu venise suficient de devreme. Piaţa era plină de oameni care erau atât de înghesuiţi încât cei care se aflau în jurul fântânii din centru erau în pericol să fie împinşi în apa adâncă până la genunchi. Erau prezenţi şi nişte poliţişti, dar cei mai mulţi stăteau confortabil în interiorul maşinilor cu aer condiţionat, cu un dezinteres vizibil faţă de mulţimea de afară.

Bărbatul cu părul alb care îl însoţea pe Cal nu era îmbrăcat adecvat pentru soarele înăbuşitor de iunie, care pârjolea culmea aridă a dealului. În orice caz, părea liniştit şi calm, îmbrăcat într-un costum negru croit pe măsură şi cu o cravată albastru închis. Confruntat cu perspectiva de a nu putea să participe la slujbă, Cal încercă politicos să-şi croiască drum prin masa de oameni, dar însoţitorul său se săturase şi spuse:

— Uite aşa procedează cei din Roma.

Umberto Tellini îşi întinse mâinile în faţă şi le uni ca prova unui spărgător de gheaţă pentru a-şi face loc, strigând că este doctor şi că trebuie să treacă. Cal se aşeză în spatele lui şi îl urmă până când ajunseră la treptele bisericii. Acolo, fură obligaţi să se oprească, întrucât mulţimea era gâtuită de intrarea în biserică.

Tellini observă un bărbat transpirat, agitat, într-un costum şifonat, care stătea în picioare lângă uşile bisericii şi supraveghea mulţimea.

— Sunteţi angajat al bisericii? strigă spre el.

Bărbatul ridică din umeri de parcă ar fi spus: Sunt, dar ce-ai vrea să fac?

— Care este funcţia dumneavoastră aici? întrebă din nou Tellini.

Probabil că apariţia elegantă şi impunătoare a acestuia îl determină pe bărbat să-i acorde atenţie.

— Sunt paracliser.

— Bine. Eu sunt doctorul Tellini. Am venit de la Vatican. Avem o întâlnire cu preotul.

— Dar e pe cale să înceapă slujba.

Tellini strigă iar, de parcă ar fi afirmat ceva evident.

— După slujbă. Ne trebuie locuri. Nu vom sta în picioare.

— Nu mă deranjează să stau în picioare, îi spuse Cal lui Tellini.

— Poate tu. Eu nu voi sta în picioare.

— De la Vatican, spuneţi? ţipă paracliserul.

Tellini aprobă hotărât din cap.

Paracliserul se puse în mişcare, cu reţinere, opri oamenii să intre în biserică şi le ceru să facă suficient loc pentru ca VIP-urile să se poată strecura înăuntru.

În interior, Tellini se ţinu de cuvânt şi se îndreptă spre un scaun gol din mijlocul rândului din spate, în timp ce Cal căută un loc să stea în picioare, într-o parte a navei, lângă transeptul de nord. Acolo se bucură de răcoare şi de întuneric. Era un răgaz binevenit după lumina orbitoare din piaţă. Biserica, în stil baroc, fusese construită în secolul al XVI-lea şi pretenţia ei la faimă – înainte de toată această afacere cu preotul cel nou – era susţinută de o serie de picturi care decorau altarul. Erau scene din Noul Testament şi o frescă având teme din Vechiul Testament, pe tavanul transeptului, atribuită şcolii lui Giovanni Lanfranco. Băncile vechi, solide – lustruite timp de secole de enoriaşi – erau aşezate pe o podea cu plăci de marmură. Din ceea ce studiase acasă, Cal aflase că orga se degradase, dar, cu donaţiile care curgeau acum, urma să fie reparată.

Biserica se umpluse cu mult peste capacitatea sa şi Cal se întrebă dacă brigada de pompieri va sosi ca să răreasc mulţimea. Nu se întâmplă aşa. Studie

mulţimea şi încercă să tragă câteva concluzii referitoare la compoziţia acesteia. Erau, în cea mai mare parte, italieni, deşi observase câţiva olandezi, englezi, spanioli, germani împrăştiaţi prin mulţime.

Aproape de ora programată, paracliserul îşi făcu apariţia la amvon, cu un microfon în mână.

— Doamnelor şi domnilor, din respect pentru enoriaşii bisericii, care nu au reuşit să ocupe un loc pentru slujba de astăzi, mă adresez turiştilor care stau jos: vă rog, eliberaţi locurile pentru localnici. Vă rog.

Capetele se întoarseră şi aproximativ o duzină de oameni, în cea mai mare parte turişti străini, după aspect, se ridicară şi se îndreptară spăsiţi spre culoarele aglomerate, în timp ce paracliserul le făcu semn enoriaşilor aflaţi în spate să încerce să avanseze. Când se încheie agitaţia, el spuse din nou:

— Trebuie să vă informez că, după terminarea slujbei, părintele Berardino nu va putea să acorde binecuvântări speciale din cauza unor obligaţii importante. Îmi pare rău, dar nu se pot face excepţii.

Părăsi scena printre murmure destul de zgomotoase, dar congregaţia tăcu în momentul în care preotul îşi făcu apariţia în spatele procesiunii, care îşi croia drum, încet, către amvon. Cal văzuse multe fotografii, dar, în realitate, fu şocat de cât de tânăr părea. Avea obrajii plini şi tenul era roz şi pătat, părând mai mult un adolescent decât un adult. Patrafirul era deformat la mijloc, dar impresia generală pe care o lăsa era mai degrabă că aşa fusese întotdeauna şi nu pofta de mâncare era responsabilă de dimensiunile sale. Dar mâinile îl şocară pe Cal cu adevărat. Le ţinea împreunate şi aşezate pe piept, de parcă ar fi fost cusute de veşmânt. Privea direct în faţă, cu o expresie imobilă, evitând privirile intense ale tuturor celor din public. Iar vocea, aproape adolescentină, se înălţă, clară, peste vocile grave ale celorlalţi membri ai clerului.

Când se urcă la amvon, primi o cădelniţă. Cal era şocat de agonia care se citea pe faţa preotului când legăna lanţul înainte şi înapoi, în timp ce sfinţea

amvonul cu fumul de tămâie. Şi alţii observaseră asta şi biserica se umplu de şoapte.

Slujba continuă ca de obicei. Lectura fu din Evanghelia după Matei, iar scurta predică a preotului, despre mila creştină. Cal o găsi mai degrabă neinspirată, dar biserica nu se umpluse până la refuz datorită calităţilor oratorice ale părintelui Berardino. Unii sperau ca sfinţenia preotului să coboare şi asupra lor, să vindece trupuri şi suflete, să aducă speranţă. Alţii veniseră, pur şi simplu, ca să le poată spune prietenilor şi familiei că îl văzuseră de aproape pe preotul care sângera. Unii făceau fotografii, pe furiş, cu telefoanele şi cei care uitaseră să închidă bliţurile avură parte de priviri încruntate şi semne din degete din partea rezidenţilor oraşului.

Tensiunea deveni aproape palpabilă în timpul împărtăşaniei. Când începu împărţirea cuminecăturii, se produse o busculadă spre amvon, de parcă nu ar ajunge pentru toţi: dar preotul le oferi împărtăşania tuturor celor de faţă şi fu cea mai lungă împărtăşanie pe care Cal o văzuse vreodată. Când se întorceau în bănci, mulţi aveau lacrimi în ochi şi, în timpul ritualului, biserica se umplu de zgomote. Printre ultimii care primiră împărtăşania fu doctorul Tellini, care, la întoarcere, trecu pe lângă Cal şi ridică din umeri de parcă ar fi spus: hei, sunt în primul rând catolic şi apoi investigator.

Cal şi Tellini se strecurară afară, în piaţă, înainte să se încheie slujba. În timp ce preotul se retrăgea, unii dintre cei de pe culoare se întinseră să-i atingă hainele. Când ieşi din biserică, se auziră ovaţii din partea mulţimii de curioşi şi de credincioşi care nu putuseră intra în biserica supraaglomerată. Paracliserul aştepta, împreună cu doi ofiţeri de poliţie, pentru a-l escorta pe preot pe scurtul drum până la reşedinţa sa, în timp ce oamenii strigau după el să le dea binecuvântarea.

Când Cal şi Tellini sunară la clopoţelul casei modeste, o tânără călugăriţă africană, sora Vera, deschise uşa cu precauţie, dar îi primi cu căldură atunci când îi spuseră că aveau o întâlnire stabilită.

— Domnii de la Vatican, spuse ea, la fel de încântată de parcă papa în persoană le-ar fi călcat pragul. Intraţi, vă rog. Părintele va coborî imediat. Pot să vă aduc apă sau, poate, nişte suc de portocale?

Aşteptară într-un salon ponosit, cu mobilă puţină, ce părea să fi fost la fel de prin anii ’60. Pe o masă mică se afla un gramofon vechi; pe un raft se vedeau cărţi de istorie ecleziastică, volume de călătorie şi romane vechi de cincizeci de ani. Nu arăta a casă de tânăr şi nici măcar a casă de preot tânăr. Când acesta coborî scările, îmbrăcat cu o cămaşă clericală nouă, cu mâneci lungi şi pantaloni negri, arăta obosit şi palid.

Cal şi doctorul se ridicară şi, instinctiv, întinseră mâinile să-l salute, dar preotul se scuză rapid.

— Unul dintre multele lucruri care s-au schimbat pentru mine este acela că este dificil să strâng mâinile oamenilor. Sper că înţelegeţi. Apoi se adună şi începu să repete acelaşi lucru într-o engleză imperfectă.

Cal îi răspunse în italiană că vorbeşte limba.

— Nu numai că o vorbeşte, spuse Tellini. O vorbeşte ca un autohton.

Preotul continuă, recunoscător, în italiană.

— Înţeleg că sunteţi american, de la Universitatea Harvard.

— Aşa este.

— Şi aţi bătut atâta drum ca să vorbiţi cu mine?

— Am fost solicitat şi am fost bucuros să vin.

— Solicitat. Sfântul Părinte în persoană a fost cel care l-a solicitat, se amuză Tellini.

— Sfântul Părinte, spuse preotul cu vocea tărăgănată. Am creat atâtea probleme pentru atât de mulţi oameni şi acum îl deranjez şi pe papă.

— N-aş numi asta chiar un deranj, spuse Cal. Circumstanţele presupuselor dumneavoastră stigmate prezintă un mare interes pentru Biserică. Sunt sigur că vă daţi seama de asta.

Preotul zâmbi strâmb.

— Presupuse?

— Abordez această misiune deschis şi fără prejudecăţi, spuse Cal.

— Sunt convins că este o abordare delicată, răspunse preotul. Îmi pare rău, dar mă simt de parcă aş fi subiectul unei anchete a Inchiziţiei.

— Dar, dragul meu, exact asta şi este, îl contră Tellini.

Cal şi-ar fi dorit ca bunul doctor să fi rămas tăcut în timpul acestei faze a interviului. Deşi nu dorea să-l insulte pe om, dorea să controleze tonul discuţiei.

— Nu sunt sigur că aş caracteriza chiar aşa rolul nostru. Cred că misiunea noastră este, pur şi simplu, să stabilim faptele şi să tragem propriile concluzii profesionale.

— Foarte bine, voi răspunde bucuros întrebărilor, spuse preotul, cu mâinile nemişcate în poală. Cal găsea ciudat să discute cu un italian care nu „vorbea" cu mâinile.

— Pentru exactitate, pot să înregistrez această discuţie?

— Desigur.

Cal deschise o aplicaţie de înregistrare pe telefonul său.

— Pot să vă întreb când aţi observat pentru prima dată rănile de la încheieturi? întrebă Cal.

— S-a întâmplat în urmă cu patru luni, la începutul lui februarie.

— Vă amintiţi data exactă?

— În şase februarie.

— Sunteţi sigur de această dată?

— Absolut. Nu poţi uita asemenea lucruri.

— Pe atunci nu eraţi hirotonisit. Am dreptate?

— Mi-am primit ordinele sfinte la sfârşitul lunii februarie.

— Din partea arhiepiscopului L'Aquila.

— Aşa este.

— Unde vă aflaţi pe şase februarie?

— La Dubrovnik.

— Şi ce făceaţi acolo?

— Tocmai terminasem studiile la seminar şi, înainte de hirotonisim, mi-am luat o vacanţă

împreună cu un coleg seminarist. Descoperisem că putem să mergem în Croaţia ieftin.

— Îmi puteţi spune împrejurările în care au apărut pentru prima dată aceste răni?

— Împrejurările?

— Specific, unde vă aflaţi când le-aţi observat? Cu cine eraţi? Ce evenimente au precedat apariţia rănilor? Genul acesta de lucruri.

— Mă aflam în camera de hotel, la o distanţă bunicică de centrul oraşului. Stăteam la acest hotel anume pentru că era mai ieftin şi fiecare avea propria cameră. M-am trezit dimineaţă şi am observat că am încheieturile mâinilor sensibile. Când le-am examinat cu atenţie, am observat nişte semne roşii, proaspete.

— Ce aţi făcut?

— Ce să fac? N-am făcut nimic.

— Nu i le-aţi arătat însoţitorului dumneavoastră?

— Nu.

— Sau să consultaţi un doctor?

— Nu.

— De ce nu?

— Mă gândeam că problema va dispărea de la sine.

— De ce v-aţi gândit aşa?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, aşa m-am gândit.

— Deci nu eraţi îngrijorat?

— Nu prea tare.

— V-aţi rugat?

— Da.

Cal observă schimbarea de atitudine a tânărului. Părea că şi-ar fi dorit să nu fi răspuns aşa. Probabil că observase şi doctorul pentru că se aplecă în faţă, mai atent.

— Dacă nu eraţi îngrijorat, de ce v-aţi rugat? întrebă Cal.

— Tocmai mă trezisem. Era un moment normal pentru rugăciune.

Nu suna prea convingător.

— Înţeleg. Unde fuseseraţi cu o seară înainte? întrebă Cal.

— La un restaurant din centrul oraşului.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit în seara respectivă?

— Nimic.

— Şi mai devreme, în cursul zilei, unde aţi fost?

A urmat o ezitare uşoară, dar sesizabilă.

— Închiriasem o maşină şi ne hotărâsem să vizităm o veche mănăstire din munţi, la nord de Dubrovnik. Sfântul Atanasie. O ştiţi?

— Da, deşi n-am fost niciodată acolo. Este din secolul al şaptelea, nu-i aşa?

Tânărul preot păru impresionat.

— Povestiţi-mi despre vizită, continuă Cal.

— Mănăstirea se află într-un loc frumos, pe vârful unui deal. Capela este partea cea mai veche. Prietenul meu şi cu mine am petrecut o parte a după-amiezii acolo.

— Mai concret, ce aţi făcut şi ce aţi văzut?

— Chestii turistice, deşi, având în vedere educaţia noastră, eram destul de bine informaţi despre contextul mănăstirii în istoria bisericii.

— A fost un tur organizat? Erau mulţi turişti acolo?

— Doar câţiva. Să-i numeri pe degetele de la o mână, nu-mi amintesc cu precizie. N-a fost niciun tur organizat. Înainte să vizităm capela, am hoinărit prin împrejurimi. Nu mai sunt decât doi călugări. Ceilalţi au murit şi nu au mai avut novici de mulţi ani. I-am întâlnit pe călugări în capelă, unde se rugau. Unul din ei s-a oferit să ne arate cripta.

— Înţeleg. Aţi mers amândoi?

— Da, eu şi călugărul.

— Voiam să spun, prietenul dumneavoastră.

— El era puţin claustrofob, aşa că nu a vrut să coboare treptele acelea aşa înguste.

— Aţi văzut ceva interesant acolo, jos?

— Da, nişte morminte ale unor episcopi din Evul Mediu.

— Doar atât?

Încă o ezitare. Cal o înregistră aşa cum un jucător de poker înregistrează gesturile adversarului.

— Nimic altceva.

— Nimic pe care să-l consideraţi de natură spirituală?

— Nu.

— Cât a durat vizita?

— Destul de mult.

— Şi apoi aţi plecat?

— Ne-am întors la hotel.

— Şi în dimineaţa următoare aţi observat rănile pentru prima dată?

— Da, după cum am spus.

— Ce aţi făcut în restul zilei?

— Am luat un feribot spre Italia.

— Aţi avut, în vreun moment în timpul vizitei la mănăstire sau oricând pe durata vizitei în Croaţia, vreo experienţă care ar putea fi considerată mistică?

— Nu cred.

Cal rămase contrariat de răspuns.

— Nu credeţi?

— Da, vreau să spun că nu.

— Ştiţi ce este aceea o experienţă mistică?

Preotul păru ofensat.

— Poate că sunt tânăr şi poate că sunt preot începător, dar, cu siguranţă, cunosc înţelesul expresiei.

Cal se scuză.

— Am fost, pur şi simplu, surprins că nu aţi răspuns mai hotărât. Cei mai mulţi oameni care susţin că au avut experienţe mistice consideră că acestea le-au schimbat vieţile.

— Nu am susţinut nimic de genul acesta.

— Aşa este. Nu aţi susţinut aşa ceva. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu rănile dumneavoastră în zilele următoare.

— Acestea au persistat şi au devenit tot mai adânci, tot mai predispuse să sângereze. De asemenea, durerea a devenit mai intensă.

— Şi ce aţi făcut în legătură cu asta?

— Ce să fac? Mi-am bandajat încheieturile şi m-am rugat.

— Pentru ce v-aţi rugat?

Preotul păru tulburat de întrebare, ca şi cum rugăciunile ar fi fost o chestiune foarte personală.

— M-am rugat pentru multe lucruri. Voiam ca durerea să dispară. Îmi era teamă că nu-mi voi mai putea folosi mâinile.

— Aţi consultat un doctor?

— Nu.

— De ce nu? Dacă eraţi speriat în legătură cu pierderea unei funcţii a corpului, de ce nu aţi cerut sfatul unui medic? Eu i-aş fi dărâmat uşa doctorului meu.

— Eram pe punctul să-mi primesc ordinele sfinte. Mi-era teamă că episcopul va amâna hirotonisirea.

— Aşa că aţi ţinut totul secret şi aţi fost hirotonisit.

Preotul aprobă din cap.

— Dar nu aţi putut păstra secretul la nesfârşit, nu-i aşa?

— Din păcate, nu.

— De ce spuneţi asta?

— Îmi doream să fiu un simplu preot care să satisfacă nevoile spirituale ale comunităţii. Nu mi-am dorit niciodată genul acesta de nebunie.

— Cum s-a aflat secretul?

— După ce am devenit preot, rănile s-au agravat.

— Puteţi să definiţi o dată la care s-au agravat evident?

— De fapt, pot. A fost ziua în care am fost hirotonisit.

Cal consideră acest fapt interesant şi se hotărî să sape mai adânc.

— Înainte sau după ceremonie?

— În timpul ceremoniei.

— În timpul ceremoniei?

— Eram aşezat în prosternare în faţa altarului împreună cu fraţii mei seminarişti, când durerea a devenit insuportabilă. Am simţit umezeala sângelui care se scurgea prin bandaje. Când s-a încheiat ceremonia, m-am scuzat şi m-am dus la baie. Pentru orice eventualitate, îmi luasem bandaje curate în

buzunare şi am putut să-mi schimb pansamentul la încheieturi.

— Şi nu a observat nimeni?

— Unul dintre fraţi a văzut nişte sânge pe palmele mele şi şi-a exprimat îngrijorarea, dar i-am spus că nu era nimic grav. Nimeni altcineva nu a observat.

— Nu ne-aţi spus cum au aflat oamenii despre răni.

— Am fost desemnat să înlocuiesc un preot care se pensiona, aici, în Monte Sulla. Eu voiam să rămân în Abruzzo, ca să fiu mai aproape de familia mea, aşa că am fost extrem de încântat. Eram aici doar de câteva săptămâni când sângerările au devenit mai puternice. Începusem să mă simt foarte slăbit şi aveam puseuri de ameţeală. Din păcate, într-o zi am leşinat în timpul slujbei şi am fost transportat la spital. Am fost consultat şi, ei bine, restul îl ştiţi. Cineva de la spital nu şi-a ţinut gura şi, curând, a aflat toată lumea.

— Doctorul dumneavoastră, aş vrea să discut cu el, interveni Tellini.

— Sigur, nicio problemă, spuse preotul obosit.

— Vi s-a spus că aveţi anemie? întrebă Tellini.

— Da. Mi s-a făcut o transfuzie şi m-am simţit mai bine.

— Vi s-au mai făcut şi alte transfuzii?

— Da. Mai multe.

Tellini mai avea o întrebare.

— Vi s-a pus un diagnostic?

— Mi-au spus că nu au găsit nimic în neregulă cu mine.

Cal întrebă politicos dacă putea să termine de pus întrebările, iar Tellini se retrase cu părere de rău.

— Ştiu că mi-aţi spus că nu aţi avut niciun fel de experienţă mistică în Croaţia. De atunci, aţi avut vreun fel de viziuni, aţi auzit voci sau aţi avut vise care să pară deosebit de reale?

El răspunse cu o scuturare din cap.

— Aveţi idee ce înseamnă bilocaţia?

— Nu cunosc termenul.

— Se referă la faptul că o persoană apare în două locuri în acelaşi timp. După ştiinţa dumneavoastră, aţi trăit vreodată sau a semnalat cineva vreun episod de bilocaţie?

— Nu! Nici măcar nu înţeleg de ce îmi puneţi această întrebare.

— Este unul dintre miracolele atribuite lui Padre Pio.

Preotul deveni evident deranjat.

— Padre Pio, Padre Pio, Padre Pio. M-am săturat de comparaţiile astea cu el! Oamenii au început chiar să-mi spună Padre Gio. Vă daţi seama?

— Nu puteţi învinui oamenii pentru că observă analogiile.

Cal scrisese foarte mult despre cazul lui Padre Pio în cartea lui. Preotul, născut Francesco Forgione, în 1887, în oraşul Pietrelcina, din sudul Italiei, începuse să manifeste cele cinci răni ale lui Hristos, la scurtă vreme după ce fusese hirotonisit. Acestea corespundeau rănilor crucificării din palme, picioare şi tors. Despre Pio se spunea şi că avusese viziuni spirituale, abilităţi psihice şi episoade de bilocaţie, care ar fi apărut în timpul vieţii lui. Când se răspândise vestea despre stigmatele sale, confreria sa capucină din zona montană San Giovanni Rotondo fusese asaltată de credincioşi care doreau să vadă rănile. Sfântul Scaun fusese, iniţial, foarte sceptic şi considerase că ar fi fost vorba despre tertipuri şi autopromovare, aşa că, în 1921, papa Pius al XI-lea îi interzisese lui Pio să ţină slujba sau să primească confesiuni. Dar în 1933, curentul de opinie se întorsese şi papa îşi retrăsese interdicţiile şi îi restabilise toate atribuţiile preoţeşti. De atunci până la moartea sa, la vârsta de optzeci şi unu de ani, Pio, ale cărui stigmate se vindecaseră abia pe patul de moarte, fusese venerat de credincioşi, care se duceau la San Giovanni Rotondo în număr mare. În anul 2002, papa Ioan Paul al II-lea îl sanctificase. Totuşi, până în ziua de astăzi, în jurul lui Pio continuau să fie controverse, cu sceptici care susţineau că stigmatele sale fuseseră provocate chiar

de el prin aplicarea de acid fenolic, sau alt agent caustic.

Tânărul preot părea exasperat.

— Padre Pio a fost un adevărat om sfânt, un sfânt. Eu sunt un nimeni, un simplu preot care nu este interesat deloc de faimă sau celebritate.

— Tocmai ai făcut o descriere destul de corectă a felului în care se vedea şi Pio pe el însuşi, spuse Cal.

— Nu voi mai discuta despre Padre Pio. Mă face să mă simt inconfortabil.

— Spune-mi, te rog, ceva, îl întrebă Cal. Ce ai dori să se întâmple acum?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Dacă ai putea să alegi ce cale va urma viaţa ta, care ar fi aceasta?

Giovanni clipi în timp ce se gândea. Un semn de nervozitate?

— Aş alege ca sângerarea să se oprească şi rănile să se vindece. Aş alege să fiu un preot oarecare. Aş alege ca tu şi acest doctor să dispăreţi.

Cal zâmbi.

— Îţi mulţumesc, părinte. Aş sugera să-l laşi pe doctorul Tellini să-şi încheie examinarea ca să te putem lăsa în pace.

Tellini îi ceru tânărului să stea în picioare lângă o lampă de citit. O aprinse şi reglă lumina aşa cum dorea.

— Vrei, te rog, să-ţi ridici mânecile? întrebă el.

Bandajele erau curate şi albe.

— Când le-ai schimbat ultima oară? întrebă Tellini, scoţând o pereche de mănuşi de latex şi un pachet de tifon dintr-un buzunar al pantalonilor.

— După slujbă.

Doctorul îi ceru permisiunea să le desfacă şi făcu acest lucru cu eficienţă şi eleganţă. Cal stătea la câţiva paşi depărtare, ca să nu pară prea indiscret, dar trebui să-şi reţină un suspin când rănile fură dezvelite.

Leziunile circulare de pe fiecare încheietură erau identice. Amândouă erau deschise, supurau sânge proaspăt, roşu şi erau departe de a fi superficiale. De

fapt, după ce Tellini curăţă sângele, deveni vizibil următorul strat de ţesut, albăstrui, sclipitor.

— Poţi să mişte degetele, te rog? îi ceru doctorul.

Preotul le mişcă uşor, cu un disconfort vizibil.

— Ai avut vreun pic de puroi, orice semn de infecţie?

— Nu cred.

— Ai aplicat vreun unguent, un agent antiseptic?

— Nu.

— Ai luat antibiotice?

Din nou răspunsul fu negativ.

Tellini îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la piept şi făcu o serie de poze înainte de a bandaja rănile din nou.

— Ai vreo leziune la picioare sau glezne?

— Niciuna.

— Şi pe tors?

— Nu, doar la încheieturile mâinilor.

— Trebuie să-ţi pun întrebarea direct, spuse doctorul. Îţi provoci singuri rănile astea?

Preotul oftă din rărunchi, pieptul umflându-se şi dezumflându-se ca nişte foale.

— Nu, nu fac asta.

— Ai acizi sau baze puternice în această casă? Orice fel de agent caustic?

— Nu cred, dar puteţi să le întrebaţi pe surori.

— Pot să mă uit prin jur?

— Nu am nicio obiecţie.

Preotul o chemă pe sora Vera, care apăru din bucătărie. Îi spuse să-i permită lui Tellini să se uite după cum doreşte prin casă, inclusiv în dormitorul lui şi în baie.

Rămaşi singuri, Cal şi tânărul tăcură câteva momente, până când preotul întrebă:

— A fost satisfăcător?

— Aşa cred, da.

— Sunt ceea ce vă aşteptaţi să fiu?

— Nu aveam nicio prejudecată.

Ochii îi erau pătrunzători şi Cal observă pentru prima dată că erau de un albastru închis incredibil.

— Sunteţi sigur?

Cal fu dezarmat de întrebare.

— De fapt, mă aşteptam să nu te plac.

— De ce?

— Pentru că am tendinţa să-mi displacă escrocii.

— Dar nu-ţi displac?

— Cred că eşti sincer şi captivant.

— Atunci nu sunt un escroc?

— Va trebui să fiu sincer. Nu ştiu.

— Nu îmi provoc singur stigmatele. Asta e tot ce pot să spun cu siguranţă.

— Am să trec asta în raportul meu.

Preotul se ridică să toarne nişte apă dintr-o carafă. Avu nevoie de ambele mâini ca să ridice cana mică şi fu evident că făcea un efort. Se aşează şi luă o înghiţitură.

— Pot să vă întreb ceva? întrebă el.

— Orice doreşti.

— Câţi ani aveaţi când a murit tatăl dumneavoastră?

Cal rămase înmărmurit.

— Îmi pare rău, spuse preotul. Nu intenţionam să vă fac să vă simţiţi inconfortabil.

Cal ştia ce informaţii biografice despre el erau disponibile pe internet. Obţinerea unor detalii despre tatăl lui era posibilă, dar trebuiau făcute ceva săpături.

— De unde ştii despre tatăl meu?

— Nu ştiu absolut nimic despre el.

— Nu ai căutat date despre mine pe internet?

— Mi-e teamă că am încetat să folosesc internetul. Nu-mi place să citesc despre mine şi mi-e greu acum să folosesc tastatura şi mouse-ul.

— Atunci de unde ştii că a murit?

Expresia preotului deveni visătoare.

— Pur şi simplu, am ştiut. Nu pot să explic. Înţeleg dacă nu vreţi să răspundeţi.

Cal era nehotărât. Era îngrijorat că urma să cadă într-o cursă. Tânărul era cu siguranţă conştient de presupusele abilităţi psihice ale lui Padre Pio. În ciuda negării lui, ar fi putut să caute informaţii

despre trecutul lui Cal. Pe de altă parte, se simţea ciudat de îndemnat să i se destăinuie.

— Aveam şaisprezece ani.

— O vârstă delicată, spuse preotul. Eu aveam paisprezece ani când a murit tatăl meu.

„De ce îmi spune mie asta?” gândi Cal, însă spuse:

— Sunt convins că a fost greu. Pentru mine a fost.

— Tatăl meu a murit de cancer intestinal. Ce anume l-a luat pe tatăl dumneavoastră?

L-a luat. Interesantă expresie alesese.

— Nici până în ziua de azi nu ştiu ce s-a întâmplat. Noi am bănuit întotdeauna o înscenare, dar nu s-a confirmat niciodată.

Ochii preotului erau trişti. Totuşi, nu mai întrebă nimic. Cal se simţea îndemnat să spună mai multe.

— Era arheolog, spuse Cal. Se afla pe un sit arheologic atunci când s-a întâmplat. Ne-au spus că a căzut într-un şanţ şi s-a lovit cu capul de o piatră. N-am crezut asta niciodată. Era foarte sigur pe picioarele lui, ca o capră neagră. Îmi aduc aminte cum mergeam cu el pe poteci foarte abrupte. Eu eram un copil atletic, dar nu puteam ţine pasul cu el la căţărare.

Preotul închise ochii. Apăru o lacrimă.

— Îmi pot imagina cum erai, băiat, încercând să concurezi cu el.

Să concurezi. Încă o alegere interesantă de cuvinte. Cal se străduise întotdeauna să concureze cu personalitatea aproape mitică a tatălui său, mai ales după moartea acestuia. Chiar ceruse, la Muzeul Peabody, acelaşi birou pe care îl ocupase tatăl lui. Nu predase decât un singur curs de arheologie la anii inferiori, Introducere în Arheologia Biblică, dar întotdeauna când primea studenţi pentru discuţii după ore, la birou, simţea că tatăl lui îl priveşte peste umăr.

— Avea o personalitate puternică, spuse Cal.

— Şi tatăl meu, la fel, cel puţin pentru mine, spuse preotul. A fost brutar, cel mai bun din oraşul

nostru. Era foarte autoritar, dar capabil şi de multă bunătate. Pot să vă mai întreb ceva?

Cal aprobă încet din cap.

— Sunteţi catolic?

Cum reuşise preotul să întoarcă situaţia în favoarea lui atât de eficient?

— Sunt un hibrid. Mama mea este evreică, ceea ce mă face evreu în conformitate cu legea iudaică. Tatăl meu a fost catolic. Eu m-am considerat întotdeauna catolic. De fapt, mai mult decât atât, am fost botezat şi confirmat.

— Ce crede mama dumneavoastră despre asta?

Întrebarea era prea personală, dar el răspunse, oricum.

— Ea nu a obiectat niciodată. Nu este o persoană religioasă.

— Mergeţi la slujbă?

— Doar când se întâmplă să vizitez o catedrală sau o biserică din Europa. Pentru mine este o chestiune mai mult academică decât spirituală.

— Când v-aţi spovedit ultima oară?

Răspunsul ar fi trebuit să fie „Nu e treaba ta”, dar, în schimb, spuse:

— A trecut mult timp.

— Aţi vrea să vă spovediţi acum?

— Ce, aici?

— Dacă închideţi uşa, nu va intra nimeni.

La prima vedere, era o situaţie cel puţin bizară. El, un inspector desemnat de Vatican, un sceptic de profesie, şi era întors pe dos de un preot cu faţă de copil. Totuşi, fără discuţie, descoperi că dorea să se spovedească, chiar avea nevoie să se spovedească.

Închise uşile şi îşi trase scaunul aproape de preot.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, ultima mea spovedanie a fost în urmă cu douăzeci de ani.

Nu fu o spovedanie lungă şi nici foarte detaliată. Sub impulsul momentului, cu greu ar fi fost o mărturisire completă şi corectă a douăzeci de ani de păcate. Aşa că se ocupă de punctele mai importante:

afemeiatul fără suflet, băutura, abandonarea credinţei.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Preotul îi ceru călugăriţei să aştepte câteva momente.

— Cred că am terminat, oricum, spuse Cal. Transpirase.

Preotul îi oferi iertarea păcatelor şi îi dădu o penitenţă uşoară, după care îi spuse surorii Vera să intre.

Tellini intră în cameră, părând nedumerit de faptul că se izolaseră.

— Aţi găsit ceva? întrebă preotul.

— Chiar nimic, spuse doctorul. Niciun fel de produse chimice nocive, de niciun fel.

Cal se ridică, simţindu-şi picioarele ca de gumă.

— Cred că am terminat, spuse el. Vreau să vă mulţumesc pentru timpul acordat, părinte. Dacă vor mai apărea alte întrebări, sper că vă putem suna.

Preotul se sprijini în coate pentru a se ridica din scaun.

— Desigur. Sper să aveţi o călătorie bună spre Francavilla.

— N-am spus că mergem acolo, spuse Cal.

— N-aţi spus?

În momentul acela, preotul se apropie de Cal şi, pe neaşteptate, îl îmbrăţişă.

Efectul fu imediat.

Mai târziu, Cal îl va compara cu electrocutarea.

Un şoc puternic îi străbătu corpul, arcuindu-i spatele. Nu fusese dureros. Fusese intens, somatic, un fel de anunţ a ce urma să vină.

O faţă.

O viziune plutitoare a unei feţe cu trăsături fine, delicate, îşi făcu apariţia, dar dispăru prea repede pentru a fi înregistrată şi, odată cu dispariţia ei, electricitatea se disipă şi trupul i se relaxă. Fusese bărbat sau femeie? Tânăr sau bătrân? Prieten sau necunoscut? Când dispăru, Cal simţi o dorinţă similară cu aceea de a surprinde un iz de parfum al unei frumuseţi în trecere, pe care nu ar mai vedea-o niciodată.

Giovanni îl eliberă pe Cal din îmbrăţişare şi când făcu asta, amândoi observară o dâră de sânge care se scurgea pe ambele palme ale preotului. Tânărul îl ocoli repede pentru a verifica spatele jachetei lui Cal.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Am lăsat sânge pe haina dumneavoastră.

ŞASE

Buenos Aires, 1973

Însoţitoarea de bord făcu anunţul mai întâi în germană, apoi în spaniolă. Zborul Lufthansa 433 de la München la Buenos Aires urma să aterizeze în cincisprezece minute.

Boeingul 747 se înclină uşor, lăsând să se vadă coasta Argentinei. În confortul clasei business, zburaseră împreună opt bărbaţi. Cei mai tineri doi dintre ei stăteau împreună şi savurau mâncarea bogată şi vinul excelent. Deşi fuseseră avertizaţi să nu se îmbete, amândoi erau uşor ameţiţi şi binedispuşi.

Oskar Hufnagel avea treizeci de ani şi aceasta era prima lui călătorie cu avionul. Colegul lui avea douăzeci şi nouă de ani şi era cu mult mai umblat prin lume.

— Lasă-mă să arunc o privire, spuse Oskar, şi îl împinse pe celălalt bărbat înapoi în scaun, astfel încât să poată privi pe fereastră.

— E doar o coastă, spuse Lambret Schneider. Încerca să pară nepăsător, dar era emoţionat. Era prima dată când se întorcea în America de Sud după mulţi ani.

— Da, dar este o plajă, spuse Hufnagel. Unde este plajă, sunt şi fete.

— Nu suntem aici să ne uităm după fete, spuse Schneider.

Hufnagel scutură din cap.

— Pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu Kempner.

Klaus Kempner, şeful expediţiei, trecuse de şaizeci de ani. Să-l caracterizezi drept aspru ar fi fost o mare subestimare. Fusese membru al trupelor de elită Waffen-SS, unul dintre ofiţerii favoriţi ai lui Himmler şi un sinistru supravieţuitor al asediului

rusesc asupra Berlinului, care, pur şi simplu, îşi aruncase uniforma în mai 1945 şi se topise în haosul care cuprinsese Germania după război. Schneider nu-l văzuse niciodată zâmbind, nu-l auzise niciodată spunând o glumă. Îl întrebase odată pe Bruckner, un alt membru mai în vârstă al echipei, câţi oameni omorâse Kempner în timpul războiului şi primise răspunsul „mai mulţi decât vei mânca tu fripturi vreodată”. Scaunele din faţa lor începură să se clatine uşor şi Schneider auzi şoapte. Aruncă o privire prin spaţiul dintre scaune şi înjură. Bărbaţii de pe scaunele din faţa lor erau evrei ortodocşi şi se rugau.

— Iar au început, şopti Schneider.

Hufnagel ridică din umeri.

— Le-ai văzut paşapoartele?

— Nu. De ce?

— Israelieni, scuipă Schneider.

— Da, am auzit că sunt o mulţime de evrei pe acolo, spuse Hufnagel şi râse de propria glumă.

Schneider îşi încleştă fălcile şi nu le descleştă până când nu apăru însoţitoarea de zbor să-i amintească să-şi ridice scaunul înainte de aterizare.

La preluarea bagajelor, cei opt bărbaţi fură întâmpinaţi de un şofer german tăcut, care îi conduse către un microbuz Mercedes parcat în faţa terminalului. Fură duşi la o vilă spaţioasă, înconjurată de ziduri, în înverzitul cartier Belgrano, unde fiecăruia i se repartizase un dormitor.

— Nu vă instalaţi prea confortabil, mârâi Kempner. Asta va fi ultima oară în această călătorie când veţi avea parte de un asemenea lux. Ne întâlnim pentru cină la ora şase p. m., fix.

Schneider spera să afle mai multe despre misiune în seara aceea. Toate întâlnirile anterioare fuseseră uimitor de sărace în informaţii.

Kempner îl abordase în urmă cu câteva săptămâni. Cei doi se mai întâlniseră o singură dată înainte, cu ocazia ceremoniei de absolvire a lui Schneider la Universitatea din Mannheim, unde studiase economia. Mama lui murise la doi ani de la

sinuciderea tatălui său. Singurii membri ai familiei prezenţi la ceremonie fuseseră unchiul şi mătuşa lui, care-l crescuseră.

Când Kempner se prezentase, unchiul său o trăsese imediat pe soţia lui deoparte, la o plimbare. Ştiuse cine era acest om.

— L-am cunoscut destul de bine pe tatăl tău, îi spusese Kempner, băţos. A fost un bărbat important.

— Mulţumesc.

Scosese un plic din buzunarul interior al hainei şi i-l înmânase proaspătului absolvent.

— Acesta este un dar din partea organizaţiei căreia i-a aparţinut tatăl tău.

— Ce organizaţie?

— Este mai bine să nu ştii.

O ocheadă îi dezvăluise o mică avere, în bancnote mari de mărci germane.

— Nu pot primi, spusese tânărul, înainte să încerce, fără succes, să îl dea înapoi.

— Poţi şi o vei face. Într-o zi ne vom întâlni din nou. Atunci am să-ţi spun mai multe.

— Când va fi asta?

Fără nimic altceva decât o scurtă înclinare din cap, Kempner îşi luase rămas-bun.

Nici cea de-a doua lor întâlnire nu fusese mai puţin enigmatică. Schneider tocmai ieşise de la serviciu, o companie de asigurări comerciale din Koblenz, când Kempner îl acostase în parcarea angajaţilor.

— Îţi mai aminteşti de mine? îl întrebase Kempner.

— Sigur că da.

— Peste şase săptămâni, mi te vei alătura, împreună cu alţi şase bărbaţi, într-o misiune de mare importanţă.

— Misiune? Ce fel de misiune?

— Nu pot spune până când nu suntem pe drum.

Schneider râsese.

— Sună de parcă nu aş avea de ales.

Falca lui Kempner abia dacă se mişcase atunci când vorbise.

— Nu ai de ales, spusese el. Este porunca tatălui tău din mormânt.

— Cât timp voi fi plecat?

— Aproximativ o lună.

— Nu am atâtea zile libere la dispoziţie. Voi fi concediat.

— Organizaţia îţi va găsi un post mult mai bun la întoarcere.

— Nu sunt membru al niciunei organizaţii.

— Ba da, eşti. Întotdeauna ai fost membru. Doar că nu ai ştiut.

— Dar sunt însurat. Ce-i voi spune soţiei mele?

— Nu-i vei spune nimic pentru că nu vei şti nimic. Eşti liber să inventezi orice.

Aşa că, în seara aceea, la Buenos Aires, după o masă tipic germană, pregătită de un personal invizibil, Schneider stătea alături de noii săi colegi şi asculta nerăbdător discursul lui Kempner.

— Dintre voi, doar Bruckner cunoaşte scopul acestei misiuni, îşi începu Kempner discursul. Ne aflăm aici, astăzi, datorită curajului unui grup de marinari germani care au fost selectaţi în ultimele zile ale războiului pentru o misiune secretă. În primăvara anului 1945, Himmler şi führerul au înţeles amândoi inevitabilul… că Reichul urma să cadă. Ştiind acest lucru, au refuzat să lase anumite artefacte preţioase ale Reichului să ajungă în mâinile inamicului. Prin urmare, o forţă de elită alcătuită din soldaţi şi marinari a fost desemnată de Himmler să transporte aceste obiecte într-o fortăreaţă îndepărtată şi sigură, care fusese pregătită cu ani înainte, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de ea. Un submarin U-530 a părăsit portul Kiel în cea de a treisprezecea zi a lunii aprilie 1945. Numele de cod al acestei misiuni a fost Valkure Zwei.

Lambret asculta cu atenţie intensă, aşa că tresări atunci când Kempner îi rosti numele.

— Schneider, tu eşti cel mai tânăr, aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu muncile de rahat. Curăţă masa.

Schneider întâmpină senin rânjetele colegilor săi şi se repezi să mute farfuriile, paharele şi tacâmurile pe un bufet alăturat. Când termină, Kempner desfăcu pe masă o hartă şi folosi arătătorul ca să indice un punct la capătul lumii.

— Acesta este locul în care mergem, domnilor.

Antarctica.

— De aici vom recupera cele mai mari comori cunoscute omului. Şi când vom face asta, vom fi cu mult mai aproape de zorii unei noi ere, un nou Fatherland[4], un nou Reich.

ŞAPTE

Cal închise uşa de la mica şi încântătoarea sa cameră de hotel.

La recepţie, predă cheia şi ceru nota.

— Cum a fost şederea dumneavoastră, signore? îl întrebă proprietara hotelului Claila.

— Foarte plăcută, mulţumesc.

— Sunteţi american, nu-i aşa? De unde sunteţi? întrebă ea.

— Cambridge, în Massachusetts.

— Ah, Universitatea Harvard, nu?

— Da, exact.

— Mi-aş dori ca, într-o zi, fiul meu să urmeze facultatea lor de economie.

— Nu sunteţi singura care vrea asta. Este mult mai practică decât Facultatea de Teologie la care predau eu.

Afară, soarele părea să alunge ceaţa dimineţii. Cal se opri să admire hotelul; o clădire din secolul al nouăsprezecelea, văruită în alb. N-ar fi fost atât de remarcabilă dacă n-ar fi fost una dintre puţinele clădiri din oraş care nu fuseseră distruse de bombardamentele aliate sau naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Îşi aranjă geanta de umăr şi urmă pescăruşii spre malul mării.

Apartamentul era la etajul trei, într-o clădire fără lift, dintr-un cartier fără pretenţii, aflat prea departe de mare pentru a avea vedere la altceva decât alte clădiri de apartamente. Cal acceptă să bea o ceaşcă de cafea oferită de femeia venerabilă, cu ochi trişti, care strigase spre bucătărie, de unde îi răspunsese vocea unei femei mai tinere.

— Vin acum, mamă.

Domenica Berardino, mama lui Giovanni, îl rugase pe Cal să nu pună întrebări până când nu avea să li se alăture şi fiica ei. În timp ce se străduia să poarte o conversaţie de complezenţă, studie

camera pentru a-şi face o idee despre copilăria lui Padre Gio. Prima lui impresie era aceea că familia avea mai mult demnitate decât bani. Mobilierul era umil, dar totul era imaculat. Era convins că dacă ar fi trecut cu mâna băgată într-o mănuşă albă peste fotografiile înrămate ale lui Giovanni, ale fostului ei soţ şi ale papei (trinitatea Domenicăi), nu ar fi găsit nicio urmă de praf.

O întrebă pe femeie dacă fusese vreodată la Boston şi se aştepta să nu fi fost, dar răspunsul ei îl surprinse. Cel mai departe de casă unde fusese vreodată era Roma şi acolo doar de două ori.

— Toată lumea din Boston vorbeşte italiană atât de bine? întrebă ea.

Începu să explice cum, nu cu mult timp urmă, puteai să te plimbi pe Hannover Street, în zona de nord a oraşului, şi să auzi vorbindu-se numai italiană, dar se opri brusc atunci când intră Irene Berardino cu o tavă cu ceşti de cafea. Irene îi arăta destul de clar, cu o strâmbătură, că nu era chiar bine-venit. În ciuda nemulţumirii ei evidente, îi fu greu să nu se uite la ea. Era înaltă şi mândră, de o frumuseţe clasică, cu părul negru tuns până la umeri. Pielea ei măslinie ar fi fost mai puţin perfectă dacă ar fi avut machiaj.

— Sunt Calvin Donovan, spuse el. Eu…

— Ştiu cine sunteţi, spuse ea, brusc. Doriţi zahăr?

El scutură din cap şi luă ceaşca de espresso din mâinile ei delicate.

Domenica Berardino o mustră din priviri şi părea că ar fi certat-o dacă ar fi putut vorbi într-o limbă pe care vizitatorul lor să nu o înţeleagă.

În schimb, spuse:

— Signore Donovan a bătut un drum lung. Giovanni mi-a spus că însuşi papa i-a cerut să investigheze rănile sale sfinte.

— Nu te lăsa păcălită, Vaticanul vrea să-l discrediteze, mamă.

Cal bău din cafea şi spuse:

— Pot să vă asigur că am abordat această sarcină fără prejudecăţi.

— Aşadar, l-aţi văzut pe fratele meu, spuse Irene în timp ce se aşeză pe canapea, încrucişând cuviincioasă picioarele şi trăgând în jos de rochie. Spuneţi-mi ce credeţi.

— Discuţia cu el a fost doar o parte din investigaţia mea. Mai am de luat câteva interviuri înainte să pot formula nişte opinii.

— Vrem să-l ajutăm pe Giovanni, spuse mama lui. Vă vom răspunde la întrebări.

Cal ceru permisiunea să-şi ia notiţe şi începu.

— Când s-a hotărât Giovanni să devină preot?

— N-am vorbit despre aşa ceva atunci când era mai tânăr, spuse Domenica. Mergeam la slujbe duminicile şi am fost întotdeauna respectuoşi faţă de Biserică, dar eu şi soţul meu nu eram evlavioşi. Soţul meu era un om foarte ocupat, brutar. Pentru el, munca era mai importantă decât religia.

— Giovanni mi-a povestit despre el, spuse Cal.

— El era foarte apropiat de soţul meu. Băiatul tatii, cu siguranţă. Moartea lui Alfredo a fost un moment foarte greu pentru el, greu pentru noi toţi.

— Înţeleg. După cum i-am spus şi lui, şi eu mi-am pierdut tatăl când eram copil.

Irene îl privi chiorâş, cu suspiciune.

— Este cumplit pentru un băiat, spuse Domenica. A fost singuratic şi cum era şi un pic mai plinuţ, nu juca fotbal cu copiii din cartier. Îi plăcea să citească şi să se joace pe calculator. Era un băiat atât de drăgălaş şi de bun! Nu-i aşa, Irene?

— Aşa este şi acum, mamă. Doar că durerile şi atenţia pe care nu şi-a dorit-o îl afectează.

— Îşi făcea mereu timp pentru un animal bolnav sau pentru un copil singuratic, spuse Domenica. Era şi un artist bun şi obişnuia să facă benzi desenate. Asta voia să devină, desenator sau, cum se numeşte?

— Grafician, spuse fata.

— A mers un an la universitate pentru asta, dar nu i-a plăcut, aşa că a renunţat şi şi-a luat o slujbă.

— Ce slujbă? întrebă Cal.

— În Pescara era o companie de marketing. L-au angajat pentru diverse mărunţişuri. El se gândea că

ar putea să devină desenator pentru ei, dar când nu s-a întâmplat nimic, s-a simţit frustrat şi a plecat. Cam pe atunci, un prieten din timpul şcolii s-a decis să meargă la seminar. Au tot vorbit, şi Giovanni a devenit interesat. S-a hotărât să încerce şi el. Eu nu credeam că va merge până la capăt cu asta pentru că, ei bine, se tot răzgândea, dar m-a surprins cu devotamentul pentru această chemare.

— Care este numele prietenului său?

— Antonio Forcisi.

— Este şi el pe lista mea.

— Şi el este un băiat bun.

— De ce este şi el pe lista ta? întrebă Irene.

— El se afla în Croaţia cu Giovanni când au apărut stigmatele. Ce v-a spus Giovanni despre primul moment în care au apărut sângerările?

— A ascuns lucrul ăsta faţă de noi. Am aflat doar după ce s-a prăbuşit şi a ajuns la spital, spuse Irene.

Mama lui îşi tamponă ochii cu o batistă.

— Ne-a spus că era înspăimântat. Nu înţelegea de ce i se întâmplă lui aşa ceva.

— Şi acum, că trăieşte aşa de mai multe luni, ce spune despre asta?

— Asta ar trebui să-l întrebi *pe el,* izbucni Irene.

— Am făcut-o, replică el cu blândeţe. Acum vă întreb pe voi.

— Îşi acceptă soarta, spuse Domenica. Acceptă faptul că a fost ales cu un anume scop. Dacă îi poate ajuta pe oameni să-l găsească pe Dumnezeu, atunci suferinţa lui merită.

— Presupun că asta v-a schimbat şi vouă vieţile, spuse Cal.

— Am devenit mai credincioasă, spuse Domenica. Da, credinţa mea este mai puternică acum.

— Asta este valabil şi pentru tine? o întrebă el pe Irene.

— Nu cred că asta este treaba ta, spuse ea, furioasă.

— Irene! suspină mama ei.

— Îmi pare rău, mamă, dar consider că acest interogatoriu este nepotrivit.

Cal simţi un junghi ascuţit de vinovăţie. Orbecăia. Poate că era o întrebare nepotrivită.

— Nu, mie îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate. Credinţa ta nu este treaba mea.

Irene păru să dea înapoi.

— Mă bucur că înţelegi.

— Pot să vă întreb ceva; a avut vreuna dintre voi experienţe ciudate în prezenţa lui Giovanni sau chiar în absenţa lui?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse Domenica.

— Un fel de viziuni, orice de natură spirituală sau inexplicabilă care să-l implice pe el.

Cele două femei se priviră una pe alta şi clătinară din cap.

El continuă cu întrebările timp de câteva minute fără să descopere nimic important. În timp ce se ridica să plece, întrebă dacă poate să arunce o privire în camera de copil a lui Giovanni.

— E în regulă, spuse mama lui. Arată-i, Irene.

Camera mică, cu un pat îngust, era ca o capsulă a timpului; un omagiu adus straniului, dar talentatului adolescent care locuise acolo. Pereţii erau acoperiţi cu postere duble cu Star Wars şi Star Trek; unul era original, celălalt, propria versiune pictată a lui Giovanni, diferit, într-un mod atractiv. Biblioteca găzduia un talmeş-balmeş de romane şi cărţi şcolare. Cal cercetă camera în căutarea unor semne de devoţiune religioasă sau iconografie. Nu exista nimic. Nici măcar o Biblie.

— Nu avea o Biblie? întrebă el.

— Nu cred, spuse Irene. Avem o Biblie a familiei. Poate că a citit-o, nu ştiu.

— Este foarte greu să vezi aici rădăcinile unui tânăr care a simţit o chemare către preoţie.

Ea ridică din umeri.

— Nici noi n-am anticipat asta. Aşa e viaţa.

— Voi doi eraţi apropiaţi când eraţi copii?

— Sunt doar cu patru ani mai mare decât el, dar eram protectoarea lui. Când era hărţuit la şcoală,

aveam eu grijă de ei.

— Trebuie să fie tulburător tot ce i se întâmplă acum.

— Habar n-ai cât de mult. Mi-ar plăcea să-l ajut să scape, dar este prizonier. Sper că vei spune la Vatican să-l ţină departe de public, pentru binele lui.

— Nu cred că ei vor o recomandare de la mine, vor doar părerea mea.

— Şi care este părerea ta, acum, după ce ai vorbit cu mine şi cu mama?

— Tot nu am o părere, încă.

— Când vei avea, spuse ea tăios, poate că faimosul profesor de la Harvard îşi va găsi timp să le spună şi celor care îl iubesc pe Giovanni.

După plecarea lui Cal, cele două femei duseră ceştile de cafea în bucătărie.

— De ce nu i-ai spus că l-ai văzut pe Giovanni umblând prin oraş atunci când nu se afla aici? întrebă Domenica.

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu nu i-ai spus ce ai văzut atunci când te-a îmbrăţişat. Este un străin. Un mercenar angajat de Vatican. Lor nu le pasă de Giovanni. Doar nouă ne pasă. Să fiu sinceră, sper ca acest om să ajungă la concluzia că este o fraudă. Sper ca Vaticanul să decidă să-l mute din parohia lui şi să oprească acest circ înainte ca asta să-l omoare.

Mama ei strigă:

— Dar noi ştim că nu este o fraudă.

— Da, mamă, noi ştim.

★

Cal îi mulţumi barmanului pentru al doilea cocktail din seara aceea şi îl gustă să vadă dacă votca era atât de rece cum îi plăcea lui. În timp ce întunericul se cobora asupra Romei, priveliştea din grădina de pe acoperişul hotelului devenea tot mai ademenitoare şi el îşi trase un scaun lângă balustradă. Aerul cald al nopţii aducea mirosurile de la bucătăriile restaurantelor din apropiere şi vocile turiştilor şi ale vânzătorilor stradali. Cal zâmbi spre două femei de afaceri aşezate în apropierea lui.

Discutau în engleză şi, în mare parte, îl ignorau, aşa că putea să se retragă în propriile sale gânduri. Câteva minute mai târziu, una dintre ele plecă. Cealaltă, o brunetă atractivă, cam de vârsta lui Cal, îşi termină băutura şi se uită o vreme peste balustradă, înainte de a vorbi.

— E minunat, nu-i aşa?

Întrucât nu era nimeni altcineva la o distanţă rezonabilă, Cal răspunse:

— Cu siguranţă este.

Priveliştea era uluitoare. Grădina de pe acoperiş dădea spre Panteon, şi era atât de aproape încât părea că puteai să te întinzi şi să-l atingi.

Ea se prezentă. Era director de publicitate la Londra. Îl întrebă despre el şi, înainte ca el să poată răspunde, chelnerul trecu prin apropiere şi ea îi ceru încă un pahar cu vin.

— Plătesc eu, spuse Cal. Şi adu-mi şi mie încă unul, te rog.

Chelnerul aprobă din cap şi femeia îşi mută scaunul mai aproape de el.

— Ce bei? întrebă ea.

— Grey Goose Martini fără vermut.

— De ce nu-i spui simplu, votcă?

— Sună mult mai puţin apetisant, nu crezi?

Ea îl întrebă cu se ocupă şi el îi răspunse că este profesor.

— N-aş vrea să par snoabă, spuse ea, dar mă surprinde că un profesor universitar stă la un hotel ca Minerva.

Ea chiar părea să fie atât de snoabă pe cât credea el. Dar paharele de vin golite o înmuiaseră şi apăruse încă un pahar.

— Harvard plăteşte bine, spuse el sorbind din pahar.

Nu plătea chiar atât de bine. Tatăl lui provenea însă dintr-o familie bogată şi Cal nu trebuia neapărat să muncească. Fără să aibă o familie şi fără să fie pasionat de jucării foarte scumpe, el îşi cheltuia banii pe hoteluri bune, restaurante bune şi călătorii la clasa întâi. Vaticanul se oferise să-i ramburseze

cheltuielile – transport aerian obişnuit şi cazări modeste –, dar el refuzase, ca să poată călători în felul în care era obişnuit.

— Ei bine, să bem pentru Ivy League[5], spuse ea şi ridică paharul. Ce predai?

— Istoria Religiilor, în principal.

Ea pufni.

— Ei bine, ăsta este un subiect despre care ştiu foarte puţin.

— Nici eu nu sunt tocmai un izvor de cunoştinţe despre publicitate.

— Şi atunci, spuse ea, despre ce ar trebui să vorbim?

El mai luă o înghiţitură din băutură şi simţi cum alcoolul i se urcă la cap.

— Sunt convins că vom găsi ceva.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un bărbat foarte atrăgător?

El râse.

— Vrei să spui, astăzi?

— Camera ta sau a mea? trecu ea direct la subiect.

— Ai un apartament? întrebă el.

— Nu am, se bosumflă femeia.

Cal semnă pentru băuturi şi spuse:

— Eu am.

★

Arhiepiscopul de Abruzzo, Donato Fasoli, afişa o atitudine de nemulţumire vizibilă şi Cal se străduia să rămână civilizat. La cererea episcopului, audienţa lor fusese aranjată la Vatican, unde Fasoli avea treabă, în loc de arhidioceza din L'Aquila. Cei doi erau înghesuiţi într-un birou mic, unul dintre multele rezervate pentru episcopii care veneau în vizită la Palatul Apostolic. Spaţiul era suficient de mic încât Cal să poată simţi în respiraţia lui Fasoli ce mâncase la prânz.

— N-am fost consultat despre această anchetă a ta şi nu o susţin, zise arhiepiscopul.

— Aţi exprimat asta destul clar, spuse Cal.

— Nu ştiu a cui a fost ideea să implice un om din afară. Treaba asta putea fi rezolvată intern.

— Cred că a fost ideea papei Celestin.

— Mi se pare destul de improbabil. M-aş aventura să spun că este lucrătura lui da Silva. Este un tip ambiţios, mereu încearcă să scoată în faţă poziţia confraţilor noştri americani.

— Nu ştiu nimic despre asta. Se pare că papei i-a plăcut cartea mea despre stigmate. Aţi citit-o? întrebă Cal.

— Este în italiană? Mă apucă durerea de cap când trebuie să citesc în engleză.

— Se traduce acum. O să vă trimit un exemplar.

— Aşa să faci, răspunse el.

Cardinalul da Silva îl pusese în gardă pe Cal. Episcopul fusese în relaţii excelente cu anteriorul papă şi crezuse că era doar o chestiune de timp până când va urca pe scara ierarhică. Dar Celestin era altfel, era un reformator care încerca să îndrepte cu forţa Biserica spre o misiune publică, aceea de a-i servi pe cei săraci. El alegea cardinali noi în special din America de Sud, Asia şi Africa. Aşa că Fasoli, conservator convins, privea neajutorat cum îi scăpa printre degete pălăria roşie de cardinal.

— Deci, am auzit că ai discutat cu preotul nostru care sângerează, spuse arhiepiscopul. Ce pot să mai adaug la tot circul ăsta?

— Să înţeleg că nu credeţi că rănile lui sunt miraculoase?

— Nu cred. Cred că Giovanni Berardino este un tânăr imatur, care probabil că nu ar fi trebuit să intre în profesia noastră. Nu e uşor să fii preot, mai ales astăzi, în aceste vremuri.

— Deci, credeţi că şi le face singur?

Fasoli ridică din umeri.

— De ce credeţi că face asta?

— De ce? Nu sunt psiholog, dar dintr-o perspectivă teologică, aş spune că are slăbiciuni fundamentale în credinţa lui. A făcut ceva prostesc să atragă atenţia şi s-a trezit prins într-o situaţie care a escaladat şi a scăpat de sub control. Acum a

devenit marele Padre Gio şi a căzut într-o capcană pe care şi-a întins-o singur. Vaticanul nu trebuia să aducă un profesor de la Harvard ca să facă o anchetă. Era suficient să îmi ceară mie lucrul acesta.

— Spuneţi-mi, ce părere aveţi despre Padre Pio?

Ochii arhiepiscopului se aprinseră.

— Acela este un caz de misticism adevărat. A fost corect şi bine că papa Ioan Paul l-a canonizat. Pio era un adevărat sfânt, nu există niciun dubiu în legătură cu asta. Giovanni este un băiat care a crescut prea repede şi care ar trebui să fie sfătuit să se lase de preoţie. Nu cred că este suficient de serios, nu este influent în teologie şi nici nu este sigur pe credinţa lui. Am primit dosarele cu pregătirea lui la seminar. A fost un student oarecare. Întotdeauna au existat îndoieli privind capacităţile şi devotamentul lui. Dacă n-am fi fost atât de disperaţi să aducem tineri italieni să devină preoţi, sunt sigur că nu ar fi fost hirotonisit.

— Dacă decizia ar depinde doar de dumneavoastră, ce aţi face cu el în acest moment? întrebă Cal.

— L-aş îndepărta din atenţia publicului şi i-aş interzice să mai facă spovedanii. Imediat, sângerările lui ar înceta, şi rănile i s-ar vindeca, şi toată isteria s-ar evapora. Scrie asta în raportul tău.

— Mă voi asigura că voi prezenta corect poziţia Domniei Voastre.

Fasoli clătină din cap şi întrebă:

— Şi care este părerea ta despre el?

— Încă nu mi-am format o părere. Încă adun fapte.

— În cartea asta a ta, ce ai spus despre Padre Pio?

— Am prezentat faptele cât am putut de bine şi am lăsat cititorul să-şi formeze propria opinie.

Arhiepiscopul păru profund dezgustat.

— Nehotărât. La fel ca actualul papă. Eu văd lumea în alb şi negru. Alţii văd curcubeu şi unicorni.

— Aţi vrea să trec şi asta în raportul meu către Sfântul Părinte? spuse Cal zâmbind.

OPT

Antarctica, 1973

Hidroavionul McKinnon zbura în cercuri joase pe deasupra mării agitate. În cabină, Werner Bruckner, fost aviator Luftwaffe desăvârşit, dar îmbătrânit, se afla pe scaunul copilotului, alături de un aviator german mai tânăr, pe care îl întâlniseră la aeroport. Klaus Kempner, şeful expediţiei, stătea în spatele lor, în cabina înghesuită şi manevra aparatul de radio, căutând semnalul unei nave cu motor diesel, încă nevăzută.

Ceilalţi şase bărbaţi se loveau unul de altul în compartimentul pentru marfă şi pasageri, uitându-se nervoşi pe ferestre.

— Chiar o să aterizăm pe vremea asta? întrebă Oskar Hufnagel.

— Sper că da, spuse Lambret Schneider. Alternativa nu este prea bună.

Fusese deja o zi lungă. Plecaseră înainte de ivirea zorilor de pe o pistă acoperită cu piatră sfărâmată, din Ţara de Foc, punctul cel mai sudic al Americii de Sud, şi zburaseră şase ore înainte să aterizeze pe o Mare Weddell calmă. Acolo fuseseră întâmpinaţi de un pescador care alimentase avionul pentru a doua etapă a călătoriei. Şase ore mai târziu se aflau la vreo treizeci de kilometri de coasta continentului îngheţat.

Kempner strigă prin uşa deschisă a cabinei.

— Avem contact radio! Imediat ar trebui să o vedem pe Marta dinspre tribord, adăugă el când uralele celorlalţi se stinseră.

— Acolo! strigă Hufnagel. Uite-o acolo!

Nava lungă de treizeci de metri păru, la început, minusculă, dar deveni oarecum mai impresionantă pe măsură ce se pregăteau de amerizare.

— Prindeţi-vă centurile, strigă Bruckner. Valurile o să ne cam zguduie.

Flotoarele luară contact cu apa cu un zgomot puternic. Hufnagel se prinse atât de tare de mânerele fotoliului, încât mâinile îi tremurau şi îi aruncă tovarăşului său o privire care parcă spunea: nu le spune celorlalţi că mi-e frică. Schneider simţi cum impactul valurilor succesive i se transmite în rinichi şi se întrebă dacă îşi va petrece a doua zi urinând cu sânge.

Pilotul inversă tracţiunea motoarelor şi întoarse avionul în vântul sălbatic, pentru a tăia din lateral un val mare care putea să-i răstoarne.

— Vestele de salvare, domnilor, strigă Kempner.

Întrucât avionul gemea şi se clătina, nimeni nu avu nevoie să i se spună de două ori.

De la fereastra lui, Schneider văzu o barcă pneumatică mică, rigidă, cum se apropie de avion printre valurile mari. Căpitanul deschise uşa avionului şi fu udat sănătos pe faţă până când reuşi să fixeze parâma şi avionul fu asigurat lângă un ponton. Înainte să debarce, aduseră în interiorul avionului bidoane de combustibil pentru călătoria de întoarcere a pilotului. După ce terminară, Kempner le ordonă oamenilor să treacă pe ponton. Apoi, unul după altul, se ţinură de stâlp şi îşi calculară salturile în barca pneumatică, în funcţie de mişcarea valurilor. Ultimii doi care ieşiră din hidroavion transmiseră bagajele în faţă până când puntea bărcii pneumatice se umplu.

Barca avea doar cinci metri şi un număr limitat de locuri şi, cu zece oameni la bord, doi dintre ei trebuiră să stea pe Rotoare. Unul dintre membrii expediţiei trebui să se alăture omului din echipaj, pe catargul şubred. Kempner îi făcu semn lui Mattias Beckman, un bărbat robust de vreo patruzeci de ani, să se ridice de pe scaun. Beckman se conformă imediat fără să comenteze, barca fu dezlegată şi motorul băgat în viteză. Pe când se aflau cam la jumătatea drumului dintre McKinnon şi Marta,

observară cum hidroavionul începu să se deplaseze şi decolă spre cerul strălucitor.

Niciunul dintre ei nu observă valul înalt de doi metri care se ridică, de două ori mai mare faţă de celelalte. Acesta îi lovi dinspre tribord şi îl aruncă pe Beckman în aer. Când ateriză, barca nu se mai afla sub picioarele lui.

— Om la apă! Ţineţi-vă bine! strigă căpitanul şi învârti cârma.

— Unde este? Îl vedeţi? ţipă Hufnagel.

— Îl văd eu! Acolo! strigă Schneider.

Marinarul aruncă un colac de salvare spre Beckman care înotă frenetic până când se agăţă de el.

— Trageţi-l în lateral! comandă, calm, Kempner. Voi, de acolo, ridicaţi-l în barcă.

Beckman înghiţise ceva apă de mare şi, odată ajuns în barcă, scuipă de câteva ori şi se aplecă, respirând greu.

— Eşti bine? îl întrebă Bruckner.

— Sunt bine, răspunse Beckman. Să stea altcineva în locul ăla idiot.

Bruckner se aşeză acolo şi îşi reluară traversarea spre Marta.

— Eu nu ştiu să înot, îi şopti Hufnagel, palid, lui Schneider.

Tot ceea ce putu Schneider să facă fu să-i spună să aibă încredere în vesta de salvare.

Hufnagel aprobă din cap, dar după numai câteva momente de gândire începu din nou să şoptească.

— Este o fată, în München, spuse el.

— Da?

— Este însărcinată.

— Astea sunt veşti bune sau rele? întrebă Schneider.

— O să nască copilul.

— Vă căsătoriţi?

— La dracu', nu! Este frumoasă, dar mie nu-mi place de ea.

— Înţeleg.

— Uite cum stă treaba. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să-mi promiţi că vei avea grijă de copil. Chestia o să aibă nevoie de o figură paternă.

— Chestia?

— Sper să fie băiat. Dar deocamdată este o chestie.

El îşi căută portofelul şi scoase fotografia unei fete foarte drăguţe, cu numărul de telefon scris pe spate.

Schneider o luă şi spuse.

— Oskar, dacă mi se întâmplă mie ceva, vreau să-mi promiţi un lucru.

— Orice.

— Stai departe de nevasta mea.

★

Ofiţerii de pe Marta erau germani, dar echipajul era format din argentinieni cu pielea măslinie. În sala de mese a ofiţerilor, Schneider şi cei din grupul lui primiră o tocană consistentă. Căpitanul, un bărbat cu obraji rumeni, îmbrăcat într-o jachetă de lână cusută cu sfoară, nu comentă nimic despre misiunea lor. Schneider presupuse că el ştia câte ceva, dar Kempner nu-i împărtăşea detaliile operaţiunii decât lui Bruckner. Era seară deja, dar Schneider încă trebuia să mijească ochii din cauza luminii puternice a soarelui care pătrundea prin hublouri. Kempner plănuise misiunea pentru luna februarie, ca să profite de lumina aproape permanentă a zilei şi de temperaturile relativ plăcute, deşi era cumplit de frig, mai ales în largul mării.

— Sunteţi pregătiţi, toţi? întrebă Kempner adunând din farfurie ultimele urme de sos cu o bucată de chiflă. Răsună un cor zgomotos de „da” şi îşi împinse cu forţă scaunul în spate. Atunci, să mergem.

Schneider şi ceilalţi îşi îmbrăcară echipamentul gros şi îşi duseră proviziile la pupa. Acolo, un elicopter Aerospaţiale, verde-măsliniu, era ancorat de punte şi motoarele erau încălzite cu cabluri electrice. Îşi încărcară proviziile şi se urcară în

cabina înghesuită. Din nou, Bruckner urcă lângă pilot, un german laconic, pe care nu-l văzuseră la cină.

Rotoarele porniră cu putere maximă şi elicopterul decolă.

— Domnilor, spuse Kempner, cu voia Domnului, următoarea oprire va fi lanţul muntos Muhlig Hofmann.

Nu se auziră niciun fel urale pentru că, aproape imediat, elicopterul fu scuturat de rafale de vânt din toate direcţiile. Schneider îşi dori să nu fi mâncat atât de mult şi se chinui să-şi păstreze tocana în stomac. Patruzeci de minute luptă elicopterul împotriva curenţilor de aer, până ce unul dintre oameni le spuse să privească afară, în partea stângă, spre o plajă gri, pietroasă, plină de foci, pinguini, cormorani şi rândunici de mare. Plaja făcu rapid loc unei întinderi de zăpadă şi gheaţă.

Zburară la altitudine joasă pe deasupra acestui peisaj pustiu, timp de încă jumătate de oră, când, brusc, pilotul ridică elicopterul spre cer şi se apropiară de o culme muntoasă. Odată ce o depăşiră, coborâră aproape la fel de rapid spre o vale îngustă şi, curând, aterizară pe o câmpie de gheaţă strălucitoare. Bărbaţii săriră jos şi ajutară la prinderea de gheaţă a tălpicilor cu funii şi ancore, înainte ca pilotul să oprească motoarele pentru a economisi combustibil preţios. În timp ce îşi lega rachetele de zăpadă, Schneider trase în piept aerul îngheţat. Prin ochelarii de soare, se minună de întinderea virgină, pustie. Kempner stabili poziţia geografică şi consultă o hartă pe care o întinse pe rucsac. După ce o împături la loc, arătă către o adunătură de vârfuri albe, joase şi, lăsându-l în urmă pe pilot să aibă grijă de elicopter, cei opt bărbaţi se puseră în mişcare.

— Nu pot să cred că aproape am ajuns, spuse Hufnagel.

Schneider simţi cum pieptul i se umple de mândrie.

— Nici eu. Privi spre cerul aproape la fel de alb ca valea şi îşi imaginã cã tatãl sãu îl priveşte de sus şi îl aprobã din Valhalla.

Avurã nevoie de aproape nouãzeci de minute pentru a ajunge la poalele muntelui. În timp ce se odihneau, Kempner şi Bruckner consultarã din nou harta şi pãrurã satisfãcuţi de faptul cã se aflau aproape de locul în care trebuiau sã ajungã. Se întoarserã uşor spre est şi mai merserã aproape o sutã de metri. Bruckner îşi puse nişte cãşti şi începu sã cerceteze gheaţa cu un detector de metale. După câteva minute tensionate, bãrbatul îşi aruncã pioletul pe jos, îşi scoase cãştile şi spuse cã gãsise locul.

— Iatã, domnilor, declarã Kempner, pentru ce aveam nevoie de bãrbaţi tineri şi puternici.

Începurã sã spargã gheaţa cu târnãcoapele şi sã sape în echipe de câte doi, pe o lungime de câţiva metri. Schneider fãcu pereche cu Hufnagel, schimbând uneltele pânã când reuşirã sã scoatã bucãţi de gheaţã pânã la o adâncime de un metru.

— Stop! ordonã Kempner coborând în şanţ pentru a curãţa suprafaţa cu o lopatã. Acum, tu, Beckman! Ne bucurãm cã eşti în viaţã ca sã poţi face urmãtoarea operaţiune. Fã nişte gãuri în fiecare colţ.

Beckman luã bormaşina grea, care funcţiona pe baterii, şi începu sã sfredeleascã cu burghiul de trei centimetri. Când terminã, scoase dintr-un pachet nişte tuburi termice şi le introduse în gãuri.

— Dichter, acum e momentul tãu de glorie, spuse Kempner. Expertul în explozivi, un bãrbat taciturn, care afişa un rânjet permanent, mânui explozibilii de parcã ar fi fost la fel de inofensivi ca batoanele de ciocolatã şi, în curând, îi conectã la un detonator.

— Ar fi bine sã staţi mai departe, sã vã întoarceţi cu spatele şi sã vã acoperiţi urechile, strigã Dichter, tare ca de obicei. Nu vreţi sã ajungeţi la fel de surzi ca mine.

Începu numãrãtoarea inversã, apãsã maneta şi se auzi un bubuit puternic, şi apoi bucãţi de gheaţã mai mari sau mai fine zburarã prin aerul îngheţat.

Kempner sări înapoi în şanţ cu o lopată şi începu să cureţe resturile dintr-un colţ. Ceru o rangă şi o introduse în gaură. Se auzi un sunet de metal pe metal.

— Bine, la muncă, băieţi. A venit timpul să săpăm mai departe. Suntem destul de aproape să-i simţim gustul. Era prima dată când Schneider îl vedea bucuros.

Le mai luă încă o oră şi erau toţi scăldaţi în sudoare, dar o descoperiseră: o uşă mare de oţel, neagră ca noaptea, aşezată într-un unghi de treizeci de grade, pe fundul şanţului. La lumina unei lanterne, Schneider putu să vadă că uşa era fixată în roca din jur cu nişte bolţuri uriaşe.

— Lichid termic, ordonă Kempner şi apărură două recipiente de aluminiu. Dichter le amestecă şi turnă rapid câteva picături de lichid pe fiecare bolţ.

După câteva minute, Schneider şi Hufnagel fură trimişi jos, cu un levier uriaş, ca să scoată manual bolţurile slăbite, unul câte unul. Epuizaţi, cei doi bărbaţi fură înlocuiţi de alţi patru înarmaţi cu răngi, cârlige şi lanţuri.

Când veni momentul să tragă de lanţuri, Kempner spuse, solemn:

— Bărbaţii care au sigilat această peşteră făceau parte din bravul echipaj al submarinului U-530. Va fi o onoare să respirăm în curând aerul pe care l-au respirat ei în 1945. Acum, *trageţi!*

Uşa de oţel se ridică scârţâind şi fu trasă pe fundul şanţului. Kempner îşi îndreptă lanterna în hău şi, fără a pierde vremea cu vorbe, se strecură înăuntru, urmat de Bruckner şi de ceilalţi. Cei doi mai tineri, Schneider şi Hufnagel, intrară ultimii şi trebuiră să se aplece şi să-şi aprindă propriile lanterne ca să poată înainta prin tunelul scund, cu pereţii din beton armat. După vreo zece metri de mers pe brânci, se treziră într-o grotă uriaşă care părea să nu se mai termine. Lumina lanternelor se plimba pe coloane mari de gheaţă, care luau forme groteşti, de parcă o armată de demoni subterani ar fi păzit camera.

— Domnilor, anunţă Kempner, plimbându-şi raza lanternei prin întuneric, bine aţi venit la Baza 211. Acum, că am ajuns atât de departe, pot să vă dezvălui adevărul. Expediţia germană în Antarctica, din 1938 şi 1939, a explorat această regiune din aer şi de pe sol, a revendicat-o şi a denumit-o Noua Swabie. Acei oameni curajoşi au descoperit această formaţiune subterană, dar abia mai târziu, în 1943, sub conducerea personală a marelui amiral Donitz, această peşteră a fost extinsă, întărită şi securizată. De ce s-a făcut acest lucru? Ca măsură de precauţie. Pentru a crea o fortăreaţă îndepărtată şi de necucerit pentru Hitler şi ofiţerii săi, pentru a le oferi şansa să reclădească Reichul, în eventualitatea unui dezastru. Dar, după cum ştim, Hitler a refuzat să părăsească Berlinul. Iar Baza 211 nu a mai fost folosită în acest scop. A fost utilizată ca muzeu.

Kempner verifică o hartă mică, desenată de mână, pe care o ţinuse ascunsă între paginile jurnalului său; o preţioasă bucată de hârtie care îi fusese dată, cu ani în urmă, de căpitanul lui U-530. Împături harta şi începu să meargă prin peşteră, cu ceilalţi pe urmele lui.

— Uită-te ce mare e locul ăsta, îi spuse Hufnagel lui Schneider. Ai putea să ascunzi aici o armată întreagă.

Schneider simţi că îl atinge ceva pe umăr. Alarmat, ridică lumina lanternei în sus, spre tavanul încăperii şi observă un val de gheaţă fină căzând ca o ploaie.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el.

— Liniştеşte-te, spuse Hufnagel. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— N-am de ce în afară de dinamita pe care am folosit-o ca să ne croim drum înăuntru.

Schneider îşi ţinea socoteala paşilor şi numără până la trei sute, în timp ce Kempner traversă peştera şi trecu de două tuneluri înainte a de a intra pe al treilea. Acest tunel scund era şi el armat cu grinzi de oţel şi susţinut de cricuri hidraulice. Ajunseră într-o cameră relativ mică, cu o deschidere

de vreo douăzeci de metri, suficient de înaltă încât să le permită să stea lejer în picioare, şi acolo, pe peretele din spate, văzură un şir de cufere mari din bronz.

Kempner vorbi cu evlavia unui credincios care intră într-o catedrală imensă.

— Comorile Reichului.

— Nu putem căra toate aceste cufere până la elicopter, spuse Beckman.

— Nu vom lua cuferele, spuse Kempner. Suntem aici doar pentru două obiecte. Lăsăm restul pentru un viitor mai luminos. Din păcate, nu avem niciun fel de informaţie care să ne indice în care dintre cufere se găsesc obiectele pe care le dorim. Trebuie să spargem încuietorile şi să ne uităm în interiorul fiecăruia, până când găsim o cutie verde din piele şi un sac mic, tot din piele. Treceţi la treabă şi încă repede, dacă nu vreţi să rămâneţi aici pe vecie. Motoarele elicopterului se răcesc.

Schneider şi Hufnagel făcură echipă şi începură de la cufărul din capătul din dreapta al şirului. Aşezaţi în genunchi, inspectară lacătul masiv.

— Nişte cleşti ar fi utili, spuse Hufnagel.

— Ei bine, nu avem, spuse Schneider şi scoase din rucsac un ciocan şi o daltă. Din fericire, eşti puternic ca un taur, aşa că dă-i drumul.

În curând, camera se umplu de sunetul metalului pe metal. Cu o lovitură puternică de ciocan, lacătul de fier al lui Hufnagel se sfărâmă, dar, îngrijorător, începu să ningă. Schneider privi în sus şi observă o ceaţă de gheaţă coborând din tavan.

Fără nicio avertizare, bucăţi de gheaţă şi de stâncă de mărimea unui scaun începură să cadă chiar în dreapta lui Schneider. Hufnagel se ridică şi privi în sus. Schneider nu avu timp să facă acelaşi lucru. Tot ce putu să vadă era teroarea din privirea prietenului său şi simţi două braţe apucându-l de piept, iar Hufnagel îl împinse cu putere spre stânga. În timp ce cădea pe spate, Hufnagel şi jumătate din cufăr dispărură sub un morman de dărâmături.

— Oskar! strigă Schneider.

Ceilalţi se repeziră spre ei şi Kempner îndreptă lumina spre tavan.

— Degajaţi cufărul şi trageţi-l într-o parte, ordonă el, calm.

— Ajutaţi-l! ţipă Schneider.

— Păstraţi liniştea, spuse şeful, sau restul tavanului va cădea şi el.

Bărbaţii începură să îndepărteze resturile din jurul cufărului cu mâinile goale şi cu uneltele de săpat.

Lui Schneider nu-i veni să creadă că ei salvau cufărul şi nu pe Oskar, aşa că începu să pipăie grămada mai mare care îi ascundea trupul.

— Opreşte-te, Schneider, spuse Kempner, dar el continuă să sape. Schneider, ăsta este un ordin direct.

— Trebuie să încerc, protestă el.

— Fiul lui Otto Schneider n-ar refuza să îndeplinească ordinul direct al unui superior, spuse Kempner. Apoi adăugă, cu blândeţe. S-a dus, Lambret. Trebuie să ne încheiem misiunea.

Schneider privi ca în transă cum ceilalţi scoaseră cufărul de bronz şi ridicară capacul. El abia dacă se uită înăuntru în timp ce Bruckner se aplecă şi începu să scormonească prin el. Văzu un obelisc, câteva plăci, teancuri de documente şi fotografii legate cu panglică, hărţi rulate. Pe fundul cufărului se găsea o cutie mică de argint, inscripţionată cu iniţialele AH. Bruckner i-o dădu lui Kempner, care spuse, respectuos:

— Cenuşa führerului, adunată din afara buncărului.

— Ar trebui să o luăm? întrebă Bruckner.

Kempner scutură din cap.

— O lăsăm aici. Aici este mai în siguranţă decât oriunde altundeva pe planetă.

În timp ce Bruckner aşeza cutia la loc, Kempner observă ceva şi spuse:

— Acolo! În stânga!

Era un săculeţ din piele, de mărimea unui portofel pentru mărunţiş.

— Asta? întrebă Bruckner şi o ridică.

— *Dă-o încoace!* spuse Kempner repede.

Desfăcu şiretul, privi înăuntru şi văzu o bucată ascuţită de lemn.

— Ce este aia? întrebă unul dintre oameni.

Kempner îi lăsă să arunce o privire în interiorul săculeţului şi spuse:

— Acesta, domnilor, este un spin din coroana de spini pe care romanii i-au pus-o pe cap lui Iisus Hristos.

— Este adevărat? întrebă altul.

— O, da, este adevărat, vă asigur. El închise la loc sacul de piele şi i-l dădu lui Schneider.

— Uite, Lambret, ţi-l încredinţez ţie. Este un lucru foarte preţios. Asigură-te că ţii sacul închis.

Schneider clipi ca să îndepărteze lacrimile, îşi scoase mănuşile şi aşeză cu grijă săculeţul într-unul din buzunarele exterioare, cu fermoar, ale hainei sale.

— În regulă, mai avem de cercetat încă şapte cufere, spuse Kempner. Haideţi. Rapid. Acum căutăm o cutie verde, din piele.

În timp ce toţi ceilalţi reveniră la lucru, Schneider nu putu să facă altceva decât să se holbeze la mormanul care devenise locul de odihnă veşnică al unui tânăr care fusese plin de viaţă. Căută în buzunarul de la pantaloni fotografia prietenei însărcinate a lui Hufnagel şi şopti către mormanul de dărâmături că va avea grijă de copil, orice s-ar întâmpla.

Încă se holba la morman când îl auzi pe unul dintre oameni spunând:

— Cred că am găsit-o. Lambret se trezi îngrămădindu-se cu ceilalţi lângă un cufăr deschis. Acolo, o cutie verde, de dimensiunile unui set de tacâmuri, era aşezată pe o grămadă de obiecte decorative din aur şi argint, picturi de mici dimensiuni pe lemn şi pânză şi o grămadă din ceea ce părea pentru toată lumea a fi ouă Fabergé. Cutia din piele purta blazonul cu fulgerele SS şi iniţialele HLH.

Heinrich Luitpold Himmler.

Bruckner îi spuse lui Kempner că el ar trebui să o deschidă şi bătrânul ofiţer se aşează, ţeapăn, în genunchi. Desfăcu zăvorul şi deschise cutia căptuşită cu velur.

Schneider recunoscu imediat obiectul, pentru că îi ţinuse replica în mâini, când era copil, în cea mai rea zi a vieţii lui.

Lancea lui Longinus. Suliţa Destinului.

Când ochii lui Kempner se umplură de lacrimi, Schneider se înfurie. Ochii bătrânului soldat rămăseseră uscaţi la moartea lui Oskar. Dar Lambret îşi ţinu gura. Kempner le spuse oamenilor că pot privi lancea, dar numai pentru o clipă, pentru că îşi îndepliniseră misiunea şi trebuiau să plece.

— Dar să nu o atingeţi, ordonă Kempner.

— De ce? întrebă cineva.

— Doar faceţi aşa cum vă spun.

Cutia trecu din mână în mână, şi fiecare dintre ei admiră vârful de suliţă negru, învelit în foiţă de aur strălucitor.

Schneider fu ultimul care luă cutia. O ţinu în dreptul buzunarului de la piept în care se afla săculeţul cu spinul.

Dintr-odată, suliţa îşi schimbă culoarea, din negru în roşu strălucitor.

El simţi o durere în piept şi buzunarul începu să fumege.

Kempner îi smulse cutia în timp ce Schneider striga:

— Ce naiba se întâmplă?

NOUĂ

Croaţia, în zilele noastre

Arăta surprinzător de tânăr pentru un bărbat de peste patruzeci de ani; poate că era din cauza tunsorii sale moderne – păr mai lung şi blond în vârful capului, ras pe lateral şi cu o uşoară tentă mai închisă – sau poate că era zâmbetul său neastâmpărat pe care-l folosea cu generozitate ca să obţină ceea ce dorea. În orice caz, era un tip impunător, ale cărui piept şi braţe, umflate de steroizi, se vedeau de sub puloverul subţire şi pelerina uşoară de ploaie.

Bărbatul intră în clădirea veche de piatră şi închise uşa de lemn în urma lui. Fratele Augustin, firav şi îmbătrânit, era singur în capela Sfântului Atanasie. Era seară şi lumina care intra prin cele câteva ferestre micuţe pălea rapid. Călugărul obosea mai repede zilele astea şi îi era mai greu să facă chiar şi eforturi uşoare fără să aibă nevoie să închidă ochii pentru o vreme. Colegul lui, fratele Ivan, deşi nu era nici el cu mult mai tânăr, trebuise să preia mai multe din treburile mănăstirii. De curând fuseseră obligaţi să-şi chibzuiască finanţele şi aşa puţine pentru a angaja un localnic să-i ajute cu grădina de legume şi să facă reparaţii ocazionale la instalaţiile electrice şi sanitare. Niciunul din călugări nu învăţase vreodată să conducă maşina; intraseră în viaţa monahală pe când erau foarte tineri. Timp de mai mulţi ani, femeile din sat făcuseră, prin rotaţie, cumpărături pentru ei.

Augustin pufni şi se trezi la zgomotul clanţei grele de metal. Privi în jur şi oftă la vederea unui turist. Pur şi simplu, nu se simţea sociabil.

Se adresă bărbatului în limba croată, dar trecu la engleză când îl văzu dând din umerii uriaşi.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse el. Aruncaţi o privire prin jur.

— O biserică foarte veche, spuse bărbatul, cu accent german.

Bătrânul mormăi şi încercă să clipească, să-şi limpezească privirea. Se rugase înainte să adoarmă şi încercă să înceapă din nou, dar bărbatul îl întrerupse.

— Sunteţi singur aici?

— Suntem o comunitate foarte mică. Numai doi călugări.

— Unde este celălalt?

— Pregăteşte cina, sper. Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la rugăciuni.

Bărbatul înaintă pe culoar. Se întoarse cu spatele spre amvonul din piatră şi se aşeză în faţa călugărului. Înainte să vorbească, scoase o batistă şi suflă ca o gâscă prin nasul lui borcănat.

— Ai auzit de preotul ăla italian care este numit Padre Gio, nu-i aşa?

Ochii apoşi ai lui Augustin se îngustară la această întrebare.

— Am auzit ceva despre el la radio. De ce întrebi?

— A fost aici. Preotul ăsta.

— A fost?

— O, da. A fost aici. Cred că îţi aminteşti.

Călugărul deveni şi mai irascibil faţă de cât de morocănos era de obicei.

— Lasă-mă în pace, tinere.

— Pace? chicoti bărbatul. În regulă, dar mai întâi lasă-mă să-ţi strâng mâna, bine?

Călugărul obiectă, dar, din două mişcări, bărbatul îi apucă palma dreaptă şi trase roba în sus pentru a se uita la încheietura lui.

— Drăguţă şi netedă, spuse bărbatul. Lasă-mă să o văd şi pe cealaltă. Îi apucă mâna stângă şi repetă mişcările. De asemenea drăguţă şi netedă, dar, vai mie. Am uitat să-ţi strâng mâna. Îi apucă mâna dreaptă şi începu să o strângă.

— Au! Mă doare.

— Îmi pare rău, spuse el şi strânse şi mai tare. Ai vrea să mă opresc?

Călugărul dădu din cap, cuprins de durere.

— Atunci spune-mi despre preotul ăsta italian.

— Bine, opreşte-te.

Bărbatul îi dădu drumul şi călugărul îşi frecă mâna care îi pulsa.

— Acum îţi aminteşti de el.

— Îmi amintesc de el.

Bărbatul afişă un zâmbet superior.

— Ştiam eu că o să-ţi aminteşti. Spune-mi ce s-a întâmplat când a venit aici.

— Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic. A venit ca turist, aşa cum vin toţi aici.

— Nu toată lumea. Eu nu sunt turist. Dar, fie. Era turist. A aruncat o privire în jur, nu-i aşa?

— Da, desigur.

— L-ai dus într-un loc special, cred?

— Ce loc special?

— Cripta. Mă duci şi pe mine acolo?

Călugărul se înfioră din nou.

— Cine eşti?

— Poţi să-mi spui Gerhardt şi eu o să-ţi spun Augustin. Putem să fim prieteni. Ăsta este drumul spre criptă?

Într-o parte a capelei se afla o poartă de fier.

Călugărul scoase un „da” slab.

Bărbatul se întinse din nou să apuce mâna călugărului, dar bătrânul şi-o băgă în roba lui aspră aşa cum o broască-ţestoasă se retrage în carapace în faţa pericolului. Îşi folosi mâna bună ca să se ridice, ajutându-se de banca din faţa lui. Abia când se ridică, diferenţa fizică dintre cei doi bărbaţi deveni vizibilă. Călugărul părea un copil mic ce urma să fie pedepsit.

Grilajul avea un lacăt. Bărbatul cel mare trebui să-l strângă tare pe călugăr de umăr pentru a-l determina să scoată o cheie din veşmântul lui. În vestibul exista un întrerupător pe perete şi o scară de piatră, în spirală, îşi făcu apariţia în lumina

incandescentă. Bărbatul îi spuse călugărului să coboare primul şi îl urmă.

Cripta era pe jumătate faţă de capela de deasupra, cu tavanul jos şi o podea denivelată, cu pietrele şlefuite de secole de folosire. Scufundate în podea se găseau pietre de mormânt cu inscripţii în latină, care marcau locurile de odihnă ale unor călugări din vechime. Într-o firidă umbrită, pe un raft de piatră, se găsea o mică urnă de bronz.

— Sinistru, aici, jos, spuse bărbatul. Arată-mi ce i-ai arătat şi lui, Augustin.

Călugărul făcu un gest în jurul camerei cu mâna validă.

— Nimic mai mult decât poţi să vezi şi singur, spuse el.

— De ce l-ai adus aici?

— El a vrut să vadă.

— Ce să vadă?

— Cripta. Voia să vadă mormintele.

— Nu sunt prea multe de văzut. Pietre şi, sub ele, oase. A fost altceva. Arătă spre urna de bronz. Ce-i aia?

— Un relicvariu.

— Augustin, Augustin, spuse el pe un ton de batjocură. Trebuie să îmi explici asta. N-am fost cel mai conştiincios elev. Nu cunosc acest cuvânt.

— Un vas în care se ţin relicve. Ştii ce sunt relicvele, nu-i aşa? Bărbatul masiv mârâi.

— Da. Ce relicve sunt în ăsta?

— Nimic. Este gol de foarte multă vreme.

Bărbatul se îndreptă spre firidă, luă urna de la locul ei şi o scutură.

— Da, pare să fie goală, dar lasă-mă să verific. Cu o scurtă răsucire, capacul se desfăcu. El întoarse urna cu gura spre podea. Nu ieşi nimic. Cred că, poate, a fost ceva aici, de curând. Cred că tu nu-mi spui adevărul, Augustin.

Călugărul păru îngrijorat şi abătut.

— Nu era nimic în această urnă când am venit la Sf. Atanasie, în urmă cu şaizeci şi cinci de ani şi nu este nimic nici acum.

— Nu este minciuna un păcat? spuse bărbatul în timp ce făcu câţiva paşi spre călugăr. Mai ales pentru un om al Bisericii?

— Este un păcat să răneşti un om în vârstă.

Bărbatul păru să se amuze.

— Să rănesc? Dacă ţi-am strâns mâna înseamnă că te-am rănit? Pot să-ţi arăt ce înseamnă durerea dacă nu-mi spui adevărul. Ce era în…? Se lupta să găsească cuvântul şi când îl găsi, străluci. Relicvariu? I-ai arătat preotului italian? I l-ai dat lui?

Oftatul lung al călugărului suna ca aerul care iese dintr-un cauciuc înţepat, dar rămase tăcut.

— Bine, atunci, spuse bărbatul. Mi-e teamă că va trebui să te încurajez. Va trebui să-ţi arăt ce înseamnă durerea.

Când bărbatul termină treaba, era întuneric.

Cără trupul inert al călugărului în sus, pe scările criptei, până în capela goală.

— Cred că ai ratat cina, Augustin. Poate că prietenul tău te-a căutat. Va trebui să caute mai bine.

Afară, ploaia de mai devreme se oprise. Aerul era cald şi umed. Mergea fără efort, de parcă trupul călugărului, care respira greoi, aşezat pe umărul său, era uşor ca un fulg.

Mai devreme, în drum spre capelă, observase fântâna veche, din piatră şi lemn, cu stâlpi, o bârnă transversală şi o găleată legată cu sfoară. Privi în jur şi, nevăzând pe nimeni, aşeză trupul călugărului pe iarbă doar pentru a-l ridica din nou, de data asta de glezne.

— A venit vremea să spui adio, Augustin, spuse el. Îmi pare rău pentru durere. Cel puţin asta o va opri.

Îl balansă pe bătrân deasupra fântânii, pentru o clipă, apoi îi dădu drumul în fântână şi numără în minte secundele. La trei se auzi un pleoscăit. Dădu din cap satisfăcut şi coborî rapid găleata, trăgând de funie. Manivela se învârtea ca o elice.

— Poate că te poţi căţăra, Augustin, spuse el, încet. Sau poate că nu.

Îşi parcase maşina într-un loc ascuns, în spatele şopronului din grădină. Pe când se pregătea să se urce în ea, văzu o siluetă la intrare.

— Cine eşti? întrebă Gerhardt.

Tipul înaintă împleticit, cu gluga lui plată aşezată strâmb. Avea o barbă roşcată şi o burtă mare şi duhnea a travarica, tăria locală, făcută din ierburi. Se strădui să răspundă în engleză.

— Eu? Sunt grădinarul. Sunt omul bun la toate. Sunt ce au ei nevoie. Plătesc de rahat, dar ce pot să fac? Asta-i Biserica.

— Apropie-te, prietene. Aş vrea să vorbesc cu tine, spuse bărbatul zâmbind.

ZECE

Berlin, în zilele noastre

Anii fuseseră blânzi cu el.

Avea şaptezeci şi unu de ani, dar nu se simţea ca un om în cel de-al optulea deceniu de viaţă. În afară de o oarecare înţepenire a degetelor, dimineaţa, şi o luxaţie la cot, el avea prea puţine dintre semnele declinului fizic şi mental de care se plângeau prietenii şi partenerii lui de afaceri. Contemporanii săi îl iritau atât de tare cu plângerile lor despre prostată şi insomnie, despre părul rar şi pregătirile pentru colonoscopie, încât încerca, pe cât posibil, să se înconjoare de bărbaţi mai tineri. Şi femei mai tinere.

Acesta era unul dintre motivele pentru care se apucase cu atâta entuziasm de recrutări. Până când un tânăr reuşea să-şi croiască drum spre biroul său impunător din Potsdamer Platz, cu panorama sa minunată spre parc, prin ferestrele de deasupra Tiergarten, acesta era verificat cu mult mai intens decât dacă ar fi aplicat pentru un post important la BND[6]. Totuşi, până acum, niciunul dintre cei intervievaţi nu ajunsese membru. Schneider era pretenţios.

— Avem nevoie de sânge tânăr, îşi criticase el colegii, la ultima lor întâlnire de la cabana lui de vânătoare din Bavaria, pentru conclavul anual. Vreţi să dispărem?

— Am supravieţuit pentru că am fost obsedaţi de securitate, îi răspunsese un constructor de nave pensionat, din Hamburg, în timp ce sorbea din stridiile aduse cu avionul, în dimineaţa aceea, din Irlanda.

— Şi ce se întâmplă când moare ultimul dintre noi? spusese Schneider. Nu credeţi că

responsabilitatea noastră faţă de istorie este mai mare decât obsesia de a ne proteja propria piele?

— Niciunul dintre noi nu-şi poate permite un scandal, spusese altul. Şi cel mai puţin dintre toţi, tu.

Asta era adevărat. Nimeni nu avea mai multe de pierdut. În linii mari, erau o gaşcă de succes. Industriaşi, politicieni, militari cu rang înalt, chiar şi un chirurg plastician care opera doar vedete. Dar Lambret Schneider era singurul care construise un imperiu. Banca lui comercială era ca o caracatiţă, cu tentacule întinse şi cu ventuze care sugeau din toate zonele societăţii germane. El şi soţia lui, o pacientă fidelă chiar a acelui chirurg plastician, apăreau în revistele *glossy,* faimoşi pentru faptele lor bune şi pentru activităţile filantropice. Dacă el ar fi ruinat, banca lui s-ar prăbuşi, trăgând după ea o mare parte din economia germană.

— Avem aptitudinile şi resursele să facem treaba asta cum trebuie, spusese Schneider. Câţiva tineri de calitate, din familiile care trebuie, asta este tot ce vă cer. Noi, dinozaurii, s-ar putea să nu găsim niciodată Valhalla pe pământ, dar poate, doar poate, generaţia următoare va reuşi.

Bărbaţii adunaţi în sala veche şi răcoroasă, înţesată de animale împăiate, fuseseră puţin şocaţi de înclinaţia lui Schneider spre fatalism. El fusese cel mai consecvent animator al grupului, pe durata celor două decenii în care le fusese lider. Dar cine îl putea învinovăţi de o criză de nemulţumire? Ce realizaseră de la zilele lor glorioase de la capătul lumii? Ce plăcere puteau găsi în ani la rând fără nimic nou de raportat? Niciunul dintre ei nu avea nevoie de încă un club social exclusivist, mai ales de unul cu care nu se puteau lăuda în afara lui şi care reprezenta un pericol pentru vieţile pe care şi le clădiseră.

Asistentul lui bătu la uşă.

— Herr Schneider. Întâlnirea dumneavoastră de la ora două, Jürgen Besemer, este aici.

Din dosarul alcătuit despre acest tânăr, Schneider ştia că era un tip micuţ, dar să-l vadă alături de

Gerhardt Hufnagel, aproape că îi venea să râdă. Deşi mic, tipul părea rafinat, cu un costum albastru perfect şi o tunsoare clasică. Şi-ar fi dorit ca Gerhardt să fi fost mai prezentabil. Pentru început, îşi dorea să-şi schimbe freza ridicolă şi să-şi arunce tricourile alea de musculos, care erau atât de lipite de trup încât păreau pictate pe tors cu spray. Şi, în timp ce îşi flutura bagheta magică, i-ar fi adăugat lui Gerhardt şi un pumn de puncte IQ suplimentare. Omul nu era un prostănac, dar nu era nici pe departe egalul intelectual al bancherilor, analiştilor şi avocaţilor pe care-i angajase dintotdeauna Schneider. Dar nu fusese alegerea lui Schneider să-l primească pe Gerhardt în viaţa lui. Făcuse o promisiune solemnă şi, spre dezgustul permanent al soţiei sale, avusese grijă de fiul lui Oskar Hufnagel de parcă ar fi fost propriul copil.

La întoarcerea din Antarctica, Schneider o găsise pe frumoasa iubită a lui Oskar şi îi oferise bani. Gerhardt locuise cu mama lui până la vârsta de optsprezece ani, dar Schneider nu fusese niciodată prea departe. Nu fusese niciodată un subiect de discuţie cu soţia lui. Ea nu putuse să-i ofere un copil. Ştia, cu siguranţă, că el era potent, având în vedere numeroasele avorturi pe care le plătise pentru amantele lui, de-a lungul anilor. Preţul pe care el o obligase să-l plătească era acela de a-l primi pe prea zgomotosul şi, adesea, bădăranul Gerhardt în viaţa lor.

— A, Jürgen, intră şi ia loc, spuse Schneider. Îţi mulţumesc pentru că ai venit astăzi.

— Este o onoare pentru mine, Herr Schneider, spuse tânărul, pe un ton respectuos.

Gerhardt continua să stea în picioare în cadrul uşii şi ar fi rămas, probabil, acolo, dacă Schneider nu i-ar fi făcut semn spre un scaun.

— Deci, Jürgen, ştii pentru ce te afli aici.

— Da, domnule. Aproape că nu am putut să dorm noaptea trecută la gândul întâlnirii cu dumneavoastră.

— Vrei nişte ceai?

— Nu, mulţumesc, domnule.

Schneider îşi turnă o ceaşcă, fără să-i ofere şi lui Gerhardt.

— Şi ce anume ştii despre mine? întrebă el.

— Ştiu despre cariera dumneavoastră în afaceri, desigur. Şi ştiu că sunteţi un personaj important în această organizaţie, căreia sper să mă alătur.

— Ce ştii despre această organizaţie?

— Mi s-a spus foarte puţin. Ştiu doar că membrii ei sunt printre cei mai de seamă bărbaţi din Germania, toţi hotărâţi să ducă mai departe principiile patriotismului german.

— Spune-mi, Jürgen, ce ştii despre naţional socialism?

— Am fost un elev bun. Sunt bine informat.

— Deci cunoştinţele tale provin din şcoală?

— Nu, e mai mult de atât. Tatăl meu a fost membru al Partidului Naţional Socialist şi tatăl lui a făcut parte din SS.

— Nu pari să eziţi să menţionezi acest lucru. În zilele noastre, cei mai mulţi tineri ar fi reticenţi să vorbească despre o istorie a familiei care include apartenenţa la nazism.

— Sunt mândru de familia mea, domnule.

Schneider dădu din cap aprobator.

— Am cunoştinţă de serviciile lor, Jürgen. Le împărtăşeşti convingerile?

— De fapt, da.

— Şi le trâmbiţezi?

— Nu fac asta, Herr Schneider. Să fac acest lucru mi-ar distruge cariera. Să trăieşti în Germania, în zilele noastre, este ca şi cum ai trăi într-o ţară străină.

— Îmi place asta! exclamă Schneider. Gerhardt, nu ţi se pare potrivit?

Gerhardt dădu din cap liniştit.

— Mă simt confortabil să discut cu dumneavoastră despre crezurile mele politice, spuse Besemer. Este destul de revigorant şi eliberator.

— Bine, asta este bine. Povesteşte-mi despre activităţile tale politice, spuse Schneider.

— Mă simt ca un om singur în deşert. Nu am niciun fel de afinitate pentru tacticile brute şi antice ale neonaziştilor. Ei nu sunt colegii mei, nu sunt egalii mei. Am propriile păreri. Citesc, studiez, sper.

— Şi ce ai zice să te alături unui grup de domni rafinaţi, care au aceleaşi concepţii?

— Ar fi emoţionant, Herr Schneider. Sper doar că veţi avea încredere în mine să mă alătur grupului.

— Nu ai fi ajuns în cercul meu apropiat dacă nu am fi fost siguri că putem avea încredere în tine. Deci, Jürgen, ai vrea să afli câte ceva despre noi?

Besemer dădu din cap nerăbdător.

Acesta era primul candidat care ajunsese până la acest punct, dar Schneider era încrezător.

— După cum ştii, Adolf Hitler credea într-un anume fel de creştinism, creştinismul pozitiv, spuse Schneider.

— Îmi amintesc că prima utilizare a acestui termen a fost în articolul 24 al statutului Partidului Nazist, comentă tânărul.

Schneider păru uşor iritat de întrerupere, dar îi spuse tânărului că era impresionat de nivelul lui de cunoştinţe.

— Hitler nu era adeptul formelor tradiţionale de creştinism, continuă Schneider. Îl considera prea lipsit de iniţiativă. Toate tâmpeniile despre naşterea miraculoasă, suferinţa pe cruce, mântuire. Führerul considera că alte aspecte ale vieţii şi morţii lui Hristos sunt mai importante şi pline de inspiraţie. Această alternativă pozitivă a fost cea adoptată de Reich încă de la începuturile sale: Hristos luptătorul, Hristos organizatorul, Hristos cel care se opune iudaismului organizat. Conducerea Reichului a înţeles semnificaţia practică şi politică a creştinismului în Germania. Până la urmă, Germania fusese creştină timp de mai bine de un mileniu. Hitler nu dorea să-şi îndepărteze poporul german printr-o opoziţie oarbă la creştinism – cel puţin nu de la început. Himmler nu era un politician la fel de subtil.

— Şi totuşi, Himmler a fost un maestru al propagandei şi organizării, spuse Besemer.

Schneider îşi dori ca tânărul să-l lase doar pe el să vorbească.

— Da, aproape, spuse el, morocănos, aruncând o privire spre Gerhardt ca să vadă dacă era şi el iritat. Dar bărbatul masiv privea afară pe fereastră, evident plictisit. Lasă-mă să continui sau o să-mi pierd şirul gândurilor.

— Desigur, spuse Besemer, fără să-şi piardă interesul.

— Hitler a căutat să exploateze, cu siguranţă, tradiţiile creştine adânc înrădăcinate ale ţării, dar îşi dorea şi să evidenţieze glorioasele tradiţii ariene ale popoarelor germanice, ca pe o forţă conducătoare a destinului nostru cultural. El a găsit metafora perfectă pentru ambele concepte, întruchipată într-un singur artefact, Lancea Sfântă a lui Longinus.

Ochii tânărului se aprinseră.

— Eu…

Îl reduse pe tânăr la tăcere cu o privire aspră.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc. Longinus, după cum se pare că ştii, a fost centurionul roman care şi-a folosit lancea ca să-l împungă pe Hristos răstignit pe cruce. Problemele lui de vedere au fost vindecate de stropii de sânge şi de apă care au ţâşnit din rană. Se afirmă că Longinus a fost un arian, descendent al triburilor germanice. Lancea a devenit rapid una dintre cele mai sfinte relicve ale creştinismului.

În secolul al treilea, ea a fost menţionată ca aflându-se în mâinile unui alt legionar, un tip numit Mauritius. Mai târziu, în acelaşi secol, a apărut din nou şi a început lunga listă de proprietari cu sânge regal, odată cu împăratul Herculius. Fiica lui, Fausta, s-a măritat cu împăratul Constantin, primul împărat roman creştin. Mama lui Constantin, împărăteasa Elena, era o femeie foarte evlavioasă, care a promovat valoarea simbolică a relicvelor creştine pentru a susţine puterea fiului ei şi puterea Bisericii. Constantin a prezentat public lancea pe toată durata primului conciliu ecumenic de la

Niceea, unde au izbucnit dispute legate de ce texte să fie incluse în canonul creştin.

În secolul al şaselea, barbarii au cucerit Roma şi au intrat, pentru o vreme, în posesia relicvei, înainte ca aceasta să fie recuperată de împăratul Justinian. El a folosit lancea ca simbol al intenţiei sale de a restaura gloria Sfântului Imperiu Roman. Simbolul a fost cumva întinat când Justinian a ordonat uciderea a zeci de mii de necredincioşi. Din cauza reputaţiei lui sângeroase, creştinii din secolul următor au considerat că lancea este un simbol nepotrivit pentru creştinism şi atenţia s-a îndreptat către Sfântul Graal, care a devenit simbolul Bisericii în Evul Mediu.

Trei secole mai târziu, Carol cel Mare a intrat în posesia ei şi a ţinut lancea asupra lui în toate campaniile sale militare. Până în secolul al unsprezecelea, mânerul de lemn dispăruse. Împăratul Henric al IV-lea a încercat să introducă în ea ceea ce se credea că este un Cui Sfânt, unul dintre cuiele cu care a fost crucificat Hristos, prin capul suliţei, dar încercarea a dat greş şi lancea s-a despicat în două. A fost un păcat mai ales pentru că acel cui era în mod evident un fals, nu semăna deloc cu un cui roman din primul secol. Lancea a fost cârpită cu o manşetă de aur şi cu fir de argint şi, până în zilele noastre, încă poartă aceste petice, împreună cu acel cui ridicol, înfipt în ea.

Apoi, în secolul al doisprezecelea, se ştie că lancea a fost purtată în bătălie de către Frederic I, mai bine cunoscut ca Barbarossa, din cauza bărbii lui roşcate. Lancea îi cade din mâini când este ucis, în 1190, şi este pierdută timp de două secole. Povestea reîncepe în secolul al paisprezecelea, când Carol al IV-lea începe căutarea ei şi a Sfântului Graal, dar găseşte doar lancea. El o expune la Nürnberg şi acolo rămâne timp de cinci secole.

Schneider se opri pentru a sorbi din ceai, dar acesta se răcise.

— Gerhardt, roag-o pe fată să-mi aducă nişte ceai proaspăt. Eşti gata să asculţi şi restul, Jürgen?

— Da, domnule.

— În timpul acestor cinci sute de ani, s-a dezvoltat un fel de cult: cultul Sfintei Lăncii. Artefactul, se spunea, dispune de puteri supranaturale. Era venerată de oameni.

— Şi avea? întrebă Besemer.

— Ce să aibă?

— Puteri supranaturale.

Schneider bătu cu degetul în obraz.

Ei bine, nu ştiu asta, dar ştiu că dispunea de o putere culturală şi simbolică imensă. Aceste calităţi pot constitui o unealtă puternică pentru a-i aduna pe oameni, atunci când e nevoie să fie adunaţi. Când Napoleon Bonaparte a ocupat Nürnberg, la sfârşitul secolului al optsprezecelea, a fost foarte nerăbdător sa intre posesia însemnelor puterii, inclusiv Lancea Sfântă, pentru a-şi legitima pretenţia de a deveni, mai târziu, împărat al Sfântului Imperiu Roman. Deoarece era atât de importantă pentru poporul german, înainte de sosirea lui Napoleon, autorităţile din Nürnberg au trimis lancea la Viena, pentru a fi păstrată în siguranţă. Dar mai târziu, când s-a încheiat pacea, confuzia legată de proprietarul ei a determinat Casa imperială de Habsburg să refuze înapoierea ei la Nürnberg. În cele din urmă, aceasta a ajuns să fie expusă public, împreună cu alte comori ale Sfântului Imperiu German, la Trezoreria Imperială din Viena.

Când fata care servea intră cu un vas cu ceai proaspăt, tânărul se folosi de ocazie pentru a-l întrerupe din nou.

— Acolo a pus Adolf Hitler ochii pe ea, pe când era tânăr student la arte, în Viena.

— Da, foarte bine, Jürgen, spuse Schneider obosit. Asta se întâmpla în 1909. Următoarea dată când Hitler a văzut lancea a fost în martie 1938, la apogeul puterii lui. În noaptea Anschluss[7]-ului, în timp ce diviziile de tancuri intrau în Austria, un om de încredere al lui Hitler a intrat în muzeu şi a luat lancea şi celelalte comori. A fost adusă înapoi la Nürnberg, unde a devenit un far puternic al

Reichului, ca un strigăt de adunare al creştinilor şi al măreţiei istorice a naţiunii. Ei bine, cu toţii ştim cum s-au terminat toate astea.

După război, americanii au venit să caute comoara. Aşa-numiţii lor oameni ai monumentelor, conduşi de un american de origine germană, istoric de artă, maiorul Walter Horn, au găsit lancea şi bijuteriile coroanei Sfântului Imperiu Roman în subsolul unei şcoli primare din Nürnberg. Eisenhower a returnat comorile Trezoreriei Imperiale de la Palatul Hofburg, unde le poate vedea orice turist care merge la Viena, în spatele unui perete de sticlă antiglonţ.

Besemer se aplecă în faţă şi spuse pe un ton conspirativ:

— Dar unii spun că lancea şi celelalte artefacte găsite de american erau falsuri, că Reichul le-a ascuns pe cele adevărate, pentru a fi găsite de generaţiile viitoare de patrioţi germani.

Schneider îşi strânse buzele într-un zâmbet forţat.

— Am auzit şi eu aceste lucruri. Nu prea acord atenţie bârfelor de pe internet. Sunt mai interesat să ajut ca naţiunea noastră să devină din nou măreaţă. De aceea te afli aici. Fac parte dintr-un grup de patrioţi care îmbătrânesc. De nevoie, suntem un grup secretos de bătrâni. Simbolul fidelităţii noastre este Sfânta Lance. Ne denumim, mai degrabă pompos, Cavalerii lui Longinus, pentru că mergem pe urmele rădăcinilor creştine şi ariene ale marelui centurion. Avem nevoie de sânge tânăr, Jürgen. Ce zici de treaba asta?

Tânărul se îndreptă şi înţepeni aşa. Schneider îşi închipui că aproape îşi lovise călcâiele.

— Ar fi o onoare pentru mine să mă alătur dumneavoastră, Herr Schneider.

— Bine, bine. Voi prezenta candidatura ta şi celorlalţi cavaleri. Acum, mergi şi vezi-ţi de treburile tale şi vei avea în curând veşti de la noi.

După ce plecă, Schneider îl întrebă pe Gerhardt ce credea despre el.

— Mi s-a părut că este derbedeul care ne trebuie, spuse el.

— Prea zelos pentru gustul tău?

— Mult prea zelos. Şi nu ştie când să tacă.

— Nu este una dintre problemele tale, laconicul meu prieten.

— Laconic?

— Nu contează. Îmi închipui că tatăl tău şi cu mine păream prea zeloşi când am fost prezentaţi cavalerilor, la vârsta lui Jürgen. Şi eu am anumite rezerve în legătură cu tipul ăsta, dar, una peste alta, cred că se va descurca destul de bine. Mă gândesc să-l recomand grupului.

— De ce nu i-ai spus că lancea pe care au găsit-o americanii era un fals?

— Încă nu este unul de-al nostru. Nu e nevoie să afle despre Antarctica şi despre toate celelalte. Chiar şi dacă va deveni membru, vom fi foarte precauţi până când se va dovedi de încredere. Îi vom supraveghea contactele, postările pe internet şi dacă se va dovedi oricât de puţin indiscret, îl vom elimina.

— Vrei să spui că eu îl voi elimina.

Schneider se aşeză mai bine în spatele biroului şi se întinse după un dosar fără titlu.

— Poţi să pleci, Gerhardt. Ai treburi de rezolvat.

Când se întinse după stilou, mâna lui atinse tastatura laptopului şi îl trezi la viaţă. Ultima pagină pe care o citise, înainte de venirea lui Jürgen Besemer, apăru pe ecran.

Era de pe site-ul Facultăţii de Teologie a Universităţii Harvard, mai exact biografia universitară a unui anume profesor Calvin A. Donovan.

Schneider privi pentru o clipă fotografia profesorului brunet care zâmbea şi trânti capacul laptopul puţin cam prea tare.

UNSPREZECE

Trenul de la Roma era aglomerat. Cal avea bilet la clasa întâi, dar, fără a avea unde să se mute, era obligat să stea pe locul lui şi să asculte fără să vrea un om de afaceri care stătea vizavi şi care se angajase într-o negociere prelungită şi aprinsă prin telefon. Încercase să citească, dar era prea distras; trebuise să apeleze la căşti şi să-i înece vocea tipului într-un mixaj de Springsteen.

În dimineaţa aceea se trezise în pat cu o britanică goală şi mahmură, care, din fericire, trebuise să se grăbească la o întâlnire matinală. Aşa că reuşise să evite durerosul ritual al micului dejun şi amabilităţilor din dimineaţa de după, urmat de schimbul de numere de telefon pe care nu le vor folosi niciodată.

Până când trenul ajunse în gara din Napoli, urechile lui Cal bâzâiau din cauza prea multor decibeli. Purtând câte o geantă pe fiecare umăr, el îşi croi drum prin gara aglomerată, către şirul de taxiuri.

Când trecu pe lângă o cafenea, doi tineri îmbrăcaţi în jeanşi şi tricouri polo îşi şoptiră ceva şi porniră pe urmele lui. Afară, coada pentru taxiuri era lungă şi Cal se aşeză la rând, peste drum de nişte garduri de construcţii, pictate cu graffiti, care înconjurau Piazza Giuseppe Garibaldi. Dintr-odată, simţi cum îi dispare greutatea de pe umărul stâng, când unul dintre tinerii care-l urmăriseră tăie cureaua genţii cu o lamă de ras.

Ridicând privirea, îi văzu pe cei doi tineri alergând prin piaţă cu geanta lui. În ea se aflau paşaportul, laptopul, telefonul şi cărţi. Acestea puteau fi înlocuite. Notele lui de mână de la interviurile pe care le realizase nu puteau.

— Hei, voi! strigă el. Opriţi-vă!

Dar ei nu intenţionau să se oprească. Şi, într-o clipă, înţelese că singura modalitate de a-şi recupera preţioasa agendă era să se ocupe personal. Lăsă cealaltă geantă să cadă la pământ – nu dădea doi bani pe hainele lui – şi porni după cei doi hoţi. Încălţările lui erau destul de noi şi tălpile de piele puţin cam alunecoase pentru pietrele lustruite din piaţă. Prinse viteză când ajunse pe pavajul mai aspru de pe Corso Novara, o stradă aglomerată care ieşea din piaţă, şi se apropie de ei.

Cei doi bărbaţi aveau constituţia atletică a unor tineri fotbalişti şi întinseră cu uşurinţă pasul în josul străzii. După vreo două sute de metri încetiniră, încercând, poate, să evite să atragă atenţia, fără să-şi dea seama că erau urmăriţi.

Cal, în plin sprint, îşi mişca braţele pentru a-şi mări viteza şi se strecura printre maşinile parcate şi printre pietoni. Reduse rapid distanţa până când ei îi auziră paşii şi, uitându-se surprinşi în urmă, începură din nou să alerge.

Cal nu prea se gândise ce urma să facă atunci când îi va ajunge. Tânărul care îi căra geanta o ţinea într-o mână, aşa că alergarea lui nu era atât de fluidă ca a celuilalt. Cal se concentră asupra lui şi se repezi pentru sprintul final.

Zece metri, cinci metri, un metru.

Bărbatul strigă după prietenul lui chiar când Cal îl apucă de tricou. Acesta se strânse la gâtul tânărului şi începu să se rupă.

Oamenii din jurul lor începură să se îndepărteze şi să strige la Cal, care părea să fie agresorul.

— Mi-a furat geanta! ţipă Cal.

Tânărul mută geanta sub braţul stâng, de parcă ar fi fost o minge de rugby şi băgă mâna în buzunar. Când se răsuci şi tricoul scăpă din mâna lui Cal, în mâna dreaptă luci o lamă.

— Hei, ai grijă! strigă un om. Are un cuţit! Cineva să cheme poliţia.

Cal nu ezită. Îşi strânse amândoi pumnii şi luă poziţia de boxer, apoi îi aplică o directă de stânga în maxilar. Bărbatul scânci şi-şi ridică mâna dreaptă

deasupra capului pentru a-l lovi cu briceagul. Profitând de mişcare, Cal îi aplică o directă de dreapta în nas, zdrobindu-i cartilajul şi paralizându-l de durere. Geanta căzu pe pavaj. Cal îşi ţinea privirea aţintită spre cuţit şi spre cel de-al doilea bărbat, aflat la câţiva metri depărtare şi care părea că nu se poate decide dacă să-şi ajute prietenul sau să o ia la fugă. Cal se hotărî că trebuie să se ocupe de armă, dacă dorea să scape din povestea asta fără să fie rănit. Nasul bărbatului sângera şi el înjura. Mâna cu lama se ridică din nou, însă Cal făcu o manevră nu foarte imaginativă, dar foarte eficientă. Îl lovi din nou cu o directă de dreapta exact în nasul rupt.

Asta puse capăt poveştii. Tânărul căzu în genunchi şi lăsă cuţitul să-i scape, ca să-şi acopere faţa cu ambele mâini. Atunci, Cal îşi ridică geanta şi se îndepărtă câţiva paşi, cu privirea încă aţintită asupra celui de-al doilea bărbat. Partenerul celui rănit se repezi înainte şi, până să-şi dea seama Cal dacă ar trebui să lupte în continuare, îl târî pe primul de braţ convingându-l, cu un torent de cuvinte, să fugă.

O luară la fugă şi dispărură la prima intersecţie, pe Via Firenze.

Cal auzi pe cineva strigând „Signore, signore!” şi, când se întoarse, văzu două tinere care alergau spre el, una dintre ele ducând geanta lui cu haine.

— Am văzut ce s-a întâmplat, spuse una dintre ele, în timp ce se apropia. Poliţia e pe drum.

Cu respiraţia tăiată, Cal le răspunse în italiană.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru că mi-aţi redat încrederea, sfărâmată pentru scurtă vreme, în umanitate.

★

O oră mai târziu, Cal intră în Biserica San Domenico Maggiore, nu ca să se roage, ci pentru întâlnirea pe care o aranjase. Nu era prima vizită a lui Cal aici. O considera una dintre cele mai frumoase biserici din Napoli; o capodoperă barocă luminoasă, plină de comori, construită în jurul unor capele cu mult mai vechi. Tânărul preot, care veni

de după capela din secolul al zecelea, la capătul din partea dreaptă a navei, păru să-l recunoască pe Cal.

— Profesore Donovan, spuse el. Sunt Antonio Forcisi. Sunteţi în regulă?

Cal îl sunase pe preot ca să-l informeze că fusese jefuit la gară şi că va întârzia.

— Sunt bine, zâmbi Cal. Hoţul nu e la fel de bine.

— Sunt atât de bucuros că nu aţi fost rănit. Îmi cer scuze în numele oraşului meu adoptiv.

— Nu-i nevoie. Iubesc Napoli. Un incident mărunt ca acesta nu o să-mi schimbe părerea.

— Vă rog să mă urmaţi în biroul meu. Pot să vă ajut cu una dintre genţi?

— Aş vrea ca şi hoţii să fi fost tot atât de politicoşi.

Forcisi era un tânăr palid, cu faţa proaspătă, cu o mustaţă subţire, blondă, pe care abia dacă i-ar fi luat câteva secunde să o radă. Birourile parohiale se aflau în apropierea chiliilor mănăstirii. Forcisi împărţea spaţiul cu alţi doi preoţi asistenţi. Unul dintre ei se afla la birou, dar se ridică şi ieşi din cameră.

Forcisi observă cureaua tăiată a genţii de umăr şi îl întrebă dacă dorea să găsească pe cineva care să o repare, dar Cal îi spuse să nu se deranjeze pentru că putea să folosească mânerul.

— De obicei nu e o idee foarte bună să te iei de aceşti hoţi de stradă, spuse preotul. Unii dintre ei au arme.

— Presupun că am avut noroc, spuse Cal.

— Deci vă rog să-mi spuneţi cum pot să vă fiu de folos, spuse preotul. Există întrebări suplimentare la care mai aveţi nevoie de răspunsuri?

— Îmi pare rău, nu înţeleg. Nu v-am pus, încă, nicio întrebare.

— Ei bine, nu dumneavoastră, ci domnul celălalt.

— Cine?

— Monseniorul de la Vatican care a venit săptămâna trecută. Cal se încruntă.

— Nu ştiam că a mai fost cineva. Cine era?

— Monseniorul Leinfelder. Un german, cred. Dar ar fi putut să fie austriac sau elveţian. Chiar nu l-am întrebat.

— Pe cine spunea că reprezintă?

— Nu ştiu. Vaticanul. Un monsenior vine la mine, trimis de Vatican, să-mi pună întrebări, aşa că eu nu-l iau la întrebări. La fel şi cu dumneavoastră. Aţi sunat de la Vatican şi eu nu am pus întrebări.

— Dar eu v-am spus cine sunt şi pe cine reprezint.

— Da. Aţi fost mult mai deschis. Nu sunt preot de prea multă vreme. Respect autorităţile Bisericii şi îmi cunosc locul în ierarhie.

— Despre ce v-a întrebat?

— Poate aceleaşi lucruri care vă interesează şi pe dumneavoastră: prietenia mea cu Giovanni, timpul petrecut împreună la seminar, cunoştinţele mele despre stigmatele lui, părerea mea despre situaţia lui. Astea sunt problemele care vă interesează şi pe dumneavoastră?

— Aşa este. Monseniorul acesta a lăsat o carte de vizită?

Preotul scutură din cap.

— Presupun că nu aveţi o fotografie a lui?

Forcisi râse ascuţit.

— N-am făcut un selfie, dacă asta era întrebarea. Apoi redeveni serios. Vreţi să sugeraţi că acest om nu era cine pretindea că este?

— Deloc, spuse Cal. Probabil că este o încurcătură birocratică tipică Vaticanului, unde nu ştie stânga ce face dreapta.

Cal îşi scoase jurnalul, notă numele preotului german şi începu să pună întrebări.

— De câtă vreme îl cunoaşteţi pe Giovanni?

— De multă vreme, spuse Forcisi. Am fost împreună în şcoala generală, de când aveam şapte ani. Stăteam în aceeaşi bancă, ne jucam împreună în pauze şi locuiam la mai puţin de un kilometru distanţă unul de celălalt. Am fost cei mai buni prieteni chiar până când am devenit împreună preoţi.

— Nu mai sunteţi prieteni?

Tânărul preot căzu pe gânduri. Aruncă o privire scurtă pe fereastră, spre piaţă.

— Presupun că suntem, încă, prieteni. Vorbim la telefon. Nu chiar atât de des. Acum, lucrurile sunt altfel. El nu mai este la fel. Toate astea l-au schimbat. Nu mai este Giovanni cel care iubea distracţia. Acum poartă o povară grea.

— Aţi discutat cu el despre această schimbare?

— Nu direct, nu. Am senzaţia că acest subiect este tabu. Toţi cei din jurul lui sunt obsedaţi de stigmatele lui. Eu vreau doar să fiu prietenul lui.

— Nu confesorul lui?

— Cerule, nu! Cu siguranţă asta nu. Are pe alţii care pot să-i ofere acest serviciu. L-aţi întâlnit, nu-i aşa?

— Acum câteva zile, spuse Cal. Am fost şi la Francavilla să discut cu mama şi sora lui.

— Cum sunt? Mi-e dor de ele.

— Am rămas cu impresia că notorietatea lui este o povară pentru ele.

— Sunt convins de asta. Şi Giovanni? Cum vi s-a părut?

— Mi s-a părut un tânăr foarte drăguţ care înoată împotriva unui curent foarte puternic.

— Cred că este o descriere foarte bună a situaţiei lui.

Cal îşi ridică privirea din notiţe.

— Cum era la seminar?

— La început, fericit. Fericit şi nepăsător, ar trebui să spun. Întotdeauna am fost îngrijorat în legătură cu decizia pe care a luat-o de a deveni preot. De la şaisprezece ani, eu am ştiut cu adevărat că-mi doresc să urmez această cale în viaţă. Am simţit chemarea destul de puternic. Giovanni râdea de mine, nu într-un fel crud, ci glumeţ. Totul pentru el era o glumă. Era, poate, puţin imatur, puţin rămas în urmă, din punct de vedere emoţional. Cred că alegerea pe care a făcut-o, de a mă urma la seminar, nu a venit atât dintr-o dorinţă arzătoare de a-l servi pe Hristos, cât din dorinţa de a fugi de nefericirea provocată de drumul pe care o luase viaţa lui.

— Nu ar admite destui preoţi acest lucru dacă ar fi sinceri cu ei înşişi? întrebă Cal.

— Cu siguranţă. Am avut câţiva colegi care au părăsit seminarul atunci când şi-au dat seama de acest lucru.

— Dar nu şi Giovanni.

— Ştiţi, el era altfel decât aceşti oameni, profesore. El se schimbase în timpul acestui proces şi cred sincer că, pe parcursul acestei călătorii, credinţa lui devenise mai puternică. Se surprinsese pe sine. Mi-a spus asta. În ultimul an de studii, ajunsese la concluzia că făcuse alegerea corectă şi că urma să se dedice cu bucurie preoţiei şi să aibă grijă de nevoile spirituale ale comunităţii. Pe măsură ce ne apropiam de sfârşitul pregătirii, devenise mai senin, optimist.

— Şi apoi s-a întâmplat Croaţia.

— Da, oftă preotul. Croaţia.

Cal apăsă pe butonul pixului şi se pregăti să ia notiţe detaliate.

— Aş dori să-mi spuneţi tot ceea ce vă amintiţi despre ziua în care aţi vizitat mănăstirea.

★

— Uite, acolo este o capelă, spuse Forcisi, încântat, şi se grăbi pe poteca de pământ.

Giovanni gâfâia puţin după ce urcase dealul, din parcare, şi strigă după prietenul său.

— Ce faci, încerci să-mi provoci un atac de cord? Mai încet. Nu pleacă nicăieri.

Forcisi îl aşteptă.

— Îmi pare rău, spuse el. Doar că sunt foarte entuziasmat. Uite! E atât de veche! Secolul al şaptelea, pentru numele lui Dumnezeu! Biserica era atât de tânără când a fost construită asta.

Giovanni fu cel care apăsă clanţa uşii deteriorate. Deşi era soare, interiorul bisericii din piatră era întunecat, luminat de câteva aplice de perete cu becurile murdare. Ferestrele capelei erau prea mici ca să poată lumina spaţiul. Forcisi îl înghionti pe prietenul lui. Pe o bancă aflată în faţa unui amvon gol, de piatră, stăteau, unul lângă altul, doi călugări,

îmbrăcaţi în robe maro. Giovanni închise uşa cât putu de încet, însă zăvorul făcu zgomot şi cei doi călugări le aruncară o privire iute şi se întoarseră spre altar. Cei doi seminarişti se aşezară şi ei pe o bancă, mai în spate, şi, curând, fură adânciţi în rugăciuni şi meditaţie.

După un timp, cei doi călugări îşi terminară rugăciunile şi se ridicară să plece. Forcisi fu cel care-i opri cu un comentariu în italiană şi, apoi, în engleză, când, la început, cei doi nu răspunseră.

— Biserica voastră este o minune, spuse el. Noi tocmai ne-am terminat pregătirea la seminar, în Italia, şi vom fi hirotonisiţi curând. Sfinţenia capelei voastre ne inspiră.

Fratele Augustin era slab şi cu picioarele strâmbe. Nu se ajuta de baston, dar mersul lui era inegal şi nesigur. Deşi, prin comparaţie, fratele Ivan părea voinic şi sănătos, şi el era în vârstă. Ivan murmură o formulă de politeţe, nesinceră, în engleză, şi ieşi, dar Augustin se opri şi îi cercetă pe tinerii aşezaţi. Deşi Forcisi era cel care vorbise, Augustin se uită dincolo de el şi ochii lui lăptoşi îl fixară pe Giovanni.

— Ce ştii despre biserica asta? întrebă Augustin.

— Eu? întrebă Giovanni cu atitudinea unui elev nepregătit chemat la tablă de profesor.

— Da, tu.

— A fost înfiinţată de benedictini, cred?

— Vii odată? îl întrebă Ivan pe Augustin, în croată.

Augustin îl ignoră şi îl aţinti în continuare pe Giovanni cu privirea.

— Noi, benedictinii, am fost aici, neîntrerupt, încă din anul 685.

— Este foarte mult timp, spuse Giovanni.

— Faci cum vrei, spuse Ivan şi plecă.

— Este cea mai îndelungată comunitate benedictină neîntreruptă din lume, nu-i aşa? spuse Forcisi, în încercarea de a atrage măcar un pic atenţia bătrânului călugăr.

Augustin întinse un deget scheletic. Abia atunci tânărul observă că încheietura mâinii călugărului era

înfăşurată într-o cârpă neagră.

— Cum te numeşti? întrebă acesta.

Giovanni se uită spre Forcisi de parcă l-ar fi întrebat de ce era călugărul interesat doar de el.

— Eu sunt Giovanni, spuse el. Acesta este Antonio. Suntem din Francavilla al Mare. Aţi auzit de oraşul ăsta?

— Francavilla? Nu. N-am vizitat niciodată Italia. Sunt la această mănăstire de şaizeci şi cinci de ani. Înainte de asta n-am plecat niciodată din Croaţia. Ştiai că biserica are o criptă?

— În ghid nu este menţionată nicio criptă, răspunse Forcisi.

— Vorbeam cu Giovanni, spuse călugărul, acru.

— După cum spunea Antonio, răspunse Giovanni. Nu ştiam că există aşa ceva.

— Ai vrea să o vezi?

Giovanni păru jenat de atenţia exclusivă a călugărului. Dădu din umeri.

— Desigur că ne-ar plăcea.

— Vino cu mine, spuse călugărul. Doar tu. Nu şi prietenul tău.

Giovanni protestă şi spuse că nu-l interesează dacă nu puteau să meargă amândoi, dar Forcisi îi spuse, îmbufnat, că era OK din partea lui.

— Este o prostie, Antonio, spuse Giovanni, în italiană. Moşul ăsta oricum îmi dă fiori.

— Du-te, îl îndemnă Forcisi. Fă o poză şi spune-mi şi mie ce-ai văzut.

Călugărul porni înainte şi Giovanni îl urmă spre o poartă de fier, aflată într-o parte a capelei. Se întoarse să-şi privească prietenul în timp ce începu să coboare pe scara de piatră. Forcisi observă frica de pe faţa lui şi aproape că îl chemă înapoi, dar până la urmă nu spuse nimic.

Giovanni nu fu plecat mai mult de zece minute.

La un moment dat, Antonio se îndreptă spre poarta de fier şi se aplecă pe scări încercând să audă ce se petrece acolo, dar nu auzi nimic.

Stătea pe banca din spate când poarta de fier se deschise.

Întâi ieşi fratele Augustin şi se împletici spre uşă, cu privirea în jos.

Giovanni îl urmă după câteva secunde, cu ceea ce Forcisi descrise ca fiind o expresie serioasă pe faţa lui până atunci lipsită de griji.

— Serioasă? întrebă Cal. Nu ştiu ce vrei să spui prin asta.

Forcisi păru să caute cel mai potrivit răspuns.

— A coborât în cripta aceea ca un bărbat copil fără griji, ca Giovanni pe care-l cunoşteam dintotdeauna. A ieşit ca un bărbat matur, un bărbat serios, ca cineva care dobândise dintr-odată o mare înţelepciune.

Cei doi prieteni nu scoaseră o vorbă până când nu ajunseră înapoi la maşină. Giovanni condusese de la Dubrovnik maşina închiriată, pentru că el era un şofer mai bun. Forcisi îl văzu tresărind când întoarse cheia în contact. Când băgă în marşarier, tresări din nou şi apoi aduse schimbătorul înapoi la punctul mort.

— Crezi că poţi să conduci tu? îl întrebă Giovanni.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? îl întrebă Forcisi.

— Nu prea mă simt în stare să conduc. Sunt puţin obosit.

— Ce s-a întâmplat acolo, jos? Cred că s-a întâmplat ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Povesteşte-mi ce ai văzut.

— Nu prea multe, răspunse Giovanni, plictisit. Nişte pietre de mormânt în podea. Un mic altar.

— Ai stat acolo jos cam mult timp pentru atâta lucru.

— Am stat?

— Uite ce e, o să conduc eu înapoi, dar aş vrea tare mult să vorbeşti cu mine.

Schimbară locurile în maşină.

Giovanni îşi încrucişă braţele pe piept.

— O să închid ochii puţin. După cum spuneam, sunt cam obosit.

★

— Când l-am întrebat despre vizita în criptă, mi-a spus că n-ai vrut să mergi, pentru că suferi de claustrofobie, spuse Cal.

— Nu aşa s-a întâmplat. Bătrânul călugăr nu m-a invitat pe mine. Doar pe Giovanni.

— Înţeleg. Când aţi ajuns înapoi la hotel, în Dubrovnik, cum ţi s-a părut?

★

Forcisi era nerăbdător să ajungă la toaletă şi se repezi înăuntru imediat ce ajunseră în cameră. Când ieşi de acolo, observă că Giovanni se întinsese în pat, complet îmbrăcat.

— Nu arăţi prea bine, spuse el.

— Cred că am puţină febră, spuse Giovanni.

— Este o farmacie în apropiere, spuse Forcisi. Mă duc să-ţi iau nişte aspirină.

— Dacă tot te duci acolo, vrei să iei şi nişte bandaje?

— De ce?

— Când am coborât în criptă, m-am tăiat la încheietură într-o bucată de metal.

— Lasă-mă să mă uit.

— Nu!

Forcisi fu uimit de vehemenţa răspunsului.

— În regulă. Cum vrei tu. Încerc doar să fiu de folos. Vrei să iei cina în seara asta?

— Nu vreau decât să dorm.

★

— Deci nu i-ai văzut încheieturile? spuse Cal.

— Nici în ziua aceea şi nici altă dată. După ce ne-am întors acasă, nu l-am mai văzut până în ziua în care am fost hirotonisiţi. După ceremonie, unul dintre preoţii noi mi-a spus că văzuse sânge pe sutana lui, dar puţin mai târziu când l-am întrebat, Giovanni a negat.

— Şi cum s-a comportat în perioada dintre întoarcerea voastră din Croaţia şi hirotonisire? Care a fost starea lui?

— Sincer, l-am văzut foarte puţin. Nu pentru că n-aş fi încercat. Stătea cu mama şi cu sora lui şi nu

voia să iasă din casă. Când am trecut pe la el să încerc să-l conving să socializeze, era prost dispus. Arăta de parcă ar fi purtat pe umeri o greutate imensă. Familia era foarte îngrijorată pentru el, dar nu l-am putut scoate din cochilia lui. Acum ştiu care era povara pe care o purta. Atunci nu-mi puteam imagina.

— L-ai mai văzut de când stigmatele lui au devenit cunoscute?

— El a fost repartizat la Monte Sulla. Eu am fost trimis la Napoli. Când am citit despre stigmate, l-am sunat de mai multe ori şi, în cele din urmă, am reuşit să dau de el. M-am oferit să-l vizitez, dar mi-a spus că nu. De atunci am mai vorbit, dar întotdeauna eu am fost cel care a iniţiat contactul. Vorbim, în calitate de colegi, în general despre viaţa preoţească. A fost foarte clar că nu doreşte să discute despre situaţia în care se află. Este cu adevărat trist. Aş putea spune că nu mai suntem prieteni aşa cum eram, când râdeam sănătos şi ne destăinuiam unul altuia în legătură cu speranţele şi visurile noastre. El a devenit veneratul Padre Gio, în timp ce eu am rămas tânărul Antonio. Mă rog pentru el în fiecare zi, profesore.

Cal îşi închise agenda şi îşi băgă pixul în buzunar. Era un joc calculat, cu intenţia de a-l face pe tânărul preot să creadă că următoarea întrebare era neoficială.

— Crezi că îşi provoacă singur sângerările de la încheieturi?

Forcisi negă.

— Aproape că îmi doresc să fi fost aşa, pentru că atunci, cu ajutor psihologic şi spiritual, ar putea fi vindecat. Dar nu, ca cineva care a fost acolo în ziua în care i-au apărut rănile, sunt complet convins că stigmatele lui sunt adevărate. Ceva s-a întâmplat cu el în cripta aceea. I-am spus asta şi monseniorului german.

★

Giovanni era în dormitorul lui, îngenuncheat pentru rugăciune, când maica Theresa ciocăni cu

blândeţe la uşa lui.

— Părinte, spuse ea. Aveţi un apel telefonic, este prietenul dumneavoastră, părintele Antonio.

Giovanni coborî scările şi ridică receptorul din sufragerie.

Bandajul de pe mâna lui stângă era deja pătat de sânge.

— Bună, Antonio.

— Giovanni, cum te simţi? întrebă Forcisi.

— Sunt bine, bine. Ce mai e nou pe la Napoli?

— Am primit încă o vizită de la un reprezentant al Vaticanului, un profesor american.

— Donovan, spuse Giovanni. M-am întâlnit şi eu cu el.

— Ştiu.

— Şi?

— Era foarte interesat de vizita noastră la Sf. Atanasie.

— Şi ce i-ai spus?

— Doar ce s-a întâmplat. El mi-a zis că tu i-ai spus că nu am intrat în criptă pentru că sunt claustrofob.

— E posibil să fi spus aşa ceva.

— De ce?

— N-a fost o confesiune, Antonio. A fost o anchetă. Vaticanul nu trebuie să ştie chiar totul despre mine.

— Trebuie să te întreb. Întotdeauna am respectat asta, Giovanni, dar trebuie să te întreb. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu sunt pregătit să discut acest subiect. Nu mă urî pentru asta.

— Nu te urăsc. Te iubesc. Şi Dumnezeu te iubeşte.

Lui Giovanni îi dădură lacrimile.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Apoi îşi reveni. Ce crezi despre el, despre Donovan?

— A fost direct, eficient. Este, evident, un om inteligent. Foarte diferit de german.

— Ce german?

— Mai întâi Vaticanul a trimis un monsenior german. Nu prea deştept. Un tip grosolan, după părerea mea.

— Am fost scutit de el, presupun.

— Ce crezi că vrea Vaticanul?

— Sincer să fiu, nu ştiu, răspunse Giovanni. Orice ar fi, voi fi umil şi supus.

— Sigur că vei fi. Spune-mi ce mai face familia ta?

— Mama e destul de bine. Aud că s-a apucat de copt. Irene vine astăzi în vizită cu saci de mâncare.

— Am văzut o fotografie recentă de-a ta, spuse Forcisi. Parcă ai mai slăbit.

— Este singurul lucru benefic din situaţia asta, chicoti, în sfârşit, Giovanni.

★

Călugăriţele, maica Theresa şi maica Vera, se uitau chiorâş la mâncarea pe care Irene o întinsese pe masa lui Giovanni, de parcă ele n-ar fi gătit destul de bine pentru părinte.

— Uite, a gătit mâncărurile tale preferate, spuse Irene ridicând capacul de pe oala Tupperware. Paste, biluţe de brânză, miel, brânză, ouă. Şi pentru desert prăjitură cu ciocolată şi, propria mea contribuţie, biscuiţi cu lămâie.

Giovanni clătină din cap.

— Doar nu te aştepţi să mănânc toate astea, nu?

— Ce nu mănânci astăzi poţi să mănânci mâine.

— Ce nu mănânc astăzi, spuse el şi privi spre cele două măicuţe, vor mânca fraţii şi surorile mele.

— O să vă lăsăm singuri, acum, spuse maica Vera, politicos. Anunţă-ne când doriţi cafeaua.

După ce călugăriţele plecară, Irene îi spuse că surorile păreau geloase.

— Sunt protectoare, spuse el. Ca nişte cloşti.

Irene îi dădu o farfurie pe care o umpluse pentru el.

— Lasă-mă să fac pe mama: *mangia, mangia*[8].

În timp ce el ridică tacâmurile, ea se uită la încheieturile lui bandajate.

— Da, sunt tot acolo, spuse el.

— Îmi pare rău.

— E în regulă. N-ar fi trebuit să fiu sarcastic. Luă din paste. Spune-i mamei că mâncarea ei este delicioasă.

— O să-i spun. Deci, cum rezişti?

El oftă.

— Ţin slujba, ascult spovedanii, vorbesc cu enoriaşii, dau binecuvântări. Sunt preot. Asta fac preoţii.

— Dacă vrei să ocoleşti subiectul, e în regulă, spuse ea.

— Este obositor, răspunse el.

— Poate pentru tine, dar nu şi pentru mine. Sunt îngrijorată. Şi mama este îngrijorată.

— Nu poţi să înţelegi cât de sătul sunt de toată povestea asta cu Padre Gio?

— Sigur că pot. Din cauza asta cred că, poate, ar trebui să iei o pauză şi să ieşi din lumina reflectoarelor din Monte Sulla. Te rog, gândeşte-te să-i ceri episcopului să-ţi dea un concediu, să te trimită într-un loc unde te poţi odihni în izolare.

— Sunt convins că Vaticanul pune deja la cale ceva de genul ăsta.

— Şi ar fi chiar aşa de rău?

El lăsă furculiţa jos.

— Vreau doar să trăiesc o viaţă normală.

— Îmi pare rău. Mănâncă. Mama mă obligă să-i dau raportul dacă ai mâncat.

Continuară să mănânce în linişte şi apoi discutară nimicuri despre rudele lor.

Când ajunseră la tort, Irene spuse:

— Pot să te întreb ceva?

El îşi ridică încheieturile.

— Atâta timp cât nu este despre astea.

— Nu despre astea. Cel puţin nu cred că despre astea. Dacă greşesc, te rog să nu te superi pe mine.

Giovanni încuviinţă.

— Cu puţin timp în urmă, am văzut ceva ce îmi este foarte greu să-mi explic. Făceam cumpărături pe Vialle Nettuno şi am văzut pe cineva intrând în magazinul de îngheţată.

— Cine era? întrebă el.

— Tu erai, Giovanni.

El o privi ciudat.

— Evident, nu eram eu. Te pot asigura că mă aflam aici săptămâna trecută.

— Ştiu unde erai. Dar mă tulbură şi trebuia să aduc vorba despre asta. Nu *credeam* că eşti tu. *Ştiam* că eşti tu.

— În regulă, ştiai că sunt eu, spuse el, fără nicio intonaţie. Eşti drăguţă să-mi zici ce ţi-am spus?

— Nu ai spus nimic. Te-am urmat în magazin, dar dispăruseşi.

— În aer? Sau într-o cuvă de îngheţată?

Ea păru jignită.

— Te rog, nu râde de mine. Ştiu ce am văzut. Îşi şterse o lacrimă. Spune-mi, a mai avut cineva aceeaşi experienţă pe care ţi-o descriu eu?

— Îmi pare rău că te-am supărat, spuse el. Dar îţi pot spune cu toată seriozitatea că nu mi-a mai spus nimeni, niciodată, ceva de genul ăsta.

Irene se uită fix la prăjitură, ocolindu-i privirea.

— Am căutat pe internet, Giovanni. Se numeşte bilocaţie. Este o aptitudine pe care o au unii oameni – poate că este o aptitudine psihică, poate că este spirituală – de a apărea în două locuri în acelaşi timp. Vrei să ştii cine se presupune că era capabil de bilocaţie? Padre Pio.

— Ei bine, poate că o să ajung ca un fel de clonă a lui, spuse el acru. Ar trebui să-mi las barba să crească. Se presupune că el mirosea a trandafiri. Eu miros a trandafiri?

— Uite ce, ştiu că sunt pe teren minat, dar cred că tu ştii că ai anumite puteri. Când a venit aici, în urmă cu câteva luni, mama mi-a spus că a trăit o experienţă stranie, o viziune copleşitor de puternică i-a apărut în minte atunci când ai îmbrăţişat-o.

— O viziune a ce? întrebă el.

— Nu ţi-a spus?

— Poate că mi-a spus, şopti el.

— Ea spune că a fost o persoană. Ea crede cu adevărat că a fost Hristos. Spune că I-a văzut faţa,

atât de aproape încât ar fi putut să-L atingă. Când te-ai desprins din îmbrăţişare, a încetat şi viziunea. Din cauza asta nu mă mai îmbrăţişezi, Giovanni? întrebă ea. Din cauza asta nu vrei să ai niciun contact fizic cu mine?

El dădu din cap şi începu să plângă.

— Li s-a mai întâmplat şi altor persoane. Aproape că nu mai ating pe nimeni, niciodată.

Ea îi spuse că îşi dorea să-l poată lua în braţe, să-l aline, dar el se ridică de la masă.

— I-a spus mama lui Calvin Donovan despre asta când a venit să discute cu voi?

— Nu. N-a spus nimic. Nici eu. Nu am încredere în el, spuse ea. De ce l-ai adus în discuţie?

— Pentru că pentru el am făcut o excepţie. L-am atins.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse Giovanni. Am simţit un fel de apropiere.

— Mai apropiat decât mine?

— Sigur că nu. Nu pot explica. A fost un fel de înrudire.

Ea scutură cu putere din cap.

— Nu lăsa garda jos în faţa lui. Nu ştiu ce are Vaticanul de gând cu tine, dar, din punctul meu de vedere, au angajat un asasin profesionist american. Nu mi-a plăcut de Calvin Donovan şi sper să nu-l mai văd niciodată.

DOISPREZECE

Berlin, în zilele noastre

Era sfârşitul unei zile lungi şi Lambret Schneider privea afară, pe fereastra biroului său, la cerul nopţii berlineze. Secretarele lui plecaseră şi era destul de sigur că nu-l va întrerupe nimeni, dar tot încuie uşa. Impulsul de a privi documentul preţios pe care nu-l mai citise de ani de zile crescuse în el încă de dimineaţă. Seiful său personal era ascuns în spatele dulapului de haine. Fără să privească, formă combinaţia pe care nu o putea uita niciodată: ziua, luna şi anul morţii lui Oskar Hufnagel.

Pe raful de sus al seifului se afla un plic A4, pe care îl luă cu el, înapoi, la birou. Desfăcu panglica roşie, scoase cu grijă foile subţiri, aproape transparente. Raportul, bătut la maşină la un singur rând, era estompat de trecerea timpului.

Otto Rahn
SS-Untersturmführer
19 Oktober 1935

An den
Reichsführer-SS und Chefder Deutschen Polizei
Heinrich Himmler
Berlin SW11
Reichsführer!

Schneider miji ochii încercând să desluşească cuvintele înghesuite, neclare, care urmau. Putea să jure că ultima dată când ţinuse raportul în mâini, îl putuse citi fără ochelari. Nu întinerea, presupuse el, în timp ce se întindea, cu amărăciune, spre sertarul biroului, de unde scoase ochelarii de citit.

Timpul se scurgea. Simţea că era urgent.

Berlin 1935

Dacă îl vedeai o dată, nu-l mai puteai uita.

Îi plăcea negrul: pardesie lungi şi negre, peste costume la trei rânduri, fine, croite pe măsură, tot negre. Pălăria din fetru, neagră, cu boruri largi, întotdeauna prezentă, era mereu înclinată cu stil peste ochii lui umbriţi, adânciţi în orbite. În public îi plăcea să îşi împingă în faţă bărbia lui mică, într-un gest de superioritate. Era subţire ca un ogar, aproape sfrijit, şi, când haina descheiată flutura, părea că era gata să fie luat pe sus şi ridicat în aer, ca un fel de gremlin înaripat.

În timp ce Otto Rahn şi tovarăşul lui mai înalt şi mai în vârstă mergeau pe străzile pline de agitaţie, un tramvai plin de navetişti de seară trecu pe lângă ei. Unii dintre ei se uitară la tânăr, întrebându-se, poate, dacă era cineva important, pentru că numai personalităţile se purtau atât de îngâmfat.

Apartamentul său recent cumpărat, burduşit de cărţi, nu se afla în cel mai select cartier. La revenirea lui de la Paris, dacă nu ar fi avut nevoie de atât de multe corpuri de bibliotecă, şi-ar fi putut permite o zonă mai salubră, dar necesităţile lui de cercetător aveau întâietate. Gâfâind la capătul celui de-al patrulea rând de scări, însoţitorul său, fumător înrăit, se luptă să respire în timp ce Rahn se ocupă de ambele încuietori.

Ajunşi înăuntru, îşi aruncară pălăriile pe scaune. Părul lui Rahn era şi el tot negru, pieptănat pe spate şi pomădat din belşug. Oaspetele lui Rahn se trânti pe canapea şi îşi slăbi nodul de la cravată.

— Ceva de băut? întrebă Rahn în timp ce îşi scoase haina.

— Dumnezeule, da, spuse Huber, aprinzându-şi o ţigară. Brandy.

Rahn turnă din belşug în două pahare mari.

Huber admiră cristalurile.

— Astea sunt noi. Par să fie scumpe.

— Au fost, spuse Rahn. Foarte. Alături de cărţile şi stilourile mele, consider că nişte pahare bune de brandy sunt esenţiale, nu crezi?

— Începi să te bucuri de faptul că eşti un cal de rasă, Otto, spuse Huber. Acum două luni, mi-ai scris de la Paris şi te plângeai că eşti sărac şi acum trăieşti pe picior mare la Berlin.

Rahn zâmbi ştrengăreşte.

— Ai răbdare. Vreau să-ţi mai arăt ceva.

Cu Rahn plecat în dormitor, prietenul său începu să se plimbe prin birou, cercetând cărţile deschise de pe masă şi aruncând o privire notelor lui ordonate. Erau chestiile lui obişnuite: peşteri, Pirinei, catari[9], Montsegur.

Prin uşa închisă, îl auzi pe Rahn.

— Eşti gata?

— Da, presupun că sunt cât de pregătit pot să fiu, strigă Huber.

Rahn apăru şi Huber nu putu face altceva decât să se holbeze la el, într-o stare prostească, de şoc.

Cu mâna în şold, Rahn îşi prezentă uniforma din lână neagră, strânsă pe corp şi completată cu un chipiu militar ascuţit, cizme negre înalte şi o banderolă roşie cu svastică pe braţ.

— Îţi place? întrebă Rahn. Este culoarea mea favorită.

Clar, Huber nu era amuzat. Aruncă o privire spre uşă de parcă se aştepta la o descindere.

— Ce naiba faci, Otto? Dă-o jos. Este un delict să te dai drept ofiţer SS.

— Dar nu sunt ofiţer. Cel puţin nu încă. Arătă spre guler. Vezi? N-am grade. Mi s-a spus, pe linia scurtă, că voi primi gradul de Untersturmführer[10].

— Nu glumeşti, nu-i aşa?

— Sunt al naibii de serios. Fac parte din SS.

Huber scormoni după o altă ţigară.

— Spune-mi cum? Spune-mi de ce?

— La Paris, am primit o telegramă din partea unui binefăcător care îmi spunea că îmi admiră munca. Dacă eram de acord să revin la Berlin, mi-a spus că îmi va trimite o sumă substanţială de bani.

Intrigat şi sărăcit, am fost de acord. Când am ajuns la Berlin, am fost convocat la o adresă ca să mă întâlnesc cu acest binefăcător. Mi-a lăudat cartea *Cruciadă împotriva Graalului* şi mi-a oferit un post de cercetător cu buget nelimitat. Mă auzi, Huber, *buget nelimitat!* Existau, desigur, anumite condiţii. Să mă înrolez în SS a fost una dintre ele.

— Cine e omul ăsta?

— Heinrich Himmler.

Huber se albi la faţă.

— Ai făcut pact cu diavolul, şopti el.

— Ce ai fi vrut să fac? Să spun nu?

— Dar el ştie despre tine?

— Că sunt homosexual? Că am ceva sânge evreiesc? Îmi închipui că da. Este şeful poliţiei. N-a venit vorba despre asta. Presupun că va trebui să fiu discret.

— Tu? Discret?

Rahn râse şi se îndreptă spre uşa dormitorului.

— Ceva mai discret, poate. Aşa că, dragul meu, lasă ţigara şi vino să mă ajuţi să ies din uniforma asta strâmtă.

★

În urma primei lui întâlniri cu Himmler, Rahn nu reuşise să se oprească din tremurat. Încercase să se trateze cu nişte picături de laudanum şi o sticlă de vin roşu, dar nu-şi putuse calma nervozitatea. Instinctiv, scrisese în jurnalul lui personal. Scrisul îl calma întotdeauna.

Acum, că Huber dormea profund în patul lui, Rahn îşi luă jurnalul şi reciti însemnarea mai veche.

> *Când am văzut adresa care-mi fusese dată, pe Prinz Albert Strasse, la cartierul general al poliţiei, mi-a sărit inima din piept. Mă gândeam că urma să fiu arestat, că toate astea fuseseră o capcană pentru un biet iepuraş. M-am gândit să fug, dar până la urmă mi-am adunat curajul şi am intrat. Sunt aşteptat, i-am spus funcţionarului. Numele meu se afla pe*

lista lui şi el m-a trimis într-o cameră de la etajul al treilea. Nu orice cameră! Pe uşă se afla inscripţia Reichsführer SS! Nu mă interesează politica, dar urmăresc ştirile. În vremurile astea, doar un prost şi-ar ascunde capul în nisip. Pentru numele lui Dumnezeu, ştiu cine deţine funcţia.

Himmler, un bărbat nu cu mult mai înalt decât mine, stătea aşezat în spatele unui birou imens. Îl făcea să pară şi mai mic, ceea ce sunt sigur că nu era efectul dorit. Mi-a spus să iau loc, fără să se ridice şi fără să-mi întindă mâna. Asta m-a stânjenit şi mai tare, dar, atunci, el a făcut ceva şi toate fricile mele au dispărut. Herr Rahn, mi-a spus el, abia aşteptam să te întâlnesc. A ridicat un exemplar din cartea mea despre Graal şi mi-a spus: „Cartea ta mi-a fost recomandată. Mi-a plăcut enorm. Eu sunt binefăcătorul tău secret. Aud că ţi-ai găsit un apartament la Berlin". Sunt convins că nu sunt prea multe lucruri pe care şeful poliţiei să nu le ştie. Am purtat o conversaţie de complezenţă despre diferenţele dintre Paris şi Berlin. Părea nerăbdător şi a început să mă descoasă în legătură cu cercetările mele.

M-a întrebat despre teoria referitoare la catarii din secolul al treisprezecelea, din sudul Franţei, care ar fi descendenţi ai druizilor şi ar fi strâns legaţi de cavalerii templieri. Era familiarizat cu argumentele mele referitoare la geologia sacră a muntelui sfânt al catarilor şi enclava lor de la Montsegur, despre orientarea acesteia după soare şi relaţiile cu alte locuri sfinte. Era la curent cu convingerile mele potrivit cărora catarii ar fi păstrat pentru multă vreme Sfântul Graal, în

fortăreaţa lor din munţi, şi că, în 1244, au purtat o ultimă luptă, inutilă, împotriva cruciaţilor catolici. Şi că, înainte ca această fortăreaţă să cadă şi toţi catarii să fie măcelăriţi, trei dintre ei s-au strecurat afară cu comoara lor. A fost fascinat de descrierea pe care am făcut-o la explorarea grotei din zona Sbarthes, la sud de Montsegur, şi, deşi avea un semn de carte pus în acea secţiune a cărţii mele, a vrut să audă din gura mea. I-am povestit despre peştera uriaşă de la Lombrives, cu pereţii acoperiţi de simboluri ale templierilor alături de simboluri ale catarilor. A fost interesat în mod special de descrierea mea privind un desen cu o lance.

„Dar nu ai găsit Graalul", mi-a spus el. „Din păcate, nu, i-am răspuns eu, dar cu o finanţare şi resurse corespunzătoare, cred că aş putea reuşi."

M-a uimit propunându-mi să mă angajeze ca membru al echipei lui personale, desemnat să lucrez în Ahnenerbe, biroul SS pentru patrimoniu, care era condus de un om pe care nu-l cunosc: un administrator numit Wolfram Sievers, despre care am aflat ulterior că era un tiran în ciuda faptului că era muzician profesionist. Mi s-ar oferi un salariu generos, o secretară şi, cel mai important, un buget pentru cercetare şi călătorii. Am întrebat cum se gândea el că un academician esoteric, ca mine, ar putea să fie de folos Reichului.

A început să vorbească, la început vag, despre dorinţa, pe care o împărtăşea şi führerul, de a conecta aspiraţiile poporului german cu bogata moştenire ariană a trecutului. „Poporul german, a spus el, respectă tradiţiile creştinismului,

dar aceste tradiţii trebuie să fie plasate într-un cadru arian, corect." Apoi a devenit mai explicit. Dorea ca eu să conduc o echipă care să cutreiere Europa şi Orientul Mijlociu pentru a găsi şi achiziţiona toate relicvele sacre autentice ale lui Hristos. Poporul german ar fi mândru să se afle în posesia lor şi ar aprecia Reichul pentru că le păstrează în siguranţă, în ceea ce pare să fie un viitor foarte tulbure. Plănuia să găzduiască artefactele la castelul SS din Wewelsburg, într-un altar special pe care urma să-l construiască.

Mi-a arătat o listă scrisă de mână cu relicvele pe care le dorea. Sfântul Graal se afla acolo, desigur împreună cu Sfânta Lance, fragmente din Sfânta Cruce, Giulgiul Sfânt, Coroana de Spini, sandalele şi gluga lui Hristos, veşmântul mortuar, cuiele sfinte.

Principala mea zonă de expertiză era Graalul, dar i-am oferit părerile mele şi despre Giulgiu şi Lance. Singurul candidat credibil pentru Giulgiu se afla la vedere, la Torino, iar vârful suliţei din Viena părea să fie autentic, având în vedere istoricul lui bine documentat. Nu mă gândisem niciodată prea mult la celelalte relicve mai puţin semnificative. Himmler mi-a spus că nu era prea îngrijorat că nu va putea pune mâna pe Giulgiul din Torino, pentru că, era sigur, Mussolini l-ar vinde pentru preţul corect. Enigmatic, m-a asigurat că, întrucât lancea se afla deja în mâini germanice, nu era îngrijorat nici în legătură cu ea. Mă întreb dacă austriecii ar fi de aceeaşi părere!

Apoi a menţionat, ca din întâmplare, că trebuia să mă înscriu în SS dacă urma să

lucrez pentru el. Am înghiţit în sec şi am aprobat. Nu aveam de gând să pierd o ocazie care apare o dată în viaţă, spunându-i ce cred eu despre gorilele lui din SS.

El a încheiat întrebându-mă de unde mă gândeam să încep căutările relicvelor. M-am gândit puţin înainte de a-i răspunde că un loc bun ca să începi era cea mai mare bibliotecă de texte creştine: Biblioteca Apostolică a Vaticanului.

★

Cinci luni mai târziu, Otto Rahn urcă scările apartamentului său din Berlin, îşi puse valizele uzate din piele pe covor şi se aruncă în pat, într-o stare de epuizare totală. Câte ţări vizitase? Câte oraşe? Câte jurnale umpluse cu scrisul lui mărunt?

Când, în sfârşit, se trezi, se duse la cafeneaua lui preferată, se tratã cu o cafea şi cu prăjituri şi apoi reveni la birou pentru a face bilanţul călătoriilor sale. Scoase cu grijă obiectele din ambalajele de hârtie şi pânză şi le puse etichete, pe care scrise cât putu de frumos. Îşi aranjă camera şi tripodul pe birou şi poziţionă veioza pentru a obţine cea mai bună lumină. Apoi, unul câte unul, fotografie fiecare obiect, alături de o riglă de metal.

Cele mai mici artefacte erau spinii. Fusese uimit de cât de mulţi aşa-zişi Spini Sfinţi erau împrăştiaţi prin toată Europa. Rahn glumise cu supraveghetorul SS care fusese desemnat să-l însoţească în călătoriile sale că nu era interesat de mănăstirile care pretindeau că sunt în posesia unui Spin Sfânt, ci de cele care nu pretindeau asta. Rahn îi obţinuse de la capele din Franţa, Spania, Flandra, Italia, Polonia şi Cehoslovacia. O combinaţie de lăcomie şi frică în general reuşea să despartă relicva de posesorul ei. Rahn călătorea cu valută forte şi făcea cunoscut faptul că era reprezentantul personal al lui Heinrich Himmler, un om a cărui reputaţie era cunoscută de-a lungul şi de-a latul continentului. De obicei, diocezele sărăcite puteau fi convinse să se despartă

de relicvele lor sfinte pentru o anumită sumă de bani, dar dacă nu se întrevedea o înţelegere, Rahn angaja infractori locali să intre în biserică, în miezul nopţii, şi să fure ceea ce nu putea fi cumpărat. Desigur, toţi banii, ameninţările şi spargerile din lume nu puteau lua relicve faimoase din locuri ca: Notre-Dame din Paris, Mănăstirea Sfintei Cruci din Ierusalim, Catedrala Sf. Petru din Vatican, catedralele din Monza şi Milano.

Scoase toţi cei paisprezece spini pe care-i avea, manevrându-i cu o pensetă, din cauza fragilităţii lor. Achiziţionase numai speciile despre care consultanţii săi în botanică îi spuseseră că erau specifice zonei Ierusalimului. Spinii de provenienţă europeană erau, evident, falşi. Cel mai mic spin pe care îl găsise Rahn avea doi centimetri, cel mai lung, cinci. După ce fiecare fu fotografiat şi împachetat la loc, se ocupă de colecţia şi mai mare de bucăţi de lemn pietrificat, toate pretinse a fi fragmente din crucea lui Iisus. Acestea mergeau de la aşchii de dimensiunea unghiei de la degetul mic până la bucăţi de mărimea unui braţ.

Urmară cinci fragmente de îmbrăcăminte, fiecare băgat în propriul său plic. Despre unele se pretindea că fac parte din veşmântul funerar al lui Hristos, despre celelalte că sunt din gluga lui mortuară. Cele mai multe erau de mărimea unui timbru poştal şi el le manevră şi pe acestea tot cu penseta, din cauza fragilităţii lor. În sfârşit, mai existau trei bucăţi de piele, despre care se spunea că erau din sandalele lui Iisus.

Relicvele pe care Rahn nu reuşise să le găsească sau să le obţină erau exact cele mai importante. Sfântul Graal, obiectul căutării lui de decenii, rămăsese un mister. Urma să mai organizeze o expediţie îndelungată la peşterile catarilor şi labirintul de caverne din sudul Franţei, imediat ce ar fi fost posibil. Relicve faimoase de cuie sfinte şi fragmente din Sfânta Cruce erau expuse în marile biserici din Europa şi Ierusalim. Rahn făcuse un catalog al acestora pentru folosinţa lui Himmler, dar

asta era cam tot ce putuse să facă. În afară de Lancea Sfântă, aflată la Trezoreria Imperială din Viena, mai exista un candidat faimos pentru Lancea lui Longinus, la Vatican. În sfârşit, Rahn nu fusese să viziteze Torino pentru că giulgiul era, cel puţin pentru el, de neobţinut.

Când termină cu artefactele, Rahn începu să-şi revadă jurnalele.

Primul volum era o cronică a cercetărilor lui la Biblioteca Vaticanului, unde îşi prezentase acreditările în calitate de expert în cruciada bisericii medievale împotriva catarilor. Arhivarul-şef cunoştea cartea lui Rahn şi scosese la iveală un exemplar, pentru autograf. Din acel moment, Rahn avusese acces la tot felul de manuscrise, cărţi şi edicte papale. În timpul celor două săptămâni în care frecventase zilnic biblioteca, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând cercetări pentru Graal, în special în ce priveşte teoria lui favorită privind legătura dintre templieri, Graal şi catari. Dar descoperise un filon de informaţie deosebit de fascinant, care se referea la un cu totul alt subiect şi pe care urma să-l sublinieze în raportul său pentru Himmler şi Wolfram Sievers, şeful său de la Ahnenerbe. Acesta provenea dintr-un vechi manuscris grecesc, care avea codul de identificare în bibliotecă VAT GR 1001 şi care îl lăsase perplex, dar incitat.

Următoarele şapte jurnale se refereau la detaliile vânătorii sale de relicve prin toată Europa. Deschise cu nerăbdare volumul VIII, jurnalul care acoperea săptămâna pe care o petrecuse la Erevan. Descoperirile sale urmau să fie un element important al raportului său pentru Himmler şi Wolfram Sievers.

Pe când se afla la Biblioteca Vaticanului, Rahn ceruse copii de arhivă ale lucrărilor lui Eusebiu din Cezareea – un istoric roman care murise la mijlocul secolului al patrulea – şi ale cărţii *Istoria Ecleziastică,* scrisă de Teodoret, în secolul al cincilea. Biblioteca avea o copie a textului original

în care Teodoret scria despre împărăteasa Elena, primul colecţionar de relicve creştine. Împărăteasa mersese atât de departe încât comandase propriile săpături în Palestina, pentru a localiza mormântul lui Iisus şi locul răstignirii sale. Conform lui Teodoret, Elena descoperise Sfânta Cruce şi Cuiele Sfinte. Rahn citise următoarele, despre cuie:

> *Mama împăratului, aflând că i s-a îndeplinit dorinţa, ceru ca o bucată din cui să fie încorporată în coiful regal, pentru ca fiul ei să fie protejat de săgeţile duşmanului. Cealaltă bucată din cui a ordonat să fie asamblată în căpăstrul calului său, nu numai pentru a asigura securitatea împăratului, ci şi pentru a îndeplini o profeţie străveche; cu mult timp în urmă, profetul Zaharia prezisese că sfinţenia Domnului Atotputernic se va pogorî asupra căpestrelor cailor.*

Rahn sperase că Eusebiu oferea mai multe detalii despre ce se întâmplase cu sfintele cuie descoperite de Elena. Eusebiu scrisese multe lucrări despre istoria timpurie a Bisericii, dar cea care îl interesa pe Rahn, în mod special, era *Viaţa lui Constantin,* o relatare aproape contemporană despre primul împărat creştin.

După ce citise *Viaţa lui Constantin* în latină, Rahn fusese dezamăgit de lipsa detaliilor referitoare la descoperirile Elenei din Ierusalim. Discutând despre carte cu bibliotecarul de la Vatican, Rahn aflase că Eusebiu, grec la origine, scrisese cărţile în limba lui nativă, nu în latină. Versiunea latină a *Vieţii lui Constantin* data din secolul al şaselea sau chiar mai târziu. Nu existau copii cunoscute ale cărţii originale, în limba greacă.

— Păcat, spusese Rahm.

— De ce? întrebase bibliotecarul.

— Din experienţa mea, uneori există diferenţe importante între textele manuscriselor originale şi

traducerile ulterioare ale acestora.

— Nu pot decât să fiu de acord cu asta, spusese bibliotecarul. Nu ştiu dacă vă ajută cu ceva în cercetare, dar ştiu că traducerile latine ale cărţii *Constantin* s-au bazat pe traduceri timpurii, în limba armeană, ale manuscrisului original grecesc, pierdut.

— Şi unde s-ar putea găsi acestea? întrebase Rahn.

— Sunt găzduite de arhivele Bisericii din Armenia, la Erevan.

Primirea lui Rahn în Armenia fusese glacială; relaţiile dintre Germania lui Hitler şi Uniunea Sovietică a lui Stalin erau pe punctul să se prăbuşească. Dar el deschisese uşile arhivelor Bisericii Apostolice Armeneşti în acelaşi mod în care deschisese uşi şi în alte oraşe: deschizând de la început sacul cu mărci germane. Banii îi asiguraseră şi serviciile unui tânăr traducător care îi fusese alături timp de o săptămână, parcurgând împreună două texte armeneşti: unul, care părea să fie o versiune completă a celor patru cărţi ale *Vieţii lui Constantin,* celălalt, o versiune mai timpurie, dar evident fragmentată, care conţinea doar Cartea Întâi şi părţi din cea de-a doua.

Rahn începuse cu manuscrisul complet şi comparase versiunea în armeană cu versiunea în latină, pe care o citise la Vatican. Cu câteva excepţii minore, textele se potriveau aproape perfect. Apoi, dintr-un moft, se hotărâse să repete exerciţiul cu manuscrisul timpuriu, incomplet, şi acolo descoperise ceva de o importanţă considerabilă.

În Cartea Întâi, capitolul XXXVII, manuscrisul complet în armeană spunea următoarele despre victoria împăratului Constantin asupra armatei lui Maxentius, în Italia:

> *Constantin, plin de compasiune faţă de toate aceste necazuri, începu să se înarmeze şi să facă toate pregătirile de război împotriva tiraniei. Aşa că, adoptându-L pe Dumnezeul suprem ca*

protector, invocându-L pe fiul Său Hristos să-i fie apărător şi ajutor şi aşezând trofeul victorios, simbolul binefăcător, în faţa armatelor şi a gărzii sale, el porni, cu toată forţa sa, încercând să obţină, din nou, pentru romani, libertatea pe care o moşteniseră de la strămoşii lor.

În vreme ce Maxentius, încrezător mai degrabă în artele lui magice decât în afecţiunea supuşilor săi, nu îndrăznea nici măcar să iasă în afara porţilor oraşului, dar ţinea fiecare loc şi district şi oraş sub tirania lui, cu armate mari de soldaţi. Împăratul, încrezător în ajutorul lui Dumnezeu, avansă împotriva primei şi celei de a doua şi celei de-a treia divizii ale forţelor tiranului şi le învinse cu uşurinţă la primul atac şi îşi croi drum spre centrul Italiei.

Totuşi, în Cartea Întâi, capitolul XXXVII al manuscrisului armean anterior, incomplet, al doilea paragraf al capitolului era puţin diferit.

În vreme ce Maxentius, încrezător mai degrabă în artele lui magice decât în afecţiunea supuşilor săi, nu îndrăznea nici măcar să iasă în afara porţilor oraşului, dar păzea fiecare loc şi district şi oraş sub tirania lui, cu armate mari de soldaţi. Împăratul, încrezător în ajutorul lui Dumnezeu, avansă împotriva primei şi celei de a doua şi celei de-a treia divizii ale forţelor tiranului, ***cu Lancea Sfântă strălucind ca focul de câte ori atingea căpăstrul,*** *şi le învinse cu uşurinţă la primul atac şi îşi croi drum spre centrul Italiei.*

Când Rahn reciti însemnarea din jurnal din ziua descoperirii, i se făcu pielea de găină din cauza

aceleiaşi excitaţii. La Erevan nu putuse să sărbătorească, fiind supravegheat pas cu pas de ofiţerul SS, inexpresiv, dar acum se afla acasă şi la Berlin ştia cum să petreacă.

Auzi o bătaie puternică, insistentă, la uşa apartamentului. Rahn se împletici spre uşă, îmbrăcat în cămaşa de noapte, gemând din cauza unei mahmureli zdrobitoare.

— Ce este? întrebă el, prin uşa închisă.

— Herr Rahn, vă rog, deschideţi uşa!

— Cine este?

— Uşa, vă rog.

În faţa uşii stăteau doi ofiţeri SS. Nu-l recunoscu pe niciunul din ei. Bărbatul cu rang mai mare era un maior tânăr, cu chipul ca de piatră.

— Se poate să schimbăm câteva vorbe? spuse maiorul după ce se prezentă.

— Poate că *tu* ai putea, dar eu nu pot până nu beau un pic de cafea, murmură Rahn.

Cei doi aşteptară în sufragerie până când el reveni cu espressorul Moka, o nouă invenţie italiană, pe care Rahn îl adusese din călătoriile lui.

— Vreţi şi voi? îi întrebă el pe ofiţeri.

Ei făcură semn că nu. Rahn clipi mulţumit după primele înghiţituri de cafea neagră.

— Aşa, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Noaptea trecută am primit un raport îngrijorător despre dumneavoastră, spuse maiorul.

— Chiar aşa?

— Aţi fost văzut de cineva cunoscut de noi la Eldorado Cabaret, pe Nollendorfplatz.

Rahn îşi îndreptă spatele şi mai sorbi din cafea.

— Şi, ce-i cu asta?

— Sunteţi conştient că acela este un bar pentru homosexuali, spuse maiorul.

— N-am observat.

— În afară de faptul că aţi fost acolo, sursa noastră ne spune că eraţi foarte beat şi aveaţi un comportament evident.

— Evident?

— Aţi fost văzut intrând într-una dintre camerele din spate ale localului. Acolo se desfăşoară activităţile homosexuale.

Rahn bău restul cafelei cu înghiţituri mari.

— Şi ce doriţi de la mine?

— Să vă informăm despre ceea ce deja ştiţi, că activităţile homosexuale sunt ilegale şi intră sub incidenţa Legii protecţiei rasei şi onoarei germane şi o astfel de activitate este pasibilă de pedeapsa cu moartea.

— Aţi venit aici ca să mă arestaţi?

— Nu suntem de la Gestapo. Dacă intenţionam să vă arestăm, ei ar fi fost deja aici.

— Atunci?

— Se pare că vă bucuraţi de o anume imunitate faţă de acuzaţii, datorită muncii pe care o realizaţi la Ahnenerbe. Puteţi considera că acesta este un avertisment. Un avertisment serios. Comportamente similare în viitor nu pot şi nu vor fi ignorate sau tolerate.

Rahn respiră adânc. Tot ce reuşi să facă fu să încuviinţeze din cap când ofiţerii se ridicară.

— Sper că vă daţi seama cât sunteţi de norocos, spuse celălalt ofiţer, deschizând gura pentru prima dată.

După ce plecară, Rahn se aşeză la maşina de scris şi îşi începu raportul. În timp ce îşi încălzea degetele, îşi dădu seama că mâinile încă îi tremurau.

★

Când intră în biroul lui Himmler, şeful poliţiei bătea darabana cu degetele pe raportul lui Rahn din 17 octombrie, care se afla pe biroul său.

— Ia loc, Rahn, îi ordonă Himmler atât de sever încât se sperie că episodul de la Eldorado nu fusese complet uitat.

Îl privi pe Himmler cum ridică raportul, îl deschise la pagina a treia şi îl aşeză înapoi pe birou.

— Interesantă povestire despre călătoriile tale, spuse Himmler. Câteva dezamăgiri profunde, în special referitoare la Graal, dar te-ai revanşat, poate, prin câteva descoperiri noi, incitante.

Dacă atitudinea lui Himmler era rezultatul faptului că nu reuşise să găsească Graalul şi nu de faptul că fusese prins în flagrant delict, atunci Rahn se simţi cu adevărat uşurat.

— Da, într-adevăr, spuse el. Mi-ar fi plăcut să vă pot dărui Graalul pe o pernă de catifea, dar sunt convins că aş putea să reuşesc, în viitor.

— Vom vedea, spuse Himmler. Nu avem candidaţi pentru Cuiele Sfinte, atunci?

— Nu, Herr Himmler, nu am putut să obţin niciunul dintre cuie, pentru că toate se află în locuri faimoase şi sunt expuse generos în biserici din Paris, Ierusalim, Vatican şi alte câteva lăcaşuri de cult din Italia. Nu am avut cum să obţin în linişte un asemenea artefact important.

— Bine, bine. Înainte să trecem la chestiuni mai interesante, haide să aruncăm o privire la colecţia, mai degrabă comună, de artefacte pe care *ai fost capabil* să le culegi.

Rahn scoase spinii şi toate bucăţile de lemn, pânză şi piele şi le aşeză pe masa de conferinţe. Himmler le cercetă de departe şi îşi exprimă din nou dezamăgirea.

— Ce te face să crezi că vreunul dintre aceste obiecte este autentic? întrebă el.

— Nu am nicio pretenţie legată de autenticitatea lor, spuse Rahn. Este bine cunoscut faptul că este dificil să urmăreşti proveniența unui spin sau a unei bucăţi de pânză. Dacă aş găsi Graalul, în Pirinei, aş fi destul de încrezător în proveniența lui, având în vedere cercetările mele privind mitologia locală. La fel, având în vedere lucrările numeroase despre Lancea lui Longinus, aş fi dispus să atest că lancea din Viena este Lancea Sfântă şi că Giulgiul din Torino este adevăratul giulgiu, dacă putem exclude contrafacerile medievale.

— Şi cuiele?

— Este, de asemenea, dificil să le dovedim autenticitatea. După cum am precizat în raportul meu, există dovezi în *Istoria Ecleziastică* a lui Teodoret că acele cuie au fost modelate în coiful şi

în căpăstrul calului lui Constantin, dar legătura dintre text şi anumite artefacte din anume catedrale este problematică.

„Dezamăgitor”, mormăi Himmler în timp ce răsfoia raportul lui Rahn.

Rahn nu putea face altceva decât să-l privească şi să spere că dezamăgirea şefului poliţiei nu va conduce direct la Eldorado şi la căderea lui. Teama lui dispăru atunci când Himmler zâmbi.

— Asta, asta este o chestiune interesantă, spuse Himmler.

— La ce subiect vă referiţi? întrebă Rahn.

— Afacerea din Armenia. Care este explicaţia ta pentru nepotrivirea celor două texte?

— Se presupune că ambii traducători din secolele timpurii au avut acces la textul grecesc original al lui Eusebiu şi că au lucrat independent, poate chiar la o distanţă de o sută de ani sau mai mult. Am găsit mai multe discrepanţe între textul parţial, mai vechi, şi cel complet, ulterior. Aceste diferenţe merg mult mai departe decât pasajul pe care l-am subliniat în raportul meu. Este posibil ca primul traducător să fi fost mai talentat, să fi avut cunoştinţe mai bune de limbă greacă. Pe de altă parte, se poate şi ca manuscrisul după care s-a lucrat să fi fost alterat, din cauza erorilor sau omisiunilor unui scrib.

— Şi de ce din toate textele pe care le avem astăzi, în latină, engleză, germană, lipseşte propoziţia esenţială: „Cu Lancea Sfântă strălucind ca focul de câte ori atingea căpăstrul?”

— Pot doar să presupun că, în absenţa unui original grecesc, traducerea armenească integrală a fost cea folosită pentru traducerile ulterioare în limba latină. Probabil că manuscrisul armenesc anterior, fragmentar, nu a fost consultat deoarece era extrem de incomplet şi, astfel, ceea ce conţinea el s-a pierdut pe parcursul timpului.

— Până când l-ai găsit tu, Herr Rahn.

Pieptul lui Rahn se umflă de mândrie.

— Vă mulţumesc, domnule!

— Dar ce înseamnă asta „lancea strălucea ca focul?”

— Mi-e teamă că nu ştiu, mărturisi Rahn.

— Nu ai nicio teorie?

— Poate că era doar o metaforă.

— Poate, spuse Himmler, gânditor. M-am folosit de ocazie ca să telefonez unuia dintre fizicienii noştri, Werner Heisenberg, la Leipzig. I-am cerut şi lui părerea despre asta. El a respins ideea că interacţiunea dintre două metale ar putea provoca strălucirea unuia dintre ele. L-am întrebat dacă fenomenul radioactivităţii ar putea fi o cauză, dar din nou a respins ideea. Însă s-a oferit să studieze unul sau ambele metale, dacă aş putea să i le procur.

— Putem să intrăm în posesia suliţei din Viena? întrebă Rahn.

— Nu acum, din păcate. Dar îţi sugerez o explicaţie incitantă, alternativă la cea fizică, pe care Heisenberg pare să o respingă: dacă există o explicaţie supranaturală? Dacă adevăratele relicve ale lui Hristos sunt pătrunse de o energie supranaturală care transcende ştiinţa şi raţiunea? Şi dacă este adevărat, ce-ar fi dacă patria-mamă ar putea stăpâni această putere ca să-şi învingă duşmanii?

În timp ce Himmler vorbea, Rahn vedea ochii omuleţului devenind tot mai sălbatici. Rahn îşi alese cu grijă cuvintele.

— Asta este, într-adevăr, o teorie fascinantă! Vă felicit. Dar mă întreb cum ar putea fi testată?

— Chiar aşa? Nu este evident? întrebă Himmler. Vei pleca imediat la Viena, Herr Rahn. Vei lua cu tine această colecţie bizară de relicve. Ezit să-i cer permisiunea lui Berger-Waldenegg, ministrul austriac de externe, să-ţi dea voie să foloseşti Sfânta Lance. Ar deveni suspicios în legătură cu intenţiile noastre privind atât obiectul cât şi celelalte comori imperiale. Într-o zi vom ajunge să deţinem lancea, dar ziua aceea nu a venit, încă. Va trebui să te foloseşti de ingeniozitatea ta pentru a realiza un test. Dacă vreuna dintre relicvele tale determină lancea să

strălucească, atunci vei avea dovada autenticităţii lor şi eu voi avea ceva nou să-i prezint führerului.

Prin mintea lui Rahn treceau cuvinte precum „absurd” şi „ridicol”, dar singurul cuvânt pe care reuşi să-l rostească fu:

— Genial!

— Acum, în legătură cu celălalt subiect de interes din raportul tău. Este vorba despre cealaltă carte pe care ai găsit-o la Vatican, spuse Himmler. Înainte să te întorci de la Viena, vreau să te duci în Italia. Vreau să te întâlneşti cu acest călugăr italian care pretinde că are stigmatele lui Hristos. Vreau să-l interoghezi pe Padre Pio.

Berlin, în zilele noastre

Schneider aşeză cu grijă paginile subţiri în plicul lor şi le puse înapoi în seif. Nu era un admirator al homosexualilor. Presupunea că existau câţiva, poate destul de mulţi, chiar şi în banca lui, dar nu dorea să ştie despre asta. În opinia lui, Rahn fusese prost şi primise ce meritase. În 1937, după avertismente repetate referitoare la activităţile lui homosexuale făţişe, Himmler refuzase să mai închidă ochii. Gestapoul îi dăduse un ultimatum lui Rahn: fie face ceea ce este onorabil, fie va fi deportat într-un lagăr de concentrare, împreună cu colegii lui perverşi. Rahn, un excursionist înveterat, îşi luase soarta în propriile mâini. Plecase într-o ultimă excursie în munţii Tirolului, unde, într-o dimineaţă rece de martie, ieşise la o plimbare fără hanorac. Fusese găsit câteva zile mai târziu, îngheţat bocnă. În ciuda dezgustului pe care i-l provoca stilul de viaţă al lui Rahn, de câte ori Schneider citea raportul lui Rahn pentru Himmler, se simţea oarecum întristat de dispariţia lui. Până la urmă, fără Otto Rahn, Cavalerii lui Longinus nu ar fi decât o adunătură de bătrâni care se întâlnesc să bea ceva şi să se plângă de starea deplorabilă a lucrurilor din ziua de azi.

Două degete de la mâna dreaptă se strecurară printre nasturii cămăşii lui şi pipăiră cicatricea

specială de pe piept, pe care o avea de pe vremea expediţiei în Antarctica. Era o bucată subţire şi încreţită de piele, lungă de trei centimetri, acolo unde un spin devenise fierbinte, ca un vătrai încins în foc, şi îl arsese prin buzunarul hainei.

Îi mulţumi în tăcere lui Rahn, aşa cum făcea adesea. Datorită lui, Schneider şi prietenii lui erau mai mult decât o gaşcă de prostănaci bătrâni. Erau patrioţi influenţi, care aveau o şansă reală să schimbe lumea.

TREISPREZECE

Încercările lui Cal de a lua legătura cu Mănăstirea Sf. Atanasie rămăseseră fără rezultat. Acolo nu aveau telefon şi la e-mailul pe care îl trimisese la o adresă găsită pe site-ul de internet al mănăstirii primise un răspuns din partea companiei de web hosting croată în care i se spunea că nu aveau nicio modalitate să-i contacteze pe călugări.

Cal avea sentimentul că acest raport despre Padre Gio ar fi fost incomplet fără o discuţie cu călugării croaţi, aşa că îşi cumpără un bilet de avion şi plecă la Dubrovnik, direct de la Napoli. La aeroport îşi luă în primire maşina Peugeot închiriată şi conduse pe drumul de trei ore prin Alpii Dinarici, cu ajutorul GPS-ului de pe telefon.

La bifurcaţia spre mănăstire, el o luă pe drumul lung, îngust, care ducea spre sanctuarul din vârful muntelui. În parcare, coborî din maşină, se întinse şi inspiră adânc aerul rece al după-amiezii târzii. În parcare nu se mai afla decât un singur vehicul, un microbuz şcolar.

Vechea capelă de piatră se afla pe vârful muntelui. Porni pe poteca de pământ, trecu pe lângă câteva clădiri joase şi şoproane şi pe lângă o căsuţă bizară şi dărăpănată, în care presupunea că locuiesc călugării. Elevii veneau spre el, din direcţia capelei, alergând şi râzând, de parcă clopoţelul tocmai ar fi anunţat sfârşitul orelor. În urma lor mergeau doi adulţi şi, când trecu pe lângă ei, Cal îi întrebă ce credeau despre acest loc.

Una dintre femei îi răspunse într-o engleză destul de bună.

— Biserică foarte veche. Foarte drăguţă. Foarte sfântă.

— Călugării sunt acolo? întrebă el.

— Niciun călugăr. Biserica e goală.

Cal se îndreptă spre căsuţă, dar, înainte să ajungă acolo, observă un personaj solitar care lucra pământul cu o săpăligă de grădină. Când se apropie văzu că purta tunica maronie a unui călugăr.

— Salut, spuse Cal, în engleză.

Călugărul ridică privirea şi continuă să sape.

Cal se apropie şi trecu la italiană.

Călugărul îi aruncă o privire iritată şi îi răspunse în engleză, cu un pronunţat accent croat.

— Nu vezi că am treabă?

Cal spuse că îi pare rău să-l deranjeze, dar se afla aici cu o treabă oficială din partea Vaticanului.

— N-am fost niciodată la Vatican, spuse călugărul şi întoarse un bulgăre mare de pământ.

— Eşti fratele Augustin? întrebă Cal.

— Nu sunt. Sunt fratele Ivan.

— Cu el am treabă să vorbesc. Este pe aici?

— Nu este. E acolo. Călugărul arătă în direcţia capelei.

— Mi s-a spus că nu e nimeni în biserică.

— Nu e în biserică. E în cimitirul de lângă biserică.

Cal fu luat prin surprindere.

— Când a murit?

— Recent.

— Cum a murit?

— A avut un accident. A căzut în puţ când scotea apă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Poate că te pot deranja pe tine cu câteva întrebări. Tocmai am venit din Italia. Nu există nicio posibilitate să vă contactez prin telefon.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să vorbim despre ziua în care au venit să viziteze mănăstirea doi seminarişti din Italia. Fratele Augustin i-a arătat cripta unuia dintre ei, Giovanni Berardino.

— Cu câtă vreme în urmă a fost asta?

— Prin februarie, cred.

— Avem mulţi vizitatori din Italia şi de peste tot. Nu-mi amintesc de ei.

— Înţeleg. Poate ai auzit de acest tânăr italian care a devenit, acum, preot. Oamenii îi spun Padre Gio.

— De unde să aud eu despre un preot italian? întrebă Ivan.

— A apărut de multe ori la ştiri.

Răspunsul veni aspru.

— Nu prea primim veşti aici.

Călugărul se întoarse la săpat şi Cal se gândi că iar urma să-l ignore, dar, brusc, se întoarse şi întrebă:

— De ce a ajuns la ştiri?

— Pentru că i-au apărut stigmatele lui Hristos.

Câteva minute mai târziu, Cal bea o ceaşcă de ceai de ierburi la masa din bucătăria fratelui Ivan, deplângând situaţia cu bătrânul trist şi singur.

— Este trist pentru cineva să ştie că este ultimul dintr-un şir lung de călugări, care vine din zilele de început ale religiei noastre.

— Când a fost ultima dată când aţi avut un novice la mănăstire? întrebă Cal.

— Acum cel puţin douăzeci de ani. Părea că are suflet bun, dar nu a rezistat mult. Iarna nu avem altă încălzire în afară de un foc de lemne şi nu este apă caldă dacă nu o fierbem noi. Abia dacă folosim electricitate. Este o viaţă grea dacă nu poţi să-ţi găseşti alinarea în rugăciuni, meditaţie şi muncă grea. Când eu şi cu Augustin eram tineri, făceam singuri toată munca în grădină şi reparaţiile necesare. Aveam vaci şi găini. Augustin făcea un vin acceptabil din mere şi soc şi eu puteam să produc bere, nu că ne-am fi lăfăit vreodată. Ne descurcam. Când am îmbătrânit, am avut nevoie de ajutor. Femeile din sat ne aduceau lapte, şi ouă, şi brânză. Şi carne pentru Augustin. Eu nu mănânc carne. Avem un om bun la toate pe care-l plătim din donaţiile pe care le primim de la vizitatori şi pelerini. El repară ce se strică şi ne ajută cu grădina de legume. Când ninge, tot el curăţă zăpada. Ivan îşi mângâie barba neîngrijită. Întotdeauna am ştiut că va veni şi ziua în care voi rămâne singur. Vezi tu,

Augustin era mai în vârstă şi cu sănătatea cam şubredă.

— Tu ai fost cel care a găsit corpul? întrebă Cal.

— Nu, a fost Jan, omul bun la toate. Nu stătuse prea mult în fântână. Când l-au scos pompierii de acolo şi l-au întins pe iarbă, părea senin, de parcă dormea. Pot să-ţi arăt mormântul lui, dacă vrei.

Cal vorbise suficient de mult cu călugărul încât acesta să fie dispus să răspundă la întrebări despre vizita lui Giovanni.

— Iartă-mă, dar îţi aminteşti de seminariştii italieni, nu-i aşa? Ivan clătină din cap în semn de scuze.

— A trecut multă vreme de când n-am mai spus o minciună.

— Înţeleg.

— Vezi, noi n-am spus nimănui.

— N-aţi spus nimănui ce anume? întrebă Cal.

— De unde ştie Vaticanul că şi fratele Augustin avusese stigmatele lui Hristos?

Cal îşi ţinu respiraţia câteva secunde înainte să vorbească.

— Nu sunt sigur că Vaticanul sau eu ştiam despre asta. Investigaţia asta se referă la tânărul preot, Giovanni.

Călugărul deveni gânditor.

— Mă întreb dacă nu i-am trădat încrederea.

— A cui încredere să o trădezi?

— Augustin, desigur. Călugării de la Sf. Atanasie au fost întotdeauna izolaţi. Noi nu gonim pelerinii, dar nici nu ne tragem susţinerea spirituală din lumea exterioară. Suntem discreţi în credinţa noastră şi nimeni nu era mai singuratic ca Augustin. Stigmatele lui erau o treabă între el şi Dumnezeu. Nu implica pe nimeni în asta, nici măcar pe mine, fratele lui, deşi, uneori, eram martor la suferinţa lui. Da, a suferit mult pentru credinţa lui.

— Cât de mult? Cât timp a suferit?

— De când era tânăr până la câteva luni înainte să moară.

— Unde erau stigmatele lui?

— La încheieturile mâinilor. Doar la încheieturi.

— Nu la glezne, nu în partea dreaptă a torsului?

— Nu, doar la încheieturi. Erau întotdeauna dureroase, întotdeauna curgea sânge. El avea nevoie să mănânce ficat şi carne roşie ca să-şi regenereze sângele.

— Cunoşti împrejurările exacte în care i-au apărut stigmatele?

— Ştiu că nu le avea atunci când a venit aici, ca novice. I-au apărut la Sf. Atanasie, în tradiţia secretă a mănăstirii.

Cal aproape că scăpă pixul din mână.

— Îmi pare rău, ce ai spus? Tradiţie?

Ivan se ridică să umple cana.

— Mai vrei ceai? Dacă nu-ţi place de muşeţel, mai am şi ceai verde.

Cal spuse doar un da rapid, pentru că nu dorea să schimbe subiectul cu o discuţie despre ceai. Călugărul rămase tăcut, aşteptând fluieratul ibricului.

— Acum s-a terminat, spuse bătrânul întorcându-se la masă. Odată cu moartea lui Augustin, tradiţia s-a încheiat. Nu mai este nimic de protejat. Noi nu doream ca lumea din afară să ştie despre miracolul nostru. Ne-ar fi schimbat modul de viaţă şi ne-ar fi violat misiunea spirituală. Tradiţia a trecut de la călugăr la călugăr, de la generaţie la generaţie, într-un lanţ neîntrerupt care se întinde, credem noi, până în zilele de început ale mănăstirii. Doar câte un singur călugăr odată avea stigmatele. Când îmbătrânea foarte tare sau se îmbolnăvea, era dreptul lui să aleagă tânărul călugăr căruia să-i treacă miracolul.

— Cum făcea asta?

Ivan privi la mâna cu care scria Cal şi întrebă, cu o expresie îndurerată:

— Trebuie să notezi toate astea?

El îşi băgă pixul în buzunar.

— Mă opresc. Te rog, continuă.

— Asta este tot ce ştiu, spuse călugărul. Atunci când venea vremea, un călugăr tânăr era invitat să i

se alăture bătrânului călugăr, în capelă. Nimeni altcineva nu era de faţă. Cei doi coborau în criptă. Ce se întâmpla acolo, nu ştiu. Nu era treaba mea să întreb şi Augustin nu a vorbit niciodată despre asta. Totuşi, mi-a spus în noaptea aceea – când au venit seminariştii – că s-a hotărât să acţioneze pe moment.

— De ce atunci?

— Cred îşi presimţea moartea.

— De ce nu ţi-a trecut ţie tradiţia?

— Eu sunt bătrân şi era clar că nu va exista nimeni care să îmi urmeze. Augustin a plâns în noaptea aceea, lacrimi de bucurie pentru că i se terminase calvarul şi lacrimi amare pentru că lanţul miracolelor de la Sf. Atanasie se terminase odată cu el.

— Spune-mi, te rog, ce vrei să spui că i se terminase calvarul?

— Chiar în noaptea aceea, stigmatele lui au început să se vindece şi, în câteva zile, pielea îi era moale şi netedă. Nu mai sângera şi nu mai suferea.

— De ce crezi că l-a ales pe Giovanni şi nu pe celălalt tânăr, Antonio?

Călugărul îl apucă pe Cal de braţ.

— Augustin m-a ţinut în felul în care te ţin eu acum când mi-a spus că văzuse ceva spiritual în tânărul acela, o anumită calitate a sfinţeniei şi a pioşeniei care l-a făcut să se hotărască în acest fel.

— Şi nu ţi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat în criptă?

— Nimic.

— Erai în capelă când s-a întâmplat asta? L-ai văzut pe Giovanni după aceea?

— Eram aici, în căsuţă. Şi nu l-am văzut pe tânăr plecând. Augustin şi cu mine n-am mai vorbit niciodată despre asta şi nu am ştiut ce s-a ales de el, până astăzi. Cum îşi poartă povara acest Giovanni?

— Cred că îi este foarte greu.

Călugărul clătină capul în semn că înţelege.

— Presupun că acum vei dori să vezi cripta.

Amurgul învăluise muntele în întuneric atunci când Cal îşi începu călătoria înapoi spre Dubrovnik. În timp ce conducea, se gândea la criptă. În meseria lui, vizitarea bisericilor şi a criptelor era la fel de obişnuită cum era pentru un copil să viziteze un magazin de jucării, şi cele de la Sf. Atanasie erau remarcabile doar prin vechimea lor. Cripta în sine era mică şi umedă. Avea o podea netedă din piatră, incrustată cu vreo duzină de pietre funerare ale unor episcopi din Evul Mediu şi ale unor stareţi respectaţi, din vremurile când populaţia mănăstirii era suficient de numeroasă ca să aibă nevoie de ierarhie. Pereţii de piatră erau goi, fără urme de fresce sau picturi mai vechi. Singurul ornament era o firidă, cu raft tăiat în peretele de piatră, aflat chiar deasupra altarului. Şi pe acel raft se afla un relicvariu simplu, din bronz. Întrebase despre urnă şi Ivan îi răspunsese că ştia de multă vreme că se află acolo, dar nu ştiuse niciodată dacă păstrase ceva în interior. Nu era treaba lui să întrebe, îi spusese călugărul. Cal obţinuse permisiunea să o cerceteze. Nu avea nicio inscripţie. O scuturase uşor înainte să deschidă, grijuliu, capacul.

Începuse să plouă şi Cal porni ştergătoarele de parbriz.

Un relicvariu gol într-o biserică din secolul al şaptelea.

Cu o lungă tradiţie de miracole.

O adevărată fabrică de stigmate.

Înjură. Frontul atmosferic ce aducea ploaia spre munte blocase şi ultimele raze de lumină ale serii, aşa că drumul întortocheat şi alunecos avea să fie o provocare mult mai mare. Reduse viteza şi aprinse faza lungă, dar ploaia începuse să cadă în rafale şi descoperi că faza scurtă ajuta mai mult.

Oglinda retrovizoare păru să explodeze de lumină.

Miji instinctiv ochii pentru a se feri de farurile din spate, care se reflectau direct în pupilele lui dilatate.

— Dobitocule! strigă el.

Apăsă de câteva ori frâna pentru a-i semnaliza nesimţitului din spatele lui că nu agrea spectacolul de lumini.

Răspunsul veni în forma unei izbituri, care-l făcu să dea cu capul de tetieră.

Sunetul barei din spate care cedă şi luminile de poziţie din spate care se sparseră îi înăbuşiră înjurăturile. Maşina fu împinsă înainte şi văzu parapetele de protecţie care se apropiau rapid umplându-i parbrizul. Apăsă puternic pe frână şi vira spre stânga.

Dacă avea de ales, prefera să lovească muntele decât să zboare de pe el.

Peugeot-ul era un model nou, cu frâne bune şi suspensii solide. Reuşi să readucă maşina sub control şi să încetinească până la o viteză foarte mică.

Ciocnirea trebuie să fi spart farurile vehiculului din spate pentru că nu văzu venind următoarea lovitură.

Din nou dădu cu capul de tetieră şi din nou portbagajul Peugeot-ului se boţi. Maşina se lovi de peretele stâncos al muntelui, deformând bara din faţă. Impactul fusese dintr-o parte, aşa că airbagul nu se declanşase.

— Mama…

Nu avu timp să termine. Atacatorul – şi, da, trebuia să accepte că acesta nu era un accident – se lipise de ceea ce rămăsese din bara din spate şi îl împingea spre parapet.

Panicat, Cal decuplă ambreiajul şi apăsă cât putu de tare pe frână, dar celălalt vehicul, probabil o camionetă, avea o greutate mai mare şi îl împingea tot mai aproape de prăpastie.

Prim minte îi trecură ca fulgerul opţiunile pe care le avea.

Putea să sară din maşină – dar asta l-ar fi lăsat şi mai vulnerabil în faţa tonelor de metal care veneau spre el.

Putea să bage în marşarier.

Sau putea…

Alese a treia opţiune şi băgă în viteza a doua, apoi apăsă puternic acceleraţia. Eliberat de camionetă, alunecă departe de parapet şi începu să coboare pe drumul de munte neluminat. Ploaia care îi inunda parbrizul şi drumul îngust şi sinuos erau în avantajul atacatorului său.

„N-o să scap cu bine din asta”, se gândi şi strânse volanul cu atâta forţă încât simţi că-i plesnesc tendoanele.

Drumul îi solicita toată atenţia, dar nu se putea opri să nu arunce scurte priviri în oglinda retrovizoare. Ştia că maşina se află tot acolo, dar, fără faruri, nu putea să o vadă. Putea să-l lovească din nou, în orice moment, şi, dacă se întâmpla asta, nu ştia dacă mai putea menţine controlul maşinii, la viteza cu care rula.

Cauciucurile scârţâiră la o curbă strânsă. Trebui să încetinească şi, când făcu acest lucru, văzu un punct portocaliu în oglindă.

Camioneta era mai aproape decât crezuse şi şoferul fuma o ţigară.

Acceleră din nou şi se luptă cu forţa centrifugă în timp ce luă curbele.

Se strădui să-şi dea seama cât de departe se afla de poalele muntelui şi de ieşirea către sat.

Era prea departe. Al naibii de departe.

Fu orbit din nou.

Faruri care se apropiau rapid.

O altă maşină care urca pe munte.

Şoferul maşinii respective ar fi trebuit să o ia pe partea cu muntele, dar pierdu controlul maşinii când văzu Peugeot-ul grăbit şi trecu dincolo de linia mediană.

O secundă până la impact. Cal trase tare de volan spre stânga.

Văzu un perete de stâncă neagră, apoi o viziune, aceeaşi faţă delicată pe care o văzuse atunci când îl îmbrăţişase Giovanni. Apăru nu mai mult decât intervalul dintre două bătăi de inimă, apoi nimic.

★

Un crucifix de aur.

Părea că pluteşte în faţa lui, pluteşte deasupra unei mări de roşu şi negru.

Apoi, în depărtare, îşi auzi numele.

— Profesore Donovan. Profesore Donovan!

Îşi mişcă gâtul în sus şi în jos. Îl durea capul. Ridică un braţ şi observă că încheietura îi era ţeapănă, fixată de o placă.

O altă voce, una de femeie de data aceasta, îi spuse să nu se mişte.

Crucifixul se îndepărtă şi Cal observă că acesta se afla în jurul gâtului unui bărbat cu sutană neagră şi guler preoţesc.

— Profesore Donovan, sunt monseniorul Ozren Atlan, episcopul de Dubrovnik.

Femeia apăru în raza vizuală.

— Sunt doctorul Lukic. Aţi avut un accident. Acesta este spitalul Makarska.

— Capul meu.

— Aţi avut o contuzie. Nu aveţi nimic rupt. Niciun organ afectat. Sunteţi un om norocos.

Cal întoarse capul spre episcop.

— Nu sunteţi aici să-mi daţi ultima împărtăşanie?

— Nici pe departe, spuse episcopul zâmbind. Poliţia v-a găsit servieta în maşină. Acolo erau scrisori de la Vatican. Au făcut nişte investigaţii. Cardinalul Lauriat m-a sunat şi eu am venit. Papa însuşi se roagă pentru însănătoşirea dumneavoastră.

Brusc, îşi aminti ce se întâmplase.

— Nu a fost un accident.

— Am vorbit cu anchetatorul poliţiei, spuse episcopul, cu blândeţe. Din păcate, doi oameni au murit. Unul conducea în sus, pe munte, celălalt cobora. Omul care cobora era Jan Jusic, care era angajat la Mănăstirea Sf. Atanasie, pe care aţi vizitat-o. Călugărul, fratele Ivan, a fost şi el consultat. Şi el se roagă pentru dumneavoastră. Jusic plecase în spatele dumneavoastră, pe drumul spre sat, după băutură. Era un beţiv. Camioneta lui a lovit cealaltă maşină, apoi a căzut de pe munte. Poliţia a găsit o sticlă de brandy, travarica, în camion. Ei cred că el a provocat accidentul, pentru că era beat.

— N-a fost un accident, repetă Cal. M-a lovit în mod intenţionat şi a încercat să mă împingă în afara drumului.

— Poliţia va dori să vorbească cu dumneavoastră, spuse doctorul. Dar avem rezultatele testului de alcoolemie de la laborator. Era beat.

— Hârtiile mele! strigă, brusc, Cal.

Episcopul se aplecă şi îi ridică geanta de umăr.

— Hârtiile sunt în regulă, domnule profesor. Acum trebuie să vă odihniţi.

Urma să fie externat.

Dr. Lukic ar fi vrut să-l mai ţină o zi sau două, dar el insistase că se simţea bine. Discuţiile cu poliţia fuseseră frustrante. Ofiţerii înregistraseră conştiincioşi versiunea lui asupra celor petrecute, dar lăsaseră să se înţeleagă foarte clar că ei ajunseseră la concluzia că Jusic condusese beat şi neatent pe drumul alunecos, de munte. Poate că, sugeraseră ei, contuzia lui Cal îi alterase percepţia asupra evenimentelor din noaptea respectivă.

Îndată ce capul încetase să-l mai doară, îşi petrecuse timpul obligatoriu de repaus la pat pentru a lucra la raport. Era nerăbdător să-şi încheie misiunea şi să se întoarcă la Cambridge. La momentul potrivit, va trebui să-şi completeze cartea despre stigmate cu acest caz curios al lui Padre Gio. Dar mai avea până atunci.

Cu gândul la cartea lui, îi reveni brusc în memorie amintirea unui lucru mărunt, aparent neimportant, peste care dăduse de-a lungul anilor, în timp ce îşi făcea cercetările. Era ceva ce văzuse, o notă de subsol într-o fişă de catalog, la Biblioteca Vaticanului. Oare despre ce era? Nu era vorba despre un cui? Se strădui să-şi amintească, dar nu reuşi. Poate că din cauza contuziei. Ştia că-şi notase undeva, în dosarele de la Cambridge, şi îşi puse în minte să verifice la întoarcerea acasă.

Un preot din Makarska fusese însărcinat să-l conducă înapoi la Dubrovnik, dar, înainte să părăsească spitalul, se hotărî să profite de ocazie şi

să completeze câteva detalii din raportul lui. Poate că se înşelase. Poate că omul bun la toate de la mănăstire nu fusese altceva decât un beţiv care-şi pierduse controlul. Cu trecerea timpului, devenise tot mai puţin convins de impresiile sale iniţiale. Dar poate că avusese dreptate. Şi dacă avea dreptate şi coliziunea lui nu fusese un „accident", atunci poate că ar trebui să reevalueze şi celălalt „accident" de pe munte, cel al fratelui Augustin. Cu ajutorul episcopului Atlan, aranjase o întâlnire cu medicul legist al spitalului şi, în timp ce preotul şofer îl aştepta, el luă liftul spre morga de la subsol.

Legistul, o doamnă cu un temperament nervos, cu două degete pătate de nicotină, scoase dosarul autopsiei şi îi spuse lui Cal că nu-i putea acorda mai mult de câteva minute.

— Fratele Augustin a fost adus direct aici, de la mănăstire?

— Unde altundeva ar fi putut să-l ducă? se încruntă ea.

— Care a fost cauza morţii?

— Traumă craniană, gâtul rupt, înecare. Lucruri care i se întâmplă unui om care cade în fântână.

— I-aţi examinat încheieturile mâinilor?

— L-am examinat în întregime, asta mi-e meseria.

— Şi?

— Şi ce?

— Cum vi s-au părut încheieturile lui?

Iritată, aruncă o privire pe notiţe.

— Încheieturile erau normale.

— Nicio ulceraţie a pielii? Niciun semn de răni vindecate?

— Normale.

— În regulă. Mai avea şi alte răni?

— Căzuse într-un puţ adânc. Mai erau şi alte fracturi, desigur. Umărul stâng şi clavicula. Trei coaste. Două falange de la mâna dreaptă.

— Îmi pare rău, întrebă el, ce sunt falangele?

Ea arătă spre mâna cu care fuma.

— Oasele degetelor. Degetul mic şi arătătorul.

— Cum îţi rupi aceste două oase într-o astfel de cădere?

Ea se ridică şi scoase un pachet de ţigări şi o brichetă din sertarul biroului. Părea că are întâlnire cu zona pentru fumători din spatele spitalului şi trebuia neapărat să ajungă.

— Fracturile astea nu se potrivesc. Arătau ca nişte fracturi de zdrobire, genul de fracturi pe care le capeţi când cineva îţi strânge mâna prea tare.

Ea era pe jumătate ieşită pe uşă şi îi spuse că timpul lui se încheiase.

Pe hol, mai reuşi să o întrebe o singură chestie, înainte ca ea să dispară pe scări.

— Cum se potriveşte această rană cu părerea dumneavoastră că acesta a fost un accident?

— Viaţa e nasoală. La fel şi moartea. Nimic nu este perfect. Călugărul a alunecat şi a căzut în fântână.

PAISPREZECE

Încă din primele zile ale pontificatului său, papa Celestin alesese să locuiască şi să lucreze în locuri modeste. Cardinalul Lauriat, din contră.

Birourile secretarului de stat al Vaticanului se aflau în Palatul Apostolic şi erau somptuos decorate, cu ferestre enorme, cu draperii, parchet strălucitor, candelabre de cristal, mese cu frunze aurite şi cu blaturi de marmură şi nepreţuite picturi renascentiste.

Un monsenior italian, unul dintre asistenţii cardinalului secretar, îl introduse pe Cal în încăpere. Cardinalul Pascal Lauriat se ridică de la biroul lui cu sculpturi elaborate ca să-l întâmpine. Era un bărbat îndesat, cu o bărbiţă de ţap încărunţită şi o mustaţă subţire, care-şi petrecuse ultimele două decenii la Vatican. Deşi vorbea fluent şase limbi şi, în ultima vreme, vorbea mai mult în italiană, el i se adresă în engleză, cu accentul puternic al oraşului său de baştină, Strasbourg.

— Profesore Donovan, am fost îngrijoraţi pentru sănătatea dumneavoastră, spuse el şi-l rugă să ia loc într-un fotoliu de pluş.

Cal îi mulţumi pentru atenţia deosebită pe care i-o arătaseră oficialii Bisericii din Croaţia.

— Ne simţim personal responsabili pentru sănătatea dumneavoastră, spuse cardinalul. Până la urmă, vă aflaţi într-o misiune pentru Suveranul Pontif. Nu putem decât să-i mulţumim Domnului că nu aţi fost rănit mai grav. Cum merge recuperarea?

— Am revenit la normal. Am ţeasta tare.

— Sigur că aveţi. Mi se pare că sunteţi boxer amator, nu-i aşa?

— V-aţi făcut temele, chicoti Cal.

Cal acceptă o cafea şi monseniorul se grăbi să-i îndeplinească dorinţa.

Lauriat se aplecă şi îşi coborî vocea, de parcă ar fi dorit să creeze o atmosferă de intimitate.

— Doream să discut în privat cu dumneavoastră înainte să-i invit pe cardinalul Gallego şi pe doctorul Tellini. Am citit raportul dumneavoastră pentru Sfântul Părinte. Mi l-a arătat şi mie. Trebuie să recunosc, am fost foarte surprins.

— Sunt convins că aţi fost. Şi eu am fost surprins, spuse Cal. Am abordat această misiune hotărât să fiu fără prejudecăţi şi echidistant, şi concluziile mele sunt o încercare de a fi obiectiv.

Cardinalul spuse de trei ori „da", bătând cu emfază de fiecare dată în mânerul fotoliului.

— Înţeleg perfect. Totuşi, în ciuda acestei lăudabile atitudini, sunt convins că busola dumneavoastră interioară vă spunea că veţi ajunge, probabil, la concluzia că acest tânăr preot este un impostor. Poate nu unul rău intenţionat, dar, oricum, un impostor.

— Asta este adevărat.

Lauriat avea un dosar legat în piele, cu sigiliul Statului Vatican. El îl deschise şi Cal putu să observe că raportul său era însoţit de o notă personală din partea papei, probabil pentru Lauriat.

— Dar raportul ne-a luat prin surprindere, spuse cardinalul. Cum vom acţiona în acest caz? Într-o explozie de energie, el începu să bată cu vârful pantofului său negru, lustruit, în covorul fin, oriental.

Cal se gândi câteva momente ce să răspundă, pentru că tocmai sosise cafeaua, pe o tavă de argint. Monseniorul turnă două ceşti şi îi lăsă din nou singuri cu o uşoară reverenţă.

— Nu mi-aş permite să vă dau sfaturi în legătură cu concluziile dumneavoastră oficiale, spuse Cal. Consider Vaticanul ca fiind un mecanism de ceas deosebit de complex. Nu am informaţii despre interiorul acestui mecanism. Eu nu pot decât să citesc ora.

— Bine spus, profesore. Da, aceasta este o chestiune complexă şi Sfântul Scaun este o

organizaţie complexă, cu multe interese contradictorii. Ne chinuim destul cu stabilirea miracolelor celor morţi. Imaginaţi-vă agitaţia care apare pentru cei care sunt în viaţă.

— Presupun că există o anumită reţinere de a crea un cult al personalităţii în jurul lui Giovanni.

Cardinalul îşi desfăcu mâinile, într-un gest aprobator.

— Priviţi la mulţimile de oameni care se îngrămădesc în jurul acestei biserici micuţe. Dacă acest raport ar deveni public…

— Eu nu voi da nicio informaţie nimănui, spuse Cal, puţin defensiv.

— Cerule! exclamă cardinalul. Intenţia mea nu era să vă admonestez. Avem toată încrederea în discreţia dumneavoastră. Subliniam o idee ca să vă explic pentru ce nu vom împărtăşi aceste concluzii nici CDF şi nici Consulta Medica. De aceea doream să am această discuţie cu dumneavoastră.

Cal clătină din cap şi zâmbi.

— Credeam că am fost solicitat în calitate de consultant al CDF.

— Aţi fost, dar acum nu mai sunteţi. Rezultatul muncii dumneavoastră este destinat exclusiv ochilor Sfântului Părinte şi ai oricui altcuiva ar dori el. El a ales să mi-l împărtăşească numai mie.

— Ce intenţionaţi să-i spuneţi cardinalului Gallegos?

— Că, din cauza nefericitului dumneavoastră accident, trebuie să vă întoarceţi în America pentru a vă reface. Raportul nu a fost încă întocmit în scris şi, pentru eficienţă, v-am solicitat să ne oferiţi un rezumat oral al descoperirilor dumneavoastră de până în acest moment.

Ca istoric bun cunoscător al lumii bizantine a Vaticanului, nu-l mai surprindea nimic legat de Sfântul Scaun. Dar asta îl luă pe nepregătite.

— Şi ce aţi dori să includă părerea mea, exprimată oral? Sau mai degrabă să nu includă? spuse el calm.

Bătaia din picior a lui Lauriat se înteţi şi, părând incapabil să-şi canalizeze energia acumulată, se ridică şi începu să se plimbe, sub privirile lui Cal.

— Ei bine, Tellini a fost cu dumneavoastră la Monte Sulla, aşa că discuţiile cu preotul sunt bine cunoscute. Acestea ar putea fi rezumate.

— El nu a fost acolo la toată discuţia.

— Da, preotul v-a convins să vă spovediţi. Nu văd în ce fel ar putea fi acest lucru relevant. Puteţi să omiteţi partea aceasta.

— El a stabilit şi o legătură psihică destul de puternică.

— Din cauză că amândoi v-aţi pierdut taţii la vârste fragede. Puteţi omite şi asta.

— Dar despre interviurile mele cu mama şi sora lui Giovanni şi cu părintele Forcisi?

— Acestea pot fi incluse, cu excepţia nepotrivirii dintre cele două relatări referitoare la motivul pentru care Forcisi nu l-a însoţit pe Giovanni în criptă.

— Înţeleg. Şi presupun că nu doriţi să vorbesc despre descoperirile mele de la Sf. Atanasie.

— Asta se înţelege de la sine. Puteţi povesti despre accident, în orice caz. Vă vor întreba cu siguranţă.

— Cu excepţia faptului că eu nu cred că a fost un accident. Şi nu sunt convins nici că moartea fratelui Augustin a fost un accident.

— Cu siguranţă asta este o speculaţie din partea dumneavoastră, profesore. Puteţi omite şi acest lucru.

Cal nu putu decât să aprobe din cap.

— În engleză avem un cuvânt pentru asta: muşamalizare. Îl cunoaşteţi?

Lauriat se aşeză.

— În franceză se spune „à blanchir – să albeşti”. Mă tem că exact asta vă cer. Oricum, trebuie să ştiţi că Sfântul Părinte a citit raportul dumneavoastră integral, nemuşamalizat. Aşa că puteţi să vă consolaţi cu asta.

Cardinalul ridică cel mai apropiat receptor şi îi spuse asistentului să-i cheme pe ceilalţi.

— Există un lucru pe care nu l-am menţionat în raportul meu, spuse Cal.

— Serios?

El descrise halucinaţia vizuală pe care o avusese atunci când Giovanni îl îmbrăţişase. Faţa.

Cardinalul ascultă şi îi spuse că înţelege omisiunea.

— Pare cumva subiectiv şi o prejudecată, spuse el. Aţi făcut o treabă excelentă, profesore. Sfântul Părinte vă apreciază efortul. Mi-a spus să vă transmit admiraţia şi binecuvântarea sa. Ştiu că intenţia originală era ca dumneavoastră să vă întâlniţi cu el la încheierea raportului. Acest lucru nu este posibil în momentul acesta, dar putem să aranjăm o audienţă când veţi veni data viitoare în Italia. Este clar că dumneavoastră credeţi că, în cazul lui Giovanni, situaţia nu este chiar atât de simplă precum pare. Miracolele se întâmplă. De acest lucru sunt sigur. Poate că suntem martorii unuia.

— Ce concluzii credeţi că va cuprinde raportul oficial al Congregaţiei? spuse Cal, puţin mai aspru, politicos, dar ca un reproş.

— Îmi imaginez că va fi neconcludent.

— Şi Giovanni? Ce se va întâmpla cu el?

— El ar putea ajunge la concluzia că retragerea la o mănăstire ar putea fi mai potrivită pentru exprimarea credinţei lui.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Vă rog, aşteptaţi, strigă cardinalul, în italiană. O ultimă întrebare. Ce credeţi că se afla în criptă?

Cal ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Doctorul Tellini păru, în general, mai călduros decât şi-l amintea Cal. Poate că era felul lui de a se purta cu pacienţii; sau poate că era din cauza prezenţei cardinalului secretar. În orice caz, era îndatoritor şi îşi exprimă îngrijorarea privind contuzia lui Cal. Cardinalul Gallegos, şeful Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, era mai

scorţos, un spaniol uscat, fost arhiepiscop al Madridului, care nu trăda niciun pic de emoţie.

— Sunt bine, serios, îi spuse Cal lui Tellini. Am trecut peste.

Cardinalul Lauriat îşi exprimă aşteptările.

— Sunt conştient de faptul că un comitet al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei se va întâlni în curând ca să asculte atât raportul Consulta Medica, realizat de doctorul Tellini, cât şi pe cel al profesorului Donovan. Având în vedere accidentul de maşină al profesorului, am fost de acord să accept raportul său verbal, astfel încât el să se poată întoarce cât mai repede acasă, să-şi revină, eliberat de povara altei misiuni.

Tellini ridică din sprâncene, dar faţa lui Gallegos rămase nemişcată. „O faţă de poker", gândi Cal.

— Aşa că, astăzi, spuse Lauriat, vă voi ruga să ascultaţi impresiile lui despre Giovanni Berardino şi să-i acceptaţi comentariile ca pe evaluarea finală şi completă a acestui caz. Poţi, desigur, să iei note, Ramon.

Gallegos dădu din cap şi îşi deschise servieta subţire de unde scoase un blocnotes şi un pix.

— Profesore, spuse Lauriat, aveţi cuvântul.

Cal era un lector universitar talentat şi un vorbitor academic care putea să facă faţă unei audienţe prin pregătire şi aptitudini oratorice. Dar nu era actor. Prezentările lui se bazau pe fapte, cât putea de bine cu sinceritate şi profesionalism. Ceea ce i se ceruse să facă astăzi era să interpreteze un rol, să disimuleze, să omită, să mintă pe faţă. Şi trebuia să o facă spontan.

În ceea ce păruse să fie o pauză mult prea lungă – dar în realitate nu fuseseră decât câteva secunde –, el trecu printr-un întreg proces mental de decizie. Termenii misiunii lui fuseseră destul de clari. Raportul său era doar pentru ochii papei Celestin; cum urma să fie folosit după asta, nu era treaba lui Cal. El renunţase la drepturile de a publica materialul fără permisiunea scrisă a Vaticanului. Dacă nu se supunea cerinţelor secretarului de stat,

însemna să-l trădeze nu numai pe cardinal, ci şi pe papă, care, presupunea el, lua deciziile în cazul lui Padre Gio. Natura cercetărilor sale academice implica accesul destul de des la arhivele secrete ale Vaticanului, la Biblioteca Vaticanului şi la alte biblioteci ecleziastice din întreaga Europă, şi dacă îi era tăiat, munca lui viitoare avea de suferit. În sfârşit, trebuia să accepte următorul lucru: lumea politicii Vaticanului nu era lumea lui. Era a lor. Şi cine era el să spună cu mâna pe inimă, cu absolută convingere, că acest om, acest preot, Giovanni, fusese, cumva, cu adevărat atins de un miracol?

Începu la fel ca şi în raportul scris către papă, cu o serie de declaraţii despre precedentele istorice. Le spuse că Giovanni Berardino trebuia să fie înţeles într-un context alături de alţi cinci sute de stigmatizaţi, documentaţi de-a lungul istoriei.

Lanţul acesta mergea înapoi până la Sfântul Francisc de Assisi. În secolul treisprezece, într-un refugiu spiritual în munţi, Sfântul Francisc trăise experienţa unei viziuni uluitoare şi halucinante a lui Hristos, după care apăruseră răni sângerânde, ca şi când cuiele mistice i-ar fi străpuns încheieturile şi picioarele şi lancea i-ar fi străpuns toracele.

În secolul paisprezece, Sfânta Caterina din Siena îşi arătase stigmatele în timpul unei vizite la Pisa. Rănile dispăruseră după ce Caterina se rugase lui Hristos să i le îndepărteze, astfel încât să nu fie subiectul unor amatori de senzaţional, dar, pe patul moarte, rănile apăruseră din nou.

În secolul nouăsprezece, vizionara germană Anne Catherine Emmerich prezentase cele cinci stigmate şi îi sfidase pe doctorii care încercaseră să o dovedească impostoare.

În secolul douăzeci, unei alte germane, Therese Neuman, îi apăruseră rănile sângerânde ale Patimilor, inclusiv rănile biciuirii şi urmele circulare de pe frunte, în fiecare joi şi vineri, timp de treizeci şi şase de ani. Se spunea că ea trăise misterele Patimilor de aproape o mie de ori.

Şi apoi, desigur, mai era Padre Pio din Pietrelcina, stigmatizatul cu cea mai lungă suferinţă din istoria Bisericii, ale cărui stigmate duraseră cincizeci de ani. Rănile sângerânde din palme, din picioare şi din tors apăruseră pentru prima dată în timp ce asculta spovedanii, în 1918, şi persistaseră de atunci până cu câteva zile înainte de moartea sa, în 1968. În afară de stigmate, mai existau şi alte manifestări ale sfinţeniei lui Pio. Se spunea că sângele care curgea din rănile sale mirosea a parfum sau a flori, aşa-numitul miros al sfinţeniei. Apoi existaseră informaţii despre puterile lui de vindecare a bolnavilor, despre profeţiile sale, despre bilocaţie şi levitaţie şi capacitatea de a supravieţui pentru perioade lungi de timp fără odihnă sau hrană.

De-a lungul vieţii sale, Biserica pornise investigaţii periodice referitoare la stigmatele sale, inclusiv evaluări medicale. Iniţial, atitudinea oficială fusese aceea de scepticism. Existase suspiciunea că îşi provoca singur rănile şi, în 1920, i se interzisese să ţină slujba şi să asculte spovedanii. Vaticanul dezbătuse propunerea de a-l muta la o mănăstire din nordul Italiei, dar existaseră temeri de revolte la San Giovanni Rotondo, aşa că îl lăsaseră pe loc. De-a lungul timpului, Vaticanul îşi îmblânzise atitudinea şi el fusese reabilitat treptat, deşi Biserica nu se pronunţase asupra naturii miraculoase a rănilor lui timp de decenii. Cursul lucrurilor se schimbase definitiv în anii ’60, când papa Paul al VI-lea respinsese orice sugestii referitoare la lipsa lui de sfinţenie. În 1947, tânărul preot polonez Karol Jozef Wojtyla îl vizitase pe Padre Pio şi se spovedise. Mulţi ani mai târziu, după ce devenise papă, el îşi amintise ce-i spusese Pio în ziua aceea; îi profeţise că va urca până pe cea mai înaltă poziţie din cadrul Bisericii şi Ioan Paul al II-lea fusese cel care-l canonizase pe Padre Pio în 2002.

— Deci, ca să revenim la Giovanni Berardino, spuse Cal, un bărbat tânăr care, în multe feluri, este un caz tipic în colecţia de stigmatizaţi cunoscuţi şi care întruchipează toate provocările de validare pe

care le poate întâlni o echipă de investigaţii. Aceste investigaţii au loc, de obicei, pe un fond emoţional puternic şi necesită o abordare riguroasă a colectării faptelor, observaţiilor şi evaluării medicale. Rolul meu s-a limitat la discuţiile directe cu preotul, cu familia lui, cu prieteni şi colegi. Deoarece el a pretins că stigmatele i-au apărut în ziua de după vizita lui la o mănăstire din Croaţia, am vizitat locul respectiv şi am discutat cu singurul călugăr rămas. Dacă nu s-ar fi întâmplat întâlnirea mea precipitată cu muntele, aş fi revenit la Roma mai repede.

Ceilalţi râseră politicos şi el continuă. În timp ce vorbea, se cenzura pe sine şi, la fiecare omisiune, i se păru că vede cum înfloreşte un zâmbet pe buzele cardinalului Lauriat. Nu făcu nicio referire la versiunile diferite referitoare la motivul pentru care Antonio Forcisi nu-l însoţise pe Giovanni în criptă, nimic despre istoricul stigmatelor de la Sf. Atanasie şi despre evaluarea fratelui Augustin privind meritele lui Giovanni ca succesor al său şi nimic despre viziunea mistică pe care o trăise Cal atunci când tânărul îl atinsese sau despre convingerea lui că accidentul de maşină nu fusese un accident.

Era momentul să treacă la concluzii.

— Mi s-a părut că este un tânăr amabil şi pios, care părea sincer şi lipsit de viclenie. Aspiraţiile lui nu par să meargă dincolo de a rămâne în parohia sa şi a se îngriji de nevoile comunităţii sale. Nu este avid de publicitate. Acestea fiind spuse, nu sunt psihiatru şi, prin urmare, nu sunt calificat să descopăr semne subtile de psihopatologie. Discuţiile cu prietenii şi cu familia sa n-au adus prea multe lucruri în plus faţă de acest tipar al faptelor. Sf. Atanasie este o biserică deosebită pentru că este extrem de veche, dar nu a oferit niciun indiciu referitor la apariţia stigmatelor sale. Abia aştept să ascult opinia medicală a doctorului Tellini, dar, în concluzie, ar trebui să spun că, după părerea mea, natura stigmatelor sale este neconcludentă. Cu siguranţă, nu pot exclude posibilitatea unei

imposturi intenţionate sau a provocării inconştiente a rănilor.

În momentul în care se opri din vorbit, fu cuprins de vinovăţie.

Cardinalul Gallegos aprobă din cap.

— Neconcludent, înţeleg. Doctor Tellini, care este opinia dumneavoastră?

În timp ce vorbi, doctorul consultă o ciornă a raportului său medical. Începu prin a descrie localizarea rănilor de la încheieturi.

— Ar trebui să spun că anatomia încheieturii mâinii este mai potrivită pentru răstignire decât cea a palmelor, pentru că poate susţine mai bine greutatea corpului. Stigmatele din palmă sunt, după părerea mea, un semnal de alarmă pentru fraudă, întrucât cel care le prezintă este influenţat mai degrabă de credinţele populare decât de adevărata practică a romanilor. După cum am aflat de la profesor, stigmatele limitate la extremităţile superioare şi care nu apar şi la cele inferioare sunt destul de neobişnuite, istoric. Leziunile lui Berardino sunt de adâncime moderată, trec prin straturile epidermice şi ajung la ţesutul subcutanat. Există o iritare şi un spasm al tendoanelor care au efecte asupra anumitor funcţii, dar nu există leziuni ale acestora. La marginile ulceraţiilor exista nişte sânge uscat, dar în cea mai mare parte am văzut supurând sânge proaspăt. Nu există niciun fel de semne ale unei infecţii acute sau cronice.

— Asta nu este neobişnuit pentru cineva care are aceste răni de mai multe luni? întrebă Gallegos.

— Se poate. Deşi poate fi şi mărturia unei îngrijiri atente a rănilor, spuse Tellini. El are provizii serioase de bandaje sterile şi tifon. Radiografia încheieturilor sale nu arată niciun fel de leziune a oaselor. Testele de sânge arată că nu are probleme cu coagularea sângelui şi că suferă de o uşoară anemie, cu valori puţin sub limita inferioară normală pentru un bărbat de vârsta lui. În orice caz, medicul lui i-a administrat periodic transfuzii de sânge. Cât despre starea lui psihologică, nu sunt de specialitate, dar

nici nu sunt începător în evaluarea stării emoţionale a pacienţilor mei. Consider că este oarecum imatur şi puţin reţinut în răspunsuri, de parcă ar avea ceva de ascuns. Am efectuat o cercetare a locuinţei lui, în căutare de acizi, baze sau orice tip de agent coroziv al pielii şi nu am găsit nimic. În orice caz, a fost o examinare superficială, nu una criminalistică. Aş fi putut rata cu uşurinţă o ascunzătoare bine camuflată. Concluzia mea este asemănătoare cu a profesorului. Consider că natura stigmatelor sale este neconcludentă deşi am pornit de la prejudecata că-şi provoacă singur rănile prin aplicarea periodică a unor substanţe necunoscute.

Secretarul de stat privi în jur cu un aer satisfăcut.

— Spuneţi-mi, doctore, ce alte investigaţii aţi recomanda pentru a lămuri definitiv această chestiune?

— Aş spune că ar trebui să fie îndepărtat de la Monte Sulla şi mutat într-un loc nou unde să nu aibă acces la substanţe iritante. Acolo ar trebui să fie supravegheat îndeaproape. Dacă stigmatul se vindecă, atunci chestiunea va fi rezolvată.

— Cu siguranţă, asta este o mişcare pe care ar putea să o recomande şi Congregaţia pentru Doctrina Credinţei, spuse Gallegos.

— Sunteţi de acord, profesore? întrebă Lauriat.

Cal nu se mai gândea la preotul însângerat. Se gândea cum să se urce într-un avion şi să se întoarcă la Cambridge, să se afunde în cartea lui despre Toma d'Aquino. Terminase cu politica de la Vatican.

— Îmi pare rău, vreţi să repetaţi?

Lauriat păru să-i ofere o scuză, atribuind, poate, neatenţia sa contuziei pe care o suferise.

— Desigur, profesore, spuse el, înainte de a repeta sugestia lui Tellini.

— Cred că este o idee excelentă, spuse Cal. Aş fi interesat să aflu cum se rezolvă singur acest caz, în viitor.

CINCISPREZECE

Viena, 1935

Nicio altă clădire din vreun oraş care se mândreşte să-şi serbeze bogăţia nu se poate compara cu Palatul Hofburg. Construit în secolul al paisprezecelea şi extins în fiecare secol de atunci încoace, el stă mărturie bogăţiei şi puterii imperiului Austro-Ungar.

O siluetă solitară, îmbrăcată într-un pardesiu negru şi cu o pălărie neagră, îşi croia drum prin însorita Heldenplatz, călcând peste umbra lungă lăsată de statuia avântată a arhiducelui Carol. În curtea elveţiană, cea mai veche aripă a palatului, urcă un singur rând de trepte de marmură şi intră în Trezoreria Imperială.

Era după-amiază târziu, şi paznicul îl informă că avea la dispoziţie cam o jumătate de oră pentru vizită, înainte de ora 5 p.m. ora de închidere, apoi îl întrebă dacă are nevoie de îndrumări către o anume galerie.

— Nu, mulţumesc, spuse Otto Rahn. Ştiu exact unde trebuie să mă duc.

— Trebuie să vă verific bagajul.

— De ce? pufni Rahn.

— Nu cu mult timp în urmă, a intrat un anarhist cu un ciocan. Voia să spargă ceva de valoare.

— Eu nu sunt anarhist şi nu am niciun ciocan.

— Este obligatoriu.

Sacul lui de piele conţinea câteva jurnale, un set de stilouri şi patru punguţe de piele care nu-l interesară pe paznic. Îi făcu semn să treacă.

Făcuse de curând un drum la muzeu şi ştia exact unde trebuia să ajungă. Trecând repede prin galeriile încărcate cu picturi şi sculpturi nepreţuite, el intră într-o încăpere în mijlocul căreia se afla o cutie din sticlă, care conţinea vestita coroană, globul şi

sceptrul Sfântului Imperiu Roman. Aceste comori îl interesau prea puţin pe Rahn, dar un paznic în vârstă se învârtea pe lângă comorile imperiale, aşa că se opri să admire, ca un turist obişnuit, coroana incrustată cu bijuterii.

Camera următoare adăpostea obiectul pe care îl căuta. În timp ce intra, îşi ţinu respiraţia cu speranţa că, având în vedere ora târzie, nu vor fi paznici şi puţini, dacă nu cumva niciun vizitator. Rugile îi fură ascultate. Aşteptă ca un bărbat şi o femeie, olandezi, după vorbă, să părăsească încăperea, şi se îndreptă direct către una dintre vitrine.

Acolo se aflau expuse trei obiecte.

În centru era crucea imperială, un crucifix din lemn, făcut în 1030, care era acoperit cu aur şi pietre preţioase.

În dreapta era un crucifix mai mic, modelat în secolul al treisprezecelea în jurul unui fragment de lemn, despre care se spunea că ar fi o bucată din Sfânta Cruce.

În stânga, aşezată pe o bucată de catifea, era Lancea Sfântă, în căptuşeala ei de aur, care strălucea mai tare decât orice alt obiect de aur din cameră.

Rahn se uită din nou prin sală şi căută într-una dintre punguţele de piele din sacul său. În interiorul ei se afla un plic cu toate cele trei relicve din piele pe care le adunase în călătoriile sale prin Europa, fiecare o pretinsă bucată din sandalele lui Hristos.

Testul pe care îl plănuise era destul de simplu. Urma să atingă relicva ţinută în pensetă de geamul vitrinei, în punctul cel mai apropiat de lance.

Atunci va vedea dacă se întâmplă ceva cu lancea, dacă, după expresia lui Eusebiu, „strălucea ca focul”.

Aşeză prima bucată de piele.

Nu se întâmplă nimic, dar cât de mult ar trebui să aştepte?

„Să fim exacţi, se gândi el, cinci secunde pentru fiecare obiect.”

Înainte de a poziţiona o altă relicvă, îl căută din priviri pe paznic, dar locul acestuia era gol.

Niciuna dintre bucăţile de piele nu produse vreo schimbare asupra suliţei.

Următoarea pungă conţinea relicve de haine, poate rămăşiţe ale veşmântului şi glugii funerare a lui Hristos, fiecare în propriul său plic.

Îi luă câteva minute să le verifice şi, din nou, fără niciun efect.

A treia pungă conţinea resturi de lemn; toate presupuse a fi relicve ale crucii lui Hristos. Aruncă o privire la crucifixul mai mic din interiorul vitrinei şi se gândi că fie era un fals, fie tot acest exerciţiu era o pierdere de timp.

În timp ce poziţiona prima bucată de lemn, auzi o voce aspră.

— Hei, tu!

Rahn ascunse relicva în palmă şi se întoarse, cu sacul de piele care se balansă pe lângă corp, şi şterse uşor geamul vitrinei.

— Ai grijă cu sacul. Nu vrem să zgâriem sticla, nu-i aşa? spuse paznicul în vârstă.

— Sigur că nu, răspunse Rahn. M-ai speriat.

— Închidem peste cincisprezece minute, ştii asta?

— Sigur. O să ies în curând.

— Ai grijă să ieşi, bombăni paznicul şi se întoarse în cealaltă cameră.

Câteva minute mai târziu, după ce termină cu bucăţile de lemn, Rahn pescui ultima pungă, care conţinea o cutie metalică.

Se uită la ceas. Paznicul urma să se întoarcă în curând.

— Pierdere de vreme, murmură el, în timp ce apucă primul dintre cei paisprezece spini din plicul lui de hârtie. Dar nu avea cum să grăbească experimentul şi el era un om metodic. Spinul era uşor curbat şi delicat, aşa că nu-l putea apăsa prea tare pe sticlă.

Din nou, nu se întâmplă nimic.

„Numărul doi”, gândi el, aşezând cel de-al doilea spin. Nimic.

— Numărul trei, spuse în şoaptă.

Durerea fu instantanee şi el reuşi să-şi înăbuşe un strigăt.

O simţise înainte să observe ce se întâmplase.

Penseta fierbinte şi spinul se aflau pe podea, acolo unde le scăpase. Spinul şi penseta străluceau ca nişte tăciuni abia scoşi din foc. Avea arsuri pe degetul arătător şi pe degetul mare, acolo unde ţinuse penseta.

Rahn privi imediat spre lance şi înghiţi în sec. Fierul negru al armei era roşu şi strălucitor şi din bucata de catifea se ridicau fuioare de fum.

— Străluceşte ca focul, şopti el. Cuvintele ieşiseră cam prea tare şi se întoarse să vadă dacă mai era singur.

Apucă cu atenţie penseta, acum rece la atingere, şi o folosi ca să apuce spinul căzut. Îl lăsă să alunece în plic şi îşi notă proveniența: o biserică din Franţa.

Lancea revenise la culoarea ei neagră, normală.

Ezitând, repetă procedeul cu al patrulea spin, dar nu se întâmplă nimic.

Ceasul se apropia de ora cinci în timp ce verifică aproape toţi ceilalţi spini care-i rămăseseră, fără ca vreunul să mai producă vreun efect.

Al paisprezecelea şi ultimul rămas. Un spin de la o mănăstire din Spania. Grăbit, îl aşeză pe sticlă.

Se întâmplă din nou.

În timp ce carnea îi ardea, spinul – acum un ac roşu aprins – şi penseta portocalie căzură la picioarele lui şi lancea lumină vitrina cu strălucirea ei.

Era ora 16.55, şi Rahn, în ciuda arsurilor de la degete, trecu extaziat pe lângă paznicul din cealaltă cameră şi îl salută ridicându-şi pălăria neagră.

★

Deci teoria nebunească a lui Himmler fusese corectă.

Rahn consideră că informaţia pe care o deţinea era prea sensibilă pentru a o transmite prin telegramă sau chiar prin telefon. Cine ştie ce operator băgăcios al poliţiei secrete austriece putea să asculte? Aşa că porni în următoarea etapă a

misiunii sale fără să comunice explicit Berlinului. El îi trimise doar o telegramă lui Himmler cu un mesaj criptic: *„Viena: Eusebiu confirmat. Caut mai departe”.*

Trebuise să vină la Viena fără un supraveghetor SS ca să nu işte suspiciunile vecinilor austrieci şi aşa nervoşi asupra Reichului. Acum, ascuns în camera lui de hotel, cântărea următoarele mişcări, în timp ce se holba la presupusa pereche de spini sfinţi şi îşi freca obsesiv urmele de arsură de pe degete.

Nu dorea să viziteze din nou fiecare loc cu relicve creştine din Europa şi Orient. Avusese noroc cu spinii, dar fără niciun rezultat în ceea ce priveşte relicvele de haine, piele şi lemn. Îşi consultă jurnalele şi se gândi îndelung.

Cuie.

Se hotărî să se concentreze pe cuie. Provenienţa unora dintre ele putea fi urmărită până la împăratul Constantin şi împărăteasa Elena. Se va întoarce în locurile pe care le vizitase în călătoriile anterioare şi care ţineau Cuiele Sfinte în relicvarii. Dacă se întâmpla să se afle în apropierea unui loc cu alte relicve creştine faimoase, Giulgiul din Torino, de exemplu, sau biserici cu presupuse relicve din Sfânta Cruce, le va vizita şi pe acelea.

Schiţă cele mai eficiente trasee cu trenul pentru a acoperi aceste opriri. În următoarele două săptămâni îşi purtă sacul de umăr prin biserici şi altare din toată Europa.

Avea acelaşi *modus operandi.* Intra în altar în momentul în care erau cei mai puţini vizitatori, apoi scotea unul dintre spini şi îl aşeza pe sticla cutiei relicvariului, cât se putea de aproape de relicva cuiului sfânt.

În Roma, Biserica Sfintei Cruci din Ierusalim avea unul dintre cele trei cuie pe care se spunea că împărăteasa Elena le găsise în Ţara Sfântă şi le adusese cu ea la Roma. Tradiţia spunea că celelalte două îi fuseseră trimise fiului ei la Constantinopol. Se spunea că unul dintre ele fusese cumpărat în Evul Mediu de la Trezoreria Imperială a oraşului de către

un comerciant italian. Apoi îl dăruise spitalului Santa Maria della Scala, din Siena, unde se afla expus într-un relicvariu din aur şi cristal. Soarta celui de al treilea presupus cui sfânt era mai greu de stabilit. Conform legendelor, fusese împărţit în fragmente mai mici, poate folosite de împărăteasa Elena ca talismane, care să-l protejeze pe împăratul Constantin în luptă. Un fragment era posibil să fi fost încorporat în coiful împăratului şi altul în căpăstru. Coiful se presupunea că se află la catedrala Monza, din Italia. Căpăstrul original era menţionat în două locuri, în Carpentras, Franţa, dar fusese distrus în timpul Revoluţiei Franceze, şi celălalt în catedrala din Milano.

Desigur că mai existau şi alte relicve de Cuie Sfinte, şi Rahn nu-şi permitea să le ignore. În Germania erau relicve în Trier, Essen şi Köln. În Franţa exista un relicvariu cu un cui sfânt la Catedrala Notre-Dame, din Paris, şi un altul la Toul. Polonia avea o relicvă expusă într-o montură de pietre preţioase la castelul Wawel.

Dezamăgirile lui începură când testă Cuiele Sfinte care aveau cele mai sigure legături cu împărăteasa Elena. La Monza şi Siena, spinii rămăseseră reci. Avusese cele mai mari speranţe pentru relicva de căpăstru de la Milano, datorită referinţei lui Eusebiu. Dar, din păcate, niciunul dintre spini şi nici căpăstrul nu străluciră.

Înainte de a părăsi Italia, călători până la San Giovanni Rotondo, din Foggia, pentru a face o vizită obligatorie tânărului preot cu stigmat, Padre Pio, şi, în urma acestei scurte, dar interesante diversiuni, cu notiţele în mână, îşi reluă călătoriile şi se îndreptă spre Franţa. Germania era următoarea şi, când nu găsi nimic interesant, porni către ultima sa oprire, castelul Wawel, la un cot al Vistulei, în Cracovia, gazda unui relicvariu extrem de decorativ. Repetând rutina, nici spinii şi nici cuiul nu îşi schimbară culoarea sau temperatura.

Amărât, Rahn puse spinii înapoi în cutia lor metalică şi se uită la relicvariu.

Un bărbat i se adresă în poloneză. Rahn se întoarse şi zări un tânăr cu ecuson de muzeu.

— Îmi pare rău, sunt german, răspunse Rahn.

Bărbatul îi zâmbi şi continuă în germană.

— Spuneam că este minunat, nu-i aşa?

— Da, este.

— Sunt ghid aici, spuse bărbatul. Acesta este cel mai popular exponat al nostru.

— Istoricii cred că este un adevărat Cui Sfânt? întrebă Rahn.

— Cine să ştie despre lucrurile astea, spuse bărbatul. Poate că da, poate că nu. Oricum, aceasta este versiunea oficială. Eu nu cred că este o relicvă adevărată.

Rahn nu ştia de ce se întinsese la discuţie. Poate din cauză că era obosit de călătorii, poate pentru că bărbatul era destul de chipeş şi el era singur.

— Sunt cercetător la Berlin, spuse Rahn. Am fost într-o misiune să inventariez toate relicvele creştine cunoscute din Europa.

— Doar Cuiele Sfinte? întrebă bărbatul.

— Nu, toate, dar sunt interesat în special de cuie.

— Este un subiect de interes şi pentru mine, spuse bărbatul. Studiez să-mi iau diploma în istorie, Istoria Bisericii, în special. Teza mea se ocupă de relicvele sfinte. Lucrez aici ca ghid ca să mai fac nişte bani.

Rahn se gândi că simţise o scânteie de chimie sexuală şi era îmboldit să întrebe.

— Când îţi termini munca, aş putea să te invit să bem ceva? Mi-ar plăcea să discutăm acest subiect.

Începură la o cafenea din centrul oraşului, continuară cu cina la hotelul lui Rahn şi apoi ajunseră în patul lui Rahn, unde se opriră doar ca să facă dragoste înainte de a relua discuţia pasionantă pentru amândoi, despre relicve.

— Deci, ai fost în toate locurile obişnuite, Germania, Italia, Franţa şi Polonia. Pun pariu că nu ai fost în România, spuse bărbatul, plin de transpiraţie.

— Ai dreptate, spuse Rahn, respirând greu, în timp ce se întindea după o ţigară.

— Nu ştiu prea mulţi acest lucru, dar o biserică mică din oraşul Cluj-Napoca are un mic fragment de fier despre care se spune că provine din cel de-al treilea cui al împărătesei Elena. Nu l-am văzut niciodată, dar, dacă vrei ca lucrarea ta să fie completă, ai putea să adaugi acest loc în itinerarul tău.

— S-ar putea chiar să fac asta, spuse Rahn, deşi îmi place Cracovia mai mult decât anticipasem. El îi oferi tânărului un fum din ţigara lui. Presupun că nu va fi mare pagubă dacă mai stau pe aici încă o zi sau două.

★

Rahn fu băgat în biroul lui Himmler imediat ce ajunse în clădire. Himmler prezida o întâlnire cu oficiali ai partidului şi, în timp ce acestora li se arăta neceremonios uşa, trebuie să se fi întrebat despre identitatea bărbatului micuţ cu pălărie neagră.

Himmler trecu direct la subiect, fluturând furios telegrama lui Rahn.

— N-am primit nici măcar o singură comunicare de la tine de la această telegramă neclară din Viena. Din punctul meu de vedere, ai dispărut de pe faţa pământului. Unde dracu' ai umblat?

Expresia senină a lui Rahn şi atitudinea lui impasibilă păreau să-i aţâţe furia lui Himmler.

— Am călătorit prin Europa, Herr Himmler. Am văzut oraşe măreţe şi localităţi oarecare, catedrale magnifice şi biserici umile. Sunt numai două locuri care prezintă interes pentru dumneavoastră, Viena şi Cluj, în nord-vestul României. Mare interes, spuse el în timp ce căută nepăsător prin sacul lui.

— Scuipă tot, Rahn, şuieră Himmler. Nu am toată ziua la dispoziţie.

Rahn aşează teatral cei doi spini pe biroul lui Himmler, îi povesti despre timpul petrecut la Trezoreria Imperială şi îi arătă cicatricele de pe degete.

— Am încredere în concluzia mea că aceşti spini au făcut parte chiar din coroana aşezată pe capul lui Hristos de către romani, în ziua execuţiei Sale.

Himmler refuză să-i atingă, chiar şi cu penseta lui Rahn.

— Acum înţelegeţi de ce nu am îndrăznit să comunic direct cu dumneavoastră, încheie Rahn.

Ochii lui Himmler ardeau la fel de tare cum o făcuseră cei doi spini la Viena.

— Unde te-ai dus după Austria? întrebă el.

Rahn întinse harta pe care o pregătise, cu toate locurile vizitate şi toate relicvele testate.

— Din păcate, niciuna dintre cele mai faimoase relicve pe care le-am testat n-a reacţionat, prin urmare, trebuie să trag concluzia că sunt falsuri, spuse el.

Himmler devenise nerăbdător.

— România. Ce-i cu România?

— O sursă din Polonia mi-a spus de o biserică, despre care se spunea că are o relicvă, o bucată dintr-unul dintre cele trei cuie pe care le-a găsit împărăteasa Elena la Ierusalim. Această biserică anume şi relicva ei îmi erau necunoscute. După cunoştinţele mele, nu există niciun fel de menţiune înregistrată despre acest loc din România, în nicio lucrare de referinţă despre relicvele sfinte. Oricum, am hotărât să-mi prelungesc călătoria şi să mă aventurez în România. Mă gândeam că nu am nimic de pierdut. Biserica Sf. Iacob este o biserică fără pretenţii, dintr-un cartier liniştit al oraşului. Când am fost acolo, nu erau nici vizitatori, nici credincioşi. Am dat ocol bisericii de două ori fără să găsesc relicva şi, în cele din urmă, am ciocănit la uşa casei parohiale. Parohul era un tip genial, care a fost foarte fericit să-mi arate ceea ce venisem să văd. Am înţeles de ce o ratasem. Era o urnă simplă, într-o firidă din capelă, care nu avea nicio etichetă sau inscripţie. El mi-a explicat că nimeni nu credea că obiectul din urnă era o relicvă importantă, sigur nu o bucată dintr-un Cui Sfânt. Proveniența ei se pierduse în timp. Pur şi simplu, era acolo dintotdeauna. Aşa că mi-a arătat-o. Era doar o aşchie de fier, aşezată pe o cârpă de bumbac. Tocmai atunci

a intrat un enoriaş şi l-a abordat pe preot, ceea ce mi-a oferit ocazia să testez fierul cu un spin. Priviţi.

Rahn ridică degetul mare şi mijlociul de la mâna stângă. Amândouă aveau cicatrice.

— Şi ce ai făcut? întrebă Himmler.

— Când s-a întors parohul, i-am spus că eram un colecţionar de relicve şi că, deşi bucata de fier nu avea nicio valoare, mă interesa şi aş fi fost dispus să plătesc pentru ea. Ei bine, el mi-a făcut un tur de o oră al bisericii şi mi-a arătat starea de paragină. Acoperişul curgea, era umezeală, ramele ferestrelor erau putrezite. Aşa că i-am făcut o ofertă. O ofertă generoasă în valută-forte.

— Şi? Şi?

— Şi iat-o aici! spuse Rahn şi deschise o cutie mică.

Himmler privi pe deasupra ochelarilor lui cu ramă de sârmă şi trebui să-i scoată şi să ia o lupă ca să poată examina mai bine.

— Este minuscul! spuse el.

— Minuscul, dar important. Vă rog să observaţi.

Rahn venise pregătit. Ridică aşchia de fier din cutie cu penseta şi o aşează pe biroul lui Himmler, pe reversul unei monede de argint de cinci mărci germane, chiar pe clopotniţa gravată a bisericii din Potsdam. Cu ajutorul unui cleşte bine izolat – îşi învăţase lecţia –, apucă unul dintre spini şi îl ţinu deasupra monedei.

Imediat, spinul îşi schimbă culoarea din maro în portocaliu, apoi în roşu aprins şi la fel se întâmplă şi cu aşchia de fier. Când îndepărtă cleştele, culorile reveniră la normal.

Himmler rămase înmărmurit.

— Pot să încerc şi eu?

Himmler repetă experimentul, apoi rămase tăcut. Se ridică, se plimbă şi apoi se aşează din nou.

— Chestia asta este uimitoare, Rahn. Te-ai descurcat bine.

— Vă mulţumesc, spuse Rahn şi îşi umflă pieptul.

— Va trebui să-l informez pe führer, dar nu încă. Am nevoie de o demonstraţie mai dramatică. Te vei

întoarce imediat la Viena. Iată ce vreau să faci.

Rahn îi ascultă ordinele şi protestă.

— Este clar, Herr Himmler, că nu pot să fac asta prin furt sau şmecherii.

— Înţeleg asta, spuse Himmler. Îl voi contacta pe ministrul de externe al Austriei, Egon Berger-Waldenegg, şi te voi prezenta drept ziarist la jurnalele de actualităţi oficiale ale Reichului. Îi voi spune că genul ăsta de informare culturală va demonstra că popoarele german şi austriac au interese comune dincolo de neînţelegerile noastre politice. Ar fi o demonstraţie a intenţiilor noastre paşnice. Nu este un om foarte puternic. Este un optimist. Cred că va muşca momeala.

Îi spuse lui Rahn să se pregătească pentru mai multe instrucţiuni, dar când Rahn salută şi se întoarse să plece, Himmler îi spuse că mai aveau ceva de discutat.

— Nu mi-ai povestit despre călugărul italian, Padre Pio.

— Da, desigur, spuse Rahn. Contactele noastre din guvernul lui Mussolini au reuşit să-mi aranjeze o audienţă la Foggia. Am avut puţin timp la dispoziţie, dar am plecat de acolo cu un punct de vedere diferit asupra chestiunii. Nu cred că acest călugăr este un stigmatizat autentic. Prin urmare, aş spune că orice altă anchetă referitoare la cartea grecească pe care am descoperit-o la Biblioteca Vaticanului, cea la care m-am referit în raportul meu cu codul VAT GR 1001, nu este justificată.

— Este posibil să te înşeli? întrebă Himmler.

— Se poate, spuse Rahn, dar chiar dacă greşesc, călugărul a negat vehement orice expuneri relevante, aşa cum sunt acestea descrise în carte. Consider că acest caz al lui Padre Pio trebuie închis.

★

Lui Rahn abia dacă îi venea să creadă că ţine în mâinile sale Lancea Sfântă. O simţea grea şi puternică. Directorul muzeului, Herr Mueller, insistase ca el să poarte mănuşi de bumbac înainte să o atingă. Dacă Mueller nu s-ar fi învârtit prin jur ca

o cloşcă, şi-ar fi scos mănuşile ca să simtă oţelul roman, ascuţit, pe pielea goală.

Se aflau într-un depozit al muzeului, în spatele biroului curatorului Trezoreriei Imperiale, şi se pregăteau pentru o filmare pentru jurnalele de ştiri. Rahn poza în prezentator. El adusese de la Berlin un cameraman şi un electrician. Rahn aşează cu grijă suliţa pe perna ei de catifea, pe o masă de lucru. Printr-o răsucire a unui întrerupător, lancea fu scăldată în lumina incandescentă a reflectoarelor.

— Dacă aţi putea să staţi chiar aici, Herr Mueller, spuse Rahn, voi realiza interviul şi îl voi înregistra pe film.

— Ce o să mă întrebaţi? îl întrebă Mueller.

— Întrebări obişnuite despre artefact. Oricum, răspunsurile dumneavoastră exacte nu contează. Vom adăuga sunetul mai târziu, cu aprobarea dumneavoastră, desigur.

— Şi interviul va fi prezentat în Germania?

— Într-adevăr, va fi.

Cu lancea ca fundal, Rahn îi luă un interviu lui Mueller, până când operatorul spuse că era mulţumit.

— Asta e tot? întrebă Mueller.

— Da, a ieşit destul de bine, spuse Rahn. N-ar trebui să vă mai reţinem, Herr Mueller. Probabil că sunteţi un om ocupat. Ne strângem echipamentele şi plecăm.

Mueller îşi verifică ceasul.

— Este vremea prânzului, spuse el. Tu şi echipa trebuie să mă însoţiţi în sala de mese.

Rahn încercă politicos să se eschiveze. Tot ceea ce dorea era să filmeze o demonstraţie pentru Adolf Hitler, o demonstraţie puternică, în care lancea strălucea în prezenţa spinului şi a bucăţii de cui pe care le adusese cu el. După asta, voia să plece.

Dar Mueller era ca un câine înfometat care primise un os. Insistă şi Rahn trebui să cedeze.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Foarte bine, spuse el. Putem lăsa lancea aici în timp

ce luăm masa? Va trebui să mai tragem nişte prim-planuri înainte să terminăm.

— Bine, bine, spuse Mueller. Vom încuia uşa. Curatorul va supraveghea lucrurile.

Rahn se duse după sacul lui, dar Mueller îl asigură, râzând, că dacă lancea este în siguranţă, atunci şi sacul lui va fi.

După vreo treizeci de minute, curatorul descuie uşa şi intră în depozit să caute o cutie cu artefacte pe care voia să le inventarieze. Lancea era unde o lăsaseră. Dar el clătină nemulţumit din cap când văzu că sacul lui Rahn stătea deasupra cutiei cu artefacte de care avea nevoie. Îl ridică şi se uită în jur după un alt loc în care să-l pună. Era puţin spaţiu pe masa de lucru, alături de lance. Când îl aşeză acolo, acesta atinse vârful relicvei.

Rahn tocmai băga în gură o bucată de friptură de porc când auzi zgomotul şi simţi unda de şoc a exploziei.

Mueller sări de la masă, îşi aruncă şervetul într-o parte şi ieşi pe hol, unde lucrătorii muzeului alergau în direcţia exploziei.

Rahn şi oamenii lui îl urmară şi, în timp ce se grăbea spre biroul curatorului, ştiu în sinea lui ce trebuie să se fi întâmplat.

Biroul curatorului era plin de fum negru şi de dărâmături. Uşa care dădea spre camera de depozitare fusese aruncată în aer. Acolo îl găsi pe Mueller, plângând într-un colţ, deasupra capului retezat şi plin de sânge al curatorului. Rahn încercă să-şi menţină cumpătul, dar îi fu greu. Nu era obişnuit cu măcelurile şi distrugerile, dar ştia că va trebui să facă un raport precis despre cele întâmplate. Fereastra camerei şi cea mai mare parte a zidului exterior erau distruse. Camera de filmat şi echipamentul de lumini erau contorsionate şi sfărâmate. Sacul lui nu se vedea nicăieri. Masa de lemn pe care se aflase lancea era o grămadă fumegândă de aşchii şi beţe.

Şi acolo, printre rămăşiţe, se vedea o strălucire de aur.

Rahn încă avea mănuşile în buzunar. Şi le trase pe mâini, se aplecă şi o ridică, ezitant. Încă era fierbinte. Se apropie de director.

— Herr Mueller, lancea este în siguranţă.

Un alt lucrător al muzeului arătă spre caloriferul rupt din peretele distrus şi strigă: „Gaz!”

Apucând Lancea Sfântă, Mueller ieşi alergând din cameră, cu ceilalţi pe urmele lui.

★

— Deci, au crezut că a fost o explozie de gaz? îl întrebă Himmler pe Rahn.

Rahn părăsise Trezoreria Imperială cu numai câteva ore în urmă şi se îndreptase spre aeroportul din Viena pentru a zbura la Berlin.

— Da, domnule, acestea au fost concluziile lor.

— Dar noi ştim adevărul, spuse Himmler.

— Ştim.

— Spinul a fost distrus de explozie?

— Da. Şi fragmentul de cui.

Himmler ridică cutia cu cel de-al doilea spin.

— Deci asta este ultima relicvă autentică despre care avem cunoştinţă.

— Aceea şi lancea.

— Lancea încă nu este a noastră. Dar va fi, într-o bună zi.

— Nu mă îndoiesc de asta, Herr Himmler, spuse Rahn.

— Când vom ajunge să o deţinem, doresc, nu, *ordon* să avem şi un Cui Sfânt. Nu doar o bucăţică minusculă de cui, ci o relicvă întreagă. Imaginează-ţi puterea letală a combinaţiei dintre un Spin Sfânt, un Cui Sfânt şi Lancea Sfântă! Atunci vom avea ceva cu care putem face mult mai mult decât să aruncăm în aer câteva camere într-un muzeu, Rahn. Vom avea ceva la care lumea poate doar să viseze.

Rahn dădu trist cap.

— Tu, Rahn, nu vei mai avea alte sarcini la Ahnenerbe decât să-mi găseşti un Cui Sfânt. Uită de Graal. Uită de orice altceva. Reuşeşte şi vei prospera. Ratează, şi păcatele tale bine cunoscute îţi vor aduce moartea.

Rahn îşi linse buzele uscate, se înclină uşor şi îl lăsă pe Himmler singur.

Bărbatul se duse imediat la masa de lângă biroul lui şi trase învelitoarea de pe maşina de scris. Introduse o foaie de hârtie şi începu să scrie.

Heinrich Himmler
Reichsführer-SS und Chef der Deutschen Polizei
7 Dezember 1935

An den
Adolf Hitler
Führer und Reichskanzler

Mein Führer!

Noi, la Deutches Ahnenerbe, am făcut o descoperire de o importanţă deosebită, care se referă la puterile extraordinare ale anumitor artefacte istorice asociate cu răstignirea lui Iisus Hristos. Pe scurt, ar fi posibil să creăm o armă de o putere inimaginabilă, pe care Reichul ar putea-o folosi pentru a modifica cursul istoriei. În acest raport mă voi strădui să descriu descoperirile noastre, împreună cu o propunere de plan de acţiune.

ŞAISPREZECE

Cambridge, Massachusetts

Cal descuie uşa biroului său de la Divinity Hall, deschise jaluzelele pentru a lăsa lumina soarelui să intre şi aşeză pe masă o cutie plină de corespondenţă. Aruncă o privire peste birou; hârtiile lui despre d'Aquino şi cărţile se aflau acolo unde le lăsase, în grămezi şi teancuri precise.

— Ţi-a fost dor de mine, Sfinte Toma? întrebă el obiectele neînsufleţite şi se aşeză fericit pe scaun, înarmat cu un deschizător de scrisori.

În scurt timp, părintele Murphy apăru în uşă cu un gest teatral.

— Nu-mi vine să cred, exclamă el. S-a întors profesorul.

— Mă temeam că dacă voi fi plecat prea multă vreme, trândăveala ta se va transforma în lene adevărată, spuse Cal. Intră.

— Mă confunzi cu ceilalţi studenţi ai tăi. Am fost o maşină neobosită de cercetare.

— Ce ai să-mi arăţi?

— Capitolul opt. Complet şi necenzurat.

— Dă-l încoace şi întoarce-te pe la trei.

— Nu vrei să te linişteşti puţin, mai întâi?

— Ceea ce vreau este să fac ceva şi să îngrop amintirile neplăcute de la Vatican.

Murphy reveni după-amiază şi se aşeză în faţa lui Cal, care citea ultima pagină a noului său capitol.

— Ce crezi? întrebă preotul.

— Este ceea ce mă aşteptam de la tine, Joe. Documentare excelentă, păreri originale, scriitură bună.

— Doar bună?

— Ei bine, mai mult decât bună pentru cineva care are engleza ca a doua limbă.

— Ai grijă, ameninţă Murphy, sau îţi trimit capitolul nou în irlandeză.

— Vreau să mă uit mai atent pe pasajul tău din *Dialogurile* lui Gregoriu, volumul doi, capitolul patru, paragraful…

— Paragraful doi. Mă aşteptam să ajungi acolo, spuse Murphy, unde Benedict spune „Nu vezi ce anume îl îndepărtează pe acest călugăr de rugăciunile lui?”

— Bingo. Textul precizează clar că el vorbeşte cu amândoi, cu stareţul, Pompeianus, şi cu călugărul, Maurus. Dar tu pari să fii destul de sigur că el îi adresează întrebarea lui Maurus.

— Lasă-mă să-ţi explic.

Petrecură o bună bucată de vreme discutând pasajul, până când Cal se declară satisfăcut că Murphy se afla pe calea cea bună.

În timp ce îşi adună hârtiile, Murphy întrebă:

— Deci, cum a fost călătoria?

Cal se lăsă pe spate, în scaun.

— Ţi-am spus vreodată cât de tare urăsc Vaticanul?

— De fapt, Cal, cred că eu sunt cel care are prea puţin timp pentru pompă şi politică. Până acum, mi s-a părut că mai degrabă tu ai fost fermecat de locul ăla.

— Bine, pune-mă la zid.

— Să înţeleg că nu ai avut parte de audienţa la Sfântul Părinte. Dacă l-ai fi văzut, mă aşteptam să fi fost mult mai voios.

— Mi s-a cerut să o amân. Dar nu ăsta a fost cel mai rău lucru.

Murphy îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte bine, profesore, descarcă-te pe un biet preot irlandez aproape ruginit.

Cal nu avu nevoie să fie întrebat de două ori.

— Au fost două săptămâni dificile.

— Tipul cu stigmatele a fost necooperant?

— Până la un punct, a fost reţinut, dar am găsit căile să scot ce-i mai bun din el.

— Deci, ai deconspirat o fraudă.

— Aş vrea să fi fost aşa de simplu.

— Măi, măi, doar n-ai ajuns la concluzia că tipul a avut parte de un miracol, nu-i aşa?

— Tu nu crezi în miracole?

— N-aş fi putut să fiu un catolic prea bun, ca să nu mai spunem preot, dacă n-aş fi crezut, spuse Murphy. Dar sunt şi un sceptic practicant. În lumea de azi există atât de multă înşelătorie şi autoamăgire. Aş spune că presupunerea mea iniţială despre un preot proaspăt hirotonisit care începe să sângereze la încheieturi este aceea că greutăţile vieţii l-au ajuns din urmă. Un strigăt de ajutor şi aşa mai departe.

— Asta am crezut şi eu la început.

— Dar acum eşti în tabăra miracolelor?

Cal clătină din cap.

— Nu ştiu exact unde mă aflu. Pot să-ţi spun ceva confidenţial?

— Desigur, spuse Murphy şi reveni la un ton serios.

Cal nu ascunse nimic. Cu cine altcineva ar fi putut să discute? Îi povesti despre capacitatea supranaturală a lui Giovanni de a ghici despre moartea tatălui lui Cal, despre viziunea şocantă pe care o avusese când îl atinsese preotul, despre lanţul curios de stigmate de la Sf. Atanasie şi cripta de acolo, despre accidentul de pe munte despre care el bănuia că nu fusese un accident şi despre faptul că fusese obligat să ofere o altă versiune a raportului oficial. Povestirea îl ajută să se purifice. Murphy probabil că simţise că era benefic să-l lase să-şi descarce sufletul pentru că nu-l întrerupse.

După ce termină, Cal îi zâmbi şi îi spuse:

— Cam asta e. Ce mai poveste, nu?

— Aşa e. Dacă n-ai fi fost cine eşti, mi-ar fi fost greu să înghit unele părţi. Dar eşti profesor titular la Facultatea de Teologie de la Harvard. Asta te face un judecător calificat. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Dacă toate loviturile alea în cap de la meciurile de box nu ţi-au zdruncinat materia cenuşie.

— Mda, poate. Nici contuzia n-a prea fost de ajutor.

— Chiar crezi că tipul te-a împins intenţionat în afara drumului?

— Atunci aşa credeam, dar acum, ca să fiu sincer, nu mai sunt aşa de sigur.

— Ei bine, cu siguranţă ai avut ceva aventuri.

— Ceea ce m-a pus pe gânduri nu sunt faptele reale. Ca oameni de ştiinţă, avem obligaţia să facem cea mai bună cercetare de care suntem capabili şi să lăsăm dovezilor pe care le-am descoperit suficient spaţiu ca să vorbească pentru ele. Decizia celor de la Vatican să treacă sub tăcere faptele mă deranjează.

— Şi de ce crezi că au luat această decizie? Mă gândesc că un miracol credibil, din când în când, ar mai întări credinţa.

Cal nu se putu abţine. Se hotărî să transforme decizia lui Murphy într-o lecţie.

— Tu de ce crezi că au făcut asta? întrebă el.

— Îmi închipui că sunt îngrijoraţi să nu apară un cult al personalităţii. Am căutat puţin pe internet despre Padre Gio ăsta al tău. E deja o chestie destul de importantă, cel puţin în Italia. Oferă-i orice fel de validare din partea Vaticanului în timpul vieţii, şi lucrurile pot scăpa grav de sub control. Un miracol adevărat ar fi ca o explozie pentru credincioşi şi asta ar putea înlătura toate celelalte iniţiative şi priorităţi ale Sfântului Scaun.

Cal primi un telefon de la secretarul departamentului, care îi solicită să treacă pe acolo să se întâlnească cu decanul. Murphy se ridică să plece, dar Cal îl opri.

— Ţi-am spus vreodată că eşti mai înţelept decât te arată vârsta, Joe?

— Este prima dată, profesore.

— Ştiu că ai fi un preot parohial al naibii de bun dacă te-ai răzgândi vreodată. Asta sau asistent de colţ la box.

— Ţi-am mai zis şi altă dată, spuse Murphy, râzând, iezuitul acesta nu este destul de sociabil ca

să aibă grijă de turmă. Mi-e mai bine în mediul academic.

— Şi studenţii sunt oameni.

— Sigur? Atunci înseamnă că am fost promovat de la statutul de animal de povară.

Imediat ce îşi reveni din oboseala provocată de schimbarea fusului orar, Cal se trezi că o sună pe Deborah, la Departamentul de Chimie. Nu pentru că s-ar fi gândit prea mult la ea, dar carnetul lui de dans era gol şi i-ar fi plăcut câteva piruete.

Se întâlniră la Queens Head, clubul din subsolul Harvard Memorial Hall, şi se aşezară într-un separeu. Când ea îşi comandă apă minerală, el îi reaminti de promisiunea de a se apuca de băut. Ea nu se răzgândi. Barul nu servea tării, aşa că el îşi luă o bere.

— Cum te-ai acomodat cu slujba? o întrebă el.

— A fost o nebunie, spuse ea. Să-mi pregătesc laboratorul, să-mi adun materialele de curs pentru septembrie, să-mi dau seama cum merg lucrurile în departament. Apoi, dintr-odată, am fost solicitată de fostul meu profesor de la Stanford să contribui cu un capitol la o carte.

— Când nu plouă, toarnă. Dar asta este bine.

Pe măsură ce discutau, simţi nişte semnale contradictorii din partea ei. Nu mai era nici pe departe atât de vioaie şi implicată cum fusese înainte de călătoria lui.

— Cum a fost în Italia? întrebă ea.

— Veni, vidi, viei, spuse el.

— Pardon?

La început, el crezu că glumeşte, dar arăta prea serioasă. Mai degrabă decât să deplângă decesul educaţiei clasice în America, el îi explică:

— Latină. Iulius Cezar. Am venit, am văzut, am cucerit.

— Am studiat spaniolă, spuse ea sorbind din paharul cu apă. Deci, a mers bine?

— Destul de bine. Am rezolvat treaba la Vatican.

— L-ai văzut pe papă? întrebă ea.

— Aşa ar fi trebuit, dar mi-a tras ţeapă.

— Glumeam, spuse ea.

— Eu nu. Chiar mi-a tras ţeapă.

Ea aruncă o privire distrată prin local şi îşi stoarse lămâia în băutură.

— Eşti în regulă? întrebă el. Am, cumva, impresia că nu vrei cu adevărat să fii aici.

— E chiar atât de evident?

— Ce s-a întâmplat?

— Am cunoscut pe cineva săptămâna trecută.

El zâmbi când înţelese că nu era deloc dezamăgit. Nu se gândise serios că ea ar fi fost genul lui şi asta fusese înainte să afle că nu ştia despre Iulius Cezar.

— Felicitări. Cine-i norocosul?

— Ei bine, asta mă îngrijorează. Este un student la master, chiar dacă e mai în vârstă ca mine.

— În departamentul tău?

Ea aprobă din cap.

— Hm, este studentul tău?

— Nu, face cu totul altceva.

— Atunci relaxează-te, eşti în regulă. Politica universităţii este că membrii corpului didactic nu pot avea relaţii cu cei care nu sunt absolvenţi. Punct. De asemenea, nu poţi face sex cu absolvenţi care sunt la masterat dacă îi supraveghezi, evaluezi sau notezi. Altfel, dă-i drumul. Dar chiar şi aşa, ţi-aş recomanda discreţie. Eşti nouă pe aici, şi şeful tău, din câte îl cunosc eu, este de modă veche. Asta dacă încă eşti interesată să obţii vreodată titularizarea.

— O, Doamne, da. Sunt disperată după titularizare. Probabil că n-ar trebui să întreb, dar ţi s-a întâmplat vreodată aşa ceva?

— Nu comentez, spuse el şi făcu cu ochiul.

— Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa? întrebă ea. Nu mi-am făcut încă destui prieteni ca să-mi permit să pierd vreunul.

— Sigur că nu sunt. El ridică paharul. Pentru prietenie.

Îşi dori doar ca ea să-i fi spus asta înainte să fi făcut ordine în casă, să scoată prosoape curate şi să facă patul.

★

Cal locuia pe Lowell Street, una dintre acele drumuri înverzite, aflate la câţiva paşi de universitate, care erau căutate de profesori. Casa era un edificiu victorian renovat, aflat pe o bucată minusculă de teren, cu spaţiu în spate cât de o terasă mică şi un loc pentru grătar. O cumpărase când fusese titularizat ca profesor, cu banii din moştenire. Acum, după mulţi ani, valoarea proprietăţilor din această zonă urcase şi el era aranjat, într-un cuib de burlac extravagant, cu suficient loc pentru toate cărţile, hărţile şi obiectele de artă pe care putea spera să le strângă.

Îşi aruncă cheia într-o replică a unui vas copt din bronz şi se îndreptă spre dormitor, de unde luă o carte de pe noptieră. Se apucase de curând să recitească seria *Măştile zeilor,* a lui Joseph Campbell, şi, dimineaţa, s-ar fi trezit cu Campbell alături de el, nu cu chimista. Dar era încă obosit după călătorie şi nu reuşi să citească prea multe pagini înainte de a adormi.

Se întâmplă exact la 11.05 p.m., conform radioului său cu ceas.

Nu dormise decât vreo treizeci de minute şi, în starea lui de ameţeală, nu era sigur dacă visează, pentru că ceea ce vedea părea să fie un vis.

Nu ştia ce anume îl trezise. Camera era complet tăcută, cu excepţia fâşâitului paletelor ventilatorului din tavan.

În spaţiul dintre patul lui şi baie, acolo unde pe podea era aşezat un frumos covor Baluchi, părea să se deruleze o scenă. Ca şi cum ar fi fost proiectat un film 3D, fără sonor, un film atât de real încât Cal se ridică imediat şi scăpă o înjurătură.

Era pe punctul să-şi arunce cearceaful de pe el şi să se apere împotriva intrusului când îşi dădu seama pe cine vedea.

Giovanni Berardino.

Într-o pijama albastru deschis.

Tânărul plinuţ părea înspăimântat şi părea că se luptă împotriva unor mâini nevăzute care trăgeau de

el.

Brusc, se întoarse la nouăzeci de grade şi păru să privească direct în ochii lui Cal. Spuse ceva. De două ori.

Cal se strădui să citească pe buze.

Apoi peste capul lui apăru un sac negru şi scena dispăru. Din nou, dormitorul era normal.

Cal se ridică şi se duse pe locul în care îl văzuse pe Giovanni. Respirând greu din cauza şocului, se aşeză din nou pe pat şi încercă să înţeleagă ce văzuse.

Reluă în minte mişcarea gurii lui Giovanni, dar cuvintele nu păreau să se lege.

În engleză.

— Nu în engleză, în italiană, spuse Cal cu voce tare.

Atunci îşi dădu seama.

Nu era o frază, ci un cuvânt cu multe silabe.

Aiutatemi! Aiutatemi!

Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă!

★

Exact în acelaşi timp, în dormitorul ei din Francavilla, Irene Berardino fu trezită de o senzaţie stranie. La 5.05 a.m., când mai erau vreo douăzeci de minute până la răsăritul soarelui, când lumina rozalie se strecura printre perdelele ei. Mai târziu, nu va mai fi atât de sigură ce anume o trezise, dar ştia că nu auzise niciun sunet.

Dar viziunea fratelui ei, în pijama, lângă piciorul patului ei, o şocă atât de tare încât ţipă şi o sperie pe mama ei, care dormea în camera de vizavi.

Giovanni părea înspăimântat şi părea că se opunea unor forţe care-l trăgeau.

Apoi se răsuci şi spuse ceva către ea. Din nou, ulterior, ea o va asemăna cu experienţa privitului la televizor cu sunetul oprit.

Ştia că era iraţional. Ştia că el nu fusese cu adevărat acolo. Dar ea tot îl strigă.

— Giovanni!

Se întâmplă ca şi cum cineva ar fi dat brusc volumul la maximum.

Era atât de tare încât o sperie şi o făcu să ţipe.

Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă!

★

Cal încercă să adoarmă din nou, dar halucinaţiile sale fuseseră atât de vii şi tulburătoare, încât rămase treaz până la 2.30 a.m., după care renunţă şi se duse să-şi facă o cafea. Era o diferenţă de şase ore faţă de Italia şi, la 3 dimineaţa, o oră destul de convenabilă pentru un apel, sună la numărul casei parohiale a lui Giovanni, în Monte Sulla.

Îi răspunse o femeie; părea grăbită şi tulburată când îl salută. Cal îi vorbi în limba italiană.

— Bună ziua, sunt Calvin Donovan. V-am vizitat de curând în numele Vaticanului.

— Da, da, profesore Donovan, sunt maica Vera, răspunse ea cu respiraţia întretăiată.

— Mă întreb dacă nu aş putea să vorbesc cu părintele Berardino.

— O, Dumnezeule! Dumenzeule! strigă ea. Padre Gio a dispărut, profesore. A dispărut. Au venit nişte bărbaţi şi l-au luat, azi de dimineaţă. Purtau măşti. Este şi poliţia aici. Nu ştim ce să facem. Ce ar trebui să facem?

ŞAPTESPREZECE

Cal nu încercase niciodată să găsească la telefon un secretar de stat al Vaticanului, dar se dovedi a fi o sarcină dificilă. Prima dată când sună, se prezentă şi întrebă de cardinalul Lauriat doar pentru a primi răspunsul că prelatul nu este disponibil.

— Când va fi disponibil? întrebă el.

Un monsenior îi răspunse că era greu de ştiut.

— Trebuie să vorbesc cu el astăzi. Îi puteţi transmite, vă rog, că a sunat Calvin Donovan? Acesta este numărul meu de mobil.

Încercă din nou, o oră mai târziu, de asemenea fără succes.

În cele din urmă, la al treilea apel, insistă.

— Uitaţi ce este. Îmi pare rău, dar trebuie să-i transmiteţi cardinalului că trebuie neapărat să vorbesc cu el. Este vorba despre preotul Giovanni Berardino. Biroul dumneavoastră este informat că a fost răpit?

— Îmi pare rău, aţi spus răpit? întrebă monseniorul.

— Da, astăzi de dimineaţă, devreme.

— Puteţi să rămâneţi la telefon, vă rog?

Secretarul de stat veni imediat la telefon şi Cal presupuse că fusese acolo toată dimineaţa, ocolindu-i apelurile.

— Profesore, sper că aţi avut o călătorie liniştită spre casă, spuse Lauriat.

— Eu sunt bine, dar Giovanni Berardino nu este.

— Nu am auzit nimic despre această presupusă răpire. De unde aveţi informaţia?

— L-am sunat în dimineaţa asta. Una dintre maici mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— De ce l-aţi sunat tocmai în dimineaţa asta?

Cal minţi. Nu era momentul să discute despre experienţe mistice.

— Mai aveam nişte întrebări pentru el.

— O coincidenţă uluitoare, aş zice, spuse cardinalul, mai ales că treaba dumneavoastră s-a încheiat. Nu am fost anunţat de nimic până acum.

Cal era furios. Cardinalul era mai îngrijorat de motivul pentru care îl sunase pe Giovanni decât de răpirea acestuia.

— Mă gândesc că lucrurile astea au nevoie de timp ca să parcurgă organizaţia dumneavoastră, spuse el. Am urmărit Twitter şi Reuters Italia. Se pare că autorităţile locale nu au anunţat nimic încă, dar asta va fi o ştire de senzaţie. În curând veţi fi copleşit de presă.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru îngrijorare. O să văd dacă cineva din Abruzzo a anunţat Vaticanul despre această situaţie. Vă asigur că Italia are autorităţi competente care să se ocupe de genul acesta de situaţii. Dacă a fost în mod cert o răpire şi vreo organizaţie criminală solicită o răscumpărare, atunci Vaticanul va trebui să adopte o poziţie. În ceea ce priveşte declaraţiile publice, biroul de presă al Vaticanului este destul de priceput.

— De ce credeţi că este opera unei organizaţii criminale?

— Cine altcineva ar răpi un preot, mai ales unul atât de celebru? Dar aveţi dreptate, n-ar trebui să fac speculaţii. Acum, el părea nerăbdător. Profesore, vă mulţumesc pentru că m-aţi pus în temă cu această chestiune. Să ne anunţaţi când veţi reveni în Italia.

— Mă urc într-un avion în noaptea asta.

— Dar de ce? Sper că nu din cauza acestei situaţii.

Era o întrebare la care el simţi că n-ar putea să răspundă sincer. Nu-i putea spune că tânărul îi ceruse personal ajutorul. Nu-i putea spune că avea sentimentul ciudat că era, oarecum, implicat personal în această dramă.

— Nu sunt prea sigur că ştiu de ce, răspunse el. Dar simt că trebuie să ajut în orice fel pot.

— Să ajutaţi pe cine? Cu tot respectul, profesore, Vaticanul are propriile resurse pentru a se ocupa de treaba asta.

— Să-l ajut pe Giovanni, desigur.

Tonul cardinalului deveni mai dur.

— Sunteţi o persoană privată, profesore, şi, cu siguranţă, aveţi libertatea de a face orice doriţi. Dar vă rog să ţineţi seama de faptul că treaba dumneavoastră în această problemă s-a încheiat şi că, în niciun fel, nu mai reprezentaţi Vaticanul de acum înainte.

Pe drumul spre aeroport, Cal se opri pe la birou pentru a căuta nota pe care îşi pusese în minte să o găsească în timp ce se refăcea în spitalul din Croaţia. Trebuia să fie undeva în documentarea pe care o făcuse, în urmă cu şase ani, pentru cartea lui despre stigmate; o notă de subsol într-o fişă din catalogul digital al bibliotecii Vaticanului, ceva despre un Cui Sfânt. Dar oricât ar fi încercat, nu-şi putea aminti exact detaliile.

Uitase câte cutii cu fişe acumulase pe parcursul proiectului şi, cu toate cutiile aşezate în faţa lui, se gândea la o strategie de căutare printre cele câteva mii de fişe. Apoi îi pică fisa. Oricare ar fi fost referinţa, nu o inclusese în carte fie pentru că era nesemnificativă, fie pentru că era doar tangentă la subiectul tratat. Exista o singură cutie cu fişe pe care nu le folosise pentru manuscris. Chiar şi aşa, erau sute de fişe nesortate şi, cu ochii pe ceas şi cu ora de îmbarcare apropiindu-se, începu să caute febril prin ele.

O găsi după douăzeci de minute.

În momentul respectiv, fusese doar o descoperire ciudată. Chiar şi după ce îşi revăzu notele, nu îşi putu aminti de ce căutase manuscrisul vechi care avea codul de referinţă VAT GR 1001, ceea ce însemna că făcea parte din *Vaticanus Graecus,* adică din colecţia grecească a Vaticanului. Fişierul digital al lucrării din catalogul bibliotecii Vaticanului avea câteva note de subsol, printre care una pe care Cal o însemnase în propria lui fişă: *include note de mână din secolul al şaptesprezecelea, ale lui Nicolo Alarnanni, şi, posibil, transcrierea unor note*

originale ale autorului referitoare la relicvele cuielor şi rănile lui Hristos. Fişa fusese etichetată, în semn că lucrarea era indisponibilă momentan, aşa că părea improbabil ca el să fi reuşit să o consulte vreodată. Nu era sigur ce va face cu ea, dar îndesă fişa în bagaj, făcu ordine în birou şi se îndreptă spre uşă.

Când îl cuprinse greaţa, se afla pe Storrow Drive.

Îl lovi pe neaşteptate, cu un spasm puternic. Strânse mai bine volanul şi se luptă cu senzaţia de vomă care se risipi, dar apoi reveni mai puternică. Se înecă, dar reuşi să se abţină şi aşteptă cu teamă venirea următorului val de greaţă, care însă nu mai apăru. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o toxiinfecţie alimentară sau luase vreun parazit şi îşi continuă drumul spre aeroport.

★

Irene stătea singură în camera răvăşită a fratelui ei, holbându-se la patul nefăcut şi la pijamaua albastră, chiar cea pe care o văzuse în viziunea ei. Asemenea lui Cal, aflase despre răpirea lui Giovanni când sunase să vorbească cu el, la câteva ore după deşteptarea ei prea matinală. Aranjase în grabă ca mătuşa să stea cu mama ei şi condusese cu viteză de la Francavilla la Monte Sulla, unde ajunsese chiar în momentul în care poliţia locală îşi terminase cercetările la casa parohială şi interogarea personalului. Se supusese de bunăvoie interogatoriului poliţiei, dar curând se enervase din cauza unora dintre întrebări şi a anchetei lor dezordonate. I se părea că poliţia se agaţă de un pai.

Care era starea de spirit a lui Giovanni în ultima vreme? Asta întrebaseră ei. Menţionase vreodată că primise ameninţări? Era deprimat, avea tendinţe suicidale? Ştim că este preot, dar avea o iubită? Sau un iubit? Era posibil ca el să-şi fi aranjat propria răpire? Fusese contactată familia pentru vreo răscumpărare? Pe cine cunoaşte în afara ţării?

Ajunsese la capătul puterilor şi ţipase.

— Pentru ce îmi puneţi toate întrebările astea stupide? Pe cine cunoaşte în afara Italiei? De ce mă

întrebaţi pe mine aşa ceva?

Inspectorii îi răspunseseră că îi lipsea paşaportul. Maicile făcuseră pentru ei un inventar; ele îi văzuseră adesea paşaportul într-un sertar al dulapului şi, acum, nu se mai afla acolo.

— Mai lipseşte şi altceva? întrebă ea.

Toate hainele lui preoţeşti se aflau acolo, i se spusese, dar câteva haine civile nu erau de găsit nicăieri.

— De ce nu îl căutaţi? întrebase ea, furioasă. Măicuţele Vera şi Theresa mi-au spus că au văzut doi oameni mascaţi care îl trăgeau într-o dubă albă. De ce nu căutaţi duba? De ce pierdeţi vremea cu mine?

— Am găsit deja duba, la vreo doi kilometri de biserică, pe o alee liniştită, fără camere de securitate prin apropiere, îi spusese inspectorul. Fusese furată cu o zi în urmă, dintr-un oraş din apropiere de Monte Sulla. Răpitorii, dacă asta erau, probabil că schimbaseră maşinile. Şi le părea rău să spună, dar găsiseră sânge în spatele maşinii.

— Sigur că era sânge! strigă ea la ei. Este Padre Gio, în caz că aţi uitat deja.

Acum, după ce se uitase prin dormitor, la praful alb pentru amprente împrăştiat peste tot, îi ridică bluza de pijama. Fusese un cadou recent de ziua lui, de la mama lor, împreună cu o duzină de perechi de şosete de aceeaşi culoare, ca să nu-şi facă griji că nu le asortează. Cât era de băiatul mamei.

Începu să plângă, dar lacrimile nu ţinură mult.

Dintr-odată, fu cuprinsă de o criză puternică de greaţă şi ameţeală, care o făcu să scape pijamaua pe podea şi să suspine. O apucă din nou şi din nou şi, chiar când se gândea că urma să vomite, greaţa se opri şi îşi reveni.

Probabil că maica Theresa o auzise ţipând, pentru că apăru în fugă.

— Eşti bine, Irene? întrebă ea.

— Nu, nu sunt bine. Îmi vreau fratele înapoi.

Giovanni începu să respire mai uşor. Furtuna de vară trecuse şi oceanul devenise mai calm.

Unul dintre bărbaţi, cel mai scund, îi scosese gluga atunci când Giovanni începuse să se agite din cauza răului de mare. Nu voiau ca el să se înece cu propria vomă. Bărbatul i se adresă în engleză deşi atunci când vorbeau între ei o făceau în germană.

— Unde suntem? îl întrebase Giovanni, aşezat pe o banchetă şi privind în jur, la cabina întunecoasă.

— Pe apă, îi răspunse bărbatul. Nu-ţi dai seama?

Fusese legat cu două perechi de cătuşe, una la glezne şi cealaltă, dureroasă, la încheieturi.

— Aţi putea să trageţi perdelele? întrebase el.

— Nu.

— Unde mă duceţi?

— Nu ai nevoie să ştii. Bărbatul avea respiraţia urât mirositoare. Asta nu ajută la greaţa lui Giovanni.

— Pentru ce m-aţi luat? Sunt doar un amărât de preot. Nu am bani.

— Termină cu întrebările. Bărbatul atletic, musculos, se enervă. Hei, sângerezi pe cătuşele mele.

Răpitorul se urcase pe scări şi deschisese uşa spre punte, inundând cabina într-o lumină cenuşie. Dispăruse pentru scurtă vreme, apoi revenise cu o trusă de prim-ajutor. Fără să spună nimic, bandajase încheieturile sângerânde ale preotului cu o rolă de tifon, după care îl lăsase din nou singur, în întuneric.

Acum, când marea se calmase şi greaţa îi dispăruse, Giovanni putea să gândească mai clar. Nu ştia prea multe despre bărci, dar, judecând după înghesuiala din jur, aceasta părea să nu fie prea mare, sigur nu mai mare de cincisprezece metri. Nu ştia de pe ce coastă se îmbarcaseră. Când îl aruncaseră în dubă, în faţa casei, îl ţinuseră cu gluga pe cap inclusiv când îl transferaseră în cealaltă maşină. După o călătorie de câteva ore pe şosea, fusese coborât, pe picioare, pe o alee de pietriş, auzise un cor de pescăruşi, urmat de zgomotul încălţărilor pe o punte de lemn. Probabil că era un

chei privat, pentru că bărbaţii nu făcuseră niciun efort să-l ascundă. Cu siguranţă că imaginea unui om cu gluga pe cap, condus pe lângă bărcile dintr-un port ar fi declanşat o alarmă. Aşa că acum nu avea de unde să ştie dacă se îndreptau spre est, în Adriatica, sau spre vest, în Mediterana.

Auzi vocile estompate ale bărbaţilor aflaţi pe punte şi uşa glisantă se deschise. Amândoi bărbaţii intrară în cabină, aprinseră o lumină şi se aşezară pe bancheta din faţa lui.

Cel masiv purta un tricou negru mulat pe corp şi pantaloni kaki. Avea fizicul unui om care se antrenează la sală şi nişte palme uriaşe, roz, care arătau ca şunca prăjită. Nimic la el nu părea delicat. Trăsăturile lui aspre şi nasul borcănat, vocea gravă, părul oxigenat tuns scurt pe lateral – toate acestea erau întruchiparea grosolăniei. Era genul de om care îl speriase întotdeauna pe Giovanni. Înainte să fi devenit preot, dacă i-ar fi văzut pe aceşti bărbaţi îndreptându-se spre el, noaptea, pe stradă, ar fi traversat pe partea cealaltă.

— Ţi-e foame? îl întrebă Gerhardt.

Giovanni clătină din cap.

— Pentru ce m-aţi luat? O să cereţi bani de la biserica mea? Suntem o comunitate săracă.

Răspunsul îl făcu să tremure.

— Nu vrem bani, Giovanni, răspunse Gerhardt. Vrem informaţii.

— Ce fel de informaţii aş putea eu să am care să intereseze nişte oameni ca voi?

Bărbatul mai scund se supără.

— Cum adică oameni ca noi? Crezi că eşti mai bun decât noi?

Gerhardt îi spuse tovarăşului său să tacă din gură.

— Vrem să ne spui cum ai căpătat rănile, spuse Gerhardt.

Preotul se holbă nedumerit la el, ceea ce-l determină pe Gerhardt să întrebe din nou.

— Stigmatele mele? spuse, în sfârşit, Giovanni. Despre asta mă întrebaţi?

— Da, foarte bine, ţi-ai dat seama despre ce te întreb, spuse Gerhardt, sarcastic.

— Dar, cu siguranţă, vă daţi seama că nu ştiu cum am ajuns să am aceste răni. Hristos probabil că are vreun plan cu mine.

Celălalt bărbat pufăi.

— Mă întreb dacă noi facem parte din acest plan.

Gerhardt se întoarse spre el şi îi spuse:

— De ce nu te duci sus să verifici dacă pilotul-automat este în funcţiune?

— Sigur că este în funcţiune.

— Du-te! îi porunci Gerhardt.

Bărbatul se strecură ca un câine bătut şi trânti uşa glisantă de canatul ei.

Giovanni stătea cu capul plecat şi Gerhardt îi spuse să se uite la el.

— Ştiu că ai fost la Biserica Sf. Atanasie. Ştiu că l-ai urmat pe fratele Augustin în criptă. Ştiu că ai început să sângerezi de a doua zi. Ceea ce vreau să aflu este ce era în criptă?

O expresie de teroare şi dezgust îi schimonosi faţa lui Giovanni.

— Cine eşti? spuse el cu o voce pierită.

— Nu contează cine sunt eu. Ce era în criptă?

— Nimic. Nu era nimic.

— Era o ţepuşă, nu-i aşa? spuse Gerhardt. O ţepuşă, un cui mare, nu?

Preotul nu spuse nimic.

Gerhardt adusese cu el o geantă mică. Desfăcu fermoarul, scoase de acolo un obiect învelit într-o cârpă şi făcu un adevărat spectacol din dezvelirea lui.

Giovanni se holbă la vârful de suliţă.

— Ceva mai multă lumină, spuse Gerhardt şi trase perdeaua aflată deasupra banchetei lui. Lumina strălucitoare a soarelui ajunse pe teaca aurie care înconjura mijlocul suliţei şi se reflectă în pupilele dilatate ale preotului, făcându-l să clipească.

— Ştii ce este asta?

Giovanni neagă din cap.

— E cunoscută sub multe nume. Suliţa Destinului. Lancea lui Longinus. Lancea Sfântă. Este vârful suliţei care a fost înfiptă în coastele lui Iisus atunci când se afla răstignit pe cruce.

Giovanni simţi cum i se uscă gura. Îşi simţea limba groasă şi inutilă. Vocea lui nu mai părea să fie a lui.

— Este cea adevărată?

— Tu să-mi spui. Uite, ridică mâinile şi apuc-o. Tu să-mi spui dacă este adevărată.

Giovanni o luă cu mâinile încătuşate şi cercetă artefactul greu, negru şi auriu.

— Ei bine, e adevărat?

— Nu, spuse preotul, încet. Nu e adevărat.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, ştiu.

— Ei bine, ai absolută dreptate, spuse Gerhardt şi zâmbi pentru prima dată, arătând un şir de dinţi foarte albi. Este o replică. Una excelentă, dar un fals. Dar tu nu eşti un fals, nu-i aşa, Giovanni? Tu eşti autentic. Ceva te-a făcut să sângerezi şi nu este ceva ce ţi-ai provocat tu însuţi. Deci, te întreb din nou. Ce era în criptă? Era un cui?

Când nu primi niciun răspuns, Gerhardt îi luă lancea din mână şi o încercă în palmă.

— Este destul de ascuţită, spuse el.

Apoi, cu abilitatea unei pisici, apucă mâna dreaptă a lui Giovanni şi o trase spre el. Cătuşele îi traseră şi mâna stângă. Bandajul de la încheietura mâinii drepte era pătat cu un strop de sânge şi Garhardt îl folosi ca ţintă, înfigând vârful de lance în el, în timp ce ţinea strâns mâna preotului.

Singurul lucru care-l făcu să se oprească era faptul că îl deranjau ţipetele lui Giovanni.

Părea că preotul era pe cale să leşine. Pleoapele îi tremurau. Gerhardt luă o sticlă cu apă şi i-o turnă în cap.

Când Giovanni deschise din nou ochii, se trezi holbându-se direct în bicepsul stâng al uriaşului. Jumătatea de jos a unui tatuaj îi ieşea de sub mânecă şi Giovanni încă se holba la el atunci când

întrebările începură din nou şi oţelul negru îi străpunse iarăşi rana deschisă.

★

Căpitanul cursei Alitalia de la Boston la Roma anunţă că zburau la altitudinea de croazieră şi stinse semnul pentru prinderea centurilor de siguranţă. O însoţitoare de zbor de la clasa business, care îi zâmbise fără jenă lui Cal încă din momentul în care urcase în avion, veni lângă scaunul lui şi îl întrebă dacă dorea să-i aducă încă o băutură.

El îi zâmbi înapoi şi ridică paharul pentru ea.

— Votcă şi gheaţă, spuse ea. Dublu?

— Nu încerci să mă îmbeţi, nu-i aşa? răspuns el în italiană.

— Nu aş face niciodată aşa ceva, doctore Donovan. Sunteţi medic? În caz că avem vreo urgenţă medicală la bord.

— Nu sunt genul acela de doctor. Predau religie.

— Atunci o să vă chem dacă avem vreo urgenţă religioasă.

— Fac şi vizite la domiciliu, spuse el.

În timp ce ea dispărea în spatele perdelei, durerea îl lovi fulgerător.

Simţea că încheietura mâinii drepte era gata să explodeze.

Strânse din dinţi, închise ochii şi avu nevoie şi de ultima picătură de voinţă ca să nu ţipe.

Apoi, cu ochii închişi, văzu ceva, o imagine curioasă, şi, câteva minute mai târziu, când durerea îi dispăruse şi respiraţia revenise la normal, deschise jurnalul şi desenă, cu furie, o schiţă a ceea ce văzuse.

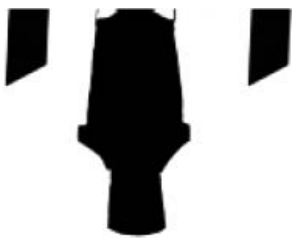

Însoţitoarea de zbor reveni cu băutura şi se întinse peste el ca să o aşeze pe un şerveţel.

— Deci, şi tu eşti artist? spuse ea, privind spre carnetul lui. Ce este aia?

El se întinse după băutură şi spuse:

— Nu am absolut nicio idee.

OPTSPREZECE

Cursa de la Boston ateriză la prânz, ora locală, şi, în timp ce avionul rula pe pistă, Cal îşi porni telefonul pentru a-şi verifica mesajele pe Twitter.

Şi iată, apăruse.

Ştirile despre răpirea lui Padre Gio se aflau în toată presa italiană şi internaţională.

Erau fotografii ale bisericii sale, ale reşedinţei, ale dubei albe, filmate de o cameră de securitate din cealaltă parte a pieţei.

Internetul jelea la unison: Cine ar face aşa ceva?

Terorişti islamici? O bandă criminală? Anarhişti? Grupări antireligioase? Cineva din viaţa de dinainte a preotului care îşi dorea răzbunare pentru ceva ce făcuse acesta?

Nu se raportase nicio cerere de răscumpărare. Poliţia nu avea nicio pistă credibilă. Familia preotului se izolase.

În timp ce aştepta la coadă la controlul paşapoartelor, el citi reacţia biroului de presă al Vaticanului: *Sfântul Părinte a fost informat despre nefericitul incident în care este implicat părintele Giovanni Berardino şi se roagă pentru întoarcerea lui în siguranţă.*

Ce spusese cardinalul Lauriat?

„Cu tot respectul, profesore, Vaticanul ale propriile resurse pentru a se ocupa de treaba asta."

„Rugăciuni, gândi el, astea sunt resursele lor?"

Înainte de a-şi ridica maşina închiriată, căută în agenda telefonului numărul de care avea nevoie. Telefonul sună până când intră căsuţa vocală, dar el insistă, apelă numărul de trei ori succesiv şi, la a patra încercare, răspunse o voce de femeie.

El se prezentă şi întrebă politicos dacă Irene Berardino era disponibilă.

— Eu sunt Irene. De ce aţi sunat, profesore?

— Sunt îngrijorat pentru fratele dumneavoastră. Voiam să ştiu dacă pot să vă fiu de folos cu ceva?

Răceala ei era mai mult decât evidentă.

— Aţi făcut destule, cred. Suntem bine.

— De fapt, sunt la Roma şi mă întrebam dacă am putea să ne întâlnim.

— Nu primim vizitatori, mulţumesc.

Nu voia să aducă subiectul în discuţie, dar simţi că nu are încotro.

— Am văzut ceva.

Pauza dură câteva clipe. Se întrebă dacă femeia îi închisese.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea.

Şi începu să-i povestească.

— Nu pot explica asta. Tocmai ajunsesem înapoi în State. Nu adormisem de multă vreme şi m-am trezit brusc. Atunci când s-a întâmplat. L-am văzut pe Giovanni în camera mea. Nu a fost un vis. Jur că se afla acolo. Se uita fix la mine şi spunea ceva ce n-am putut auzi, dar sunt destul de sigur că spunea: „Ajutaţi-mă”.

Ea nu-i închise telefonul, nici nu îi spuse că e nebun, nici nu râse.

Îi puse o întrebare.

— Cu ce era îmbrăcat?

— O pijama albastră.

— Veniţi cât puteţi de repede, profesore. Vă aştept.

Aproape trei ore mai târziu, Cal ajunse la Francavilla, la apartamentul pe care Irene îl împărţea cu mama ei. Irene îl primi înăuntru şi, în sufragerie, o văzu pe Domenica Berardino, cu ochii înroşiţi, aşezată în acelaşi fotoliu în care stătea din momentul răpirii, cu o zi în urmă. Încercă să se ridice ca să-l întâmpine, dar sora ei îi spuse să stea jos. Carla Taglianetti era mult mai tânără decât Domenica, o femeie frumoasă, care lucra ca agent fiscal pentru primărie. Fiul ei, Federico, un băiat de şase ani, se afla şi el acolo şi se juca pe covor cu

nişte maşinuţe pe care le luase din fosta cameră a lui Giovanni.

Cal se prezentă şi întrebă dacă aveau vreo informaţie nouă.

— Nimic! Nimic! spuse Carla.

Cal se pregătea să îi spună ceva liniştitor, dar Domenica îl întrebă direct.

— Spuneţi-mi, de ce mi-au luat băiatul?

— Mi-e teamă că nu ştiu. Ce v-a spus poliţia?

— Ei nu ştiu nimic, spuse Carla dispreţuitoare. Sau nu ne spun nouă nimic. În orice caz, suntem tot în întuneric. Irene îmi spune că aţi fost trimis de Vatican să cercetaţi stigmatele lui Giovanni. La ce concluzii aţi ajuns?

— Putem să-i oferim omului ceva de băut, înainte? spuse Irene.

— Sunt bine, mulţumesc, spuse el.

Carla îl întrebă din nou, abrupt.

— Deci, la ce concluzii aţi ajuns?

El se scuză.

— Îmi pare rău, dar Vaticanul m-a pus să semnez un acord de confidenţialitate. Nu am permisiunea să vorbesc despre asta.

Asta o făcu să fiarbă de furie.

— Aţi venit în casa surorii mele şi le-aţi încolţit cu întrebări şi acum nu aveţi amabilitatea să le spuneţi ce credeţi despre Giovanni?

— Vaticanul nu îl place, strigă Domenica. Ei cred că este un impostor. Giovanni al nostru le ia faţa tuturor oamenilor puternici cu pălăriile lor roşii şi cu feţele lor de încrezuţi. N-aş fi surprinsă dacă ei s-ar afla în spatele acestei poveşti.

Îi scăpă fără să vrea. Dar, după ce o spuse, nu-i păru rău.

— Eu nu cred că este un impostor, zise el.

Domenica izbucni în lacrimi. Băiatul ridică privirea de la jucăriile lui şi Irene îngenunche lângă mama ei.

— Mamă.

— Asta am spus mereu, suspină Domenica. A fost atins de sfinţenie. Domnul va avea grijă de el în

vremuri de restrişte.

Irene o mângâie pe mână, se ridică şi îl întrebă pe Cal dacă ar putea să stea de vorbă în camera fratelui ei.

— Vă mulţumesc pentru că aţi spus asta, îi zise ea după ce închise uşa. Este adevărat?

— Nu ştiu dacă cineva poate afla adevărul în astfel de cazuri, dar este ceea ce cred eu.

Ea se aşeză obosită pe patul lui Giovanni şi Cal trase scaunul de la birou şi se aşeză în faţa ei.

— Şi eu l-am văzut, spuse ea.

Ea îi spuse ce văzuse în dormitorul ei. Se potrivea în detaliu cu viziunea lui, cu excepţia faptului că ea auzise strigătul lui de ajutor.

Cal o întrebă dacă i se mai întâmplase ceva similar şi înainte. Deşi ea negase înainte că ar fi avut viziuni care să-l implice pe Giovanni, acum îi spuse totul: episodul de bilocaţie la care fusese martoră, afirmaţia mamei ei că îi văzuse faţa lui Iisus atunci când Giovanni o îmbrăţişase.

Cal se agăţă de fiecare cuvânt şi, când îi veni rândul, şi el îi spuse tot. Îi povesti despre cele două viziuni pe care le avusese cu faţa care semăna cu Hristos, o dată când îl îmbrăţişase Giovanni şi a doua în timpul accidentului de maşină din Croaţia.

— Mai este ceva, spuse el când o văzu cu câtă uimire îl asculta. Noaptea trecută, în timpul zborului, mi s-a întâmplat ceva.

Ea arătă către încheietura ei dreaptă.

— O durere aici?

— Dumnezeule, aşa a fost, spuse el.

— A mea a fost atât de rea încât am ţipat, iar mama a auzit şi a venit alergând. I-am spus că am avut un coşmar.

— Da, durea ca dracu’.

— Şi aţi văzut ceva? întrebă ea.

El căută în geantă, scoase carnetul şi îi arătă desenul pe care-l făcuse.

— Am văzut asta.

Fără să scoată un cuvânt, ea se ridică, îl lăsă singur şi merse în camera ei. Reveni cu o bucată de

hârtie şi o despături.

El aşează cele două desene, al ei în creion, al lui cu pixul, unul lângă altul, pe biroul fratelui ei.

— Sunt identice, şopti el. În numele cerului, ce se întâmplă?

— Nu înţelegeţi? spuse ea. Giovanni ne cheamă. Vrea ajutorul nostru. Noi simţim ceea ce simte el, vedem ceea ce vede el.

— Înţeleg conexiunea ta, Irene. Eşti sora lui. Dar de ce eu? Eu sunt un străin.

— El mi-a spus că a simţit o apropiere faţă de tine, o înrudire, zise ea.

— Trebuie să-ţi mai spun câteva lucruri, spuse el repede. Lucruri pe care le-am descoperit în timpul investigaţiei.

— Credeam că este confidenţial.

O făcuse, în sfârşit, să zâmbească.

— S-o ia dracu' de confidenţialitate.

Se auzi soneria de la uşă şi Domenica o strigă pe Irene. Ieşiră amândoi din dormitor. În sufragerie se aflau doi bărbaţi, unul în haine civile, celălalt în uniforma neagră de ofiţeri de carabinieri, creată de Valentino. Civilul, un bărbat înalt, cu umeri largi şi privire blândă, era avocat, primarul din Francavilla, care le îmbrăţişă cu căldură pe Irene, pe mama ei şi pe sora acesteia şi îl mângâie pe tânărul Federico pe cap.

— Îmi pare rău, văd că aveţi musafiri, spuse el când îl observă pe Cal. Ar fi trebuit să sun.

Irene îl prezentă pe Cal drept un prieten de familie, profesor din America, şi primarul îi spuse că şi-ar fi dorit să se cunoască în împrejurări mai fericite.

Apoi primarul se întoarse către femei şi le spuse.

— V-am promis că o să trag nişte sfori. Vreau să vi-l prezint pe locotenent-colonelul Tomasso Cecchi, de la Raggruppamento Operative Speciale dei Carabinieri[11].

Cecchi, un bărbat atletic de peste cincizeci de ani, îşi scoase chipiul şi strânse mâinile tuturor celor din jur.

— După cum spunea, domnul primar a tras nişte sfori şi eu eram la celălalt capăt al lor.

— A venit tocmai de la Roma, spuse primarul, de la cartierul general al ROS. Am fost coleg de facultate cu fratele unui carabinier şi, ei bine, el s-a ocupat de restul.

— Nu un carabinier oarecare, spuse Cecchi. Unul foarte important, un general.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc pentru că ne ajutaţi, spuse Domenica.

— Să sperăm că o să pot, spuse Cecchi.

Carla îl trase pe fiul ei în bucătărie să facă o cafea, iar Irene începu să vorbească.

— Nu am primit nicio informaţie detaliată de la poliţia locală din Monte Sulla, spuse ea.

— Am dat nişte telefoane, desigur, spuse locotenent-colonelul. Datorită celebrităţii deosebite a fratelui dumneavoastră şi a interesului autorităţilor de la Vatican, poliţia locală a fost deja dată deoparte de poliţia naţională, care pare să desfăşoare un efort credibil. Carabinierii nu doresc să intre într-o dispută privind jurisdicţia, dar unitatea mea este fericită să ia pulsul investigaţiei şi să intervină, dacă sunt necesare capacităţile noastre speciale.

— Care sunt aceste capacităţi speciale? întrebă Irene.

— ROS este, după cum îi spune şi numele, o grupare operaţională specială care dispune de mijloace şi posibilităţi să se ocupe de ameninţările teroriste şi de alte incidente, răpiri, crimă organizată. Întrucât noi facem parte din forţele armate, avem şi capacităţi deosebite şi relaţii pentru a acţiona dincolo de frontiere.

— Vreţi să spuneţi că ar putea să fie în afara Italiei? întrebă Irene.

— Astăzi nu am nicio informaţie despre acest caz. Mâine voi şti mai multe, poimâine şi mai multe. Vă rog să-mi permiteţi să cercetez puţin faptele. Data viitoare când vom vorbi voi fi mai bine pregătit să vă răspund la întrebări.

— Vă mulţumesc din adâncul sufletului, le spuse Domenica primarului şi locotenent-colonelului. Doar îmi vreau băiatul înapoi.

— Deci, profesore, ce vă aduce în Italia? îl întrebă Cecchi pe Cal, în timp ce-şi bea ceaşca de espresso în picioare.

— Am venit imediat ce am aflat ce s-a întâmplat cu Giovanni. Sunt aici ca să ajut cum pot.

— Cunoaşteţi de mult familia?

Ştia că răspunsul lui va isca reacţii.

— Doar de două săptămâni.

Expresia curioasă a lui Cecchi părea să ceară explicaţii.

— Am fost solicitat de Vatican să ajut la o anchetă referitoare la stigmatele lui Giovanni.

— Sunteţi profesor în medicină?

El neagă din cap.

— Profesor de religie.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— După cum am spus şi familiei, nu sunt autorizat să divulg informaţii legate de investigaţie.

Încruntarea lui Cecchi spunea totul.

— Nici măcar carabinierilor?

— Dacă Vaticanul îmi acordă permisiunea, aş fi bucuros să discut cu dumneavoastră despre asta.

— Deci, abia aţi cunoscut familia Berardino, v-aţi întors în Statele Unite şi acum aţi venit înapoi să vă oferiţi ajutorul. Consider că este admirabil şi neobişnuit, în acelaşi timp.

Cal şi Irene schimbară o privire. El ştia la ce se gândea ea. Dacă s-ar fi apucat să-şi descrie experienţele psihice, acum ar fi fost momentul să-l ia deoparte pe ofiţer. Dar Cal ştia şi cum se va termina povestea – cu dispreţ şi ridiculizare.

Irene ajunsese, probabil, la aceeaşi concluzie.

— Profesorul Donovan este un om foarte înţelegător, domnule locotenent-colonel. Deşi îl cunoaştem de puţină vreme, a demonstrat că este un prieten al lui Giovanni şi un prieten al nostru. Nu ar fi lumea un loc mai bun dacă ar exista mai mulţi oameni ca el?

Pe faţa lui Cecchi flutură un zâmbet scurt. Îi dădu lui Irene ceaşca şi farfurioara şi spuse:

— Într-adevăr, ar fi. Deci, profesore, în clipa asta, în lipsa unor informaţii semnificative despre răpire, nu ştiu dacă stigmatele preotului joacă vreun rol în acest caz. Dacă, în cursul investigaţiei mele, voi simţi nevoia să solicit respectiva permisiune despre care vorbiţi, cine, dacă îmi permiteţi întrebarea, de la Vatican, a solicitat ajutorul dumneavoastră? Trebuie să ştiu pe cine să sun?

Cecchi clipi uimit la răspunsul lui Cal:

— Papa Celestin. Cred că numărul lui se găseşte în agenda Sfântului Scaun.

★

Bărbatul care zăbovea peste drum de clădirea în care se afla apartamentul familiei Berardino făcu repede câteva fotografii în timp ce se prefăcea că citeşte ceva pe ecranul telefonului mobil. Le ataşă unui mesaj text şi le trimise la un număr anonim pe care îl primise.

La Berlin, al doilea telefon al lui Lambret Schneider începu să vibreze. Ataşate unui mesaj gol, se aflau câteva fotografii care înfăţişau un bărbat care ieşea dintr-o clădire de apartamente şi se îndrepta spre propria locuinţă.

— Profesore Donovan, spuse Schneider cu voce tare, ce cauţi înapoi în Italia?

NOUĂSPREZECE

Cal conducea înapoi, spre Roma, doar că de data aceasta nu era singur. Pe scaunul pasagerului, alături de el, se afla Irene.

Luase decizia de a veni cu el în timpul unei plimbări pe plajă. În timp ce se strecurau prin mulţimea de oameni de pe plajă, printre şezlonguri şi umbrele, încercaseră să facă un plan de acţiune.

— Înţeleg că te-ai gândit că relatarea viziunilor noastre colective ar fi fost o idee proastă, spusese el.

— O idee teribilă. Mi-ai citit gândurile?

— Era evident.

— Oricum nu ne-ar fi crezut dacă am fi spus lucrurile astea poliţiei. Tipul ăsta, Cecchi, s-ar fi întors la Roma şi n-am mai fi auzit de el niciodată. Ar fi spus tuturor că sora preotului dispărut şi americanul au scăpat, probabil, dintr-un azil de nebuni.

— Poate chiar aşa este, spusese el.

— Ce ar trebui să facem? întrebase ea. Sincer, nu-mi pot imagina ce pot să rezolve doi civili într-o problemă care ţine de poliţie.

— Noi avem ceva ce poliţia nu are. Cumva, fratele tău comunică cu noi. Trebuie doar să ascultăm.

Mulţimea se împuţinase pe măsură ce se îndepărtaseră de dig. Cu fluxul care creştea şi apa care le clipocea la picioare, el se întorsese spre ea şi îi făcuse această propunere.

— Haide să lucrăm împreună. Vino cu mine la Roma. Ştiu unde vreau să merg mai întâi.

— Nu ştiu cum pot să fiu eu de ajutor.

— Giovanni ne cheamă. Am senzaţia că dacă vom fi împreună, s-ar putea să-l auzim mai bine.

— Nu sună foarte ştiinţific.

El râsese.

— Poate că din cauză că sunt doar sociolog.

— Eu sunt doar cu puţin mai bine, spusese ea. Sunt profesor de ştiinţe.

— La ce nivel?

— Liceu. Un fel de *high school* de la voi. Ea făcuse o pauză. Uite ce e, nu am unde să stau la Roma.

— Au hoteluri pe acolo, spusese el, râzând.

Ei nu-i picase prea bine remarca lui.

— Da, mulţumesc pentru această informaţie. Dar un profesor de liceu nu-şi poate permite să stea la hotel, la Roma, în plin sezon.

— Plătesc eu. Şi îmi pare rău, am fost superficial. Te asigur că este singurul meu defect.

— Scuze acceptate, spuse ea. Două camere.

— Batem palma.

Era încă devreme şi mai aveau câteva ore de lumină, iar traficul era lejer. Domenica insistase să le pună mâncare şi băutură la pachet şi Irene îi oferi un sandvici cu friptură de vită.

— Mama ta este un bucătar bun, spuse el muşcând din sandvici.

— Ca toate mamele italiene.

— Ăsta este, sigur, un mit.

— Se poate, dar dacă eu voi ajunge vreodată mamă, tradiţia va lua sfârşit. Redeveni serioasă. Cred că mai ai multe să-mi spui. Poate chiar foarte multe.

Era invitaţia de care avea nevoie. La naiba cu confidenţialitatea. El trebuia să… el dorea să-i spună totul. Se simţise singur şi frustrat să ţină totul pentru el.

Povestea ieşi simplu, exact aşa cum o trăise el, începând cu interviul cu fratele ei şi senzaţia lui că Giovanni nu fusese sincer în legătură cu experienţa lui la Sf. Atanasie. Apoi îi vorbi despre întâlnirea de la Napoli, cu Antonio, prietenul şi colegul preot al lui Giovanni, care îi oferise o versiune diferită a invitaţiei fratelui Augustin de a vizita cripta. Dar ceea ce o şocă pe Irene cu adevărat era ceea ce-i spuse el despre timpul petrecut în Croaţia.

Revelaţia că existase un lanţ de stigmatizaţi la Sf. Atanasie, care se întindea mult înapoi în timp, o tulbură şi ea se întristă vizibil când Cal îi spuse că moartea ulterioară a fratelui Augustin nu părea să fi fost accidentală.

— Ce crezi că se afla în criptă? întrebase ea.

— Singura persoană care ştie este fratele tău.

Intră în panică abia când Cal descrise felul în care aproape fusese împins în prăpastie de îngrijitorul de la mănăstire.

— Chiar crezi cu adevărat că omul ăla a încercat să te omoare?

— S-ar putea să fiu singurul care crede asta, dar, da, cred.

— Dar pentru ce să facă asta?

— Poate că s-a gândit că descoperisem ceva ce n-ar fi trebuit. De fapt, ar trebui să spun *„ei s-au gândit”,* pentru că, din tot ce mi-a spus poliţia croată, tipul era un simplu localnic, primitiv, care nu era interesat de nimic altceva în afară de grădinărit şi băutură.

Ea repetă cuvântul *„ei”.*

— Atunci trebuie să ne imaginăm că este un fel de conspiraţie. Întâi încearcă să te ucidă pe tine pentru ceea ce ai putea să ştii, apoi îl răpesc pe Giovanni. Buza de jos începu să-i tremure. Poate că îl vor tortura. Poate că îl vor ucide, spuse ea, greoi.

Cal nu încercă să-i dea speranţe deşarte. Şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Mai este ceva. La momentul respectiv nu mi-am dat seama de legătură, dar, acum, când Giovanni a fost răpit, nu poate fi o simplă coincidenţă. Am fost jefuit în gara din Napoli, de doi hoţi care mi-au furat servieta.

— Ai fost rănit?

— Eu n-am fost. Ei au fost. Am tendinţa să nu las lucrurile neterminate. Oricum, mi-am recuperat geanta, dar mă gândeam că *ei* poate căutau o altă cale să afle ce ştiu.

— Iisuse, şopti ea.

— Ce nu pot să înţeleg sub nicio formă este următorul lucru: ce ar fi putut să fie ţinut în acea amărâtă de mănăstire veche care să merite să comiţi răpire sau crimă?

— Încă nu mi-ai spus ce urmează să facem la Roma.

— Ceea ce ştiu cel mai bine să fac. Mergem la o bibliotecă.

★

La recepţia Grand Hotel de la Minerve, Cal fu întâmpinat cu căldură de managerul de seară.

— Nu vă aşteptam să reveniţi atât de curând, profesore.

— Priveliştea de pe terasa voastră de pe acoperiş este irezistibilă.

— Am două camere minunate pentru dumneavoastră. Să fac o rezervare la cină pentru dumneavoastră şi pentru signorina Berardino?

Irene stătea lângă el, puţin uluită de eleganţa locului.

Cal îi spuse că era rupt de oboseală şi, probabil, că va comanda ceva la room service înainte să se prăbuşească.

— Dar du-te tu. Este o privelişte minunată asupra Panteonului. Sau comandă la room service. Comandă orice îţi doreşti.

— Voi fi bine, spuse ea ridicând sacoşa cu mâncare de la Domenica. Este destul aici ca să hrănesc jumătate din Roma.

★

Dimineaţa următoare, Cal lăsă maşina în garajul hotelului şi luară un taxi până la Vatican. Pe drum, amândoi confirmară că nopţile lor fuseseră lipsite de evenimente, fără „vizite” ale lui Giovanni. Dar Irene era tulburată de absenţa acestora.

— Cel puţin ăsta este un semn că e în viaţă, spuse ea uitându-se pe fereastră la turiştii lipsiţi de griji.

Deşi era devreme, era o minunată zi de vară şi turiştii se adunaseră deja în Piaţa San Pietro. Prima oprire o făcură la un mic birou al Vaticanului, chiar la Porta Angelica. Cal sunase înainte pentru a obţine

încă un permis de vizitator pentru Irene şi pentru a-şi reînnoi acreditările.

Cu legitimaţiile în mână, o conduse în sus, pe Via di Porta Angelica, spre Via Sant'Anna.

— Când ai vizitat ultima oară Vaticanul? o întrebă el.

— Trebuie să recunosc. A trecut multă vreme. O excursie cu şcoala, cred. Tu probabil că vii tot timpul.

— Casa mea departe de casă.

În curtea Belvedere, se îndreptară spre aripa din piatră cu faţada decolorată, care făcea legătura între cele două braţe care constituiau Palatul Vatican.

— Iată-ne ajunşi, spuse Cal. Biblioteca Apostolică a Vaticanului sau, cum îi spunem noi, cercetătorii tocilari, Vat.

Înăuntru trebuiră să se supună unui control al bagajelor. Paznicul trecu prin hârtiile din servieta lui Cal şi apoi se întoarse către geanta Irenei şi scoase o statuetă de plastic, pictată.

— Sfânta Fecioară Maria, Doamna noastră din Lourdes, spuse ea, timidă. A fost un dar de la Giovanni. Am luat-o cu mine de la Francavilla ca să-mi poarte noroc sau, poate, ca o încurajare.

Paznicul i-o dădu înapoi.

— Să o aduci la Vatican e ca şi cum ai duce cărbune la Newcastle, spuse Cal.

La recepţie, Cal prezentă permisele şi întrebă dacă monseniorul Pandolfi era disponibil.

Când Guido Pandolfi coborî din biroul său, îl întâmpină pe Cal cu o îmbrăţişare călduroasă.

— Profesore! Cal! Ce tare mă bucur să te văd! Nu te aşteptam până spre sfârşitul verii.

— Îmi pare rău pentru vizita-surpriză. Guido, aceasta este o prietenă de-a mea, Irene Berardino. Irene, monseniorul este viceprefectul bibliotecii.

— Aţi mai fost aici până acum, signorina? întrebă el.

— Prima vizită.

— Ei bine, este o bibliotecă foarte specială şi unică, desigur, şi profesorul Donovan este unul

dintre cei mai stimaţi cercetători universitari ai noştri. Avem aproape două milioane de cărţi tipărite, zece mii de cărţi pe pergament şi o sută de mii de manuscrise, multe, foarte multe monede şi medalii vechi şi toate tipurile de artă. Există aproape cincizeci şi doi de kilometri de rafturi de cărţi, multe dintre ele subterane. Este una dintre marile comori ale lumii. Spune-mi, Cal, cu ce pot să-ţi fiu de folos astăzi?

Cal îi arătă fişa pe care o adusese cu el de la Cambridge.

— A, VAT GR 1001, spuse Pandolfi, una dintre favoritele mele.

— Ai multe cereri pentru ea? întrebă Cal.

— Ai fi surprins. Te rog să mă urmezi în sala de lectură şi o să ţi-o aduc.

Ei găsiră scaune libere la una dintre mesele simple, din lemn, aflate în sala de lectură, cu bolta în formă de butoi. Camera lungă era aproape goală – era prea devreme pentru universitari, care preferau să se pregătească mai întâi într-o cafenea –, aşa că nu trebuiau să şoptească.

— Ce este cartea pe care ai cerut-o? întrebă Irene.

— Este scrisă de un savant bizantin din secolul al şaselea, Procopius din Cezareea, care a fost considerat ultimul istoric important al lumii vestice antice. Una dintre cărţile lui, *Istoria secretă,* este o povestire intimă a vieţii împăratului Justinian, de fapt, este o poveste chiar picantă şi scandaloasă în care Procopius spală rufele murdare ale lui Justinian şi ale soţiei lui, Teodora. Asta este cea mai veche ediţie cunoscută a cărţii, probabil copiată de un scrib din secolul al paisprezecelea. Se ştia încă din secolul al şaselea că Procopius scrisese cartea, dar a fost pierdută multă vreme. Istoricii au căutat secole de-a rândul un exemplar, dar s-a dovedit că Biblioteca Vaticanului o avusese în tot acest timp, înregistrată sub un alt nume. Un bibliotecar de la Vatican, un italian numit Alamanni, a descoperit-o în secolul al şaptesprezecelea şi a publicat-o, după ce a îndepărtat pasajele cele mai scandaloase.

Irene ascultase din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Şi ce legătură are cu Giovanni?

El ridică fişa cu notiţe.

— Poate nimic sau poate că asta.

Ea citi notiţa: *include note de mână din secolul al şaptesprezecelea, ale lui Nicolo Alamanni, şi, posibil, transcrierea unor note originale ale autorului referitoare le relicvele cuielor şi rănile lui Hristos.*

— Îmi pare rău, spuse ea, nu înţeleg relevanţa.

— Uite, este o legătură foarte subţire, trebuie să admit, dar când am văzut-o, am început să fac unele legături. Unu: Mănăstirea Sf. Atanasie este una dintre cele mai vechi din Europa, din secolul al şaptelea, poate chiar mai veche. Doi: conform singurului călugăr supravieţuitor, fratele Ivan, acolo a existat un lanţ lung de stigmatizaţi. Trei: stigmatele lui Giovanni au apărut după ce a vizitat cripta. Patru: Ce se păstrează de obicei în cripte? Morminte şi relicve. Cinci: …

— Înţeleg că ai o imaginaţie extrem de bogată sau eşti foarte nebun.

El înclină capul la jumătatea de compliment.

— Poate că amândouă.

— Vrei să sugerezi că ar fi putut să existe o relicvă foarte importantă în criptă? Unul dintre Cuiele Sfinte ale lui Hristos?

— Mi-a trecut şi asta prin cap.

— Dar de ce sau cum ar putea o relicvă să provoace stigmatele? Şi de ce ar comite unii oameni crime înfiorătoare din cauza ei?

— După cum spuneam, este doar o teorie. El cercetă sala de lectură în căutarea lui Pandolfi. De ce îi ia atât de mult? întrebă el.

Minutele se transformară în zeci de minute.

Când Pandolfi îşi făcu într-un final apariţia, era evident că ceva nu era în regulă.

Monseniorul începu să vorbească cu mâinile înainte de deschide gura.

— Profesore, mi-e teamă că s-a întâmplat o catastrofa. Cartea. A dispărut.

Cal înţelese gravitatea situaţiei, dar Irene întrebă inocentă:

— A împrumutat-o cineva?

Cal răspunse în locul lui Pandolfi.

— Există o singură persoană pe acest pământ al Domnului căruia i se permite să împrumute o carte din Vat şi aceasta este papa.

— Şi Sfântul Părinte nu este de vină, vă pot asigura de asta, spuse bibliotecarul. Iată ce am descoperit. Fişierele noastre digitale arată că această carte a fost cerută ultima oară de un cercetător din Belgia, un cercetător respectat. A fost pusă înapoi pe raft atunci când şi-a terminat munca. Deci cartea a dispărut între timp.

— Care este protocolul în astfel de cazuri? întrebă Cal.

— Trebuie să închidem imediat biblioteca şi întreg personalul trebuie să ajute la căutare, în cazul în care cartea a fost clasată greşit. Mai sunt şi alte sarcini pe care trebuie să le îndeplinim, din partea personalului. Cal, te rog, lasă-mi numărul tău de mobil şi te sun mai târziu, în cursul zilei. Până atunci, te rog, nu spune nimic, nu şopti nimic, nu posta nimic pe Twitter despre această poveste.

★

Guido Pandolfi aranjă în grabă o întâlnire, mai târziu, în cursul după-amiezii. El ajunse la biroul cardinalului bibliotecar, la Palatul Apostolic, aproape în acelaşi timp cu alţi doi oameni. Unul era superiorul său imediat, prefectul bibliotecii Vaticanului, un arhiepiscop olandez, iar celălalt era un membru al jandarmeriei Vaticanului, adjunctul inspectorului general, colonelul Emilio Celestino.

Cardinalul bibliotecar, Vittorio Pesoa, un bărbat încruntat şi corpolent, îndesat în spatele biroului său bogat ornamentat, sări peste amabilităţi. El răspundea în faţa papei şi cartea lui Procopius era una dintre comorile nepreţuite ale colecţiei.

— Spune-mi ce ştii, ceru el, arătând cu degetul spre Pandolfi.

— Ştim că această carte se afla în bibliotecă, în urmă cu trei săptămâni, când a fost solicitată de un cercetător foarte respectat. A fost scoasă şi înregistrată înapoi după două ore. Unul dintre bibliotecarii mei cei mai de încredere a fost cel care a realizat operaţiunea şi ea mă asigură că a pus-o la loc în raftul corespunzător, într-una dintre noile camere climatizate.

— Şi tu o crezi? întrebă cardinalul.

— O cred, eminenţă. Oricum, suspiciunile au căzut imediat asupra altui bibliotecar, un tânăr numit Flavio Costa, care este la noi doar de patru ani. El şi-a dat demisia brusc, în urmă cu două săptămâni, în maniera cea mai nesatisfăcătoare, practic, fără preaviz, şi ne-a oferit doar o explicaţie vagă.

Cardinalul arăta de parcă avea indigestie.

— Şi crezi că el a furat-o?

— Aşa bănuiesc.

— Dar, cu siguranţă, nu este aşa de uşor să ieşi pe uşă cu unul dintre manuscrisele noastre, spuse prefectul olandez. Cartea, la fel ca toate volumele noastre, ar trebui să aibă un cip RFID, care ar fi declanşat alarma. Mai mult, toţi angajaţii sunt supuşi unei percheziţii corporale când părăsesc clădirea.

Pandolfi dădu din cap.

— Toţi bibliotecarii noştri ştiu unde se află cipurile şi cum să le îndepărteze şi să le distrugă. Cât despre verificările de securitate, permiteţi-mi să-l las pe colonelul Celestino să explice această problemă.

Celestino, un bărbat destul de tânăr, îmbrăcat într-un costum civil elegant, spuse:

— Am parcurs registrul sarcinilor pentru ziua în care a demisionat Costa şi am identificat paznicul care a fost responsabil pentru percheziţia corporală a angajaţilor. La început, el a negat orice fel de nereguli, dar noi am găsit dovezi că nu a fost aşa. Camera de securitate de la punctul de control al angajaţilor arată că el i-a făcut semn lui Costa să treacă neverificat în seara aceea.

Cardinalul rămase cu gura căscată.

— Ce?

— După un interogatoriu insistent, paznicul şi-a recunoscut complicitatea, spuse Celestino. Costa i-a dat o mie de euro ca să îl lase să treacă fără să-i verifice bagajul. Paznicul se află acum în arest.

— Şi despre Costa ce ştim? întrebă prefectul.

— Nu răspunde la telefonul mobil sau la cel de acasă, spuse Celestino. Colaborăm cu poliţia din Roma şi avem un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui. Intenţionez să execut personal acest mandat, chiar acum.

★

Celestino însoţi un trio de poliţişti municipali din Roma la clădirea de apartamente în care locuia Costa, în cartierul San Lorenzo. Era o zonă plină de studenţi, în care un bibliotecar începător, prost plătit, şi-ar fi putut permite să închirieze o garsonieră.

În timp ce se pregăteau să intre în clădire, un tânăr cu piercing facial se aplecă în afară pe o fereastră de la primul etaj şi strigă.

— Era şi timpul să încetaţi să ne mai ignoraţi, băieţi.

— Despre ce vorbeşti? întrebă unul dintre poliţişti.

— Ne plângem de o săptămână de mirosul de la etajul al treilea.

★

Când monseniorul Pandolfi îl sună pe Cal, târziu în acea după-amiază, ca să-l întrebe dacă era disponibil să se întâlnească, Cal îi sugeră să ia cina împreună la Gigetto, în cartierul evreiesc, explicându-i că are o poftă nebună de anghinare.

Cal şi Irene sosiră primii şi erau deja la al doilea pahar de vin când sosi şi preotul, abia respirând şi cerându-şi scuze.

— Asta este, cu siguranţă, cea mai stranie zi pe care am trăit-o vreodată, spuse el şi acceptă un pahar de Pinot Grigio.

— Aţi găsit-o? întrebă Irene.

— Din păcate, nu, dar ştim ce s-a întâmplat cu ea, până la un punct. Aruncă o privire spre ceilalţi

clienţi de pe terasă şi coborî vocea. Unul dintre bibliotecarii noştri a furat cartea şi a demisionat brusc. Probabil că a primit o mulţime de bani, pentru că i-a dat unuia dintre paznicii de la bibliotecă o mie de euro ca să se uite în altă parte.

— Ştiţi cine este? întrebă Cal.

— Da, ştim, dar nu-l putem lua la întrebări, din păcate. L-am găsit astăzi după-amiază în apartamentul lui. Era mort de mai mult de o săptămână. Asasinat. Cartea nu era acolo.

— Dumnezeule, suspină Irene.

Cal se gândi că e pe cale să leşine şi îi umplu paharul cu apă. Văzu că o cuprinde un atac de panică.

— Nu vă simţiţi bine, signorina? întrebă Pandolfi.

— Îmi revin, spuse ea, neconvingător. Este oribil.

— Da, o afacere oribilă, consimţi preotul.

— Ai vreo idee cine este în spatele acestei poveşti?

— Poliţia din Roma şi Jandarmeria Vaticanului investighează, dar, din păcate, nu. Profesore, pot să te întreb pentru ce ai vrut să vezi cartea, astăzi?

Cal se întrebă dacă viceprefectul era suspicios în legătură cu momentul solicitării lui.

— Pentru unul dintre proiectele mele de cercetare despre Biserica din secolul al şaptesprezecelea.

— Textul cărţii *Istoria secretă* este disponibil. Chiar şi eu am mai multe ediţii.

— Nu textul mă interesează. Ceea ce caut sunt notele în latină şi greacă din VAT GR 1001.

— A, notele, înţeleg. Cele mai multe sunt scrise de bibliotecar, Nicolo Alamanni, ca să-l ajute la pregătirea primei ediţii tipărite a cărţii.

— Asta mă interesează, o privire din interior în cenzura oficială şi atitudinea bisericii.

— Ei bine, Procopius n-a ascuns prea multe în materie de vicii şi sexualitate la curtea lui Justinian, spuse Pandolfi.

— Exact, acceptă Cal, în speranţa că Pandolfi nu ştia despre celelalte note. Deci este o mare tragedie că a fost furată cartea şi o pierdere şi pentru mine,

pentru că cercetarea mea este blocată. Am mai încercat să văd cartea, cu ani în urmă, când mă ocupam de un alt proiect de cercetare. Atunci nu era disponibilă, aşa că norocul meu cu Procopius nu prea ţine.

— Când ai făcut cererea anterioară?

Cal îşi scoase telefonul mobil, verifică agenda şi găsi data exactă la care fusese în bibliotecă.

Pandolfi îşi lovi fruntea cu degetul pentru câteva momente şi spuse:

— Ştii, sunt aproape convins că eram în toiul unui proiect fotografic în perioada aceea. Cardinalul bibliotecar din vremea respectivă se hotărâse să acorde unei edituri de artă şi de albume fotografice dreptul de publica o carte care se numea *Comori din Biblioteca Vaticanului.*

— Cunosc cartea. Am un exemplar, spuse Cal.

— Fotograful angajat de editor şi-a instalat echipamentele în laboratorul nostru de restaurare şi cartea a fost, probabil, acolo în perioada în care ai solicitat-o tu. Sunt destul de sigur că doar pagina de titlu din *Istoria secretă* a fost publicată, până la urmă, dar sunt la fel de sigur că au fost fotografiate multe pagini.

Cal se aplecă în faţă, nerăbdător.

— Ai aceste fotografii, Guido?

— Îmi pare rău, Cal, dar nu le am. În timp ce Cal se dezumflă, dezamăgit, Pandolfi adăugă: Dar editorul le-ar putea avea.

DOUĂZECI

Birourile editurii Penta se aflau în apropiere de Piazza Navona, într-o casă elegantă, care aparţinuse, iniţial, străbunicului editorului. Monseniorul Pandolfi îl sunase în numele lui Cal. Când Cal şi Irene ajunseră pentru întâlnire, în dimineaţa următoare, îi întâmpină Laura Penta, preşedinta companiei.

— Suntem foarte încântaţi să vă cunoaştem, profesore Donovan, îi spuse ea în holul de la recepţie. V-am căutat pe Google în dimineaţa asta şi am văzut ce autoritate eminentă sunteţi. Vom încerca să vă fim de folos.

Cal îi mulţumi, menţionă că deţinea câteva dintre cărţile de artă şi arhitectură tipărite cu generozitate de editură şi o prezentă pe Irene.

— Berardino, spuse Penta şi se gândi pentru o clipă. Acesta este numele preotului cu stigmate care a dispărut, nu-i aşa?

Cal sperase că Irene va răspunde destul de vag, dar ea nu o făcu.

— Sunt sora lui.

— Dumnezeule! spuse editorul. Îmi pare atât de rău! Ce vremuri oribile pentru dumneavoastră. Întâlnirea noastră de astăzi are ceva de-a face cu asta?

Cal răspunse repede.

— Este doar o coincidenţă. Irene mă ajută în cercetarea mea ca să-şi ţină mintea ocupată. Poliţia se bucură de toată încrederea familiei.

Irene îşi strânse buzele.

— Da, toată încrederea, spuse ea.

— Ei bine, urmaţi-mă în camera de consiliu. Avem toate fotografiile cărţii *Comori din Biblioteca Vaticanului,* în cutii. Vestea proastă este că, în urmă cu cinci ani, am rămas fără cutii de îndosariere a fotografiilor. Aveam nevoie urgentă pentru un

proiect nou, aşa că l-am prădat pe Petru ca să-l plătim pe Pavel. Toate fotografiile din cartea de la Biblioteca Vaticanului au fost transferate în cutii mai mari, fără să se respecte organizarea iniţială. Dar măcar le-am păstrat. Ne destrămăm pe la cusături, dar nu pot suporta să arunc o lucrare pentru care am dat bani.

Cal albi când văzu masa de conferinţe. Pe ea erau îngrămădite mormane de cutii mari de carton, neetichetate, pline cu fotografii developate şi foi de contact.

— E o treabă grea, spuse Penta. Din fericire, sunteţi doi. Există o maşină de cafea şi apă minerală. Dacă doriţi ceva, asistentul meu se află chiar la capătul culoarului.

Cal deschise o cutie la întâmplare. Era plină până sus cu fotografii color. O aşeză pe masă pe cea de deasupra, pentru ca amândoi să o vadă. Era o pagină de pergament cu caligrafie latină. O întoarse pe dos să vadă dacă scria ceva pe spate. Nu scria nimic.

— Asta este o problemă, spuse el.

— De ce?

— Dacă toate sunt ca asta, o să fie nevoie ca eu să citesc câteva rânduri din fiecare ca să văd dacă este din *Istoria secretă.* Nu vom putea să împărţim treaba.

— Cartea este în greacă, nu-i aşa? Ştiu să fac diferenţa între latină şi greacă, aşa că pot sorta fotografiile pentru tine. Şi dacă văd vreo însemnare pe margini, cu atât mai bine.

Cal îi arătă degetul mare în sus.

— Inteligent, spuse el. Foarte inteligent. Să-i dăm bătaie.

În cameră, aerul era înăbuşitor.

Giovanni era întins pe un pat îngust, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. În tavan se învârtea un ventilator, dar la o viteză atât de redusă, încât aproape că nu mişca aerul. Cele două ferestre erau deschise, dar obloanele erau complet închise. Lumina strălucitoare a soarelui arunca umbra ramei

obloanelor peste vopseaua scorojită de pe peretele opus. I se spusese că era inutil să strige după ajutor – casa era complet izolată –, dar dacă nu se supunea, va fi bătut. Singurele piese de mobilier erau un scaun murdar şi un birou gol. Mai erau o oală de ceramică, în care putea să-şi facă nevoile, şi câteva sticle de plastic cu apă caldă, fără etichete. Dacă avea nevoie de toaletă, trebuia să sune dintr-un clopoţel şi tipul mai scund venea cu o eşarfă, îl lega la ochi şi îl conducea la o toaletă, undeva pe hol.

Călătoria cu barca se terminase noaptea trecură şi, când acostaseră, îi puseseră din nou gluga pe cap şi fusese dus o distanţă scurtă până la o maşină. Acolo, un al treilea bărbat îi salutase pe cei doi în limba germană. Călătoria cu maşina durase mai bine de o oră. Când fusese scos din maşină, auzise greieri, aşa că presupusese că se aflau undeva la ţară. Pantofii lui scârţâiseră pe pietriş şi apoi intrase într-o casă. Gluga îi fusese scoasă abia în acest dormitor.

Cheia se răsuci în broască şi bărbatul solid intră cu două sandviciuri subţiri pe o farfurie de hârtie. Aparent, camera lui Giovanni nu era singura care era fierbinte, pentru că bărbatul era fără tricou şi pielea lui bronzată strălucea de transpiraţie. Giovanni se uită la el pentru o clipă, apoi întoarse privirea în altă parte, jenat. Singurele dăţi când văzuse un asemenea piept masiv fuseseră la cinematograf, în filmele de acţiune.

— Mănâncă, spuse Gerhardt.

Giovanni îşi ridică mâinile. Din rănile de la încheieturile sale sângele trecuse prin bandaje, le muiase, iar patul era pătat cu sânge.

— Se poate să-mi schimb bandajele? întrebă el.

— Nu avem tifon, îi răspunse Gerhardt. O să-ţi aduc nişte fâşii de pânză mai târziu, îi spuse privindu-l cum mănâncă cu lăcomie până la ultimul dumicat de pâine cu brânză. A venit timpul să-mi spui ce ai găsit în interiorul criptei.

— Nu pot decât să repet ce ţi-am spus şi mai înainte. Nu era nimic.

— Ţi-am dat de mâncare. M-am purtat frumos cu tine.

— Să mă răpeşti nu înseamnă că te-ai purtat frumos. Să mă răneşti nu înseamnă că te-ai purtat frumos.

— Îţi las timp până diseară să te gândeşti. Voi reveni la lăsarea întunericului şi te voi răni mai rău decât data trecută. O să-mi spui ce ţi-a dat călugărul în criptă. A fost un ţăruş, cred. Îmi vei spune unde se află. Până atunci, nu vei mai primi mâncare. Eşti gras. Poţi să rezişti multă vreme. Şi fără excursii la toaletă. Vei folosi podeaua.

Gerhardt se întoarse să ridice oala ceramică şi vărsă, intenţionat, urina pe podea. Când făcu asta, Giovanni văzu bine bicepsul stâng şi restul tatuajului pe care-l văzuse pe barcă.

★

— Patru terminate, mai sunt şaisprezece.

Cal puse la loc capacul cutiei, o ridică de pe masă şi o aşeză pe podea, lângă celelalte trei pe care le verificaseră.

— La viteza asta, o să fim aici şi mâine, spuse Irene, în timp ce-şi întindea mâinile deasupra capului.

Ea deja sortase mare parte din fotografiile aflate în cutia următoare, în grămezi, în funcţie de limba textului: latină, greacă, altele. Iniţial, Cal îi verificase munca, să se asigure că nicio fotografie cu texte greceşti nu scapă în grămada de latină, dar, după o vreme, constatase satisfăcut că ea le alegea corect.

El tocmai se întindea după grămada de fotografii greceşti din a cincea cutie când se opri brusc şi se holbă la zid.

Doar că nu vedea zidul.

Vedea altceva, o imagine în negru şi crem.

Respiraţia i se acceleră şi pulsul o luă la goană.

În cele din urmă, clipitul lui păru să şteargă imaginea şi el privi spre Irene, dar îşi dădu seama că şi ea clipea, cu o expresie dezorientată pe faţă.

— Tocmai am văzut ceva, spuse ea.

— Şi eu am văzut.

— O să desenez, spuse ea repede. Dă-mi un pix, te rog.

El scoase două pixuri şi două bucăţi de hârtie din geanta lui şi amândoi începură să deseneze.

Când terminară, îşi împinseră desenele peste masă, unul altuia.

Erau identice.

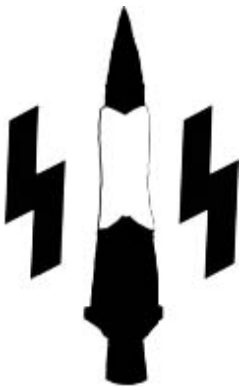

★

Avură nevoie să facă o plimbare în Piazza Navona ca să se liniştească.

Printre discuţiile în toate limbile ale turiştilor şi sunetul apei care curgea din Fântâna Celor Patru Fluvii a lui Bernini, încercară să dea un înţeles ultimului mesaj pe care-l primiseră.

— Eşti un artist cu mult mai bun decât mine, spuse el, privind la cele două schiţe pe care le ţinea în mâini.

— Dar sunt la fel, asta-i clar, spuse ea. E un fel de simbol nazist, nu-i aşa?

Cal aprobă.

— Acelea sunt, cu certitudine, fulgerele SS.

— Şi între ele? întrebă ea. Un fel de suliţă?

— Nu o recunoşti? întrebă Cal.

— Ar trebui?

— Nu este orice suliţă. Este Lancea Sfântă.

El îi povesti istoria ei: cum fusese crăpată în secolul al unsprezecelea de un meseriaş care încercase să introducă în relicvă ceea ce se credea că este un cui sfânt şi o peticise cu o teacă de aur, cum

fusese luată de naziști la Anschluss şi cum fusese returnată la Viena de aliaţi.

— Dar unde ar putea să vadă Giovanni acest gen de simbol? întrebă ea. O pictură, un afiş, o carte?

— N-am idee, spuse Cal. Sunt sigur că nu l-am mai văzut până acum. Dacă l-aş fi văzut, mi-aş fi amintit. Ce nu pot să înţeleg este de ce, întâi, ne-a arătat numai jumătatea de jos a simbolului.

— L-a impresionat, spuse ea. Întâi partea de jos, apoi întregul. Noi nu vedem tot ceea ce vede el, asta este sigur, aşa că este posibil să vedem doar lucrurile care sunt cele mai importante, poate cele care îi provoacă cel mai mare stres. Şi trebuie să-ţi spun, Cal, oricât de tulburător ar fi să primesc aceste – nu ştiu cum să le spun – transmisii, îi mulţumesc lui Dumnezeu că îmi spun că el este în viaţă.

Ocoliră aproape complet piaţa în tăcere. În faţa bisericii Sant Agnese in Agone, un băiat scăpă mingea cu care se juca şi tatăl său alergă după ea. Cal o opri cu pantoful şi o aruncă spre tânăr. Când acesta o prinse, Cal observă un tatuaj cu o busolă pe braţul lui drept, tăiat şi acoperit pe jumătate de mâneca tricoului.

— Mulţumesc, spuse bărbatul.

— Cu plăcere, murmură Cal. În timp ce bărbatul se îndepărta, Cal îi şopti Irenei.

— Priveşte la braţul lui drept.

— Da. Şi ce?

— Uită-te ce acoperă mâneca lui pe jumătate.

— Dumnezeule atotputernic, spuse ea. Giovanni se uita la tatuajul cuiva.

★

Reveniră în camera de consiliu de la Penta şi se apucară să sorteze mai departe cutiile cu fotografii. În timp ce lucrau, discutară despre ce ar putea face cu noua lor informaţie.

— Poate că ar trebui să-i arătăm desenele noastre lui Cecchi, spuse ea.

— Şi să-i spunem ce, că am primit mesaje paranormale de la fratele tău?

— E adevărat.

— Nu cred că ar considera asta ca o informaţie în baza căreia să acţioneze, nu crezi?

Ea se gândi o clipă.

— Cu siguranţă va crede că suntem nebuni, spuse într-un târziu.

— Hai să încercăm să obţinem mai multe informaţii înainte să ne distrugem credibilitatea. Uite ce o să fac eu. Când ajungem înapoi la hotel, o să intru on-line şi o să văd dacă pot găsi o imagine care să semene cu emblema vreunei unităţi SS din timpul războiului sau de după război. Dacă găsim ceva, poate putem descoperi o cale să îi atragem atenţia lui Cecchi, fără să invocăm paranormalul. Apoi el apucă o grămadă de fotografii şi spuse:

— Haide, mai avem doar douăsprezece cutii.

★

Până când trebuiră să părăsească birourile Penta, nu găsiseră nici măcar una dintre fotografiile cărţii *Istoria secretă.* Mai erau cinci cutii nedesfăcute, aşa că aranjară să revină dimineaţă ca să termine treaba.

Merseră pe jos înapoi la hotel prin soarele orbitor şi imediat se duseră în camera lui Cal, unde el îşi scoase laptopul şi ea o sună mai întâi pe mama ei şi apoi pe maica Vera să afle dacă mai aveau noutăţi de la poliţie. Când termină, îl întrebă pe Cal dacă poate să deschidă televizorul să vadă ştirile.

Ştirile despre căutarea lui Giovanni erau permanente, dar fără relevanţă. Un purtător de cuvânt al poliţiei locale confirma doar că nu aveau nicio pistă în investigaţia lor şi că fusese consultată unitatea ROS a Carabinierilor. Pentru a ocupa timpul de emisie, echipa de filmare din Monte Sulla luase interviuri oamenilor de pe stradă şi obţinuse doar exprimarea, mult prea previzibilă, a îngrijorării pentru siguranţa preotului lor.

— Ai găsit ceva? întrebă ea, oprind televizorul.

— Încă nimic, spuse Cal. O mulţime de suliţe, o mulţime de fulgere SS, nicio combinaţie. Serveşte-te cu o bere, vin, ceva mai tare din minibar.

— Nu prea-mi place alcoolul, dar o să iau un suc, dacă nu te deranjează.

— Sigur. Ştii, eşti a doua femeie pe care o întâlnesc într-o lună şi care nu bea.

— Şi asta ţi se pare neobişnuit? întrebă ea.

— Din experienţa mea, da. Probabil că este doar o prejudecată. Nu am tendinţa să gravitez în jurul antialcoolicilor.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Nu am vrut să o spun în sensul ăsta. Este mai mult o acuzare pentru mine. Aversiunea ta faţă de alcool se extinde şi la a-l manevra?

— Sigur că nu.

— Atunci ai putea să torni toate sticlele alea mici de votcă într-un pahar?

Ea făcu o grimasă şi îi aruncă o privire.

— Sunt trei.

— Este dezamăgitor, dar trei vor trebui să-mi ajungă, deocamdată.

Ea îi întinse un pahar umplut pe jumătate.

— Sper ca ficatul tău să nu cedeze înainte să-l găsim pe Giovanni.

El nu fu sigur dacă ea glumea.

După o vreme, înjură ecranul şi îşi scoase telefonul mobil pentru a face o fotografie a desenului său cu lancea.

— Am o aplicaţie pe telefon care poate căuta după imagine. Compari o imagine-ţintă cu baza de date a Google. Merită să încerc. În mai puţin de un minut începu să mârâie. Nimic. Nici măcar pe aproape, spuse el. Vrei ceva de mâncare?

— Nu, spuse ea. Sunt obosită. Poate am să cer o salată de la room service şi mă culc devreme.

El o conduse până la uşă.

— Odihneşte-te bine. Ne întâlnim în hol, mâine la aceeaşi oră.

★

Camera Irenei se afla la etajul patru, cu vederea spre piaţa mică şi aglomerată din spatele Panteonului. Adormise repede, cu ferestrele deschise, dar se trezise chiar înainte de nouă seara, din cauza zgomotului. Închise geamurile, se urcă

înapoi în pat şi, curând, adormi la loc, dar, câteva minute mai târziu, începu să gâfâie.

Se ridică imediat în picioare, cu inima bătându-i să-i sară din piept, luptându-se să respire.

— Ce se întâmplă, pentru Dumnezeu? murmură ea.

★

Bărbatul mai scund îl ţinea pe Giovanni, care se zbătea, întins pe pat, în timp ce Gerhardt turna apă peste prosopul care acoperea faţa preotului.

— Unde este? întrebă el. Spune-mi unde este.

El ridică prosopul şi îi permise lui Giovanni să se ridice în fund, tuşind şi înecându-se şi făcând spume la nas şi la gură.

— Este neplăcut, nu? spuse Gerhardt. O să fac asta iar, şi iar, şi iar, până când o să vorbeşti cu mine. Fii rezonabil. Este atât de uşor să-mi spui ceea ce vreau să ştiu. Ce zici?

— Du-te dracului, hârâi Giovanni.

— Un asemenea limbaj la un om al bisericii… Hai să mai dăm o tură de înot, vrei?

★

Irene alerga în sus pe scările hotelului, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat şi tuşind continuu. În faţa uşii lui Cal, putu să audă că şi el tuşea. Îmbrăcat doar în pantalonii scurţi de alergare, el deschise repede uşa. Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, cu feţele roşii, înainte ca el să o tragă în cameră.

— Şi tu? întrebă el.

— A fost oribil. Mă înecam, suspină ea. Ce îi fac lui Giovanni?

El o aşeză şi îi turnă nişte apă în pahar, dar ea părea să se teamă instinctiv de apă.

— Probabil că vor ceva de la el, spuse Cal. Încearcă să-l facă să vorbească.

— Trebuie să-l ajutăm.

— Ştiu.

— Mi-e teamă să mă întorc în camera mea, spuse ea.

El avea două paturi şi trase cuvertura de pe cel nefolosit.

— Poţi rămâne aici, dacă vrei, spuse el. Mi s-a spus că nu sforăi.

★

Dimineaţă, Irene se trezi înaintea lui Cal şi plecă, în vârful picioarelor, spre camera ei, să se îmbrace. Pe hol, o cameristă o văzu plecând în halat şi îndreptându-se spre scări. Irene îşi lăsă ochii în pământ şi roşi. Se întâlni cu Cal mai târziu, în hol, şi, pe drumul spre editura Penta, intrară într-o cafenea să bea o cafea.

— Ai dormit bine? întrebă el.

— Nu prea, tu? spuse ea, somnoroasă.

— Nu prea.

Două ore mai târziu se aflau în camera de consiliu de la Penta, la penultima cutie şi speranţele lor păleau.

— Cutia asta are ceva fotografii cu manuscrise greceşti, întrerupse Irene tăcerea.

Cal se ridică să arunce o privire peste umărul ei şi îi smulse o fotografie din mână.

— Asta e, spuse el, triumfător. VAT GR 1001, Procopius. Continuă. Asta e cutia care ne trebuie.

Cal era bun cunoscător al grafiei medievale greceşti şi scană rapid plăcile fotografice. Fiecare a doua pagină sau aproape avea note laterale. Unele erau în latină, scrise de mâna bibliotecarului Alamanni, a cărui primă preocupare părea să fie omiterea referinţelor pornografice la împărăteasa Teodora, o femeie pe care Procopius o detesta, cu certitudine.

Irene îşi putea da seama, după felul în care arăta grafia, care fotografii erau după *Istoria secretă.* Ea îl anunţă că mai rămăseseră doar cinci fotografii în serie.

— N-au fotografiat toate paginile, murmură Cal. Sper să avem noroc.

Şi avură.

Următoarea fotografie îl făcu pe Cal să lovească de bucurie cu pumnul în masă.

— Da!

Irene se aşeză lângă el şi Cal îi arătă pasajul care-i provocase explozia de bucurie.

— Este aici, spuse el. Cartea a şaptesprezecea, Procopius scrie despre crimele împărătesei Teodora. Uite aici pasajul:

> *Când îl închise în Egipt, după ce el suferise atâtea umilinţe, pe care le-am descris mai devreme, ea tot nu era satisfăcută de pedeapsa bărbatului şi nu încetă să caute martori falşi împotriva lui. Patru ani mai târziu, ea reuşi să găsească doi membri ai partidului verde care luaseră parte la insurecţia de la Cyzicus şi despre care se spunea că participaseră la asaltul împotriva episcopului.*

— Vezi aici? Lângă cuvântul episcop este o notă, în greacă, ce poate să fie o transcriere din secolul al paisprezecelea a unei adăugiri pe care o făcuse Procopius la ediţia originală.

> *Eusebiu, episcop de Cyzicus, căruia i-au apărut rănile lui Hristos când a luat în mâinile sale cuiul sfânt al împărătesei Elena.*

— Giovanni, şopti ea. Sărmanul meu Giovanni. Îl torturează ca să găsească relicva. Dar pentru ce o doresc atât de tare?

Cal scutură din cap şi spuse:

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

DOUĂZECI ŞI UNU

Găsiră un restaurant liniştit şi se aşezară la o masă din spate, cu o copie a fotografiei cu nota respectivă aşezată chiar lângă platoul cu pâine.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă ea.

El îi spuse că îi venise o idee, când nu reuşise să adoarmă, în miezul nopţii. O cunoştinţă de-a lui ar putea să-i ajute cu identificarea simbolului SS. În dimineaţa aceea, înainte să plece spre editură, dăduse un telefon şi aştepta un răspuns.

— Şi eu m-am gândit, în miezul nopţii, spuse ea.

— Credeam că ai adormit, spuse el.

— Şi eu credeam că ai adormit.

— Mi-aş fi dorit să fi zis ceva, spuse el. Îmi doream să vorbesc.

— Nu am obiceiul să-mi petrec nopţile prin camerele străinilor, spuse ea. Presupun că nu prea ştiu cum să mă port.

El rupse un baton de pâine.

— Cum poţi să consideri un om cu care împărtăşeşti nişte viziuni un străin?

Ea râse.

— Excelent spus.

— Deci, la ce te gândeai?

Chelnerul veni să le ia comanda şi când plecă, ea îi răspunse.

— Nu sunt savant, Cal. Sunt profesor de ştiinţe. Îi învăţ pe tineri bazele materiilor ştiinţifice: biologie, chimie, fizică. Ştiu multe lucruri despre o mulţime de subiecte ştiinţifice, dar cunoştinţele mele nu sunt destul de profunde ca să înţeleg subiecte foarte tehnice, în special în domeniul fizicii.

— De ce fizică?

— Când l-am văzut pe Giovanni mergând pe stradă în Francavilla – atunci când ştiam că se află la Monte Sulla –, am făcut câteva Cercetări despre bilocaţie şi am aflat că şi despre Padre Pio se spunea

că are această putere. N-am pierdut prea multă vreme cu asta, dar au fost anumite lucruri pe care le-am citit şi care mi-au atras atenţia. Erau articole care spuneau că bilocaţia şi alte fenomene psihice pot fi explicate cu ajutorul principiilor mecanicii cuantice. Ai auzit vreodată de ceva numit inseparabilitate cuantică?

— Am fost mai mult decât inseparabil de câteva ori în viaţă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Sigur nu la asta mă refeream.

— Atunci, nu. Despre ce e vorba?

— Aş putea încerca să-ţi explic, dar s-ar putea să nu o fac corect. Cunosc pe cineva care este mai calificat să răspundă întrebărilor şi care ne poate ajuta să decidem dacă putem găsi o explicaţie pentru ceea ce se întâmplă cu Giovanni şi cu noi.

— Crezi că merită să pierdem vremea?

— Să cauţi cunoaşterea merită întotdeauna, nu crezi?

★

Cal mai fusese şi înainte la Universitatea Sapienza din Roma, dar întotdeauna pentru a vizita Facultatea de Istorie, Cultură şi Religie. Nu-şi închipuise niciodată că ar avea vreun motiv să calce pe la cea de Fizică.

Irene fusese studentă a facultăţii timp de doi ani, într-un moment din viaţa ei în care îşi dorise să devină cercetător în biologie. Dar aspiraţiile ei contraveniseră conştiinţei ei, aşa că se hotărâse să abandoneze universitatea şi se întorsese la Francavilla ca să aibă grijă de mama ei singură şi ursuză. O carieră de profesor de ştiinţe în Abruzzo ar fi trebuit să fie suficientă. În timpul petrecut la universitate, ea participase la cursurile de fizică ale profesorului Enzo Calipari. Când sunase, el nu-şi amintise de ea, desigur – fuseseră atât de mulţi studenţi de-a lungul anilor –, dar răspunsese cu o invitaţie amabilă şi imediată.

Calipari era chel, cu capul ascuţit, de forma unui glonţ, şi avea trupul slăbănog al unui ciclist

entuziast. Se întâmpla ca el să fi făcut studii postdoctorale de fizică teoretică, la Harvard, cu mulţi ani în urmă, şi el şi Cal descoperiră că aveau câteva cunoştinţe comune.

El îşi ceru scuze pentru înghesuiala din biroul lui şi se plânse câteva minute despre felul în care erau trataţi profesorii în Italia. De îndată ce-şi mută bicicleta pe hol, se făcu loc pentru ca toţi trei să se aşeze.

— Îmi cer scuze că nu mi-am amintit de dumneavoastră, signorina Berardino, spuse el.

— Cum aţi fi putut, spuse ea. Am fost genul de student care întotdeauna stătea în mijlocul sălii de curs şi niciodată nu punea întrebări.

— Trebuie să vă spun că, după ce aţi sunat astăzi de dimineaţă, am fost intrigat de întrebarea dumneavoastră şi, după ce am căutat pe internet şi am aflat legătura cu Padre Gio, sunt chiar şi mai curios. Desigur, sunt la curent cu ce i s-a întâmplat fratelui dumneavoastră şi aveţi toată simpatia mea.

— Vă mulţumesc. Este o perioadă foarte dificilă.

— Dar aţi venit să aflaţi despre inseparabilitatea cuantică, spuse fizicianul, şi sunt fericit să fiu umilul dumneavoastră ghid.

— Probabil că este o idee nebunească faptul că situaţia fratelui meu ar putea avea legătură cu fizica cuantică, dar nu strică niciodată să întrebi.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, spuse Calipari. Ne câştigăm existenţa vorbind. Acum, puţină informaţie de bază. Inseparabilitatea cuantică este un subiect despre care se vorbeşte mult în ultima vreme, dar nu este un principiu nou. Derivă din ecuaţiile aflate la baza fizicii clasice şi ale mecanicii cuantice. Se referă la comportamentul particulelor subatomice, cum ar fi electronii sau fotonii, care au interacţionat în trecut şi apoi s-au separat.

Dacă două particule cuantice sunt conectate, ele devin, de fapt, două părţi ale unei singure unităţi. Ce se întâmplă cu una dintre particulele interconectate se întâmplă şi cu cealaltă, indiferent cât de departe

sunt una de alta. Să presupunem că avem două particule, electroni, să zicem, care au fost odată unul lângă celălalt şi acum sunt separaţi. Şi să zicem că această separare nu este de un micron sau un metru, ci poate fi chiar şi de un an-lumină sau pot fi separaţi de întregul Univers.

Mai mult, să ne imaginăm că aceste două particule au avut o rotaţie combinată egală cu zero: unul se învârte în sensul acelor ceasornicului şi celălalt se învârte în sens invers. Dacă vrem să influenţăm o particulă, să spunem că îi imprimăm o rotire în sensul acelor ceasornicului, inseparabilitatea cuantică ne spune că cealaltă particulă va trebui să se învârtă instantaneu în sens invers, indiferent cât de departe a călătorit a doua particulă. Şi vreau să spun *instantaneu.* Chiar dacă se află în celălalt capăt al galaxiei, geamănul îndepărtat va începe să se învârtă în sens opus, mai repede decât ar putea lumina să călătorească între ei.

Cal sublinie că, fiind profan, întâmpina greutăţi în a se adapta acestui concept.

— Ei bine, Cal, nu eşti singurul. De fapt, ai o companie selectă. Cu şaptezeci de ani în urmă, Albert Einstein a spus o frază celebră, că, dacă ecuaţiile teoriei cuantice prevăd o asemenea aberaţie, atunci cu atât mai rău pentru teoria cuantică. El a numit ideea inseparabilităţii drept „acţiuni ciudate la distanţă”.

— Credeam că Einstein nu a greşit niciodată, spuse Cal.

— Aproape niciodată, spuse fizicianul. Aceasta este una dintre rarele lui greşeli.

Irene interveni politicoasă.

— Dar Einstein a spus şi că nimic nu poate să meargă mai repede decât viteza luminii.

— Ei bine, cu siguranţă nu s-a înşelat în legătură cu asta; el a dovedit că informaţia nu poate să călătorească mai repede decât viteza luminii. Dar, în 1964, fizicianul irlandez John Bell a dovedit matematic faptul că teoria cuantică *necesită* inseparabilitate şi că particulele tot se pot influenţa

una pe alta, instantaneu, chiar şi atunci când sunt foarte îndepărtate. Asta spune tot despre ciudăţenia fundamentală a principiului potrivit căruia Einstein poate să aibă în acelaşi timp dreptate şi să şi greşească în legătură cu imposibilitatea de a depăşi viteza luminii.

Sunt un fizician teoretician. Singurul lucru pe care îl fac cu mâinile, profesional, este să scriu pe o tablă. Dar colegii mei din toată lumea, care se ocupă de fizică experimentală, au conceput nişte experimente fantastice, în ultima vreme, pentru a dovedi fără nicio urmă de îndoială că această legătură cuantică este un fenomen real. Şi nu e vorba numai despre perechi de particule. De exemplu, un articol recent descrie inseparabilitatea dintre trei mii de atomi cu un singur foton. Un alt experiment a confirmat legătura atunci când fotonii erau separaţi de peste o sută de kilometri. Este un fenomen real, prieteni.

— Trei mii de atomi nu înseamnă mare lucru, spuse Irene. Ce credeţi despre lucruri mai mari?

— Bine. Ce spuneţi de ceva de mărimea unei găuri negre? Einstein a arătat că două găuri negre pot fi conectate prin spaţiu, prin aşa-numita gaură de vierme. Acum, pare că această conectare poate fi o manifestare a inseparabilităţii cuantice, o formă de comunicare cuantică între obiecte de mari dimensiuni care sunt separate de spaţiu şi chiar de timp. Inseparabilitatea cuantică – „acţiunea ciudată la distanţă”, care l-a tulburat atât de mult pe Einstein – poate să apară creând o conectare spaţială care coase împreună spaţiul şi timpul.

Cal văzu cum Irene inspiră adânc şi ezită înainte să pună următoarea întrebare. Când reuşi, păru să se scuze, ca şi cum i-ar fi fost ruşine că se face de râs în faţa unui reputat om de ştiinţă.

— Pot să vă întreb ceva? Credeţi că minţile umane pot să se interconecteze? întrebă ea.

— Deci, domnişoară, ştiam că urma să puneţi şi această întrebare şi trebuie să spun că, în ceea ce priveşte fizica experimentală, domeniul

inseparabilităţii cuantice este prea recent pentru a-şi permite altceva decât speculaţii. Dar nu este mintea doar o colecţie de particule subatomice aranjate într-o complexă structură biologică? În teorie, aş spune că minţile pot fi, fără discuţie, interconectate. Cu siguranţă că cercetătorii în domeniul percepţiei extrasenzoriale sau PSI, aşa cum o numesc ei, folosesc inseparabilitatea pentru a explica premoniţiile, experienţe împărtăşite de gemeni care sunt separaţi în spaţiu, genul ăsta de lucruri. Înţeleg din telefonul dumneavoastră de mai devreme că aţi avut anumite experienţe legate de fratele dispărut.

Ea aprobă din cap.

— Amândoi am avut. Cal şi cu mine.

— Pot să întreb care au fost acestea?

Cal răspunse cu o altă întrebare.

— Ne-ar plăcea să vi le împărtăşim, dar putem să fim siguri că veţi păstra această conversaţie privată?

Calipari bătu din palme, încântat.

— Desigur. Este pentru prima dată când, în calitate de fizician, mi se cere să păstrez confidenţialitatea. Consideraţi-mă confesorul dumneavoastră în fizică. El îşi şterse brusc încântarea de pe faţă. Iertaţi-mă, domnişoară. Fratele dumneavoastră este preot. Nu vreau să iau în râs situaţia în care se află.

Irene îl asigură că nu se supărase şi îi povesti despre bilocaţie, despre viziuni, despre experienţele lor comune de durere şi sufocare, care păreau să provină de la Giovanni.

Calipari se agită în scaun.

— Uitaţi ce e. Nu ştiu ce aş putea să vă spun. Atât cât pot să-mi dau eu seama, sunteţi nişte observatori sobri, credibili, nu un cuplu de fani new age. S-ar putea spune că aţi avut, amândoi, cu siguranţă, un fel de conexiune psihică cu fratele dumneavoastră. Dar să folosiţi inseparabilitatea cuantică? Asta nu poate fi altceva decât o ipoteză care nu poate fi dovedită. Întrebarea pe care v-o pun eu este de ce Giovanni Berardino? Ce îl face pe el să fie acest individ rar, care este capabil să stabilească acest fel

de legături, interconexiuni sau orice altceva? Faimoasele sale stigmate au vreo legătură cu acest mod al vostru de a gândi sau stigmatele sunt doar vrăjeală?

Cal o întrebă pe Irene dacă poate să încerce el să răspundă şi ea fu de acord.

— Ne gândim la toate – stigmatele, bilocaţia, conectivitatea –, toate duc la ceva la care a fost expus Giovanni, spuse Cal.

— Şi ce ar putea fi lucrul acesta?

— Una dintre veneratele relicve ale lui Hristos.

Calipari privi pe fereastră la o zonă cu iarbă unde studenţii se bucurau de ziua frumoasă de vară.

— Uitaţi cum stau lucrurile. Eu nu sunt o persoană religioasă, dar nu sunt nici ateu. Ştiu că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu. Ateismul implică o anumită siguranţă pe care eu, pur şi simplu, nu o am. Dar dacă pot accepta posibilitatea ca acest fenomen miraculos al învierii lui Iisus chiar să se fi întâmplat, atunci pot să accept şi că un obiect fizic – unul care a fost în contact cu Iisus – poate să determine o demonstraţie dramatică a inseparabilităţii cuantice, sărind peste spaţiu şi timp. Ceva care presupune că un om din secolul douăzeci şi unu suferă de aceleaşi traume ale răstignirii pe care le-a suferit un alt om în secolul întâi.

★

Giovanni se bucurase de sublimul răgaz al uneia dintre viziunile sale. Aceasta îl purtase departe de camera fierbinte, fetidă, şi întrerupsese durerea constantă a stigmatelor sale. Faţa familiară pe care o văzu era atât de blândă, de iubitoare, încât el dori să fi fost ultima imagine pe care să o vadă. Nu dorea să se mai întoarcă.

Dar chiar atunci Gerhardt descuie uşa.

— Locul ăsta este dezgustător. Cum poţi suporta mirosul?

Şi viziunea se termină brusc, aşa cum se sparge un balon de săpun.

Preotul stătea, năucit, întins pe patul său acoperit cu o crustă de sânge coagulat şi murdar. Îşi întoarse

faţa spre perete.

— Toate astea se pot termina, spuse Gerhardt şi îşi puse o cârpă la nas. Tot ce trebuie să faci este să te descarci de povara acestui secret al tău. Ce încerci să protejezi? O bucată de fier? Ce importanţă are cine este în posesia ei? De ce ai fi tu un păstrător mai bun decât mine?

Giovanni şopti ceva.

— Ce-ai spus?

El îşi întoarse faţă spre torţionarul său.

— Am spus că am făcut o promisiune.

— Cui? Bătrânului călugăr Augustin? Nu ţi-am spus că e mort?

— Mort?

— Da, destul de mort. Eu l-am omorât, să ştii. Nu voia să vorbească. Desigur, pe tine nu te pot omorî pentru că dacă tu dispari, secretul dispare odată cu tine. Aşa că trebuie să te ţin în viaţă. Dar asta nu înseamnă că o să-ţi placă viaţa ta. O să te rănesc în continuare până când îmi vei spune. Astăzi trebuie să fac o alegere. Îţi provoc durere sau te tratez cu apă? Poate mă ajuţi să aleg. Care dintre astea ar trebui să fie?

— Te rog, lasă-mă în pace.

— Nu pot face asta. Colegii mei devin nerăbdători.

— Doar spune-mi pentru ce îl vor oamenii ăştia?

Gerhardt trase scaunul şi se aşează cu faţa spre spătar, îmbrăţişând spătarul cu mâinile şi odihninduşi capul pe braţe.

— Asta e bine. Este pentru prima dată când îl recunoşti.

— Mi-e foarte foame.

— Sunt convins că-ţi este. Avem mâncare excelentă la bucătărie. Pui, friptură, cartofi copţi. Eu nu sunt un bucătar atât de bun, dar prietenul meu este talentat. Tot ce trebuie să faci este să vorbeşti.

— Te rog.

Gerhardt se ridică şi răsturnă scaunul cu o lovitură.

— Credeam că facem nişte progrese aici. Dar văd că eşti încăpăţânat. O să mă întorc în curând cu prietenul meu. M-am hotărât. Soluţia era simplă. Întâi te vom trata cu apă şi apoi îţi vom provoca durere. Tot ce-i mai bun din ambele.

Giovanni ridică privirea spre tavan şi rosti câteva cuvinte, fără sunet.

— Nu te aud.

— Îţi voi spune ce vrei să ştii, dacă îmi promiţi ceva.

— Ce ai vrea să-ţi promit?

— Că nu ai să faci rău familiei mele.

Schneider era într-o întâlnire a comitetului de supraveghere al băncii sale când al doilea telefon al său, foarte puţin folosit, începu să vibreze în buzunarul hainei.

Se scuză şi se duse în partea cealaltă a apartamentului executiv, în intimitatea biroului său.

— Da, Gerhardt. Ce veşti ai?

— Ştiu unde este.

— Înţeleg. Unde?

— Francavilla. De unde este el.

— Vreau să mergi tu acolo. Nu vreau să încredinţez treaba asta unui terţ.

— O să am nevoie de un localnic. Nu vorbesc italiană.

— O să mă ocup de asta.

— Mama şi sora lui locuiesc acolo. El nu vrea să le facem rău.

— Sunt convins că nu vrea. Dacă ele sunt acasă când te duci după el, nu ne permitem să le lăsăm să discute cu poliţia.

— Înţeleg.

— El e încă în viaţă?

— E în viaţă.

— Ţine-l aşa, spuse Schneider. Încă n-am terminat cu el, nici pe departe.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Şi acum ce facem? întrebă Irene.

Îşi încheiaseră întâlnirea de la Universitatea din Roma şi acum nu găsiseră nimic altceva mai bun de făcut decât să stea pe o bancă scăldată în soare, pe unul dintre spaţiile verzi ale universităţii, de unde priveau un joc fără griji de frisbee. Discul zbură peste capul unui student şi ateriză la picioarele lor. Cal îl aruncă înapoi puternic. Discul plană pe deasupra ierbii cu acurateţea unei raze laser, ceea ce-i aduse câteva ovaţii.

— Dacă Giovanni a primit o relicvă de cui în Croaţia, trebuie să o fi ascuns undeva, spuse el. Cine l-a răpit a întors pe dos camera lui de la Monte Sulla în căutarea cuiului. Trebuie să presupunem că nu l-au găsit. Trebuie să ne imaginăm unde l-a ascuns, de ce l-a ascuns şi pentru ce îl doresc ei.

— Ar putea să valoreze o grămadă de bani. Nu este un motiv suficient de bun?

— Sunt căi mai uşoare de a face bani. Jefuieşti un muzeu, jefuieşti o bancă. Nu răpeşti un preot pentru relicva lui.

— Poate că are ceva de-a face cu această conexiune, spuse ea.

— Cine ştie. Cal despături desenul cu lancea şi fulgerele SS. Dar asta trebuie să fie important.

Telefonul începu să-i sune şi, când văzu identitatea apelantului, faţa i se lumină.

— Klaus, salut! Tocmai mă gândeam la tine. Mulţumesc pentru că m-ai sunat înapoi.

Două ore mai târziu, cu aranjamentele de călătorie pentru München rezolvate, predară camerele de la hotel şi se urcară în maşina închiriată. Se aflau la jumătatea drumului către aeroportul Fiumicino, când îi sună telefonul. De data asta era un număr pe care nu-l cunoştea.

Irene se uita le expresia nedumerită de pe faţa lui, în timp ce asculta.

— Când? întrebă el. Ascultă din nou şi afişă o expresie de surpriză înainte de a încheia convorbirea. Da, desigur.

— Ce înseamnă asta? întrebă Irene.

— Va trebui să luăm un zbor mai târziu, spuse el.

— De ce?

— Papa doreşte să mă vadă.

★

Papa Celestin al IV-lea avea o poreclă care în secret îl amuza: Papa Buddha. N-avea nimic de a face cu filosofia lui, ci cu silueta sa, asemănătoare lui Buddha. Dintr-o singură trăsătură de penel, începând de la fruntea înaltă, continuând cu nasul proeminent şi buzele cărnoase şi terminând cu burta ca un balon, un artist putea surprinde perfect trăsăturile esenţiale ale aspectului său fizic. Esenţa lui religioasă fusese, întotdeauna, ceva mai greu de surprins.

Puţini dintre cei care-l cunoscuseră în calitate de arhiepiscop de Genova sau de secretar de stat şi cardinal Camerlengo al Sfintei Biserici Romane[12] ar fi putut să bănuiască ce fel de papă va deveni. El fusese văzut întotdeauna ca un cardinal amuzant din punct de vedere politic, un maestru al jocurilor din administraţie, adaptat la sensibilităţile pontificatului anterior. Predecesorul său fusese un tradiţionalist, care se bazase pe toată pompa şi formalismul pe care i le putea oferi Vaticanul. Sfântul Scaun, dacă era lăsat să funcţioneze în felul lui, era tradiţional labirintic, debordant de fiefuri netransparente şi de dispute politice intense. Papa Clement al XV-lea, se spunea cu umor, prezidase peste cel mai bizantin Vatican de la Imperiul Bizantin încoace. Şi, în calitate de secretar de stat, cardinalul Aspromonte fusese mâna dreaptă a papei, implementând politicile conservatoare şi doctrinare care constituiseră caracteristicile domniei lui Clement. Conclavul care îl alesese pe Aspromonte să devină următorul papă crezuse, cel mai probabil, că găsise

un om care va oferi Vaticanului, pentru un deceniu sau chiar mai mult, o continuare a conducerii ferme şi tradiţionale a lui Clement a aparatului Bisericii.

Probabil că doar cei câţiva bătrâni care îl cunoscuseră pe Aspromonte ca pe un preot genovez necopt, cu ochi strălucitori, au avut o bănuială că rotundul cardinal cu zâmbet neastâmpărat îşi ascunsese adevăratele intenţii în timpul ascensiunii sale spre colegiul cardinalilor şi apoi mai sus. Imediat ce îşi pusese pe deget Inelul Pescarului[13], începuse să modeleze o papalitate nouă, una care să corespundă idealismului mocnit al tinereţii sale.

„Biserica este dificil de schimbat", spusese el într-un interviu pentru *America,* o revistă catolică săptămânală, „în acelaşi fel în care un vapor mare este dificil de cârmit. Dar, dacă în cale îi iese o furtună periculoasă, vasul trebuie să schimbe direcţia sau se va scufunda. Furtuna aflată în calea noastră este sărăcia, lipsa de speranţă, degradarea credinţei. Papa este căpitanul vasului nostru. Prin umilinţă, iubire şi devotament pentru dreptatea socială, vreau să îndrept Biserica, încet-încet, spre ape mai calme în care săracii sunt trataţi cu demnitatea pe care Dumnezeu cu siguranţă o cere."

Ierarhia Vaticanului ştiuse că trebuie să-şi pună centurile de siguranţă atunci când Celestin refuzase să se mute în apartamentul papal (alesese, în schimb, casa de oaspeţi Domus Sanctae Mathae), când vânduse flota de limuzine şi când închisese centrul de transmisiuni radio al Vaticanului şi îl transformase într-un adăpost pentru săracii Romei. Şi confraţilor lui care îl aleseseră papă, şi care avuseseră curajul să-l întrebe direct, le spusese: „Nu mi-am schimbat petele. Le-am acoperit doar, ca să-l pot servi pe papa Clement cu toată credinţa, în misiunea lui. Poate că am fost capabil să-i influenţez subtil atitudinile şi să-i înmoi unele dintre poziţii. Acum sunt papă şi mă aştept ca şi voi să-mi serviţi cu credinţă misiunea. Şi voi puteţi încerca să mă influenţaţi. Vom vedea dacă veţi reuşi".

Papa îl aştepta pe Cal în camera mică a casei de oaspeţi pe care el o folosea ca să rezolve treburile oficiale. Nu era cu nimic mai mare decât biroul lui Cal şi, cu excepţia unui scaun ergonomic, special pentru durerile de spate ale papei, mobila era mai modestă decât cea a unui profesor de la Harvard. Celestin se ridică din scaun să-l întâmpine. Faţa lui era prea cărnoasă, de parcă un sculptor ar fi folosit prea mult lut pentru efect, şi ochii lui păreau să danseze cu vioiciune şi bucurie. Spre deosebire de fostul Suveran Pontif, care căuta adânc în dulapul papal îmbrăcăminte şi podoabe pentru a sublinia tradiţia riturilor Bisericii, acest papă prefera să poarte o sutană albă simplă şi pantofi comozi.

— Profesore Donovan, spuse el în engleză întinzând o mână plinuţă. În sfârşit, ne întâlnim.

— Sanctitatea Voastră, spuse Cal, în italiană. Este o mare onoare pentru mine.

— A, o italiană perfectă. Aşa este mai uşor pentru mine. Ia loc, ia loc. Cafea? Ceai? Apă? Am totul chiar aici, chiar şi un minifrigider şi acum am şi o cafetieră cu capsule. Sunt destul de autonom.

— Aş dori o cafea, fie şi numai ca să le pot spune prietenilor că mi-a făcut-o papa personal.

Celestin începu să râdă şi introduse o capsulă. Spuse că n-ar trebui să bea cafea atât de târziu, dar va ceda tentaţiei.

— Cam asta este cea mai mare tentaţie pe care şi-o poate permite un papă, spuse el. Acum, permite-mi să-ţi prezint scuzele mele. Ar fi trebuit să ne întâlnim când mi-ai trimis raportul. M-am lăsat convins de cardinalul Lauriat să acţionez cu fineţe, ca un jucător de bridge, şi să evit orice controversă, iar raportul tău genera multe controverse. Asta a fost o greşeală, dar nu-l învinovăţesc pe el. Pe când aveam postul lui, am dat şi eu astfel de sfaturi de nenumărate ori.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Cal.

— Bineînţeles, orice. Vrei zahăr? Lapte?

— Fără, mulţumesc. Pentru ce aţi dorit o investigaţie formală în momentul ăsta? Mi s-a părut

mai degrabă ciudat. Părintele Giovanni nu avea stigmatele nici măcar de un an.

Papa puse lapte şi o lingură plină de zahăr în ceaşca lui.

— Am să-ţi răspund la întrebare cu o altă întrebare – prietenii mei rabinii obişnuiesc să facă asta. Nu ai avut impresia că Vaticanul încearcă să-l elimine pe preot, să-l pună la pământ, să elimine cultul personalităţii care se forma în jurul lui?

— Da, aşa mi s-a părut. Şi nu numai mie. Prietenii şi familia lui ajunseseră la aceeaşi concluzie. Cred că şi el.

— Ei bine, aceasta era gândirea oficială promovată de prietenii mei din Palatul Apostolic. Dar nu şi a mea. Vezi tu, eu consider că pot să gândesc mai clar în acest colţ liniştit al Vaticanului, departe de interesele înrădăcinate în lumea lor politică. Atunci când încerci să trăieşti o viaţă umilă, ai tendinţa să ai gânduri umile. Şi ce poate să-ţi ofere mai multă umilinţă decât să-ţi deschizi inima către posibilitatea miracolelor? Miracolele, până la urmă, nu vin de la oameni. Ele vin de la Dumnezeu. Noi nu le controlăm, doar le trăim cu veneraţie şi gratitudine. Nu mi-e teamă de miracole. Le doresc. Fără miracole, religia este doar filosofie. Dacă acest tânăr, Padre Gio, chiar poartă stigmatele lui Hristos, atunci sunt mai mult decât bucuros. Un astfel de miracol nu umbreşte Vaticanul sau papalitatea, ci ne întăreşte instituţiile şi credinţa.

— Dar îmi închipui că Bisericii nu i-ar face un bine dacă ar fi un impostor.

— Da, într-adevăr, profesore. Fraţii mei, cardinali, şi-au exprimat destul de puternic această îngrijorare. Ei se aşteptau ca investigaţia să dezvăluie un preot tânăr, tulburat, care îşi producea singur rănile şi care, intenţionat sau nu, îşi înşela enoriaşii. Dar nu asta a fost concluzia raportului.

— Nu a fost asta.

— În felul în care interpretez eu istoria, Biserica a făcut de mântuială investigaţia lui Padre Pio. După cum chiar tu ai dovedit cu documente în cartea ta,

Pius al XI-lea a cerut să fie prima oară investigat în anii ’20 şi l-au considerat suspect. Marele frate franciscan şi medic Agostino Gemelli l-a etichetat pe Pio drept un psihopat care se automutilează, care probabil îşi ţinea rănile deschise cu acid carbolic. Unele dintre lucrările lui Pio, în care îşi descrie experienţele mistice, erau copiate cuvânt cu cuvânt din scrisorile unei stigmatizate din secolul al nouăsprezecelea, Gemma Galgani. Papa Ioan al XXIII-lea nu îl credea. În particular îl numea un idol de paie. Totuşi, urmaşul lui, Paul al VI-lea, a respins toate acuzaţiile împotriva lui Pio şi Ioan Paul al II-lea, după cum ştii, l-a declarat sfânt, iar restul e istorie. Acum este Sfântul Pio din Pietrelcina. A devenit unul dintre cei mai populari sfinţi ai noştri din întreaga lume. Există mai mult de trei mii de grupuri de rugăciune dedicate lui, cu trei milioane de membri. Mai mulţi catolici italieni se roagă la Padre Pio pentru miracole decât la orice alt sfânt. Este impresionant, nu?

Cal fu de acord.

— Dar, în cartea ta, tu eşti mai degrabă neangajat.

— Pentru că nu am întâlnit niciodată personajul. Tot ce am putut face, în calitate de om de ştiinţă, a fost să tratez izvoarele istorice, să prezint toate ambiguităţile glorioase şi să las cititorul să tragă propriile concluzii.

— Dar pe Giovanni Berardino l-ai întâlnit.

— L-am întâlnit.

— Şi crezi că este autentic?

— Aşa cred.

Papa îşi desfăcu braţele şi, deşi scaunele lor erau la un metru distanţă, el simţi ca şi cum ar fi fost îmbrăţişat.

— Şi iată, spuse Celestin. De asta, când am auzit că te-ai întors în Italia, am decis că trebuie să vorbesc cu tine personal. Când le cer părerea lui Lauriat şi Gallegos, ei îmi vorbesc pe ocolite. Cu ei am nevoie de o hartă ca să găsesc drumul spre adevăr. Înainte să fiu papă, mă pricepeam destul de bine să vorbesc mult fără să spun nimic. Sincer să

fiu, asta mi se cerea pe când eram la secretariatul de stat. Dar acum se pare că nu pot să-i mai schimb. Profesore, vreau să-mi oferi ceea ce cred că voi, americanii, numiţi „să vorbeşti deschis”. Dragul meu prieten, cardinalul da Silva te-a recomandat călduros. Ţi-am citit cartea. Ţi-am citit raportul. Acum avem această răpire traumatizantă şi încurcată. Trebuie să ştiu, mai mult ca oricând, cu ce avem de-a face.

Era o ofertă pe care Cal nu o putea refuza. Papa dorea faptele nefiltrate şi el urma să-i facă pe plac.

— Nu ştiu cum să spun asta altfel decât să o spun pur şi simplu, începu el, dar sunt de părere că Giovanni Berardino este un miracol, uimitor, în carne şi oase.

Papa îşi arătă surpriza.

— Păreai să înclini spre această părere în raportul tău, dar aici, astăzi, ceea ce spui sună destul de hotărât. Au existat fapte pe care nu le-ai menţionat în raport sau au apărut fapte noi?

— Câte puţin din amândouă, dar, în special, fapte noi, Sfinte Părinte. Multe fapte noi.

Nu omise nimic. Vorbea cu liderul spiritual a peste un miliard de oameni, un om cu linie directă de succesiune de la apostolul Petru. Şi, în calitate de catolic, deşi unul cu multe lipsuri, simţea greutatea momentului. Întâi îi povesti lui Celestin ceea ce omisese din raport. Îi descrise viziunea pe care o avusese atunci când îl îmbrăţişase Giovanni, suspiciunea lui despre călugărul de la Sf. Atanasie că fusese ucis şi convingerea lui că ceva ce se găsea ascuns în cripta vechii biserici jucase un rol în apariţia stigmatelor. Apoi vorbi despre accidentul lui de maşină, regretând propoziţia melodramatică „cred că cineva mă dorea mort” imediat ce o spuse.

— Teribil, teribil, spuse Suveranul Pontif. Toate astea sunt tulburătoare. Mai e şi altceva?

— Multe altele.

Studie expresia schimbătoare de pe faţa papei în timp ce îi povestea. Bilocaţia, viziunile vii, multisenzoriale, dovada, din punctul de vedere al lui

Cal şi al lui Irene, că Giovanni comunica cu ei. El îi arătă schiţa lui Irene cu tatuajul cu Lancea Sfântă şi îl auzi murmurând: „Embleme SS naziste? Ce poate să însemne asta?" Apoi îi arătă fotografia paginii din *Istoria secretă.*

— Deci asta crezi tu că a văzut preotul în criptă? întrebă Celestin.

— Pot să dovedesc? Nu. Cred asta? Da. Uitaţi, ştiu că, prin definiţie, doctrina Bisericii consideră că miracolele nu au nevoie de nicio altă explicaţie în afară de intervenţia divină. Dar există o interfaţă între misticism şi ştiinţă pe care, personal, o găsesc deosebit de incitantă. Aţi auzit vreodată de inseparabilitatea cuantică?

Papa nu auzise, dar, cinci minute mai târziu, îi mulţumi lui Cal pentru lecţie.

— Consider că fizica asta modernă este destul de fascinantă, din ceea ce reuşesc să înţeleg din ea, spuse Celestin. Foarte puţini studenţi la teologie au minte capabilă să pătrundă în adâncurile tuturor acestor matematici, ale acestor ecuaţii complexe. Dar trebuie să-ţi spun, nu cred că cineva trebuie să caute o anumită interfaţă între ştiinţă şi credinţă. Cred că toată ştiinţa, tot ceea ce cunoaştem despre lumea fizică, tot ce vom învăţa despre lumea fizică în viitor este o manifestare a creaţiei divine. Dumnezeu ne-a dat acest univers glorios de materie şi energie. Dacă această inseparabilitate cuantică este adevărată, după cum sugerezi tu că ar putea să fie, dacă Padre Gio are stigmatele ca urmare a contactului cu o relicvă care L-a atins pe Iisus Hristos, atunci nu are importanţă ce nume îi dai, miracol sau ştiinţă. Este minunat. Este extraordinar. Este divin. Spune-mi, profesore, ce vei face acum?

— O să încerc să-l găsesc pe Giovanni.

— Sper să reuşeşti. Tânărul preot a dat de necaz, şi dacă un bărbat bun ca tine şi o femeie bună ca sora lui îl pot ajuta, atunci aveţi binecuvântarea mea.

— Mulţumesc.

— Dar, înainte să pleci, spune-mi un lucru. De ce îi eşti atât de devotat? De ce te-ai întors în Italia,

poate cu riscul de te pune în pericol?

Cal se gândi câteva momente înainte să răspundă simplu.

— Pentru că m-a atins.

Papa dădu din cap şi întinse braţele în lături.

— Profesore, înţeleg perfect.

DOUĂZECI ŞI TREI

Aşteptau la banda pentru bagaje a aeroportului din München să apară valiza de modă veche a Irenei, genul de valiză fără roţi şi prea mare ca să încapă în cabină.

Ea se scuză pentru întârziere.

— Nu prea călătoresc, admise ea.

— Nicio problemă. N-avem nimic programat pentru astă-seară în afară de a ne caza la hotel şi a găsi un loc unde să luăm cina.

— Îmi poţi spune de unde îl cunoşti pe tipul ăsta cu care ne vedem mâine?

— Klaus Langer a fost în aceeaşi comisie cu mine, în urmă cu câţiva ani, la o conferinţă academică de la Paris. Subiectul era despre catari. Ştiu destul de multe despre istoria lor. El este expert în nazişti şi neonazişti şi legăturile lor cu misticismul catar.

Valiza îşi făcu apariţia. El o ridică de pe bandă şi o duse până afară. Odată urcaţi în taxi, ea îi spuse că nu ştia absolut nimic despre catari.

— Erau o sectă creştină din secolul al doisprezecelea, din zona Languedoc, în sudul Franţei. La periferia curentului principal al gândirii creştine, erau un grup de disidenţi pacifişti care credeau că zeitatea diavolească a creat lumea materială şi Dumnezeu a creat tot restul, invizibil. Întrucât diavolul crease toată materia vizibilă, inclusiv corpul uman, ei credeau că trupurile noastre erau întinate de păcat. Ei credeau că spiritele oamenilor sunt o manifestare asexuată a îngerilor captivi în creaţia fizică a diavolului. Ei credeau că erau condamnaţi să se reîncarneze până când credinciosul catar dobândea mântuirea, printr-un ritual complex de purificare.

Preoţii lor erau numiţi Perfecti. Ei proveneau din toate clasele sociale – aristocraţi, comercianţi, ţărani

– orice vrei. Femeile puteau şi ele să devină Perfecti.

— Înaintea vremurilor, spuse ea.

— Perfecti trebuiau să fie celibatari şi vegetarieni. După cum poţi să-ţi închipui, secta a fost condamnată de Biserică drept eretică.

— Nu mă surprinde.

— Papa Inocenţiu al III-lea a încercat să pună capăt catarismului prin trimiterea de misionari în Languedoc şi prin convingerea autorităţilor locale să acţioneze împotriva lor. Când nişte asasini catari au ucis un trimis personal al papei care era deosebit de detestat, Peter of Castelnau, papa a avut pretextul ideal ca să lanseze o cruciadă împotriva lor. O armată papală a intrat acolo şi a măcelărit fără discriminare douăzeci de mii de bărbaţi, femei şi copii, mulţi catari, mulţi care nu erau catari. Ordinele lui au fost: „Omorâţi-i pe toţi. Dumnezeu va şti care este de-al lui”.

— Ce oribil. Dar ce legătură are cu nazismul?

— Naziştii aveau anumite afinităţi naturale cu catarismul. Şi unii, şi ceilalţi îi priveau pe evrei cu dispreţ. În cazul catarilor, ei credeau că Dumnezeul lui Israel (care era Dumnezeul din Vechiul Testament şi, deci, cel al evreilor) era acelaşi cu zeul lor diavolesc care crease lumea materială. Un om de ştiinţă nazist şi membru al SS, numit Otto Rahn, era obsedat de catari. Klaus Langer este expert în Rahn. Cam tot ceea ce ştiu despre el, şi nu e prea mult, am învăţat din expunerile lui Langer.

Rahn era obsedat de Sfântul Graal şi de catari, doi în unu. El era convins că exista o bază reală pentru *Parzival,* poemul narativ al lui Wolfram von Eisenbach despre Sfântul Graal, şi că acest poem se baza pe nişte balade ale catarilor, de mult uitate, în principiu, el considera că Graalul se afla în posesia catarilor şi că oricine îl deţinea sau ajungea în contact cu el dobândea viaţa veşnică. El a răscolit prin zona Languedoc şi în vechea fortăreaţă a catarilor de la Montsegur în căutarea Graalului – fără succes, ar trebui să adaug. A vizitat şi o mulţime de alte locuri din Europa şi Islanda în căutarea altor

relicve pentru Himmler şi Hitler, despre care se spunea că erau convinşi de adevărata putere – sau cel puţin puterea psihologică – derivată din posesia relicvelor asociate lui Hristos.

Ştim că naziştii doreau Graalul, dar nu l-au obţinut niciodată. Ştim că doreau Lancea Sfântă şi au reuşit să pună mâna pe ea, luând-o de la austrieci, care o aveau de secole. Oricum, de la război încoace, a existat o adevărată fabrică de teorii ale conspiraţiei care-i legau pe nazişti de catari. Cea mai cunoscută este aceea că Hitler, Himmler şi alţi oficiali nazişti de rang înalt au făcut parte dintr-o societate secretă păgână, neocatară, şi că această societate secretă mai există şi astăzi. Aici intră în scenă Langer. El dispune de cea mai completă bază de date din lume despre neonazişti şi iconografia lor.

Taxiul intră în curtea din faţă a unui hotel.

— Şi tu crezi că el poate identifica tatuajul? întrebă ea.

— Nu mi-a promis nimic, dar mi-a spus că va încerca să ne ajute.

★

În timpul cinei, la un restaurant pescăresc de lângă Königsplatz, Irene dori să ştie dacă îl putea întreba ceva ce o frământa de mult.

— Dă-i drumul, spuse el.

— De ce ai venit înapoi?

— Ştii de ce. Giovanni a ajuns la mine într-un fel pe care nu-l putem înţelege în întregime şi mi-a cerut ajutorul. La fel cum ţi-a solicitat şi ţie ajutorul.

— Da, dar oamenii cer ajutor tot timpul şi adesea alegem să nu răspundem. Giovanni este puţin mai mult decât un străin pentru tine. L-ai întâlnit o singură dată, pentru cât timp?

— Mai puţin de o oră.

— Mai puţin de o oră. Totuşi, ai zburat imediat în Italia. Ce speri să obţii din asta? Vrei să scrii o carte despre el? Vei ţine cursuri? Plănuieşti să comercializezi această experienţă?

La început, el se înfurie, dar furia i se topi când văzu tremurul din colţul buzelor ei. Ea îşi reprima o

mare durere.

— Am să fiu sincer cu tine, spuse el. Am simţit o legătură cu el, o legătură adâncă, de fapt. El nu este genul tipic de om înţelept. Este foarte tânăr, puţin ciudat, nu foarte sigur pe el însuşi, dar tot am simţit că are această enormă înţelepciune. Ştii ce vreau să spun?

Ea înghiţi în sec şi aprobă din cap.

— El a simţit lucruri despre trecutul meu şi despre soarta mea care m-au zdruncinat la momentul respectiv. El a ştiut că tatăl meu a murit când eram tânăr şi ce a însemnat asta pentru mine.

— Şi tatăl nostru a murit când eram tineri.

— Mi-a spus. A ştiut că aveam o dorinţă reprimată, aproape inconştientă, să mă spovedesc, şi după ce el a primit spovedania, m-am simţit al naibii de bine. Şi când m-a îmbrăţişat, nu pot decât să spun că a fost electrizant, şi nu numai din cauza viziunii pe care mi-a produs-o, ci şi pentru că m-a dus înapoi.

Ea aproape că îşi şopti întrebarea.

— Înapoi la ce?

El înghiţi în sec.

— La momentul când eram copil şi tatăl meu mă lua în braţe.

Se şterse la ochi cu şerveţelul şi se scuză.

— Nu, spuse ea. Nu trebuie să te simţi jenat.

El zâmbi.

— Vreau să spun, am aproape de două ori vârsta lui, dar a fost un fel de inversare de roluri. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Întotdeauna a fost aşa?

— Deloc. El a fost mereu aproape imatur, chiar şi la seminar. Abia după aceea, după ce i-au apărut stigmatele, a dezvoltat această calitate pe care o descrii tu. A devenit, din fratele mai mic, fratele mai mare şi apoi tată, într-un timp foarte scurt.

— Oricum, din cauza asta am venit înapoi. Mi-am pierdut tatăl cu mult timp în urmă. Nu voiam să-l pierd şi pe Giovanni. Are vreun sens ce-ţi spun?

— Are.

— Mă crezi?

Ea se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— Te cred.

★

Domenica Berardino clătea tigăile în chiuvetă şi le aranja în maşina de spălat vase, în timp ce sora ei, Carla, strângea resturile cinei de pe masă, iar Federico se uita la televizor.

Când soneria de la uşă se opri din bâzâit, Carla întrebă prin uşă cine este. Răspunsul „Poliţia" îi fu dat cu un accent ciudat, dar ea oricum deschise uşa.

Gerhardt Hufnagel păşi peste pragul uşii şi o împinse în spate, spre sufragerie. Alţi doi bărbaţi îl urmară şi închiseră uşa, în tăcere. Intruşii purtau mănuşi din piele.

— Cine sunteţi? întrebă Carla.

— Ar trebui să rămâneţi calmă, spuse Gerhardt în engleză şi arătă ameninţător spre fiul ei.

Carla nu vorbea engleza.

— Ce?

— Tradu-i ce am spus, îi spuse Gerhardt unuia dintre italieni, un tip agitat, cu o cicatrice mare pe obraz.

— A spus să stai liniştită. Pentru binele băiatului.

Domenica apăru din bucătărie şi o întrebă pe sora ei cine erau bărbaţii aceştia.

— Nu vrem să vă facem rău, dar o să o facem dacă strigaţi sau ţipaţi după ajutor, spuse cel cu cicatrice. Care dintre voi e mama preotului?

— Eu sunt mama lui, spuse ea uitându-se spre telefon. Ce vreţi?

— O să vă purtaţi frumos? Dacă vom ajunge să fim răi, ea va suferi prima, apoi băiatul. Aţi înţeles?

Domenica aprobă din cap, speriată. Gerhardt îl trimise pe celălalt italian, un tip îndesat, sobru, să cerceteze apartamentul. El reveni repede şi anunţă că erau singuri.

— Bine. Tipul ăsta o să pună întrebări şi eu o să traduc, spuse cel cu cicatrice. Aşezaţi-vă amândouă pe canapea.

Gerhardt se propti în faţa lor şi îşi încrucişă braţele puternice.

— Unde este Maica Domnului? întrebă el.

Domenica părea prea năucită ca să răspundă, aşa că sora ei răspunse, sfidătoare.

— Mergeţi la biserică. Trebuie să aibă ei una.

— Nu face pe deşteapta, spuse cel cu cicatrice. Gerhardt nu reacţionase la traducerea lui şi el îi interpretase astfel tăcerea. Nu vă daţi seama în ce belea aţi intrat. Statuia voastră.

— De ce am intrat în necaz, mamă? întrebă Federico.

Mama lui îi spuse că bărbaţii doar glumeau, dar Domenica îşi muşca buzele.

— Pentru ce vă trebuie? întrebă ea.

— Asta este ultima oară când vă permit să-mi puneţi *voi mie* o întrebare, spuse Gerhardt.

— Avem două, spuse Domenica. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să pun o întrebare. Pe care dintre ele o doriţi?

— Spune-mi unde sunt amândouă.

— Una se află în camera mea, pe birou. În capătul holului, tot înainte. Fiica mea are şi ea una. Este camera vizavi de camera fiului meu.

Gerhardt îl trimise pe tipul îndesat să le caute. Din sufragerie îl auziră cum arunca lucruri. Reveni cu a ei, o statuie de ceramică, dar anunţă că cealaltă nu se afla acolo.

Gerhardt luă statuia Domenicăi şi o aruncă peste umăr. Se sparse de podea.

— O vreau pe cealaltă.

Domenica îi spuse că dacă nu se afla în camera Irenei, ea nu ştia unde este.

Gerhardt le ordonă bărbaţilor să caute peste tot, grăbind o acţiune lipsită de delicateţe. La început, băiatul consideră că toată scotoceala şi răscolitul erau amuzante, dar când le văzu pe mama şi pe mătuşa lui luptându-se cu lacrimile, începu să plângă.

— Fă-l să tacă, spuse Gerhardt. Dacă nu, îi închid eu gura.

Carla îl strânse pe băiat la piept şi îi îndesă faţa în bluza ei. În scurt timp, apartamentul fu întors cu fundul în sus.

— Pentru ultima oară, unde este? spuse Gerhardt.

— Sincer, nu ştiu, spuse Domenica. Poate că fiica mea a luat-o cu ea.

— Unde s-a dus?

— La Roma.

— De ce?

— Să încerce să-l găsească pe fratele ei. A dispărut.

Gerhardt rânji şi părea că e pe cale să spună ceva, dar nu o făcu.

— A plecat singură?

— Cu un profesor american.

Rânjetul se topi.

— Donovan?

— Da, de unde ştii?

— Unde la Roma?

— Nu ştiu. N-a sunat astăzi. Ieri se afla la un hotel.

— Ce hotel?

— N-am întrebat.

— Sun-o acum. Întreab-o dacă a luat-o cu ea. Nu-i provoca suspiciuni. Prietenul meu cu cicatricea aia frumoasă o să asculte. Arătă spre Carla. Dacă-ţi avertizezi fata, în orice fel, îi tai gâtul. Află la ce hotel stă. Dacă faci treabă bună, totul o să fie bine.

★

Telefonul mobil al Irenei sună în timp ce Cal plătea nota la restaurant.

— Mamă. Urma să te sun când ajungeam înapoi la hotel. E totul în regulă? A sunat poliţia în legătură cu Giovanni?

— Da, totul e în regulă. N-am nicio veste de la poliţie. Eram îngrijorată pentru tine.

— Ai un ton puţin ciudat, spuse Irene. Eşti sigură că n-ai primit nicio veste?

— Nimic. E din cauza stresului.

— Ai mâncat?

— Da. Carla şi Federico au venit la cină. O să rămână aici la noapte. Mă întrebam, ai luat cumva cu tine statuia Doamnei noastre din Lourdes?

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Da. E o nebunie, dar atunci mi s-a părut o idee bună.

— Tocmai o căutam.

Urmă o pauză, în timpul căreia Domenica citi o notă mâzgălită de mână, italiană, dictată de Gerhardt.

Pe bilet scria: *„Ce hotel?”*

— Profesorul Donovan şi cu mine am descoperit lucruri interesante, mamă. Nimic care să ne ajute să-l găsim pe Giovanni, dar credem că sunt informaţii importante. Dacă-ţi vine să crezi, profesorul a avut o audienţă la papă, astăzi. El a spus că se roagă pentru revenirea în siguranţă a lui Giovanni.

— Asta-i minunat. Minunat.

— Noi am zburat spre Germania, în după-amiaza asta. Suntem la München, să ne întâlnim cu un alt profesor. O să te sun mâine să-ţi spun cum a mers.

Cicatrice arătă din nou spre bilet. Când Domenica ezită din nou, Gerhardt scoase un briceag din buzunar şi se duse în spatele canapelei, de unde se uită direct la capul băiatului.

— Mamă, mai eşti acolo?

— Da, sunt aici. La ce hotel staţi?

— Weisses Schloss. De ce vrei să ştii?

— Fără niciun motiv. În caz de ceva.

— Bine, mamă. Trebuie să închid. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Când Irene închise telefonul, Cal spuse:

— Ce s-a întâmplat? Păreai îngrijorată. Ceva noutăţi?

— Mama mea avea un ton ciudat.

— Probabil din cauza stresului.

— Şi ea a spus acelaşi lucru.

★

Gerhardt intră în camera răvăşită a lui Giovanni şi îl sună pe Schneider.

— L-ai luat? întrebă Schneider.

— Nu este aici. Sora preotului l-a luat cu ea.

— Şi ea unde se află?

— Este la München.

— De ce la München?

— Nu ştiu. Dacă-ţi vine să crezi, este cu Donovan.

— Auzisem că s-a întors.

— De ce nu mi-ai spus şi mie?

— N-aveai nevoie să ştii. Acum, ştii. Ai aflat unde stau?

— Da.

— Vreau să te ocupi personal, Gerhardt. Poţi avea încredere în italieni să se ocupe de mamă?

— Este aici şi sora ei. Cu băiatul.

— Rahat. Se pot ocupa de toţi trei?

— Nu sunt nişte genii, dar sunt destul de competenţi pentru treaba asta.

— Gerhardt.

— Da?

— Nu-mi place că Donovan îşi bagă iarăşi nasul. Asigură-te că de data asta îl termini.

★

Cicatrice şi complicele lui se amuzau urmărind la televizor un film american vechi în timp ce băiatul, acoperit cu o pătură, adormise pe covor, iar Domenica şi Carla moţăiau în fotoliile lor. Gerhardt plecase în urmă cu câteva ore, după ce îi instruise ce să facă. Ordinele erau să aştepte până la ora două dimineaţa, înainte să le scoată pe cele două femei şi pe băiat, pe intrarea de serviciu a blocului, în apropierea locului unde parcaseră duba. Vor conduce până la apartamentul mobilat pe care-l închiriaseră la periferia Romei, unde vor ajunge înainte de răsărit. Le vor ţine pe femei şi pe copil acolo până când vor fi contactaţi. Nu aveau voie să facă nicio greşeală. Altfel…

Mai aveau încă o oră până la momentul plecării şi Cicatrice spuse că-i era foame.

Celălalt bărbat era absorbit de film şi îl ignoră.

— Adu-mi ceva de mâncare, spuse Cicatrice.

Nu veni niciun răspuns.

Aruncă un suport de pahare de pe măsuţa de cafea şi îl lovi pe celălalt direct în faţă.

— Ce e?

— Vorbeam cu tine. Vezi ce găseşti în frigider.

Bărbatul înjură şi se ridică, cu o evidentă lipsă de chef.

— Şi ţine-ţi nenorocitele de mănuşi pe mâini.

Se întoarse cu o oală Tupperware plină cu paste reci, două farfurii şi furculiţe. Mâncară, cu lăcomie, tot. Timpul trecea şi, în timp ce se derula genericul filmului, bărbatul îndesat trase o băşină şi anunţă că se duce la toaletă.

El îşi făcu treaba şi se întinse după rola de hârtie igienică.

— Cum ar trebui să fac asta cu mănuşi? bombăni el.

Când reveni, Cicatrice era în picioare, în sufragerie, şi vorbea la telefon.

— A fost germanul, spuse el. Voia să fie sigur că plecăm acum.

— Nu are încredere în noi. Ar trebui să o facă totuşi.

Cicatrice o înghionti pe Domenica, să o trezească.

— Sunt convins că ne omoară dacă o dăm în bară cu treaba asta.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Klaus Langer era destul de apropiat ca vârstă de Cal, dar părea cu mult mai tânăr. Era blond şi durduliu, cu o privire neastâmpărată, de parcă ar fi avut doar gânduri amuzante. Cal şi Irene se întâlniră cu el, dis-de-dimineaţă, la Facultatea de Ştiinţe Sociale a Universităţii Ludwig Maximilian, din München. El îi aştepta cu nişte produse de patiserie.

— Bun venit la LMU! Este minunat să te văd din nou, Cal, şi să te cunosc, Irene. Îmi pare rău să aud de problemele fratelui tău. Trebuie să fie foarte dureros.

Irene se lăsă convinsă să ia o brioşă cu dulceaţă. Karl şi Cal se puneau la curent cu proiectele lor de cercetare. Langer dezvălui, cu mândrie, că fusese de curând numit într-o comisie federală pentru investigarea crimelor neonaziştilor împotriva comunităţii musulmane din Germania.

— Ai zice că viermii ăştia ar trebui să dispară, dar, asemenea gândacilor de bucătărie, au carapacea tare, spuse Langer. Acum, spune-mi despre simbolul ăsta SS pe care încerci să-l identifici.

El îi arătă versiunea tatuajului desenată de Irene. El o studie şi se strâmbă în timp ce se gândea.

— Sunt atât de multe lucruri de genul ăsta pe care le-am văzut de-a lungul anilor. Sunt variaţiuni pe aceeaşi temă. Pumnale, fulgere SS, vulturi, ce vrei. Acesta este unic, cu certitudine, din cauză că are lancea şi, da – sunt de acord cu ce mi-ai spus la telefon –, asta reprezintă, cu siguranţă, Lancea Sfântă. Ca simbol, este ceva ce m-aş aştepta să văd, mai degrabă, în perioada nazistă, nu în timpul fazelor neonaziste, din perioada postbelică. Avea un înţeles puternic pentru cei ca Himmler şi Hitler, dar nu cred că golanii tineri din Germania modernă ar şti ce este, nici dacă ar fi la nasul lor. Eşti sigur că este modern?

— Aşa credem, spuse Cal.

Langer aşteptă mai multe informaţii, dar când văzu că profesorul nu mai spuse nimic, îşi continuă ideea.

— Desigur, este greu să vorbeşti despre fascinaţia, mai degrabă bizară, a celui de la Treilea Reich pentru relicvele sfinte fără să ajungi la vechiul nostru prieten, Otto Rahn.

— Îi povesteam Irenei despre el.

— Şi despre catari, adăugă ea.

Lager chicoti.

— Ei bine, le pot mulţumi catarilor pentru că mi-au făcut cunoştinţă cu Cal. Deci ştii că Rahn s-a încurcat cu secţia de antropologie culturală a lui Himmler, Ahnenerbe, şi a primit o finanţare generoasă, ca să facă cercetare de teren în zona catarilor şi în alte părţi, în căutarea Sfântului Graal şi a altor artefacte ale creştinismului timpuriu.

— Nu credeam că Rahn a avut ceva de-a face cu Lancea Sfântă, spuse Cal. Asta era ascunsă la vedere, la Viena. Tot ce a avut de făcut Hitler a fost să o ia, după ce a invadat Austria.

— Da, aşa e. Nu ştiu dacă Rahn a avut vreo implicare directă în afacerea asta. Dar cred că există destule dovezi că el trebuia să-l ajute pe Himmler să adune toate relicvele sfinte cunoscute şi să le expună în fortăreaţa SS a lui Himmler de la Wewelsburg. În ce scop, nu ştim, dar, cel mai probabil, pentru propagandă. Ştii tu, ca să atragă acoliţi pentru SS. Bine, hai să vă iniţiez în arhiva mea. Puteţi să lucraţi amândoi pe materialul arhivat cronologic, începând cu al Treilea Reich. Sau unul dintre voi poate să înceapă cu materialul timpuriu, iar celălalt poate să se apuce de la apariţia neonaziştilor, în anii ’70.

Camera în care se afla arhiva lui Langer era la capătul culoarului, lângă biblioteca facultăţii. El se scuză pentru natura arhaică a arhivei – era un zid plin de dulapuri metalice îndesate cu hârtii –, un anacronism într-o lume digitală. Doar o subvenţie mult aşteptată din partea guvernului federal german

sau a Uniunii Europene ar putea oferi fondurile necesare pentru digitalizarea colecţiei.

— Acest material este, în cea mai mare parte, de natură fotografică, spuse Langer, dar am şi câteva desene, afişe de propagandă şi piese de design grafic. Dacă are vreo legătură cu simbolismul nazist sau neonazist, e aici. E o minune că am reuşit să rămân atât de optimist.

Irene păru uimită de numărul dulapurilor.

— Nu pari să fii suficient de în vârstă încât să fi avut timp să aduni toate astea, spuse ea.

El chicoti din nou.

— Ei bine, am moştenit materialul din era nazistă de la fostul meu profesor de la LMU, care a ieşit la pensie. Toate chestiile neonaziste sunt ale mele. Aşa că, apucaţi-vă. Sper să nu fiţi prea derutaţi de genul ăsta de căutare manuală.

Cal îl asigură că se vor descurca.

— Este doar a doua oară săptămâna asta când facem ceva de genul ăsta.

★

Giovanni avea o zi mai bună.

Cu Gerhardt plecat, singurul său paznic, care-i dăduse de înţeles că se numea Martin, îi relaxase condiţiile aspre ale captivităţii. Părea să nu fie la fel de sadic precum şeful lui.

Îi mutase pe Giovanni într-un alt dormitor, un etaj mai sus. Acesta avea baie şi un rând de cearşafuri curate. Martin îi adusese tifon pentru încheieturi şi, în ceea ce privea mâncarea, îi dădea ceea ce gătea pentru el însuşi. Şi, cel mai important, Giovanni reuşise, cu puţin efort, să deschidă obloanele ferestrelor, care-i dezvăluiseră ceva minunat: o vedere întinsă, de sus, asupra unor fâneţe înverzite, un sătuc pe un deal şi un golf de un albastru strălucitor. Putu chiar deschide pe jumătate ferestrele şi în cameră intră o briză răcoroasă. Când scoase capul pe fereastră, înţelese de ce i se permisese această fărâmă de libertate. Era la o înălţime de peste zece metri faţă de curtea pavată cu piatră şi nu exista nicio casă în jur. Ar fi putut

încerca să strige după ajutor, dar se îndoia că i-ar răspunde cineva şi, probabil, şi-ar fi pierdut minunatele privilegii.

Deşurubă dopul unei sticle cu apă, în timp ce lăsă vântul să-i sufle în faţă. Atunci realiză că temnicerul său nu se obosise să scoată eticheta de plastic de pe sticla de apă. Font Vella. Spaniolă. Puse lucrurile cap la cap – lunga călătorie cu barca, vederea la golf – se afla undeva pe lunga coastă estică a Spaniei.

Începu să se îngrijoreze din cauza transparenţei răpitorilor săi. Germanii nu se deranjaseră să-şi ascundă feţele. Şi acum, acela dintre ei care se numea Martin îi permisese să arunce o privire în jur. Asta nu însemna, oare, că nu se temeau că vor putea fi identificaţi? Concluzia nu era, atunci, evidentă? Că nu aveau nicio intenţie să-l lase în viaţă?

Se gândi cu teamă la familia lui.

Îi era ruşine de laşitatea sa. Cedase în faţa terorii de a fi aproape înecat şi a durerii şi le expusese pe mama şi pe sora lui. Sadicul îi promisese că nu le va face rău, dar cum puteai să ai încredere într-un astfel de om? Fusese slab şi slăbiciunea lui putea să aibă consecinţe teribile. Ar trebui să se pedepsească pe sine pentru că-i trădase pe cei dragi? Ar trebui să-şi ia propria viaţă? Ar fi imposibil să-şi strecoare trupul prin ferestrele pe jumătate deschise. Dar ar putea să spargă lemnul obloanelor cu un scaun şi să se arunce afară. Dar sinuciderea era un păcat capital şi, în afară de asta, se îndoia că ar putea să o ducă până la capăt.

De ce căzuse asupra lui această soartă teribilă?

Nu dorise decât să fie un umil preot.

De ce îl trimisese Dumnezeu la Mănăstirea Sf. Atanasie, în ziua aceea? De ce fusese el ales de bătrânul călugăr să-l însoţească în criptă?

Dintr-odată, înţelese că răspunsul se afla chiar în întrebare. Dumnezeu îl alesese pe el. Asta era tot ce avea nevoie să ştie. Nu era menirea lui să înţeleagă planurile Domnului. Nu era menirea lui să înţeleagă de ce familia lui fusese atrasă în povestea asta. Şi nu era menirea lui să ştie de ce fusese legat de Iisus

Hristos, în modul cel mai tangibil: prin suferinţă şi sânge.

Puse sticla de apă pe rama ferestrei şi inspiră de câteva ori, adânc. O albină trecu bâzâind pe lângă fereastră. Fluturii dansau pe pajişte. Dinspre sat se auzea un sunet slab de muzică.

Zâmbi.

Avea nevoie să-şi îndepărteze îngrijorările pământeşti şi să i se ofere lui Hristos. Dumnezeu va avea grijă de nevoile lui pe pământ şi în ceruri. Dumnezeu va avea grijă de familia lui.

El fusese ales.

Aruncă încă o privire pe fereastră. Era un om fericit.

★

Cal şi Irene îşi intraseră din nou în ritm şi răsfoiau dosarele. Era o treabă mai rapidă decât sortarea fotografiilor cu caligrafie greacă şi latină din Biblioteca Vaticanului. Le lua doar o fracţiune de secundă să verifice un document, să vadă dacă se potrivea cu imaginea lor cu lancea şi fulgerele, aşa că puteau să treacă rapid prin fişierele din dulapuri.

După vreo oră, Cal trecuse la al doilea dulap şi se plângea:

— Doamne, urăsc naziştii.

— Şi eu, spuse Irene. Dacă n-aş…

Se opri la mijlocul propoziţiei şi rămase cu privirea în gol, ca şi cum n-ar fi fost acolo.

Cal nu-i sesiză starea, pentru că nici el nu mai vedea dulapul de fişiere din faţa lui. Vedea cu totul altceva. Şi dispoziţia îi trecuse, brusc, de la iritare la ceva foarte diferit.

Se treziră amândoi deodată.

Irene îl privi.

— Şi tu? întrebă ea.

El ştia exact înţelesul întrebării ei vagi.

— Da.

— Trebuie să desenez, spuse ea repede.

Cal tocmai văzuse o coală albă de hârtie care separa două fotografii, într-unul dintre dosarele din dulap. O smulse şi i-o dădu.

— Eu n-o să mă agit, spuse el. Tu desenezi mult mai bine decât mine.

Ea scotoci prin geantă şi găsi un creion.

După ce termină îi arătă şi lui.

Nimic nu-l mai uimea.

— Asta este exact ce am văzut şi eu, spuse el.

Era o privelişte de la o fereastră, o sticlă de apă în prim-plan, cu eticheta Font Vella, un sat pe un deal şi un golf în formă de semilună, în depărtare.

— Este ceea ce vede Giovanni, spuse ea.

Cal se aşeză.

— Mi-a dat un sentiment de linişte, spuse Cal.

— Da, spuse ea. Era un fel de fericire. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

★

Era aproape prânz când Irene dădu peste el.

Dosarul purta eticheta: *Manifestaţie la Nürnberg, 1979/R Kranz.*

Era un dosar cu un fotoreportaj, o colecţie de câteva zeci de fotografii alb-negru, făcute la o manifestaţie a neonaziştilor.

Cal ridică privirea când o auzi pe Irene strigându-l. Ţinea în mână una dintre fotografii.

În ea, un tânăr cu pieptul dezgolit fusese surprins în plină mişcare, strigând, cu gura deformată de ură. Şi pe braţul lui se afla tatuajul cu Sfânta Lance şi fulgerele SS. Pe marginea fotografiei se afla o inscripţie în creion, în limba germană: Cavalerii lui Longinus.

Îl găsiră pe Langer în biroul lui.

— Sunteţi gata pentru prânz? întrebă el, strălucind.

— Uită-te la asta, spuse Cal.

Langer cercetă fotografia, pe faţă şi pe spate, şi se uită la dosarul din care provenea.

— Nu-mi amintesc această fotografie, în particular, dar îmi amintesc momentul în care am intrat în posesia ei, la începutul anilor ’90. Eram tânăr, proaspăt absolvent, abia intrat în domeniu. Tipul ăsta, Kranz, venise la facultate să discute cu profesorul meu, dar el era plecat în vacanţă sau ceva

de genul ăsta. Aşa că a trebuit să se mulţumească cu mine. El era un colecţionar de materiale naziste, un hobby pe care l-am considerat întotdeauna sinistru şi dezgustător, până când am devenit colecţionar eu însumi – un colecţionar din mediul academic, mă grăbesc să adaug. Oricum, Kranz m-a asigurat că nu era simpatizant. De-a lungul anilor, am ajuns să-l cunosc puţin, deşi este un tip greu de descifrat. Naziştii îi omorâseră membri ai familiei şi colecţia lui, spunea el, era menită să rămână mărturie.

— Evreu? întrebă Cal.

— De fapt, nu. Catolic. Naziştii i-au persecutat şi pe romano-catolici cu destulă fervoare, să ştii. Dacă îmi amintesc bine, unchiul tipului fusese preot şi pierise la Dachau. El adusese acest dosar cu fotografii pe care le obţinuse de la un fotograf care participase la această manifestaţie. Încerca să descopere identitatea unuia dintre vorbitori. Langer răsfoi dosarul şi scoase o fotografie a unui bărbat care stătea în picioare pe o ladă de lemn, cu un megafon la gură. Tipul ăsta.

— Cine era?

— Nu ştiam, dar am fost de acord să fac nişte săpături. Când am aflat, în cele din urmă, numele nu însemna nimic pentru mine. Doar un alt bigot dintr-un şir foarte lung.

— De ce avea nevoie de numele tipului? întrebă Irene.

— Nu sunt sigur că am ştiut vreodată. Kranz este destul de obsedat. Colecţionează, se documentează şi stă retras. Extrem de retras. În schimbul faptului că l-am ajutat, l-am întrebat dacă puteam să fac nişte copii ale documentelor pentru arhiva departamentului. El a fost de acord, fără tragere de inimă. Inscripţia asta, Cavalerii lui Longinus, este scrisul meu. Aparent, am copiat-o după însemnarea originală a fotografului. Presupun că l-a întrebat pe tânăr ceva despre el sau despre tatuajul distinctiv şi a notat.

— Ştii cine sunt?

— Uitasem cu totul despre acest dosar. Am folosit unele dintre fotografii într-o carte pe care am scris-o mai de mult, dar sunt destul de sigur că n-am mai dat niciodată, de atunci, peste un grup numit Cavalerii lui Longinus. E clar că se referă la lance. Pare interesant, dar nu am alte informaţii despre ei.

— Crezi că ar putea Kranz să ştie ceva despre asta? întrebă Cal.

— Se poate. Greu de spus. Uite care-i treaba cu el. A devenit tot mai retras şi izolat pe măsură ce a îmbătrânit. De-a lungul anilor, am mai dat peste colecţionari, care mi-au spus despre Kranz că adunase una dintre cele mai importante arhive de suvenire şi obiecte naziste. Am încercat să mizez pe faptul că ne cunoşteam ca să văd ce are, dar m-a tot amânat şi, într-un final, am renunţat. Din câte ştiu eu, nu are urmaşi. Când va muri, sper că pot să conving universitatea să cumpere arhiva aflată în proprietatea lui.

— Unde locuieşte? întrebă Cal.

— Într-o suburbie a Münchenului. Nu departe de aici.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Pot să-l sun, presupun. Nu strică să încerci, dar mă îndoiesc că vei avea prea mult noroc. Sună-l acum, ca să putem merge la masă. Mi-e extrem de foame.

Cei trei se aşezară în jurul telefonului lui Langer, pus pe difuzor, ascultându-l pe acesta vorbind în germană cu bărbatul care răspunsese. Cal putea citi în germană, dar înţelegerea limbii vorbite lăsa mult de dorit. Putea să-şi dea seama că Langer încerca din greu să-l convingă pe Kranz să fie mai receptiv şi, în cele din urmă, reuşi să-l convingă să vorbească la telefon cu Cal.

— Richard, vorbeşti engleză, da?

— Sunt capabil să conversez în engleză, spuse el înţepat.

Cal depuse toate eforturile. Îi spuse cine era, că se afla la München cu o colegă şi făceau o documentare şi se întreba dacă puteau să-i facă o

vizită ca să discute despre un grup numit Cavalerii lui Longinus. Îi spuse că găsise o fotografie a unui bărbat cu un tatuaj distinctiv în arhiva fotografică pe care el o oferise LMU.

Răspunsul veni scurt şi simplu.

— Acest lucru nu este posibil.

— Aţi auzit vreodată despre acest grup?

— Îmi pare rău, profesore, dar sunt un om ocupat. Nu pot să vă satisfac cererea. Acum, dacă binevoiţi să mă scuzaţi…

Irene se aplecă spre difuzor şi spuse în engleză:

— Vă rog, Herr Langer, sunt Irene Berardino. Înţeleg că sunteţi catolic.

— Ce are asta de-a face?

— Aţi auzit de preotul italian cu stigmate, cel căruia i se spune Padre Gio?

— Cel care a dispărut. Da.

— Este fratele meu. Noi credem că se află în mare pericol. Iar dacă există cea mai mică şansă ca întâlnirea cu dumneavoastră să ne ajute să-l salvăm, v-aş fi etern recunoscătoare.

La telefon se lăsă tăcerea, până când Kranz spuse:

— În cazul ăsta, trebuie să veniţi imediat.

Vila lui Kranz se afla în Alt-Bogenhausen, în zona de nord-est a Münchenului. Nu se vedea din drum, fiind ascunsă de o poartă de oţel şi de o vegetaţie bogată. Taxiul aşteptă, în timp ce Irene, evident cea cu putere de convingere, sună la interfonul lui Kranz, montat pe stâlp. Când Kranz deschise poarta, dădură drumul taxiului şi porniră pe aleea lungă. Conacul din secolul al nouăsprezecelea avea o faţadă din tencuială albă, acoperiş de ţiglă şi rânduri de balcoane elegante.

Cal fluieră.

— Nu-i tocmai rău.

— Langer spunea că locuieşte singur, spuse ea, cu tristeţe, într-o casă atât de uriaşă.

Apăsară soneria şi aşteptară.

— Tu eşti cea la care este sensibil, spuse Cal. Tu vorbeşti.

Kranz părea mic în comparaţie cu uşa masivă de la intrare. Era trecut bine de optzeci de ani, aplecat de spate din cauza scoliozei şi mergea sprijinit într-un baston. Părul lui subţire şi alb era lipit cu pomadă strălucitoare de scalpul roz. Probabil că se bărbierise pentru această ocazie pentru că se vedeau câteva puncte roşiatice de hârtie pe care uitase să le îndepărteze. Costumul său elegant, de lână, era prea mare pentru el – părea că fusese mai robust în tinereţe. Era, de asemenea, prea gros pentru vară şi el era scăldat în sudoare.

O întâmpină călduros pe Irene şi îi acordă lui Cal o atenţie fugară. Cal era mulţumit cu asta şi o lăsă pe ea să preia iniţiativa.

Casa era o capodoperă de lemn sculptat şi podele de marmură. El îi conduse prin câteva camere pline cu obiecte de artă, până la o bibliotecă pe două etaje, care etala o colecţie magnifică de cărţi de istorie naturală şi istorie, legate în piele.

Kranz le tăcu semn să se aşeze şi se scuză, stângaci, pentru faptul că nu era prea priceput să-şi întreţină oaspeţii şi nu avea să le ofere nişte gustări.

— Nu am încredere în servitori, deşi am o femeie care face curat. Şi un grădinar, desigur. Locuiesc singur. Beau cafea instant şi supravieţuiesc în principal cu pâine prăjită şi dulceaţă.

— Este o casă foarte frumoasă, spuse Irene, aparent stânjenită de candoarea lui neobişnuită.

— A fost a tatălui meu. Şi-a făcut averea în industria farmaceutică. Ca singurul său moştenitor, eu am cheltuit-o pe colecţia mea. Fraţii mei erau mai în vârstă. Ei nu au supravieţuit războiului. Ai doar un frate? întrebă el.

— Da, doar noi doi. Suntem foarte apropiaţi.

— Eu nu mi-am iubit fraţii. Nu ştiu de ce, dar nu i-am iubit. De asemenea, nu mi-am iubit nici părinţii şi suspectez că nici ei nu m-au iubit pe mine. Afecţiunea mea era rezervată pentru unchiul meu, care, la fel ca fratele tău, a fost preot. Aveam o legătură specială. Naziştii l-au omorât. Am avut

inima sfâşiată. Şi am inima sfâşiată până în ziua de azi.

— Îmi pare rău, spuse Irene, vărsând o lacrimă.

Cal se întrebă dacă durerea ei era pentru bătrân, pentru fratele ei sau pentru amândoi – nu că ar fi avut vreo importanţă.

Kranz îşi scoase batista din buzunar şi i-o oferi.

— N-a fost folosită niciodată. Puteţi să o păstraţi.

Ea îşi reveni şi spuse:

— Sunteţi foarte amabil şi apreciem că ne ajutaţi. Suntem disperaţi să-l găsim pe Giovanni.

— Stigmatele sale sunt reale?

— Da, noi aşa credem, spuse ea.

— Sunt prea puţine miracole în lume, spuse el, cu vocea tărăgănată. N-a existat niciunul atunci când unchiul meu a fost dus la Dachau şi asasinat. N-a fost niciunul când naziştii au măcelărit milioane de oameni. Colecţia mea ar fi greşit interpretată de cei mai mulţi. Ar spune că am un motiv obscen sau pervers sau că îi glorific. Nu este cazul. Colecţionez ca să păstrez mărturii despre ce au făcut naziştii. Când voi muri, o să fac o donaţie. Dacă Herr profesor Langer nu mă irită prea mult, este foarte probabil ca universitatea lui să o primească. Am lăsat să se înţeleagă asta şi înainte. Arătaţi-mi fotografia care vă interesează.

Cal scoase schiţa Irenei şi fotografia lui Kranz cu tânărul tatuat.

— Cavalerii lui Longinus, da, spuse el.

Cal trebui să vorbească.

— Aţi auzit de ei?

— Din fotografia asta. Îmi amintesc de ea, desigur. Îmi amintesc fiecare piesă pe care o am în colecţie. Este singura referire la acest grup din toată arhiva mea. Oricum, am o scrisoare, o scrisoare rară, pe care am achiziţionat-o cu un preţ uriaş de la soţia unui general nazist mort, un nenorocit care fusese în anturajul lui Himmler. Femeia aceea îngrozitoare ştia că era valoroasă şi ştia că aş plăti oricât pentru ea. Scrisoarea era o ciudăţenie, am plătit.

Cal aşteptă ca bătrânul să dezvolte ideea, dar el părea pierdut în gânduri, clocotind la amintirea soţiei nazistului.

— Despre ce era scrisoarea? întrebă Irene, cu blândeţe.

— Himmler îi scria lui Hitler despre Lancea Sfântă şi despre alte relicve ale răstignirii lui Hristos. Prezintă afirmaţiile fantastice ale unui personaj ciudat, numit Otto Rahn.

— Ştim cine este Rahn, spuse Irene, emoţionată.

— Trebuie să fi fost un fantezist sau un lunatic. Ce afirmaţii făcea!

Cal deja se agita şi era pe punctul să deschidă gura când Irene îl amuţi cu o privire şi întrebă politicos:

— Am putea să vedem scrisoarea?

El îşi folosi bastonul să se ridice şi se îndreptă spre un birou mare. Aparent o scosese deja din arhivă şi o pusese într-un dosar.

— Este foarte fragilă. Este o copie la indigo pe foiţă foarte subţire. Vă rog să veniţi aici să o citiţi pe birou. Înţelegeţi germană?

— Mi-e teamă că nu, spuse ea.

— Eu da, spuse Cal.

Kranz păru dezamăgit de faptul că Irene trebuia să aibă un rol secundar faţă de american, dar cei doi se aşezară împreună şi discutară despre fratele ei în timp ce Cal studie scrisoarea fragilă, cu scrisul atât de estompat şi ilizibil încât Cal se temu că foiţa de ceapă s-ar putea dezintegra sub ochii lui.

Reichsführer-SS und Chef der Deutschen Polizei
7 Dezember 1935

An den
Adolf Hitler
Führer und Reichskanzler

Mein Führer!

Noi, la Deutches Ahnenerbe, am făcut o descoperire de o importanţă deosebită, care se referă la puterile extraordinare ale anumitor artefacte istorice asociate cu răstignirea lui Iisus Hristos.

Pe scurt, ar fi posibil să creăm o armă de o putere inimaginabilă, pe care Reichul ar putea-o folosi pentru a modifica cursul istoriei. În acest raport mă voi strădui să descriu descoperirile noastre, împreună cu o propunere de plan de acţiune.

Cal o citi cu atenţie, conştient de nodul care-i creştea în gât. Până când ajunse la ultimul paragraf, picioarele i se înmuiaseră şi avu nevoie să tragă scaunul de la birou şi să se aşeze ca să poată citi totul până la semnătura lui Himmler.

Aşa că, führerul meu, puteţi aprecia cu adevărat importanţa descoperirilor lui Herr Rahn. În timp ce noi, la Ahnenerbe, am acordat un interes deosebit obţinerii aşa-numitelor relicve sfinte ale creştinismului, datorită valorii lor propagandistice evidente, nu am avut nicio bănuială că ele ar putea să aibă o importanţă practică extrem de importantă. Rahn are mai degrabă tendinţe mistice, dar, având în vedere dovezile pe care ni le-a adus, trebuie să avem deschiderea să acordăm o atenţie deosebită opiniilor lui. El speculează că acele artefacte – Lancea lui Longinus, spinii care au făcut parte din coroana de spini şi cuiele răstignirii – dispun de o putere specială, pentru că toate au pătruns în carnea lui Iisus Hristos, care a trecut, peste foarte scurt timp, prin transformarea învierii. Este clar, dacă acest principiu al religiei creştine este credibil, că s-au manifestat forţe supranaturale. Acum, la aproape

două mii de ani după răstignire, când aceste trei relicve sunt aşezate în apropiere una de cealaltă, ele par să elibereze o forţă foarte puternică, o explozie masivă de energie distructivă. O aripă a Trezoreriei Imperiale din Viena a fost distrusă când doar un fragment minuscul a fost aşezat alături de un spin şi de lance. Închipuiţi-vă pentru o clipă ce puteri distructive ar putea fi concentrate dacă ar fi folosit un cui întreg. Ar putea distrugerea să se întindă peste un cartier întreg? Un oraş? O ţară? Nu ar fi Reichul cea mai mare putere de pe pământ dacă ar dispune de o asemenea armă? Iată ce vă propun: noi avem al doilea spin depozitat în siguranţă la Berlin. Lancea se află încă la Viena şi, când va veni momentul potrivit, trebuie să o confiscăm şi să o punem în siguranţă. Îi voi oferi lui Rahn resursele de care are nevoie şi îl voi trimite să caute mai mulţi astfel de spini, dacă mai există alţii, şi unul sau mai multe cuie. Nimic nu ar trebui să fie mai important pentru Reich decât obţinerea unui Cui Sfânt al lui Hristos.

Cal se frecă la ochi şi întoarse capul spre Irene şi Kranz.

Probabil că Irene îi citise şocul de pe faţă, pentru că în vocea ei se simţi frica.

— Cal, ce este?

— Ştiu de ce l-au răpit pe Giovanni, spuse el.

— Cine credeţi că l-a răpit? întrebă Kranz.

— Nu ştiu cine sunt, dar aş paria că îşi spun Cavalerii lui Longinus.

— Chiar credeţi aiurelile din scrisoarea aceea? întrebă Kranz.

— Mi-e teamă că da.

— Imaginaţie americană hiperactivă, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Kranz.

— Aş putea să fac o copie? întrebă Cal, ignorând comentariul bătrânului.

— Nu am un copiator şi nu o puteţi lua din această casă.

— Pot să-i fac o fotografie?

Kranz refuză imediat solicitarea.

Irene îl întrebă pe Cal.

— Ne-ar ajuta să-l găsim pe Giovanni?

— S-ar putea.

— Vă rog, Herr Kranz. Eraţi doar un băieţel atunci când a fost luat unchiul dumneavoastră. Nu puteaţi face nimic să-l salvaţi. Vă rog, ajutaţi-mă să-mi salvez fratele.

Stăteau în faţa porţii conacului lui Kranz, aşteptând un taxi.

— Fotografiile au ieşit bine? întrebă Irene.

El îşi scoase telefonul mobil şi îi arătă una dintre ele. Scrisul era neclar, dar lizibil.

— Destul de bine, spuse el.

— Şi acum?

Cal scoase ceva din geanta de umăr. Era cartea de vizită a locotenent-colonelului Cecchi.

— E timpul să vedem dacă şi carabinierii îşi merită banii.

Exact în momentul în care taxiul se apropie de ei, din geanta Irenei se auzi sunetul mobilului. Ea răspunse şi îi aruncă lui Cal o privire nedumerită.

— Da, locotenent-colonel Cecchi. Chiar în clipa asta vorbeam despre dumneavoastră cu profesorul Donovan… O, Dumnezeule! Vă rog, nu-mi spuneţi asta. Nu mama!

DOUĂZECI ŞI CINCI

În timp ce taxiul îi ducea înapoi la hotel, Cal deja înţelesese ce se întâmplase, ascultând finalul convorbirii Irenei.

Ea plângea şi cerea să-i spună tot ce se făcuse pentru a-i găsi mama, mătuşa şi nepotul. El îşi dădu seama că nu primea niciun răspuns.

— Lasă-mă să vorbesc cu el, spuse Cal, când îşi dădu seama că această convorbire se apropia la final. Când îi luă telefonul, ea se întoarse şi se sprijini de portiera taxiului.

— Domnule locotenent-colonel, sunt Calvin Donovan. Trebuie să vă relatez anumite informaţii pe care le-am descoperit şi care v-ar putea ajuta în investigaţie. S-ar putea să consideraţi că unele dintre ele sunt greu de crezut, dar mi-aş dori să încercaţi să ascultaţi cu obiectivitate.

— Sunt bucuros să vă ascult, profesore. Nimic nu este simplu sau clar în aceste chestiuni, spuse Cecchi.

Cal îl rugă pe Cecchi să aştepte un moment şi, tot în italiană, îl întrebă pe şoferul taxiului dacă înţelegea ce spunea. Germanul îşi ţinu privirea aţintită asupra drumului şi nici nu păru să realizeze că i se vorbea.

— Foarte bine, îi spuse Cal lui Cecchi. Iată ce ştim.

Şi îi spuse totul. Totul. Cecchi era atât de tăcut, încât Cal îl întrebă periodic dacă mai era la telefon. Ce făcea în timpul ăsta? Lua notiţe? Verifica e-mailuri? Juca Minesweeper?

Cal aproape terminase când taxiul ajunse la hotel. Irene coborî din maşină şi rămase în picioare, pe trotuar. Nu mai plângea, dar se uita în gol. Cal îi plăti şoferului şi, în timp ce se pregătea să încheie convorbirea, o conduse pe Irene spre holul hotelului, ţinând-o pe după talie.

— Asta este tot, îi spuse Cal lui Cecchi. Ştiu că sunt multe de digerat.

Cal auzi cum ofiţerul expiră zgomotos. Nu părea un sunet încurajator.

— Sunt ofiţer de poliţie, spuse el. Lucrez cu motive, oportunităţi, informaţii, declaraţii ale martorilor, dovezi de la locul faptei. Dumneavoastră îmi cereţi să iau în serios ceva destul de diferit. Ceea ce îmi descrieţi ţine mai mult de domeniul spiritismului sau al supranaturalului. Vreţi să cred că Giovanni Berardino se află undeva pe coasta Spaniei pentru că aţi avut o halucinaţie despre o sticlă de apă cu eticheta în spaniolă. Vreţi să cred că un grup necunoscut l-a răpit pentru că vor o relicvă sfântă care are putere de distrugere. Chiar nu ştiu cum să vă răspund corespunzător.

— Uitaţi ce este, înţeleg şi mă aşteptam în totalitate la acest scepticism. Dar trebuie să vă întreb: acum, după ce aţi făcut propria dumneavoastră evaluare a împrejurărilor răpirii lui Giovanni Berardino şi când au fost răpiţi şi ceilalţi membri ai familiei – aţi reuşit să construiţi o teorie coerentă? A existat vreo cerere de răscumpărare? A difuzat vreun grup un comunicat politic sau religios? Pentru ce sunt acest preot şi familia lui o ţintă?

Legătura era atât de bună încât îl auzi pe ofiţer cum înghite în sec.

— Ca să fiu absolut sincer, profesore, nu am nicio teorie care să stea în picioare. Nu pare să fie caz penal cu profitul ca mobil şi nu prezintă caracteristicile unei răpiri teroriste cu câştiguri financiare sau politice.

— Atunci, ascultaţi-mă. Vă rog. Ce aveţi de pierdut?

— Doar reputaţia mea.

— Uitaţi-vă la dovezile pe care le-am adunat. Întâlniţi-vă cu noi, personal.

— Când vă întoarceţi în Italia?

— Mâine-dimineaţă. Zburăm la Roma.

— Atunci veniţi direct la biroul meu când ajungeţi. Voi încerca să vă ascult fără prejudecăţi.

Asta este tot ce pot să vă ofer.

★

Cal nu prea voia să o lase pe Irene singură, dar ea dorea să meargă în camera ei şi îi spuse că nu vrea nimic de mâncare. Doctorul îi dăduse o reţetă de calmante atunci când fusese răpit Giovanni, dar ea nu luase niciunul. În seara asta va lua.

— Diazepam şi Biblia hotelului. Asta este tot ce vreau în seara asta, spuse ea.

Cal îşi petrecu seara revăzând informaţiile pe care le descoperiseră. Încercă să gândească precum un poliţist şi să pună cap la cap o prezentare care ar putea să-l împingă pe Cecchi să ia măsuri. Şi, în timp ce gândea, jucă bowling cu sticlele de băutură din minibar.

★

La ora unu noaptea, sună telefonul. Irene dormea profund după calmante. Se întinse după receptor şi răspunse.

— Doamnă, vă sun de la recepţie. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar avem o scurgere la instalaţia sanitară din camera de deasupra dumneavoastră şi trebuie să facem o inspecţie de urgenţă. Putem să trimitem un tehnician?

— În camera mea?

— Da.

Vocea ei tremura.

— Cât va dura?

— Nu prea mult. Vă asigur. Este suficientă o inspecţie rapidă.

★

Cal visa şi, în visul lui, studentul său, Joe Murphy, îi spunea, cu accentul său irlandez, să răspundă dracului la telefon. El rămase surprins când se trezi cu receptorul în mână şi o auzi pe Irene.

— Cal, sunt Irene. Poţi să vii până la mine în cameră?

El aruncă o privire la ceasul de la receptorul TV.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu pari OK. S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar cred că trebuie să discutăm.

— Cobor imediat, spuse el dându-se jos din pat.

Îşi trase nişte haine pe el şi pe drum spre ascensor îşi băgă picioarele goale în pantofi. Uşa camerei ei era întredeschisă, de parcă l-ar fi invitat să intre direct. Totuşi, el bătu.

— Irene?

Când nu primi niciun răspuns, împinse încet uşa şi făcu câţiva paşi înăuntru.

— Irene? Eşti în regulă?

Gerhardt îi apăru în faţă, aţintindu-l cu un pistol. Îşi duse un deget la buze. Sâsâitul care se auzi semănă cu şuieratul aburului.

— Închide uşa, spuse el. În linişte.

Cal fusese puţin beat. Vederea unei namile de om cu un pistol îl trezi rapid. O strigă din nou pe Irene.

Vocea i se auzi înăbuşită:

— Sunt aici.

Gerhardt îi făcu semn lui Cal să avanseze şi, în timp ce făcea asta, germanul intră cu spatele în cameră.

Irene era aşezată pe pat, îmbrăcată în cămaşa de noapte, cu coliere de plastic legate la glezne şi la încheieturile mâinilor.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? întrebă Cal, furios.

— Profesore Donovan, spuse Gerhardt, gesticulând cu amortizorul înşurubat pe ţeava armei sale. Stai jos, chiar acolo.

— Mă cunoşti? întrebă el.

— Ştim cine eşti.

Cal o privi pe Irene, transmiţându-i să se uite la el, să-şi păstreze curajul. Se aşeză pe scaunul de la birou, care fusese tras pentru el, puţin aplecat înainte, gata să sară la individ, dacă s-ar fi ivit ocazia.

— Ce înseamnă „noi”? întrebă Cal, fără să-l privească. Gerhardt nu-i răspunse, aşa că o făcu Cal în locul lui. Presupun că vă spuneţi Cavalerii lui Longinus, corect?

Cal întoarse capul să-i vadă expresia feţei. Nu era o reacţie prea evidentă, dar i se păru că observă o sclipire de amuzament.

— Ai unul dintre tatuajele alea? Cel cu lancea şi rahatul SS?

Gerhardt băgă mâna în buzunar şi îi aruncă lui Cal în poală nişte coliere lungi, de plastic.

— Mai întâi gleznele, de picioarele scaunului. Strâns. Apoi încheieturile, de mânerele scaunului. La început lejere. Apoi o strângi pe una cu cealaltă mână şi pe cealaltă o strângi cu dinţii.

— Vrei să repeţi, te rog? Nu sunt decât un amărât de profesor de la Harvard.

Gerhardt îndreptă arma spre Irene.

— O voi face, spuse Cal. N-ai simţul umorului. Am înţeles.

După ce Cal se legă de scaun, Gerhardt îşi băgă arma în haină şi luă statueta Irenei cu Doamna noastră din Lourdes, care era aşezată pe birou.

Cal îl privi cum o cercetează şi cum desprinde capacul de plastic de la baza statuetei cu unghia. Se uită înăuntru, apoi o scutură puternic până când în deschizătură apăru o bucată de pânză. O agăţă şi trase afară un ghemotoc. Apoi, cu o expresie înfloritoare, demnă de un magician care face o dezvăluire, Gerhardt desfăşură bucata de cârpă şi ceva căzu în palma lui întinsă, înmănuşată.

O ţepuşă de fier.

Un Cui Sfânt.

— Vezi? spuse Gerhardt. Nu pare cine ştie ce, dar înţeleg că este destul de important.

Era negru ca noaptea şi îi lipsea jumătate din capul aplatizat.

— Dumnezeule! spuse Irene. Giovanni l-a ascuns acolo. L-am avut cu noi tot timpul.

— Iisuse, şopti Cal.

Irene începu să plângă.

— El nu vrea să-mi spună unde e Giovanni. Sau mama, mătuşa Carla, Federico.

— Ai obţinut ce-ai vrut, îi spuse Cal bărbatului. Nu mai ai nevoie de ostatici.

— Îmi spui ce trebuie să fac? întrebă Gerhardt.

— Doar subliniez ceea ce este evident. Ia-ţi cuiul şi pleacă dracului de aici.

— Voi pleca în curând.

Gerhardt avea o geantă mică, de genul celor în care sunt aşezate uneltele. Puse relicva într-un buzunar din interiorul genţii şi scoase restul conţinutului, un amestec curios de obiecte: lumânări, suporturi de lumânări, cravate şi o sticlă mare de votcă.

Aşeză lumânările prin cameră, le aprinse şi stinse luminile.

— Să creăm o atmosferă plăcută, spuse Gerhardt.

— Ce pui la cale, prietene? întrebă Cal.

— Vreau să vă relaxaţi, spuse el şi deşurubă capacul sticlei. Vreau să beţi ceva. Apoi o să plec.

— Nu vreau să beau, spuse Irene.

— Nu, insist, spuse Gerhardt şi se apropie de ea cu sticla.

În timp ce se apropia de buzele ei, Cal încercă să se ridice, dar, legat de scaun, căzu pe o parte.

— Opreşte-te, strigă el de pe podea.

— Linişte, acum, îl avertiză Gerhardt. Te asigur că dacă mai strigi o dată, am să o rănesc destul de rău. Taci din gură?

— Da, şopti Cal.

— Bine.

Gerhardt apăsă sticla pe buzele strânse ale Irenei şi îi spuse să bea.

— Nu-mi place. Nu vreau să beau.

— Ai vrea să-l împuşc pe el în cap? Eu vreau, să ştii. Nu va scoate niciun zgomot, dar va face mare mizerie. Vrei să bei?

Ea dădu din cap. El îi băgă sticla câţiva centimetri în gură şi începu să toarne. Ea înghiţi şi se înecă. El se trase înapoi ca să-i lase timp să-şi revină.

— Încă, spuse el şi aduse din nou sticla aproape.

În timp ce Cal se lupta cu legăturile sale, el repetă ciclul – toarnă, înghite, stop, aşteaptă – până când Irene se înmuie şi nu mai fu în stare să zică nimic.

— Se îmbată destul de repede, spuse Gerhardt. Scapi ieftin la întâlnire, cred.

Puse sticla jos şi ridică scaunul lui Cal cu surprinzător de puţin efort.

— E rândul tău. Cred că ai şi tu nevoie de o gură, nu-i aşa?

El aşează sticla la buzele lui Cal şi turnă. Cal înghiţi uşor. Nu era o marcă pe care ar fi cumpărat-o el vreodată şi nu era rece, dar era votcă, lapte de mamă. El luă câteva înghiţituri şi apoi alte câteva.

— Să o lăsăm să se aşeze puţin, spuse el şi se duse la geantă şi apoi spre pat.

Tăie legăturile de plastic ale Irenei cu un cleşte şi apoi, în timp ce Cal privea îngrozit, rupse cămaşa de noapte de pe trupul ei moale şi o întinse pe pat, goală.

— O să te omor! strigă Cal. Nenorocitule. O să te omor!

— Dacă nu taci din gură, o să te uiţi la mine cum i-o trag. Asta pot să-ţi promit. Bine?

Cal strânse din dinţi.

— E timpul să mai bei puţin, spuse Gerhardt fluturând sticla de votcă.

Alcoolul îi inundă corpul şi îi înceţoşă creierul. Să se lupte cu băutura era ceva nou. De obicei se bucura de senzaţia de amorţire. Era modul lui de a se relaxa, de a se rupe de lume, de a scăpa de senzaţiile neplăcute. În noaptea asta se lupta cu disperare. Continuă să privească spre Irene, inconştientă şi vulnerabilă, la lumânări, la cravate. Nu ştia ce are bruta în cap, dar nu urma să se termine bine.

— Eşti încă treaz, spuse Gerhardt. Mai multă votcă. Deschide gura.

Totul devenea ceţos şi distorsionat. Trebuia să încerce, trebuia să încerce, să încerce, să încerce…

Când îi căzu capul în piept, Gerhardt îl pălmui.

— Ai adormit? Trezeşte-te. Trezeşte-te acum. Nu? Aşa, bine.

Gerhardt începu să lucreze rapid şi eficient. Mai întâi desfăcu legăturile de plastic ale lui Cal, îl ridică

şi îl trânti pe pat, întins pe spate, lângă Irene. Apoi îl dezbrăcă şi aruncă hainele prin cameră. Apoi legă cravatele de încheieturile şi de gleznele lui Cal şi de tăblia şi de picioarele patului. Le apăsă degetele pe sticla de votcă aproape goală şi apoi o lăsă pe pat. Ridică telefonul, apoi îl băgă înapoi în buzunar, părând să se opună tentaţiei de a face o fotografie a scenei pe care o crease. Apoi începu să aranjeze lumânările în jurul camerei şi le aprinse. Când termină, îşi băgă degetul în capul detectorului de fum de deasupra patului şi se căţără, căutându-şi echilibrul între trupurile lor goale. Cu o tehnică pe care o învăţase on-line, deşurubă sigiliul aspersorului şi strânse valva de presiune. O anchetă va verifica, cu certitudine, aspersorul nefuncţional, dar va ajunge, probabil, la concluzia că instalaţia fusese defectă.

În sfârşit, luă una dintre lumânări şi o ţinu lângă draperie până când materialul se aprinse. Privind flăcările care creşteau, îşi luă geanta de scule, îşi puse şapca de muncitor peste freza lui aparte şi, cu un ultim zâmbet aruncat spre opera lui, aşeză pe uşă semnul cu „Nu deranjaţi”.

De undeva de departe, Cal auzi o tuse.

Poate dintr-o altă cameră, poate de la capătul unui hol lung.

N-ar vrea tipul ăla să tacă din gură? Încerc să dorm, aici. Unii oameni sunt nesimţiţi…

Tipul începu să facă şi alte zgomote în afară de tuse. Un zgomot ca de galop sau era un şuierat? Cum făcea asta?

Ochii îl înţepau şi îi curgeau. Trebuia să-i şteargă, să-i şteargă bine.

Încercă. Încercă din nou.

Ce îl împiedica? Nişte ticăloşi îi ţineau mâinile prinse? Foştii lui colegi de cameră făcuseră aşa ceva, odată. Tot ei erau băgaţi şi în asta? Poate că ar trebui să deschidă ochii şi să vadă ce se întâmplă.

Deschise ochii brusc.

Un perete şi jumătate din tavan erau în flăcări şi fumul umplea camera. Încercă să se ridice, dar mâinile şi picioarele îi erau legate cu cravate.

Apoi îşi aminti.

Ea era întinsă alături de el. Încercă să o împingă cu genunchiul.

— Irene! Irene! Trezeşte-te!

Era leşinată.

Strigă după ajutor de câteva ori.

Să tragă de cravate se dovedi inutil. Se uită la tăblia patului. Cravatele erau legate de nişte scânduri solide din tăblie.

Strânse pumnul şi lovi o scândură aflată deasupra capului.

Durerea îl cuprinse instantaneu, dar lovi din nou lemnul.

Mai tare, la dracu'! Mai tare!

Simţi cum îi curge sângele pe palmă.

Flăcările se răspândeau rapid şi se făcea tot mai cald. Nu venea nimeni.

Lovi mai tare, încă odată. De două ori. De trei ori.

Se auzi un zgomot de obiect spart. Nu ştia dacă erau articulaţiile lui sau scândura. Smuci tare de cravata de mătase şi mâna i se eliberă.

Însă trăsese atât de tare de celelalte cravate încât nodurile se strânseseră şi nu le putea desface. Cuprins de panică, văzu sticla de votcă, o apucă de gât şi o lovi puternic de noptieră. Acum avea cuţitul care îi trebuia.

Se ridică în picioare, o luă pe Irene în braţe şi ieşi pe hol, unde începu să strige cât îl ţineau plămânii: „Foc!"

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Locotenent-colonelul Cecchi intră în biroul lui, aflat lângă Piazza del Popolo din Roma, scuzându-se că-i lăsase să aştepte.

Era seara zilei de după incendiul de la hotel. Plămânii le erau iritaţi de la fum, iar mâna lui Cal era bandajată serios. Amândoi fuseseră trataţi şi externaţi din spitalul din München şi îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei răspunzând întrebărilor poliţiei. Erau obosiţi, erau supăraţi, dar, mai ales, erau furioşi.

— A trebuit să vorbesc cu autorităţile din München, explică Cecchi. Tocmai m-au sunat. Sunt convins că înţelegeţi asta.

— Au confirmat ce v-am spus noi? întrebă Cal.

— Da, fiecare detaliu. Din păcate, personalul hotelului nu poate să înţeleagă cum a putut cineva care nu era oaspete să pătrundă în incintă. Poate că a intrat prin zona de servicii. Poate că a mituit pe cineva. Camerele de securitate au identificat un bărbat care se potriveşte descrierii voastre, dar avea faţa acoperită. În cameră erau multe amprente diferite, dar, după cum aţi spus, purta mănuşi. În mod clar, dacă nu v-aţi fi trezit la timp, profesore, morţile voastre ar fi fost puse pe seama jocurilor sexuale şi a băuturii.

— Tipul nu şi-a dat seama cu cine are de-a face, spuse Cal.

— Şi ce ar fi asta? întrebă Cecchi.

— Un tip care poate să bea o sticlă întreagă de votcă fără să zacă în comă toată noaptea.

Cecchi miji ochii spre el, dar Irene râse uşor.

— Se pare că prinţul meu călare pe cal alb este un beţiv notoriu.

— Trebuie să vă spun, zise Cecchi, că acest incident nefericit în care aţi fost implicaţi m-a făcut

să devin interesat de dovezile voastre. Sunt gata să vă ascult.

★

Bărbaţii se adunaseră pentru a bea ceva în marea sală cu lambriuri de la cabana de vânătoare a lui Lambret Schneider. Stăteau pe canapele şi beau şampanie printre animale împăiate, picturi în ulei şi o întreagă pădure de pini sculptaţi. Fuseseră convocaţi din scurt la cabana de la marginea pădurii naţionale bavareze şi aşteptau cu nerăbdare explicaţia, deşi niciunul dintre ei nu avusese curaj să-l preseze pe Schneider înainte ca el să fie pregătit.

Doar câţiva dintre cei unsprezece bărbaţi prezenţi îl întâlniseră pe tipul cel nou, Jürgen Besemer, aşa că Schneider îl luă să li-l prezinte.

Un bătrân cu obrajii scofâlciţi, îmbrăcat în negru, cu o vestă cu blazon şi eşarfă îi întinse mâna sau, mai degrabă, o lăsă în jos, întrucât el era înalt şi Besemer era destul de mic.

— Ţi-am văzut dosarul, tinere. Foarte impresionant.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Prima întâlnire, deci.

— Da, domnule. Sunt foarte fericit să fac parte din grupul dumneavoastră.

— E politicos, Lambret, trebuie să recunosc.

Schneider îl bătu pe Besemer pe spate şi observă că era, cu siguranţă, dar dacă politeţea ar fi fost un criteriu esenţial pentru membri, atunci rândurile lor ar fi fost mai rare.

— Deci, unde este Gerhardt al nostru? întrebă bătrânul. Nu l-am văzut.

— E plecat, e pe câmpul de luptă, Milo, spuse Schneider, enigmatic. Totul va fi dezvăluit. A, uite-l pe Kurt. Acum putem începe.

Schneider îi adună pe toţi în jur, în timp ce stătea în picioare, cu o cupă de şampanie în mână, sub capul unui mistreţ excepţional de mare.

— Domnilor, să ridicăm paharele pentru Cavalerii lui Longinus, camarazii noştri care ne-au părăsit,

trecutul nostru glorios şi viitorul nostru promiţător.

Răsună un *„Prost!”*[14] colectiv.

— Acum, vă rog, luaţi loc. Unii dintre voi sunt atât de bătrâni încât nu vor mai rezista cinci minute în picioare. Ca un maestru al toasturilor, lăsă râsetele să se stingă înainte de a continua. Ştiu că sunteţi toţi curioşi în legătură cu această convocare, mai degrabă imperială, a mea. Deşi cei mai mulţi dintre voi sunteţi retraşi din activitate, câţiva, printre care şi eu, suntem încă implicaţi în activitate şi, pentru voi, să lăsaţi totul baltă ca să veniţi până aici este un mare semn de loialitate. Vă mulţumesc. Dacă nu ar fi fost important, nu v-aş fi cerut acest lucru. Noul nostru membru, Jürgen, nu ne cunoaşte tradiţia, dar noi începem fiecare dintre întâlnirile noastre, tot mai neregulate, cu un „arată şi descrie”, după cum îl numesc profesorii la şcoală. Prin urmare…

Se îndreptă spre o cutie din argint, ornamentată, aflată pe un bufet, îi desfăcu capacul şi o ţinu ridicată astfel încât toată lumea să poată vedea relicva neagră cu auriu.

— Cavalerii mei, vă prezint Lancea lui Longinus.

Besemer se holbă, cu gura căscată.

După o rundă de aplauze, un bătrân chicoti:

— De unde ştim că ăsta nu este un fals? Era o veche glumă de-a lor.

Schneider râse şi spuse:

— Vă asigur că asta este adevărata lance, cea pe care tu, Archie, şi tu, Theo, şi tu, Milo, aţi găsit-o, împreună cu mine, într-o friguroasă zi arctică, în 1973. Vino aici, Jürgen. Vino mai aproape şi priveşte bine. Dar priveşte, doar, nu atinge pentru că vei fi înţepat.

Tânărul se holba în cutie.

— Când Jürgen a venit să mă vadă pentru interviu, s-a dovedit a fi un tânăr bun cunoscător al istoriei Reichului. Înţelesese că lancea găsită de americani la Nürnberg, cel mai probabil era un fals şi că Reichul o ascunsese pe cea adevărată pentru ca

viitoarele generaţii de patrioţi germani să o găsească. Tu ai spus asta, nu-i aşa?

Besemer dădu din cap.

— Deştept băiat, strigă unul dintre ei.

— Deştept, într-adevăr, spuse Schneider. Da, asta este exact ceea ce s-a întâmplat, Jürgen. Adevărata lance *fusese* păstrată la început la Viena. Când a fost confiscată de la austrieci şi adusă lui Himmler, acesta a comandat două replici perfecte. Una a fost găsită de americani la Nürnberg, după război şi returnată guvernului austriac. Aceea se află acum expusă pentru turiştii graşi, cu şepci de baseball, care vizitează Trezoreria Imperială. Himmler i-a dat-o pe cea de a doua tatălui meu, care era unul dintre asistenţii lui principali. Eu o păstrez ca pe o comoară personală. Aceasta, cea adevărată, a fost trimisă de Himmler la o bază secretă din Antarctica, împreună cu alte artefacte ale Reichului, când a devenit clar că urma să pierdem războiul. Unii dintre cei prezenţi şi cu mine am recuperat-o în cursul expediţiei noastre secrete din 1973, dar am suferit o grea pierdere – dragul meu prieten Oskar, tatăl lui Gerhardt Hufnagel, a pierit.

Schneider luă cutia cu lancea de la Besemer. Pe o altă masă se afla o cutie de argint mai mică. O deschise şi pe aceea şi scoase la iveală o relicvă minusculă, un singur spin subţire.

— Şi acesta este un Spin Sfânt care, în urmă cu două mii de ani, a făcut parte din copacul de jujuba din care a fost împletită coroana de spini a lui Iisus.

Besemer ridică mâna, ca un elev politicos.

— De unde ştiţi că este chiar un spin din acea coroană?

— Ca să-ţi răspund, lasă-mă să-ţi arăt ceva. Apoi voi turna mai multă şampanie, ca să-i fac pe toţi să tacă, în timp ce-i voi relata lui Jürgen povestea unui om remarcabil, numit Otto Rahn.

Schneider îşi puse o pereche de mănuşi de piele şi duse cutia de argint mai mică deasupra celei mai mari. Când cele două cutii ajunseră la mai puţin de un metru una de alta, se întâmplă ceva care-l făcu pe

Besemer să icnească, iar pe ceilalţi bărbaţi să zâmbească, cu un aer cunoscător.

Spinul şi lancea începură să strălucească.

Cecchi îşi puse înapoi ochelarii pe nas ca să cerceteze ultimele dovezi, fotografia de pe mobil cu scrisoarea estompată a lui Himmler şi desenul Irenei cu vederea de la fereastră a lui Giovanni. Când le îndepărtă, păru contrariat.

— Inseparabilitatea cuantică. Acesta nu este un concept pe care să-l fi întâlnit în aplicarea legii.

— Şi pentru mine a fost nou, spuse Cal.

— Pot doar să-mi imaginez ce va spune superiorul meu când va citi asta în raport.

— Apreciez sprijinul pe care ni-l acordaţi, spuse Cal. Dacă n-am fi trăit personal aceste lucruri, sunt convins că şi noi am fi fost al naibii de reticenţi.

Cecchi ridică desenul Irenei.

— Şi chiar credeţi că această schiţă este o reproducere de încredere a ceea ce vedea fratele dumneavoastră din locul unde este ţinut captiv?

— Da, cred, spuse Irene. Nici măcar nu auzisem de apa asta, Font Vella.

Cal aprobă din cap.

— Nici eu, şi am văzut-o şi eu.

— Şi nu aveţi nicio idee unde ar putea să fie asta? întrebă ofiţerul. Nu este un loc pe care să-l recunoşti din vacanţele cu familia.

— Eu nu am fost niciodată în Spania, spuse ea.

— Este, cu siguranţă, o marcă spaniolă, spuse Cecchi, dar cineva ar fi putut să le aducă din Spania. El ar putea să fie în Italia, Grecia, oriunde există un litoral.

— Dar există şansă *să fie* în Spania, spuse Cal. Cine cară sticle cu apă din altă ţară pentru un ostatic?

Cecchi ridică din umeri.

— V-am spus tot ceea ce ştim, spuse Irene. Ce aveţi de gând să faceţi ca să-mi găsiţi familia?

— Ce am de gând să fac? repetă ofiţerul, uitându-se în tavan, poate în căutarea inspiraţiei divine. Am

să fiu sincer. Nu ştiu. Spun asta în ceea ce-l priveşte pe fratele dumneavoastră. Cât despre mama, mătuşa şi nepotul, ei bine, am avansat cu investigaţia.

Ea aproape că sări din scaun.

— Ce? Cum aţi avansat?

— Mi-e teamă că nu pot compromite ancheta în momentul acesta delicat.

— Vă rog, îl imploră ea.

— Am să vă spun doar că avem o pistă pe care ne-au oferit-o cei de la laborator. Va trebui să vă mulţumiţi cu atât, dar, credeţi-mă, vă voi contacta imediat ce pot.

★

Deşi expunerea lui Schneider îi era destinată lui Besemer, ceilalţi ascultară cu atenţie o poveste pe care o ştiau pe de rost.

— Lasă-mă să-ţi arăt ceva, Jürgen, spuse Schneider şi se întinse după un dosar aflat pe un bufet.

Îi dădu scrisoarea lui Himmler către Hitler, în care descria potenţiala putere ce rezulta din combinaţia celor trei relicve care-i străpunseseră trupul lui Hristos şi obligativitatea de a o găsi pe cea de a treia, care lipsea, Cuiul Sfânt.

Besemer se opri de câteva ori ca să se uite la bărbaţii care-l priveau şi Schneider îi spuse să nu se grăbească. Când tânărul termină, dădu înapoi documentul cu o expresie de ardoare năucă.

— Da, este destul de uimitor, nu-i aşa? spuse Schneider. Datorită ei, bătrânii din această cameră au mers mai departe în toţi aceşti ani, fără să piardă vreodată speranţa că, într-o zi, am putea să găsim cuiul, fără să renunţăm la speranţa că am putea deveni instrumentele celui de al Patrulea Reich.

— Şi? spuse Besemer.

— Şi ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este cu cuiul? întrebă Besemer, determinându-i pe câţiva dintre vârstnici să râdă.

Schneider rânji.

— Este un tip pasional, nu-i aşa? spuse el. Pasiunea e bună. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre inscripţia din cartea lui Procopius pe care a descoperit-o Rahn – episcopul căruia i-au apărut rănile lui Hristos după ce a umblat cu relicva unui cui. Am vrut să fiu sigur că acest manuscris al *Istoriei secrete,* VAT GR 1001, este exact ceea ce pretindea Rahn că este. Din cauza asta am depus mari eforturi ca să pun mâna pe el chiar din Biblioteca Vaticanului. Aruncă o privire.

Vechiul manuscris pe pergament se afla pe masă, alături de lance. Schneider arătă către nota subliniată şi traduse din greacă pentru Besemer.

„Eusebiu, episcop de Cyzicus, căruia i-au apărut rănile lui Hristos când a ţinut în mâini cuiul sfânt al împărătesei Elena."

— Înţelegi ce înseamnă asta, Jürgen?

— Da, cred că da.

— Din cauza asta ne-am interesat atât de mult de cazul preotului italian cu stigmate, spuse Schneider. Ai auzit de el?

— A fost la ştiri, desigur, spuse Besemer. Este cel care a fost răpit săptămâna trecută.

— Şi cine crezi că l-a răpit? întrebă Schneider, cu un zâmbet larg.

Ochii tânărului sclipiră.

— Tu? Adică noi?

Schneider aprobă încântat şi bătrânii începură să râdă din toată inima.

— Gerhardt al nostru a fost un tip foarte ocupat.

Milo întrerupse sărbătoarea cu o întrebare.

— Deci, spune-ne, Lambret, a ieşit ceva din asta?

Schneider îşi puse din nou mănuşile şi îşi duse mâna la buzunarul de la piept.

— Doar asta.

Besemer sări în sus şi bătrânii se străduiră să se ridice în picioare şi se adunară în jurul lui ca să vadă mai bine.

— Domnilor, vă prezint un Cui Sfânt, spuse Schneider cu voce tare.

Mai multe mâini se întinseră spre obiect.

— Cu grijă! îi avertiză Schneider. Sau veţi avea parte de o surpriză neplăcută. Preotul a primit relicva atunci când a vizitat o mănăstire în Croaţia. Un călugăr bătrân de acolo i-a spus că necredincioşii în Hristos nu erau afectaţi, dar adevăraţii credincioşi se alegeau cu stigmatele însângerate. Trebuie să admit că am atins-o, din curiozitate, şi am avut dureri la încheietură, ceea ce este tare curios. Râse. Poate că nu sunt chiar ateul care am pretins că sunt.

— Dă-l încoace! strigă unul dintre bătrâni. Eu nu sunt deloc îngrijorat.

— A, dar ar trebui să fii neliniştit dacă l-ai ţine în mână, spuse Schneider. Trebuie să fim foarte atenţi. În zilele lui Rahn a avut loc o explozie enormă atunci când o aşchie infimă dintr-un cui sfânt a ajuns în contact cu celelalte două relicve. Un pas greşit şi, ei bine, n-am vrea să pierdem Bavaria, nu-i aşa?

Schneider puse relicva înapoi în buzunar şi îşi scoase mănuşile.

— Aşa că vedeţi, domnilor, acesta este motivul pentru care v-am convocat aici. În sfârşit, suntem în postura să lansăm o misiune la care am putut doar să visăm în toţi aceşti ani lungi. Dacă este încununată de succes, noi toţi am putea să trăim ca să vedem zorii celui de al Patrulea Reich, renaşterea unei adevărate patrii pentru care mamele, taţii şi camarazii noştri şi-au dat viaţa. Şi, domnilor, am folosit cuvântul să trăim. Nu suntem nebuni care îşi pun veste sinucigaşe. Suntem oameni civilizaţi. Suntem oameni care gândesc. Altcineva va muri pentru ca noi să trăim experienţa unui viitor glorios.

★

Priveliştea de la fereastra lui Giovanni dispărea pe măsură ce se lăsa noaptea. Nu se mai vedeau decât luminile îndepărtate ale satului de pe deal. La etajul de jos fusese linişte toată ziua, dar, acum, auzea certuri prin uşă. Una dintre voci era a diavolului blond care, din fericire, fusese plecat pentru câteva zile.

Vocile deveniră mai puternice şi uşa fu descuiată. Când Martin şi Gerhardt intrară, Gerhardt arătă spre

fereastra deschisă şi îl muştrului aspru pe Martin, în germană.

— La ce dracu' te gândeai? Îl aduci sus, apoi îi deschizi nenorocita aia de fereastră.

— E distanţă mare până jos, protestă Martin. N-are cum să scape.

— Dar putea să se omoare, idiotule. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă se omora?

— Ce?

— Mai întâi tu ai fi fost mort.

— Cum?

— Pentru că te-aş fi omorât eu. Apoi eu aş fi fost omorât. Acum închide fereastra şi strânge şuruburile. Acum.

Spre disperarea lui Giovanni, Martin închise ferestrele şi plecă să caute unelte.

— L-ai găsit? întrebă Giovanni în engleză.

— Statuia nu era în apartamentul mamei tale, spuse Gerhardt. Era la sora ta.

— Şi ea unde era?

— La München, cu profesorul american.

— Donovan?

— Exact.

Preotul era confuz.

— De ce erau la München?

— E un loc frumos de vizitat.

Avea atât de multe întrebări, dar o puse prima pe cea mai importantă.

— Deci, l-aţi găsit?

— L-am găsit.

— Nu i-ai făcut rău Irenei?

— Este bine.

— Şi nu i-aţi făcut rău mamei?

— Şi ea e bine.

— Acum o să mă eliberaţi?

— Nu încă.

— De ce?

— Vreau să vorbeşti cu cineva.

Gerhardt îşi scoase mobilul şi sună pe cineva.

— Eu sunt. Poţi să vorbeşti cu el acum?

Îi dădu telefonul lui Giovanni, care spuse un „alo” firav.

— Salutare, părinte, spuse Schneider. Vorbea dintr-o încăpere de lângă sala de mese şi Giovanni putea auzi zgomotele şi vorbăria oamenilor care mâncau. Trebuie să îmi cer scuze pentru toate necazurile prin care te-am făcut să treci. Dar te asigur că au fost necesare.

— Cine eşti?

— Cineva care îşi dorea cu disperare Cuiul Sfânt.

— De unde ştiai că îl am?

— Mergând pe firul unei lungi şi foarte incomplete urme de firimituri.

— Ai obţinut cuiul, dar acest individ zice că nu mă eliberează.

— Am nevoie ca tu să mai faci ceva pentru noi. După aceea eşti liber să pleci.

— Ce anume?

— Va trebui să faci o călătorie către o destinaţie care-ţi va fi dezvăluită la timpul potrivit. Odată ce ajungi acolo, va trebui să faci ceva destul de banal, minor chiar.

— Nu vreau să cooperez cu voi în niciun fel, suspină Giovanni. Am fost torturat. Cu siguranţă mi-aţi înspăimântat familia. Eliberează-mă sau omoară-mă. În clipa asta nu-mi pasă pe care din cele două o alegi.

— Asta este o aiureală din partea unui preot, un om raţional al lui Dumnezeu. Ceea ce-ţi cerem este complet inofensiv. S-ar putea chiar să-ţi placă.

— Nu! Nu o să vă ajut.

— Înţeleg. Ai putea, te rog, să-i dai înapoi telefonul colegului meu?

Gerhardt îl ascultă pe Schneider timp de câteva clipe şi îi spuse că-l sună înapoi. Apoi deschise aplicaţia foto de pe telefon, îi făcu semn lui Giovanni să se apropie şi deschise un fişier.

Era un clip video înregistrat într-o încăpere mobilată, pe care Giovanni nu o recunoscu. Camera se îndreptă spre dreapta şi ceea ce văzu îl făcu să cadă la podea, disperat.

Mama, mătuşa şi nepotul lui – toţi îngroziţi – stăteau în picioare în faţa unui zid verde-lămâie, lângă un Gerhardt îngâmfat şi zâmbitor.

Gerhardt întrebă:

— Ce zici? Să-l sun înapoi pe şeful meu?

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Colonelul Juan Garrido, din Garda Civilă spaniolă, scoase videoconferinţa de pe mute pentru a vorbi din nou cu locotenent-colonelul Cecchi, care-l apelase de la Roma. Garrido fusese off-line cât discutase cu adjuncţii săi, la centrul de comandă din Madrid, şi cu personalul suplimentar de la Barcelona. Cât timp discutaseră, Cecchi privise ambele părţi pe ecranul divizat, cu sonorul oprit.

Hotărâseră să vorbească în engleză.

— În interesul cooperării noastre, oamenii mei şi cu mine chiar am aprecia mai multă transparenţă referitoare la felul în care aţi obţinut acest desen, spuse Garrido.

— După cum am menţionat, răspunse Cecchi, acesta este un detaliu operaţional care implică răpirea preotului, Giovanni Berardino, pe care nu am libertatea să-l divulg, minţi el. Implică un informator confidenţial care se află într-o situaţie foarte delicată. Nu ar fi putut să le spună, pur şi simplu, adevărul, că era vorba de ceva ce nici el nu înţelegea sau credea, care se numea inseparabilitate cuantică.

— Şi de ce nu vă întrebaţi informatorul confidenţial unde se afla el sau ea când a făcut fotografia? întrebă Garrido exasperat.

— Aş vrea să fie atât de simplu, colonele. Probabil că va veni o zi în care aş putea să vă împărtăşesc această dilemă, dar, din păcate, nu astăzi. Aşa că tot ce pot să fac este să vă solicit încrederea şi înţelegerea. Am nevoie de un răspuns la întrebarea noastră dacă este posibil să potriviţi acel desen cu o locaţie cunoscută de pe coasta spaniolă.

— Un litoral care se întinde pe cinci mii de kilometri, spuse Garrido.

Cecchi suspină.

— N-aş fi foarte surprins dacă răspunsul dumneavoastră ar fi că nu-i puteţi ajuta pe carabinieri.

— Ne străduim să cooperăm cu colegii noştri carabinieri, spuse Garrido, din acest motiv am şi trimis desenul dumneavoastră la toate unităţile noastre de comandă din toate regiunile costiere. Din întâmplare, colegii noştri catalani, din Girona, au putut să ne ofere nişte informaţii. Acesta este motivul pentru care l-am inclus pe comandantul Tomau Caral, din Barcelona, în videoconferinţă. Comandante, te rog…

Caral ridică într-o mână copia pe care o avea după desenul Irenei şi spuse:

— De fapt, este o privelişte destul de des întâlnită aici în Costa Brava. Nu avem prea multe îndoieli. Sunt convins că fereastra prezentată priveşte spre oraşul Begur.

Cecchi se aplecă înainte, surprins.

— Înţeleg. Şi această apă Font Vella este o marcă obişnuită?

— Se vinde peste tot, spuse Caral.

— Dacă v-aş trimite o notificare roşie prin Interpol, aţi putea să reduceţi la un număr rezonabil posibilele proprietăţi pentru care putem obţine şi un mandat?

— Dacă informatorul dumneavoastră confidenţial este un artist priceput, asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse Caral. Am făcut deja o verificare pe o imagine din satelit. Există doar câteva case pe teren destul de înalt încât să poată oferi acest unghi de vedere asupra oraşului şi golfului.

★

Mai multe vehicule ale Gărzii Civile urcau pe drumul abrupt de la poalele Pirineilor şi traseră pe aleea cu pietriş a unei căsuţe galben-canar. O femeie care îngrijea grădina de legume se opri şi se sprijini de săpăliga ei când îl văzu pe comandantul Caral ieşind dintr-un vehicul utilitar militar Santana.

— Ce doriţi? întrebă femeia, suspicioasă.

— Vrem să vă verificăm casa.

— Pentru ce?

El ignoră întrebarea şi spuse.

— Avem mandat. Va dura doar câteva minute şi apoi plecăm. Este cineva înăuntru?

— Doar soţul meu. Intraţi şi faceţi mult zgomot. Trebuie să-şi ridice fundul şi să vină să mă ajute aici.

Când terminară, Caral îi spuse adjunctului:

— Vederea de la bucătărie este aproape ca aceea din desen, dar avem nevoie de o casă mai înaltă sau una care este mai sus pe munte.

Înainte să plece, o întrebă pe femeie despre celelalte locuinţe de pe drum.

— Închiriate pentru vacanţă, spuse el, dispreţuitor. Străini. Ai noştri nu-şi mai permit să locuiască în propria lor provincie.

Următoarea casă se afla la vreo două sute de metri spre nord-est, la o altitudine mai mare. Era de un alb strălucitor şi mult mai mare decât cea dinainte, cu două etaje. Afară nu se afla nicio maşină. Caral bătu la uşă. Când nu răspunse nimeni, trimise doi oameni prin spate şi ordonă ca fereastra de la parter să fie deschisă.

Curând, un ofiţer se strecură în bucătărie. Ocoli şi veni să deschidă uşa din faţă pentru comandant.

— Alo! strigă Caral de pe culoarul de la intrare. Poliţia, avem un mandat.

Sufrageria era plină de cutii de pizza, farfurii murdare şi cutii de băutură strivite. Mucuri de ţigarete umpleau scrumierele şi nişte pahare de plastic cu apă. Camera mirosea a fum de ţigară stătut şi a bere.

— Căutaţi peste tot, dar nu atingeţi nimic, spuse Caral şi îşi trimise oamenii în sus, pe scări.

Nu dură mult până când fu chemat la primul etaj unde unul dintre oamenii săi făcea deja fotografii cu telefonul mobil.

Caral strâmbă din nas la mirosul urinei aflată într-o găleată. Camera era destul de întunecoasă. O singură lampă cu picior avea un bec de putere mică

şi obloanele ferestrelor erau închise. Patul era nefăcut şi pătat cu sânge uscat.

Se duse la fereastră, scoase o batistă şi apăsă obloanele cu mâna învelită în ea. Acestea nu se mişcară şi văzu de ce; erau prinse de canaturi grosolan în şuruburi.

La acelaşi etaj mai erau încă două dormitoare şi două băi. În baia comună, raftul de deasupra şi chiuveta erau murdare de sânge.

De pe culoar se auzi strigat: „Comandante!”

În capul scărilor se afla o singură cameră, un dormitor cu baie, plin de lumină. Caral fu atras imediat de fereastra care dădea spre spatele casei, cu o vedere panoramică a golfului şi orăşelului Begur. Scoase copia după desenul Irenei şi o ridică cu calm, comparând perspectiva şi detaliile. Apoi privi în jos, spre podea. La picioarele lui se aflau sticle goale de plastic de apă Font Vella.

Băgă desenul în buzunar, făcu o fotografie de la fereastră şi o trimise prin SMS.

Telefonul sună aproape imediat.

— Informatorul secret al lui Cecchi a avut dreptate, colonele Garrido, spuse Caral. Giovanni Berardino a fost ţinut aici, într-o casă închiriată. Nu am nicio îndoială. Dar pare că au plecat de ceva vreme.

Cecchi primi apelul lui Garrido. Ascultă, îi mulţumi pentru cooperare şi o sună imediat pe Irene.

— Dumneavoastră şi profesorul Donovan aţi avut întru totul dreptate, spuse el. Fratele dumneavoastră a fost în Spania, la o sută de kilometri nord de Barcelona. Poliţia spaniolă a găsit casa în care a fost ţinut. Din păcate, nu se mai află acolo, dar sunt o mulţime de piste pe care le putem urmări. Nu pretind că înţeleg cum comunicaţi cu fratele dumneavoastră, dar nu pot să neg că acest lucru se întâmplă.

— Şi ce ştiţi despre mama mea?

— Răbdare, vă rog, Vă sun din nou, în curând.

Cecchi îşi strecură mobilul în haină. Se afla în cartierul Testaccio din Roma, unde el şi echipa lui

de carabinieri veniseră cu Land Roverele lor şi parcaseră în faţa unei farmacii, blocând tot traficul de pe strada îngustă, în afară de motociclete. În timp ce claxoanele începeau să sune şi şoferii se certau cu ofiţerii rămaşi lângă vehicule, Cecchi şi alţi câţiva oameni se repeziră în sus, pe scări, spre unul dintre apartamentele de deasupra farmaciei.

Un bărbat îmbrăcat într-un maiou privea de la o fereastră de la etajul al doilea să vadă ce provocase toată agitaţia, când auzi un bubuit.

— Poliţia. Deschideţi uşa.

— Ce vreţi, strigă el, şi când vorbele fură repetate, descuie uşa şi se trezi cu ţeava scurtă a unei arme de asalt îndreptate spre pieptul său.

— Ce dracu'?

— Mâinile deasupra capului, ordonă un ofiţer. Acum.

Cecchi îi urmă înăuntru pe bărbaţii înarmaţi. Bărbatul se trase înapoi spre camera de zi, cu mâinile ridicate. Încercând să acopere zgomotul unui ventilator aflat pe masă, ceru să i se spună ce se întâmplă.

— Gianni Crestani? întrebă Cecchi.

— Este fratele meu. Eu sunt Mario.

— El este aici?

— Nu.

— Unde este?

— De unde dracu' să ştiu eu?

Cecchi luă ţigareta care atârna de buzele tipului şi o aruncă pe covor.

Apartamentul era minuscul şi nu dură mult să-l percheziţioneze. Un ofiţer apăru din dormitor cu o punguţă cu muguri de marijuana.

— Nu-i a mea, ţipă bărbatul. Voi aţi plantat-o aici.

Cecchi îşi dădu ochii peste cap.

— Un locotenent-colonel din ROS face un raid într-un loc atât de insalubru ca să-i planteze o pungă de iarbă de douăzeci de euro unui golan insignifiant. Mai încearcă.

Încă un ofiţer veni din chicinetă cu un teanc mic de scrisori.

Mario Crestani fu percheziţionat de arme. Actul de identitate din portofelul lui îi confirmă numele. Cecchi îi spuse să ia loc şi căută prin scrisori. Una era de la o bancă. Cecchi o deschise, aruncă o privire rapidă şi o băgă în buzunarul vestonului.

— Nu este ilegal să deschizi corespondenţa cuiva? întrebă bărbatul.

Cecchi îl ignoră.

— Te întreb din nou. Unde este fratele tău?

— Şi eu îţi spun din nou. Habar n-am.

— Ăsta este apartamentul lui.

— Aşa şi ce? Locuiesc eu aici.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— În urmă cu o săptămână.

— Unde?

— Aici.

— Unde a plecat?

— Nu mi-a spus.

— Ai cazier, deşteptule?

— Poate.

— Ai fost la închisoare?

— Poate.

— Eşti un idiot. Ştii asta? spuse Cecchi. Nu-mi ia mai mult de cinci minute să aflu despre tine mai multe decât ştia curva de maică-ta. L-am verificat deja pe Gianni. Ştii ce-am găsit? A fost la închisoare. De patru ori. Ştii ce mai ştiu? Îl aşteaptă cel puţin douăzeci de ani pentru această ultimă aventură.

— Da? Ce crezi că a făcut?

— Va fi norocos dacă se opreşte la răpire.

★

La Roma, Cecchi se transformă în protectorul personal al lui Cal şi al Irenei. Refuză să-i lase să se cazeze la un hotel, unde ar fi trebuit să-şi prezinte actele de identitate la recepţie. Nu ştia cum fuseseră găsiţi în München, dar refuză să-şi asume alte riscuri. Le oferi cheile unui apartament privat de pe Via Veneto, pe care îl foloseau carabinierii pentru VIP-urile care-i vizitau de la instituţii similare din străinătate.

Fumul de la incendiul din hotel distrusese hainele Irenei, aşa că prima dată merseră la cumpărături. Cumpătarea ei făcea inutilă vizitarea buticurilor de pe Via Veneto, dar Cal îşi scoase cardul American Express şi insistă că erau prea obosiţi ca să hoinărească în căutarea unor chilipiruri.

Vânzătoarea se gândi că avea nişte clienţi ciudaţi sau cel puţin disfuncţionali. Cal, soţul sau iubitul bătăuş, cu o mână bandajată, se lăsase pe o banchetă şi acorda puţină atenţie lucrurilor pe care le proba Irene, iar aceasta accepta monosilabic orice lucru care i se potrivea, fără să bage în seamă părerea vânzătoarei.

Ajunşi înapoi, găsiră o notă din partea secretarei lui Cecchi, însoţită de două pungi de alimente. Cal puse de cafea, dar adormi pe canapea înainte să fie gata. O oră mai târziu, când se trezi, pentru scurtă vreme, găsi o pătură pusă pe el şi auzi respiraţia uşoară a Irenei din dormitorul întunecos.

Când se trezi de tot, Cal simţi mirosul unui sos pus la fiert. Aruncă o privire nedumerită la ceasul de la mână. Era aproape miezul nopţii; dormise patru ore. Irene se afla în bucătărie, îmbrăcată într-o pereche nouă de jeanşi şi un tricou şi transforma proviziile în cină.

— Miroase bine, spuse el, făcând-o să tresară.

— N-am vrut să te trezesc.

— Este o grămadă de mâncare pentru o singură persoană.

Ea încercă să zâmbească.

— Mănânc destul de mult.

Într-un dulap din bucătărie găsiră nişte vin roşu. El scoase o sticlă şi căută prin sertare după un tirbuşon.

— Vrei puţin? întrebă el.

— Nu o să mai beau niciodată, spuse ea. Cum poţi?

El încercă vinul pinot noir.

— S-ar putea să fie nevoie să o las mai uşor cu votca vreo câteva zile.

El privi la ochii ei întristaţi în timp ce scurgea pastele.

— Aş vrea să pot face ceva, spuse el.

Ştia că ea înţelesese că vorbea despre nenorocirea ei şi nu despre cină.

— Nu credeam că o să poată deveni şi mai groaznic, spuse ea, în cele din urmă.

El nu spuse nimic; voia să o lase pe ea să vorbească.

Ea se sprijini de tejghea.

— Vreau să spun, Iisuse, Cal, uite-mă aici, sfâşiată de grijă din cauza lui Giovanni, apoi zdrobită de teamă pentru mama, mătuşa şi Federico şi apoi se întâmplă ce s-a întâmplat la München.

— Ştiu, murmură el.

Irenei îi tremura buza.

— Această umilire teribilă. Să fiu dezbrăcată de un asemenea monstru, care este, probabil, responsabil de tragedia familiei noastre şi apoi…

El ştiu la ce se gândea ea.

— Uite, ca să ştii, am rugat-o pe o femeie să-mi aducă cearşafurile din camera ei înainte să te duc jos.

— Cal, spuse ea, exasperată, vorbeam despre tine. *Tu* m-ai văzut. Probabil că tu eşti obişnuit cu altfel de femei, mai moderne, dar, pentru mine, este o umilire, o înjosire.

— Ştiu că a fost o experienţă oribilă. Îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat ţie. Tu eşti ultima dintre toate persoanele din lume care ar merita aşa ceva. Dar, crede-mă, nu e ceva care să însemne mare lucru pentru mine. Nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine şi în afară de asta…

— În afară de asta ce?

El privi într-o parte, de teamă să nu o facă să se jeneze şi mai mult.

— Eşti o femeie foarte frumoasă.

Irene începu să plângă.

— Îmi pare rău, spuse el. Poate că nu era cel mai bun moment să-ţi spun aşa ceva.

— La naiba, Cal, nu vezi? strigă ea.

Nu văzuse. Se simţea neajutorat şi inutil.

— Sunt atrasă de tine. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca tine până acum şi nu ştiu ce să fac.

— Şi eu sunt atras de tine, zâmbi el uşor. Următorii paşi nu sunt atât de complicaţi pentru doi oameni fără obligaţii.

— Dar eu am obligaţii, nu vezi, spuse ea. Cu familia mea, care este într-un pericol atât de mare – poate că sunt răniţi, poate că – nici măcar nu pot să spun cuvântul… nici măcar nu pot să mă gândesc la dragoste. Şi dacă aceste gânduri îmi trec cumva prin cap, trebuie să le îndepărtez. Înţelegi?

El înţelese. Înţelese perfect.

O dorea chiar acum? Da.

Urma să facă ceva în sensul ăsta? În niciun caz.

DOUĂZECI ŞI OPT

Era îmbrăcat în haine noi, specifice turiştilor: pantaloni din bumbac, încălţăminte sport şi o şapcă. Din cauză căldurii toride din miezul zilei, singurul obiect de îmbrăcăminte nelalocul lui era cămaşa cu mâneci lungi, care păstra, încă, urmele de la împachetarea în ambalajul original de plastic. Trolerul mic, cumpărat, de asemenea, puţin mai devreme, în cursul zilei, conţinea câteva perechi de şosete şi lenjerie noi, două tricouri şi câteva obiecte de toaletă de călătorie, spaniole. Ieşise din maşină fără să schimbe vreun cuvânt cu cei doi bărbaţi care-l conduseseră până la aeroportul El Prat din Barcelona şi îşi croise drum către casa de bilete a companiei Iberia.

— Am o rezervare, spuse el.

— Numele dumneavoastră, domnule?

El ezită o clipă, suficient ca agenta să ridice privirea din monitorul ei şi să se uite la el pe deasupra ochelarilor.

— Hugo Egger, spuse el.

— Paşaportul, vă rog.

El împinse paşaportul elveţian pe tejghea.

— Mulţumesc, spuse femeia după ce verifică fotografia şi introduse numărul paşaportului. Când i-l dădu înapoi, observă ceva la încheietura lui şi se încruntă. Ştiţi că sângeraţi, domnule Egger? spuse ea şi apoi tăcu.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră, domnule Egger?

În timp ce ofiţerul de la controlul paşapoartelor îl privea pe Giovanni din cap până în picioare, el simţea cum începe să-l mănânce pielea. Avusese grijă să-şi bandajeze încheieturile cu tifon curat, în toaletă, chiar înainte de aterizare, ca să nu sângereze pe birou. Dar observase oare ofiţerul paşaportul lui fals? Suspecta ceva? Gerhardt îi spusese că

securitatea la aeroportul Ben Gurion era strictă, mai ales faţă de un bărbat tânăr care călătorea singur.

— Sunt turist.

— Ce intenţionaţi să vizitaţi?

— Locurile biblice, în special.

— Sunteţi pentru prima dată în Israel?

El spuse că da.

— Vă consideraţi un turist biblic?

— Da, exact.

— Sunteţi creştin?

— Da, sunt.

— De ce fel?

— Catolic. Sunt catolic.

— Şi care este profesiunea dumneavoastră?

Din nou, le dădu răspunsul pregătit.

— Lucrez într-un magazin de jucării. Vând jucării. „Ce ar putea să spună despre un bărbat care vinde jucării? îi spusese Gerhardt lui Giovanni. Asta pune capăt discuţiei.”

— Jucării, spuse ofiţerul, neîncrezător. Unde vindeţi jucării?

— În Locarno.

— Accentul dumneavoastră nu este elveţian.

— Este italian, ştiu. Tatăl meu este elveţian, mama mea este italiancă. S-au mutat de la Trieste la Locarno când eram adolescent. Cred că toată viaţa voi vorbi aşa.

— Şi aveţi rezervare la hotelul Seven Arches din Ierusalim?

— Da. Am o rezervare. Pentru o săptămână.

— Nu aveţi bagaj de cală. În geanta asta pe care o aveţi sunt suficiente haine pentru o săptămână?

La Barcelona fusese controlat suplimentar la securitate. Bagajul lui fusese cercetat în amănunt.

— Îmi place să călătoresc lejer. Probabil că voi folosi lenjeria hotelului.

Paşaportul îi fu returnat. Interogatoriul se încheiase.

— Bucuraţi-vă de călătoria biblică, domnule Egger.

După cum fusese instruit de Gerhardt, luă un taxi Nesher Tours până la Ierusalim, o călătorie pe autostradă care dură ceva mai mult de o oră. Se prefăcu adormit, ca să evite conversaţiile cu şoferul.

În timp ce taxiul urca pe Muntele Măslinilor, către hotel, oraşul vechi al Ierusalimului i se înfăţişă în toată splendoarea sa. Putu să vadă zidurile oraşului, Cupola Stâncii şi, în spatele lui, Biserica Sfântului Mormânt. Acestea erau repere esenţiale, pe care îşi dorise dintotdeauna să le viziteze, şi acum, când se afla aici, în loc să simtă bucurie şi excitare, era frământat de groază. Familia lui fusese răpită şi lui i se spusese că soarta lor se află în mâinile lui. Avea o sarcină simplă de îndeplinit, după cum îi spusese Gerhardt, aproape minoră în execuţie. Odată îndeplinită, ei ar fi eliberaţi şi calvarul lui ar lua sfârşit.

O singură fotografie clară. Asta era tot.

După aceea ar fi liber să revină la viaţa lui de preot şi nu ar mai auzi niciodată de aceşti oameni.

Îi întrebase de ce nu puteau să o facă ei înşişi, de ce să-l oblige pe el?

Gerhardt îi spusese că el şi complicii lui erau cunoscuţi autorităţilor pentru motive pe care nu dorea să le detalieze. Ei se aflau pe lista de interdicţii de zbor şi, chiar şi cu documente false, riscau să fie identificaţi cu ajutorul softului de recunoaştere facială sau prin alte mijloace.

Şi înainte să-l lase să coboare din maşină, la aeroportul din Barcelona, Gerhardt îl avertizase că orice încercare de a contacta autorităţile, de a suna un prieten, un preot, o rudă ar fi fost detectată şi atunci mama lui şi ceilalţi ar muri. „Avem metode să te monitorizăm”, îi spusese Gerhardt. Dacă se îndoia de asta, îşi punea în pericol familia.

Crezuse el toate astea? Sau măcar ceva? Nici măcar nu ştia. Era prea obosit, prea îngrijorat, prea speriat ca să mai proceseze instrucţiunile şi ameninţările. Tot ce se simţea capabil să facă era să urmeze, ca un robot, instrucţiunile. Şi să se roage. Se va lăsa în mâinile grijulii ale lui Dumnezeu.

Recepţionerul hotelului, un tânăr cu capul ras şi purtând o *kippa*[15], îi ură bun venit şi îi luă paşaportul.

— Observ că aţi solicitat o anumită cameră, spuse el.

— Este vreo problemă?

— Nu, nu este nicio problemă. Aţi mai fost pe aici, înainte? Nu vă găsesc în sistem.

— Este prima mea vizită.

— De unde aţi ştiut despre cameră?

— De la un prieten. El mi-a spus că are o privelişte bună.

— Cred că veţi fi mulţumit pentru că aţi urmat sfatul prietenului, spuse funcţionarul întinzându-i cheia camerei. O, domnule Egger, îl strigă acesta în timp ce se îndrepta spre lift. Se pare că aveţi un plic de la FedEx.

Când intră în cameră, Giovanni îşi aruncă geanta şi aproape că pluti spre fereastră. Vederea de sus, panoramică, asupra oraşului vechi îi tăie respiraţia şi, în fundal, se vedea domul auriu al Cupolei Stâncii.

Plicul de la FedEx se afla încă în mâinile lui. În interior se afla o scrisoare sigilată, pe care era tipărit numele lui Hugo Egger. O deschise şi scoase o bucată îndoită de carton ţeapăn, care era lipit la unul din capete. I se spusese dinainte ce urma să se afle în interior, dar, când îl văzu, în timp ce îl ţinea, cu grijă, între degetul mare şi cel mijlociu, avu o experienţă surprinzător de emoţionantă.

Un spin.

Un Spin Sfânt, care străpunsese dureros capul mântuitorului său, Iisus Hristos.

Dintr-odată, simţi o senzaţie ascuţită, de înjunghiere, în scalp şi se strâmbă de durere. Îşi puse degetul arătător pe zona dureroasă şi simţi cum un lichid cald îi umezeşte vârful degetului. Firicelul de sânge i se scurse de pe frunte pe obraz şi apoi pe gulerul cămăşii.

Apoi văzu faţa, acea faţă minunată şi rămase nemişcat până când viziunea dispăru.

Puse spinul la loc în ambalajul lui de carton, se aşeză pe pat şi privi concentrat pe fereastră, spre oraşul sfânt, în direcţia Golgotei, locul răstignirii.

Se aflau în sufrageria apartamentului de pe Via Veneto când viziunea îi surprinse în toiul unei conversaţii şi le întrerupse şirul vorbelor.

Era vie şi strălucitoare şi plină de culoare şi lumină. Nu păru să dureze prea mult, deşi amândoi puteau spune că trecerea timpului era greu de apreciat.

— Au! zise Irene, frecându-se la limita părului, în timp ce Cal făcu acelaşi lucru.

Viziunea dispăru la fel de abrupt cum apăruse.

— Şi tu…? îl întrebă pe Cal.

— Da, era tot ceea ce trebuia să spună înainte ca ea să îi ceară, urgent, o hârtie şi un pix.

El se grăbi spre geanta lui şi o privi cum desena cu furie. Nici măcar nu încercă să deseneze. Imediat observă că ea reproducea fidel ceea ce văzuse şi el.

În timp ce ea încă adăuga detaliile unei rame de fereastră şi draperiile, el o şocă, spunându-i.

— Ştiu unde este asta.

— Unde?

— Ierusalim.

— Eşti sigur?

— Sunt absolut sigur. Am fost acolo de foarte multe ori. Aceasta este Cupola Stâncii. Domul este auriu.

— Da, auriu, spuse ea, cu respiraţia tăiată. Şi clădirea este albastru cu alb. Am nevoie de creioane colorate sau de acuarele ca să o fac aşa cum trebuie.

Când termină, se ridică şi rămase în picioare, şi amândoi studiară desenul de la distanţă.

— Este perfect, spuse el.

— Giovanni este la Ierusalim? spuse ea cu voce tremurândă.

— Trebuie să fie, spuse Cal. Uite, cunosc oraşul la perfecţie. Îl cunosc din orice unghi, fiecare cartier. Vederea de la fereastră este de pe Muntele Măslinilor. Acolo există un singur loc în care poţi

sta. Am stat şi eu acolo, când am vorbit la o întâlnire a arheologilor biblici. Hotelul se numeşte Seven Arches. Şi, Irene…

— Da?

— Ai simţit şi tu? Chiar aici, spuse el şi arătă spre un loc pe cap.

— Acela este locul în care s-ar aşeza o coroană pe fruntea unui om. O coroană de spini.

Cecchi sosi la o oră după apelul lui Cal.

Studie desenul şi îl compară cu fotografiile pe care le scosese Cal de pe site-ul hotelului.

— Deci fratele dumneavoastră comunică din nou, spuse Cecchi.

— Nu ştiu dacă încearcă în mod conştient să ajungă la noi, spuse ea, dar o face.

— Deci cineva l-a dus din Spania în Israel, spuse Cecchi.

— Credeam că aţi spus că există o alertă internaţională referitoare la el, spuse Cal. Nu ar fi trebuit să fie observat la un aeroport?

— Dacă şi-ar fi folosit propriul paşaport, probabil că da.

— Credeţi că oamenii din spatele acestei afaceri sunt atât de sofisticaţi? întrebă Irene.

— Cu siguranţă nu sunt nişte criminali obişnuiţi, spuse Cecchi. Care este scopul lor? Numai Dumnezeu ştie, dar sunt destul sofisticaţi. Pot să iau desenul?

Ea i-l dădu.

— Mama mea. Mătuşa mea. Nepotul meu. Aţi spus că veţi suna.

— O voi face. Mai am nevoie de încă puţin timp. Este extrem de dificil.

Comandantul Caral îşi parcă maşina în faţa terminalului unu al aeroportului din Barcelona şi se duse direct spre centrul operativ de securitate. Directorul securităţii era un fost ofiţer al Gărzii Civile, pe care îl cunoştea destul de bine. Schimbară câteva amabilităţi şi apoi trecură la subiect.

Directorul avea o fotografie a lui Giovanni, pe care Caral i-o trimisese mai devreme prin e-mail.

— La solicitarea ta, comandante, am verificat numele lui Giovanni Berardino în toate sistemele de rezervări şi controale şi liste de pasageri. Nimeni cu acest nume nu a trecut prin acest aeroport pe durata zilelor pentru care am făcut cercetarea.

— Este posibil să fi călătorit cu documente de identitate false.

— Sigur, există întotdeauna această posibilitate. Aşa că a trebuit să revedem toate filmările camerelor de securitate din ultimele trei zile, de la birourile de check-in ale tuturor zborurilor spre Israel. Apropo, ştii cât de dificil a fost?

— Dificil? De ce? Câte linii aeriene zboară pe ruta asta?

— Direct, nu prea multe. Doar Iberia, El-Al şi Arkia. Cu o escală, nici măcar nu vrei să ştii. Peste o duzină.

— Uite, îţi apreciez eforturile. Ăsta este un caz extrem de important. Îţi rămân dator, Pau.

— Ei bine, n-am găsit nimic la birourile de check-in. Prea multe imagini proaste ca să putem fi siguri că omul tău a trecut sau nu pe acolo.

— Rahat.

— Dar pentru că ai spus că-mi eşti dator, ar trebui să te pregăteşti de plată. L-am găsit sau, cel puţin, cred că l-am găsit.

— Arată-mi.

— L-am găsit tipul ăsta, la un punct de securitate, când trecea printr-un detector de metale. Spune-mi tu dacă crezi că este acelaşi tip.

Caral ţinu cele două fotografii una lângă alta. În mâna stângă ţinea fotografia clară a unui Giovanni, cu capul gol, îmbrăcat în cămaşa sa preoţească neagră şi cu gulerul clerical. Cealaltă fotografie era mai puţin clară, a unui bărbat îmbrăcat în haine civile şi cu o şapcă.

Studie fotografiile şi întrebă.

— Mai ai şi alte poze?

— Asta era cea mai clară.

— Nu pare să fie nimeni cu el, spuse Caral.

— Mai sunt o familie cu copii, care a trecut deja, şi două doamne în vârstă, în spatele lui.

— Sunt de acord. Pare să călătorească singur.

Caral se uită din nou la fotografii şi spuse:

— Ştii, cred că este omul nostru. El este, cu siguranţă.

★

Înarmat cu informaţiile de la Caral, Cecchi îşi contactă omologul din SISMI, Agenţia Militară de Informaţii şi Securitate şi îi expuse cazul, pentru a apela la ajutorul israelienilor.

— Asta este un fel de glumă? îl întrebă directorul adjunct.

— Eşti în poziţia în care mă aflam şi eu acum câteva zile, spuse Cecchi. Dar un desen ca ăsta ne-a dus la descoperirea ascunzătorii bandei, din Spania. Dovezile ADN prelevate arată că preotul a fost ţinut acolo.

— Crezi în rahatul ăsta.

— Absolut, cred.

— Şi vrei ca eu să iau legătura cu oamenii de la Mossad, cei mai lipsiţi de umor nemernici din toată comunitatea de informaţii, şi să le spun că avem o pistă paranormală, care duce la un cetăţean italian răpit, dispărut, care s-ar afla într-un hotel din Ierusalim.

— Exact. Asta vreau.

— Dumnezeule atotputernic, spuse directorul de la informaţii clătinând din cap.

★

Când Cecchi se întoarse la apartamentul VIP din Via Veneto, se făcuse deja noapte. Cal putu să-şi dea seama imediat că ceva nu era în regulă. El îl văzu pe Cecchi uitându-se la paharul de vin din mâna lui şi îi oferi şi lui unul.

Cecchi gustă din el.

— Ăsta era aici?

— Da, era aici, spuse Cal.

— Nu e rău pentru o casă de oaspeţi a guvernului, spuse Cecchi.

Irene era nerăbdătoare şi dorea noutăţi.

— Mi-e teamă că nu am veşti bune, spuse ofiţerul. Serviciile noastre de informaţii au vorbit cu cei de la Mossad. Ei nu au luat în serios solicitarea noastră de asistenţă. De fapt, mi s-a spus că israelienii au fost chiar grosolani. Ceva în legătură cu faptul că au prea multe probleme de securitate pe cap ca să mai aloce resurse şi pentru o vânătoare bazată pe indicii de la o sursă aşa-zis paranormală.

Irene părea descurajată.

— Deci, nu ne vor ajuta, spuse ea.

— Sigur nu ne vor ajuta.

— Şi nu puteţi să mergeţi voi acolo? întrebă ea.

— Carabinierii nu au jurisdicţie în Israel, spuse el. Îmi pare rău.

— Atunci ghici ce? spuse Cal.

— Ce? întrebară Cecchi şi Irene într-un glas.

Cal îşi termină paharul de vin.

— Atunci mergem noi.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Giovanni mâncase doar în cameră, după cum fusese instruit.

Singurul lui contact cu oamenii fusese acela de a-i spune cameristei, prin uşă, că nu dorea să i se facă curăţenie şi să-i spună chelnerului de la room service să lase căruciorul pe hol.

Luă micul dejun în timp ce se uita pe fereastră la oraşul vechi dorindu-şi, în toată această nenorocire a lui, ca măcar să-şi găsească o consolare în vizitarea locurile sacre. Dar fusese avertizat. Orice deviere de la plan ar fi făcut ca familia lui să fie măcelărită.

Telefonul din cameră sună şi inima îi sări din piept. Era primul apel pe care-l primea.

Îi recunoscu vocea lui Schneider.

— Bună dimineaţa, părinte. Ţi-a plăcut micul dejun?

Oare chiar era supravegheat? Sau asta era doar o presupunere, calculată, ca să-l ţină sub control?

— Ce face familia mea?

— Sunt bine. Li s-a spus ieri că vor fi eliberaţi, în curând, dacă îndeplineşti misiunea pe care ţi-am încredinţat-o. Ieri ai primit spinul.

— A venit.

— Păstrează-l bine. E în joc soarta familiei tale. În dimineaţa asta se va face următoarea livrare. Va fi una cu mai multe obiecte ambalate împreună. Am făcut asta ca să derutăm vameşii israelieni. Tu vei şti care este adevărata relicvă. Te rog, repetă instrucţiunile.

— De ce?

Tonul deveni aspru şi nerăbdător.

— Pentru că vreau să ştiu că vei îndeplini sarcina aşa cum trebuie, din cauza asta.

— Trebuie să ţin relicvele cât se poate de departe una de cealaltă, până în ultimul moment. Trebuie să fac câte o fotografie a mea, cu fiecare relicvă, cu

Ierusalimul în fundal, cu telefonul pe care mi l-ai dat. Trebuie să-ţi trimit ţie mesaje cu fotografiile.

— Corect. Şi nu uita să ţii o relicvă pe fereastră, una în baie şi cealaltă în seiful hotelului.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Sunt anumite lucruri pe care nu am libertatea să ţi le spun. Pur şi simplu, trebuie să-mi accepţi ordinele şi să acţionezi în consecinţă. Îţi place camera pe care ţi-am ales-o? Nu-i aşa că priveliştea este uluitoare?

Giovanni nu dorea să aibă discuţii politicoase cu el. Rămase tăcut.

— Bine, în regulă, atunci, spuse Schneider scurt. O să te contactez curând, în legătură cu al doilea pachet. Aminteşte-ţi să rămâi în camera ta, ascuns.

Schneider închise telefonul. Singura persoană care se mai afla în biroul lui de la Berlin era Gerhardt, aşezat cu picioarele pe măsuţa de cafea. Nimeni altcineva nu s-ar fi purtat atât de degajat în faţa preşedintelui băncii, dar Gerhardt era mereu un caz special – un fiu, nici biologic, nici adoptat oficial, dar, oricum, cel mai apropiat lucru de un copil, pe care îl avea Schneider. Gerhardt era acum cu zece ani mai bătrân decât fusese tatăl lui, Oskar, în ziua în care fusese ucis în Antarctica, dar, în Gerhardt, Schneider putea să-l vadă, limpede, pe fostul lui prieten. Aceeaşi lipsă de respect, aceeaşi individualitate şi, da, chiar acelaşi tip de vulgaritate. Soţia lui Schneider nu ştia asta, dar, după moartea lui, un sfert din avere va ajunge la Gerhardt, un sfert la soţie şi restul la Cavalerii lui Longinus, pentru a duce cauza mai departe. Aproape că se înfioră când se gândi ce va face Gerhardt cu această bogăţie. Câte curve, câte automobile putea să cumpere un bărbat? Dar el nu va mai fi prin preajmă să vadă asta, nu-i aşa? Tot ceea ce conta era ca promisiunea lui faţă de Oskar să fie îndeplinită.

Gerhardt îşi întinse braţele şi căscă.

— Eşti sigur că va fi o explozie când se ating?

Schneider îşi împreună degetele, gânditor.

— Ştim din scrisorile lui Rahn către Himmler şi din experienţele noastre personale că dacă sunt apropiate una de alta, se generează căldură. Rahn a speculat că relicvele de la Viena, cumva, au ajuns în contact direct, în timp ce el lua prânzul. Explozia s-a produs cu doar o mică bucată de metal dintr-un cui. Aceasta va implica întreaga relicvă. Ar trebui să fie o explozie interesantă, mult mai puternică decât cea care a zguduit Trezoreria Imperială în 1935. Nu putem decât să aşteptăm şi să sperăm. Dacă soarta este de partea noastră, explozia va fi masivă şi Ierusalimul va fi distrus. Dacă va fi extraordinar de favorabilă, atunci va şterge Israelul de pe hartă şi poate chiar mai mult. Asta va duce mult mai aproape de finalizare treaba pe care a început-o Hitler.

— Dar acolo nu trăiesc numai evrei, spuse Gerhardt.

— Să omori şi nişte arabi e cireaşa de pe tort.

— Şi după asta? întrebă bărbatul masiv.

— Odată ce se întâmplă asta, vom emite un comunicat din partea Cavalerilor lui Longinus, în care vom da detalii despre ce am făcut şi cum am făcut. Vom publica fotografii ale preotului împreună cu relicvele. Ce delicios! Relicvele lui Hristos, în mâinile unui preot sfânt şi admirat, formând împreună instrumentul distrugerii Israelului. Vom fi condamnaţi, desigur, pe toate canalele obişnuite. Dar va fi şi o chemare la acţiune, un strigăt de adunare pentru naţionaliştii şi patrioţii din toată Germania şi din Europa, care vor vedea această acţiune drept ceea ce este: prima salvă trasă în noul război, pe care unii îl vor numi război sfânt, care va anunţa începuturile celui de al Patrulea Reich. Din haosul Orientului Mijlociu sfărâmat şi din turbulenţele pe care le vor porni evreii, arabii şi creştinii, care vor sări unii la gâtul celorlalţi, noi ne vom ridica şi vom umple golul.

Gerhardt se ridică şi îşi anunţă intenţia de a lua al doilea mic dejun.

— Ideologia nu are nicio semnificaţie pentru tine? întrebă Schneider.

— Dacă tu eşti fericit, Lambret, şi eu sunt fericit. Las ideologia în seama ta.

★

Telefonul lui Giovanni sună din nou. Simţi cum i se strânse stomacul când se duse să răspundă. Nu putea suporta să discute cu vocea germanică, lipsită de trup, de două ori în aceeaşi zi. Dar nu erau decât cei de la recepţia hotelului, care-l informau că primise încă un colet FedEx. Pachetul îi fusese lăsat la uşă, conform instrucţiunilor lui, şi el îl recuperă la scurt timp după plecarea recepţionerului.

Cutia era grea. Expediţia costase peste o sută de euro. Pe declaraţia vamală scria: „Obiecte decorative – design interior – valoare 250 euro".

Deschise capacul şi căută înăuntru.

Atinse ceva plat şi în colţuri. Când îl trase afară, văzu că era un suport pentru cărţi, din bronz, filigranat. Apoi perechea lui. Următorul obiect era învelit într-o folie cu bule, o lupă ornamentală, cu un mâner din os, sculptat. Ultimul obiect, cel mai mare, era şi el învelit în folie.

Ştiu ce era înainte să înceapă să desfacă banda adezivă. Teaca strălucitoare de aur se vedea prin folia cu bule. Nu văzuse niciodată artefactul la Viena şi nici măcar nu era sigur că văzuse vreodată fotografii ale acestuia. Dar i se spusese la ce să se aştepte. Din nou, găsi aşteptarea copleşitoare. În mâinile lui umile, urma să ţină o altă relicvă a lui Hristos.

Când folia cu bule căzu pe jos, simţi puterea pe care o exercita Lancea Sfântă. Îşi lăsă degetele să mângâie marginea ei neagră, ascuţită, până în vârf. Chiar vârful care străpunsese carnea lui Iisus.

Durerea îl lovi puternic şi rapid.

La început se gândi că era o crampă sau o întindere musculară la un muşchi dintre coaste.

Dar era mai rău de atât, mult mai rău.

Viziunea îi apăru şi ea, puternic şi rapid. Faţa era atât de senină încât îl distrase de la durerea agonizantă.

După ce viziunea dispăru, aşeză lancea pe pat şi se duse la oglinda din baie, unde îşi ridică tricoul.

Văzu sânge.

Care picura dintr-o rană aflată în partea dreaptă a torsului său.

Căzu în genunchi pe covoraşul din baie şi începu să se roage atât de fierbinte cum nu se mai rugase niciodată.

Când aterizară la aeroportul Ben Gurion, Cal şi Irene erau epuizaţi. Petrecuseră o altă noapte agitată la Roma şi, în timpul zborului El Al, somnul le fusese întrerupt de o durere ascuţită în coaste. Nu găsiseră locuri împreună, dar Cal se ridică pe jumătate, pentru a-i atrage atenţia Irenei, în momentul culminant al durerii. El o văzu, cu trei rânduri mai în spate, cum se ţinea de partea dreaptă, cu faţa schimonosită. Mai târziu, când durerea încetase, ei se întâlniseră în spatele avionului să schimbe câteva cuvinte.

— I s-a întâmplat ceva? întrebase ea, disperată.

— Nu ştiu. Poate.

— Crezi că l-a rănit ceva?

— Nu neapărat. Ar putea fi…

— Ce ar putea fi? întrebase ea.

El îşi dorise să fi tăcut, dar ochii ei rugători îl obligaseră să continue.

— Următorul stigmat, spusese el. Iisus a fost rănit în partea dreaptă a pieptului. Poate că Giovanni tocmai a intrat în posesia suliţei. Primeşte relicvele una câte una. Probabil că cineva i le aduce. Ai văzut cum ne-au fost verificate bagajele când am plecat din Italia. N-ar fi putut să le transporte chiar el. Securitatea israeliană e prea bună. Odată ce primeşte Cuiul Sfânt, s-a terminat.

După ce aterizară şi trecură de controlul paşapoartelor şi de vamă, urcară în maşina închiriată de Cal. În curând, mergeau cu viteză pe acelaşi drum spre Ierusalim pe care călătorise şi Giovanni. Când ajunseră în curtea hotelului, lăsară maşina valetului şi se grăbiră înăuntru.

La recepţie, funcţionarul, o femeie de vârstă mijlocie, începuse prin a le cere paşapoartele, când Cal îi împinse o fotografie a lui Giovanni în faţă.

— Bărbatul acesta stă la hotel, spuse el. Se uită la ecusonul femeii. Îl recunoşti, Magda?

— Un preot, spuse ea. N-am văzut niciun preot pe aici, în ultima vreme. Când vin, vin în grupuri. Noi nu avem grupuri.

— E posibil să nu fie îmbrăcat ca un preot, spuse Irene.

— Cum se numeşte?

Cal îi răspunse:

— Giovanni Berardino, dar nu cred să călătorească sub acest nume.

— Ca să se cazeze, are nevoie de paşaport. Vreţi să spuneţi că cineva s-a cazat la noi în hotel cu un paşaport fals?

— Posibil, da.

— Atunci ar trebui să vorbiţi cu poliţia.

La recepţie ajunseseră mai multe persoane şi începuseră să formeze o coadă în spatele lor.

— Am putea să vorbim cu managerul, întrebă Cal?

Femeia îi aruncă o privire acră.

— Poate vreţi să reveniţi mai târziu. Am oaspeţi pe care trebuie să-i cazez.

— Avem rezervări, spuse Cal.

— De ce nu aţi spus aşa? Paşapoartele, vă rog.

Directoarea hotelului nu fu cu mult mai înţelegătoare. Ea le spuse că nu-l recunoştea pe bărbatul respectiv şi îi întrebă de ce erau siguri că stătea la acest hotel.

— Ne-a spus că se va caza aici, minţi Cal.

— Dar nu există nimeni cu acest nume în registrul nostru.

— S-ar putea să aibă alte documente de identitate.

— Asta ar constitui un delict. După cum v-a spus şi Magda, când v-aţi cazat, dacă aveţi vreun motiv să credeţi că s-a produs o infracţiune, ar trebui să mergeţi la poliţie. Vă pot da adresa.

Ochii Irenei se umplură de lacrimi. Discutaseră despre contactarea poliţiei, dar era imposibil. Povestea lor era prea bizară. Dacă serviciile secrete italiene nu reuşiseră să atragă atenţia Mossadului asupra cazului, ce şanse aveau ei? El o strânse de mână.

Acest act de tandreţe, combinat cu suferinţa evidentă a Irenei, probabil că o înmuiară pe directoare.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă ea.

— Giovanni este fratele meu. A dispărut şi sunt foarte îngrijorată pentru el.

— Şi chiar crezi că se află aici?

— Aşa credem, spuse Cal.

— Dar nu sub numele lui adevărat.

— După cum spuneam, aşa credem.

Directoarea îşi privi ceasul, evident nerăbdătoare.

— Vă spun cum facem. Lăsaţi-mă să fac nişte copii ale fotografiei. O să le las la recepţie, la menajere, la bucătăria restaurantului. Asta este tot ce pot să fac.

TREIZECI

Cal şi Irene se plimbară de mai multe ori prin toate spaţiile publice din hotel, până când, obosiţi, fură nevoiţi să revină în camerele lor. Ferestrele lor dădeau spre nord, cu vedere la dealurile din Betleem; direcţia opusă faţă de oraşul vechi. Dar priveliştea din restaurantul hotelului era identică cu cea din viziunile lor. În miezul nopţii, după încercări zadarnice de a adormi, Irene se îmbrăcă şi începu să se plimbe din nou pe holuri. Erau două sute de camere pentru oaspeţi, toate ocupate, conform managerului, şi ea se opri în faţa fiecărei uşi, încercând să audă vocea lui Giovanni, poate în rugăciune, poate în disperare.

„Ce s-ar întâmpla, se gândi ea, dacă ar bate la uşi şi şi-ar cere scuze imediat pentru că îi trezeşte pe oaspeţi?” Ea şi Cal discutaseră această opţiune şi ajunseseră la concluzia că ar fi daţi imediat afară din hotel. Şi atunci ce ar mai face? În orice caz, ei îi lipsea curajul să se confrunte cu oaspeţii înfuriaţi.

Dimineaţă se întâlniră, aşa cum hotărâseră, la ora şase, în faţa restaurantului şi se aşezară acolo, trăgând de nişte cafele, până când se termină servirea micului dejun, patru ore mai târziu. De fiecare dată când intrau persoane noi, ei ridicau capetele, dar Giovanni nu se afla printre ei.

— Şi acum ce facem? întrebă Irene.

— Unul dintre noi poate să rămână în hol, iar celălalt poate să dea o tură, să încerce să arunce o privire în camerele în care se face curat, spuse Cal.

Ea îi povesti despre plimbarea ei nocturnă şi se oferi să păzească holul.

— Fii atentă la oricine vine cu un pachet pentru un oaspete al hotelului, curier sau de la vreo firmă de transport.

Ea aprobă din cap, dar spuse că mai întâi vrea să-l sune pe Cecchi.

Acesta îi răspunse imediat. Semnalul era slab.

— Aveţi vreo noutate? întrebă ea.

— V-am spus că vă sun dacă apare ceva nou, spuse el.

— Deci, nimic?

— Mi-e teamă că nimic despre care pot să vorbesc.

— Sunt disperată.

— Îmi dau seama de asta. Aţi ajuns în Israel?

— Da, suntem aici.

— Şi?

— Nu l-am găsit încă. Ar fi mult mai uşor dacă am avea ajutorul poliţiei sau guvernului lor.

— Am încercat, spuse Cecchi. Guvernul italian a încercat. Sunt prea puţine fapte, prea multe speculaţii ca să atragem atenţia israelienilor.

— Chiar dacă noi credem că ţara lor este în pericol?

— Ce pot să vă spun?

— Dar dumneavoastră ne credeţi, nu-i aşa?

— Sunt un bun catolic, domnişoară. Cred în miracolele Bisericii. Mintea mea a fost întotdeauna deschisă, odată ce am eliminat suspiciunile de fals sau înşelătorie.

— Mulţumesc pentru asta.

— Acum trebuie să mă întorc la lucru, să vă găsesc familia. Vă rog, încercaţi să rămâneţi în siguranţă.

Cecchi îşi băgă telefonul în buzunar. Scăldat în transpiraţie, el ciocăni în separatorul dintre spatele dubei de supraveghere şi cabina şoferului.

— Pentru numele Domnului, porneşte aerul condiţionat, spuse el.

După-amiază, telefonul lui Giovanni sună în timp ce el îşi schimba bandajele de la încheieturi. Coşul de gunoi din baie era deja plin pe jumătate cu bandaje însângerate. Alergă la telefon şi lăsă pete de sânge pe covor.

Era vocea germanică.

— Îl ai?

— Ce să am?

— Al treilea pachet, omule. Al treilea pachet!

— Încă nu a venit.

— Ba a ajuns. Am primit confirmarea de livrare de la FedEx.

— Atunci cei de la hotel nu l-au livrat încă.

— Sună la recepţie imediat. Te sun înapoi în cinci minute.

— O să-mi eliberezi familia în curând?

— Cinci minute.

Apelul se întrerupse.

Sună la recepţie şi întrebă dacă sosise un pachet pentru domnul Egger.

— Da, domnule, i se spuse. Vreţi să coborâţi după el?

— Îl puteţi trimite sus, vă rog?

Cal se aşezase în hol. O lăsase pe Irene să se întoarcă în camera ei, să se odihnească. După câteva ore în care se prefăcuse că citeşte ziarele, simţise nevoia să-şi întindă picioarele şi să ia o gură de soare. Ieşise afară, în căldura verii din Ierusalim, exact în momentul când recepţionerul chemase un valet şi îi dăduse un colet FedEx pentru camera 208.

Giovanni luă cutia lăsată în faţa uşii şi, în clipa în care o ridică, încheieturile începură să-l doară teribil.

O lăsă pe măsuţa de toaletă şi se aşeză pe pat, uitându-se la ea, înfricoşat.

Sună telefonul.

El îl lăsă să sune până se opri.

Dacă nu ar mai răspunde niciodată? L-ar lăsa în pace, pur şi simplu? El presupuse că aveau oameni prin preajmă. Fusese avertizat mereu că îi cunoşteau fiecare mişcare. Dar, dacă nu mai comunica, ar fi mers ei până la capăt cu ameninţarea că îi vor face rău familiei lui? Nu putea să rişte, nu-i aşa?

Încet şi ezitant, se apropie de cutie, suportând durerea din încheieturi, care era din ce în ce mai puternică. La fel ca livrarea anterioară, cutia era grea şi avea un formular de declaraţie vamală care preciza obiecte decorative din fier – design interior.

Cu pachetul în braţe, mâinile păreau să nu-l mai asculte. Se luptă din greu cu capacul până reuşi să-l deschidă.

Tot ce putu să facă fu să întoarcă cutia cu fundul în sus şi să lase conţinutul învelit în folie cu bule să se împrăştie pe pat. Nu avea nevoie să le despacheteze ca să ştie care era preţios şi care erau bucăţi de metal fără valoare. Se luptă cu durerea şi apucă unul dintre tuburile învelite în folie cu bule, rupse banda adezivă cu dinţii şi o desfăcu, încet.

Metalul cald, aspru, rămase, greu, în mâinile lui, pentru câteva momente, până când durerea deveni atât de puternică încât el ţipă, suficient de tare încât, dacă ar fi existat oaspeţi în camerele alăturate, aceştia ar fi sunat, cu siguranţă, după ajutor.

Apoi se întâmplă.

Încheieturile lui erupseră ca un jet de lavă vulcanică, iar sângele sări în sus, împroşcând tavanul.

Telefonul sună din nou, dar i se păru că sunetul vine de la mare distanţă. Sunetul persistă, iar Giovanni îşi pierdu cunoştinţa.

★

Lumina venea de la un singur bec şi Giovanni era speriat că ar putea să alunece pe scările înguste de piatră.

Bătrânul călugăr, fratele Augustin, nu avea nicio problemă să străbată şirul de scări, în ciuda cataractei şi a sandalelor fără curele.

— Urmează-mă, tinere, urmează-mă.

Cripta era mai mică decât se aşteptase Giovanni. Era şi destul de întunecată, pentru că lumina becului de pe scări nu pătrundea în toată camera. Era gata să folosească lanterna de la telefonul mobil, când călugărul atinse un întrerupător din perete şi două lămpi clipiră, aruncând o lumină gălbuie, bolnăvicioasă.

— Mai spune-mi odată, cum te cheamă? întrebă călugărul.

— Giovanni.

— Giovanni, repetă călugărul. Rânjetul lui îi scoase la iveală găurile negre dintre dinţi. Am un dar pentru tine, tinere. Vrei să ştii ce este?

Giovanni înghiţi greu şi se întrebă dacă fusese o idee bună să accepte invitaţia călugărului. Era gata-gata să fugă în sus pe scări sau să-l strige pe prietenul său, Antonio, să vină jos.

— Am un talent de a citi oamenii, spuse Augustin. Pot să spun ce se află în sufletul unui om. Tu ştii ce ai în suflet?

— Nu sunt sigur că ştiu.

— De ce te-ai hotărât să te faci preot?

— Nu sunt preot, încă.

— Aşa ai spus, dar, în curând, vei fi hirotonisit.

Giovanni fusese întrebat de nenumărate ori lucrul acesta. Răspunsurile lui variau de obicei de la „Vreau să mă dedic slujirii lui Dumnezeu” la „Aş vreau să-mi ajut semenii”. Dar acum, sub privirea intensă a acestui bătrân, nu părea să fie capabil să găsească un răspuns.

— Ştii de ce eziţi? întrebă călugărul. Înainte ca el să poată răspunde, Augustin îi oferi propria explicaţie. Deoarece răspunsul se află mai degrabă în inima ta decât în capul tău. Şi asta este spiritualitate adevărată. Am văzut-o în ochii tăi. Am văzut-o în felul în care te porţi. Ai o mare smerenie. Ai o blândeţe a spiritului. Şi eu eram la fel când eram de vârsta ta. Din cauza asta am fost ales.

— Ales pentru ce?

— Vino.

Traversară dalele netede de piatră. Deşi Augustin călcă direct peste pietrele funerare ale mormintelor medievale, Giovanni nu putu face la fel, aşa că îşi croi calea în zigzag până la firida care se afla chiar sub piatra de altar a bisericii. Firida avea un raft de piatră şi pe acesta se afla o mică cutie de bronz, înverzită din cauza oxidării.

Călugărul luă cutia de pe raft şi spuse:

— Am fost ales cu mult timp în urmă şi, acum, eu te aleg pe tine. Vezi tu, Giovanni, această mănăstire are o tradiţie foarte veche, poate că una dintre cele

mai vechi tradiţii din întreaga creştinătate. Nu există nicio istorie scrisă sau orală despre felul în care Sf. Atanasie a ajuns în posesia a ceea ce se află în această cutie, dar am ajuns în posesia ei. A fost adusă la noi, din Ţara Sfântă, în vremurile de început ale Bisericii. Tradiţia este aceasta: un călugăr, doar un sigur călugăr, era ales să fie păstrătorul ei – cu toată plăcerea şi durerea care îl aşteptau, din cauza acestei responsabilităţi. Sunt foarte bătrân şi nu mai am mult de trăit. Când iau cina, mă uit în stânga şi mă uit în dreapta. Nu văd novici, nu văd călugări tineri. Îl văd doar pe dragul meu frate Ivan, care nu este cu mult mai tânăr decât mine. Întotdeauna am ştiut, nu, întotdeauna am sperat că va veni această zi, în care un preot tânăr va ajunge aici, ca turist, şi ne va părăsi ca păstrător a ceea ce se află în această cutie.

Giovanni simţi un nod în gât. Era din cauza fricii sau a unui sentiment vag de mândrie că fusese ales?

— Ce se află înăuntru?

— Asta.

Călugărul deschise capacul. De la lampa de perete cea mai apropiată, venea exact atâta lumină cât Giovanni să îşi dea seama.

Era o ţepuşă neagră şi aspră, cu un capăt turtit şi rupt.

— Un cui? spuse el.

— Nu doar un cui, Giovanni, ci un Cui Sfânt, unul dintre cuiele pe care le-au folosit romanii ca să-l răstignească pe Domnul nostru, Iisus Hristos, pe cruce.

— Dar de unde ştii că este adevărat? întrebă tânărul.

Bătrânul călugăr rânji din nou şi se întinse după el.

Şi când îl ţinu strâns în palmă, faţa i se transformă într-o expresie pe care Giovanni nu reuşi să o priceapă, dar pe care va ajunge să o înţeleagă mult prea bine. Era un amestec perfect de durere groaznică şi plăcere desăvârşită.

Apoi se întâmplă altceva.

Din mâinile călugărului începu să curgă sânge, nu un firicel, ci un torent.

★

Cal se afla în faţa hotelului, admirând priveliştea, când faţa i se schimonosi de durere şi palmele i se strânseră într-un gest reflex. Durerea din ambele încheieturi era atât de intensă, încât simţi că-i vine să leşine. Părea aproape incredibil că pielea îi rămăsese moale şi fără semne.

— Sunteţi bine, domnule? întrebă portarul.

Cal nu avu decât un singur gând – Irene – şi alergă înapoi în holul hotelului şi apoi în sus pe scări, la primul etaj şi bătu la uşa ei.

— Irene! sunt Cal. Deschide.

El auzi un geamăt prin uşă şi ar fi spart-o cu umărul dacă ea n-ar fi venit mai repede să deschidă.

— Durerea este teribilă, spuse ea ţinându-şi mâinile ridicate. I se întâmplă ceva, ceva rău.

— A primit cuiul, spuse Cal. Nu mai avem timp.

Avură acelaşi gând deodată. Începură să alerge pe coridor, oprindu-se la uşa fiecărei camere, lovind cu piciorul, pentru că mâinile îi dureau prea tare, şi strigând.

— Giovanni, Giovanni!

Curând, câţiva oaspeţi deschiseră uşile, alţii, speriaţi la gândul unui atac terorist, îşi căutară adăpost şi sunară la recepţie ca să raporteze incidentul.

— Ce este? întrebă un bătrân, strigând după ei. Ce vreţi?

— Ne pare rău, îi răspunse Cal. Căutăm pe cineva.

— Da, da. Giovanni, spuse bătrânul, v-am auzit strigând, nu sunt surd.

Bătuseră deja la jumătate din uşile de la etaj când, din lift, ieşi directoarea şi se îndreptă spre ei cu un deget ameninţător.

— Voi doi! Opriţi-vă odată. Îmi deranjaţi oaspeţii.

— Este o urgenţă, strigă Gal şi lovi în altă uşă. Giovanni!

— Nu! Nu! Opriţi-vă! strigă directoarea.

O ignorară şi continuară într-un ritm frenetic, să bată de la o uşă la alta, în timp ce managerul vorbi în staţia de transmisie în ebraică.

— I-ai găsit pe toţi de pe partea ta? strigă Cal spre Irene.

— Asta este ultima, strigă ea, după ce lovi în uşă.

— În sus pe scări, spuse Cal, trăgând-o spre casa scărilor.

— Hei! Opriţi-vă! strigă directoarea şi reveni la staţia ei de transmisie.

Coridorul de la etajul al doilea era gol.

Camera 200 se afla peste drum de casa scărilor şi Cal începu de acolo, în timp ce Irene începu de lângă el, de la camera 201.

El se mişcă rapid, o ignoră pe femeia care scoase capul din camera 202 şi se retrase rapid, trântind şi încuind uşa.

204.

206.

208.

Durerea din mâinile lui Cal pălea şi el îşi folosi pumnii să bată în uşă.

— Giovanni! Giovanni!

Înăuntru, preotul zăcea întins pe o parte, nesimţitor, iar patul său era un haos însângerat.

Cal trecu mai departe.

Directoarea apăru la etaj de data asta însoţită. Doi agenţi de securitate, înarmaţi, bărbaţi tineri, solizi, stăteau alături de ea şi unul dintre strigă în engleză.

— Domnule! Doamnă! Opriţi-vă şi veniţi aici!

Cal îi ignoră până când îl auzi pe unul dintre ei:

— Credeţi-mă, vă vom împuşca!

— Irene, opreşte-te, spuse Cal. Au arme.

— Dar, Cal, protestă ea.

Agenţii de securitate veneau spre ei cerându-le să ridice mâinile.

De frustrare, Irene mai lovi o uşă şi căzu la pământ plângând.

Cal ignoră agenţii de securitate şi se duse lângă ea, lăsându-se să cadă lângă perete. Apoi o luă în braţe şoptindu-i:

— Am încercat. Am încercat tot ce am putut.

Paznicii stăteau deasupra lor, cu pistoalele semiautomate aţintite spre capetele lor.

— Ridicaţi-vă şi veniţi cu noi! Acesta este ultimul avertisment!

— Irene, s-a terminat, spuse Cal, blând. Trebuie să mergem.

Cecchi se plânse oamenilor lui.

— Lucrul pe care l-am urât întotdeauna la supraveghere este momentul în care trebuie să te duci la baie.

— Când a fost ultima dată când aţi stat într-una dintre dubele astea? îl întrebă cineva.

— Cam pe când erai cu suzeta în gură. Mă întorc în câteva minute.

— Puteţi să aduceţi nişte cafea?

Cecchi făcu un gest obscen.

— Ia-ţi singur cafeaua. Sunt şeful tău, nu secretara.

Cecchi, îmbrăcat în haine civile, ieşi pe uşa dubei şi se îndreptă spre o cafenea.

O pistă simplă îl adusese pe Cecchi pe această stradă din Ostia Antica, la treizeci de kilometri de Roma. Capetele pătrate întotdeauna o vor da în bară, le reamintise el oamenilor săi şi, ca dovadă, descoperiseră amprentele unui criminal cunoscut, Gianni Crestani, pe mânerul de tras apa din toaleta apartamentului Domenicăi Berardino. Raidul la apartamentul lui Crestani îi oferise extrasul de cont bancar şi Cecchi îi ceru unui judecător să oblige banca să le ofere carabinierilor informaţiile despre tranzacţiile lui financiare. Şi aşa descoperiseră. Patru retrageri mărunte, de la un bancomat de pe Viale Vasco da Gama, în patru zile. Oamenii lui Cecchi se răspândiseră, arătaseră o fotografie a lui Crestani comercianţilor din împrejurimi. Proprietarul unei pizzerii, la câteva case depărtare de bancomat, îl identificase pe bărbat ca pe un client nou şi constant al magazinului şi, pe baza acestei

piste, Cecchi ordonase supravegherea din Ostia Antica.

Cecchi părăsi cafeneaua şi aştepta să traverseze când înţepeni.

Un bărbat trecu pe lângă el, pe trotuar. Era sigur că era Gianni Crestani.

Într-o fracţiune de secundă, Crestani trecu de el. Îl urmări cum intră fără grijă în pizzerie şi, apoi, traversă repede şi urcă în dubă, tocmai când telefonul începuse să-i sune.

— Eu vă sunam, spuse unul dintre oamenii lui. Este Crestani.

— L-am văzut, spuse Cecchi aşezându-se mai bine în scaunul său, în faţa monitorului video.

— Ce facem acum?

Cecchi se gândi la asta şi spuse:

— Aşteptăm să iasă pizza din cuptor.

TREIZECI ŞI UNU

Sunetul era plăcut, dar era foarte îndepărtat.

Parcă era o pasăre, o pasăre fericită, care ciripea, dar când se auzi mai tare, deveni mai puţin melodic şi mai furios.

Giovanni clipi şi deschise ochii. Primul lucru pe care îl văzu fu încheietura lui însângerată. Apoi auzi sunetul.

Telefonul.

Se întinse după el şi trebui să-şi adune toate forţele ca să apuce receptorul.

— Alo? răspunse el confuz şi cu vocea tremurândă.

Vocea.

Totul îi reveni în minte. Ştia cine era. Îşi aminti de starea lui jalnică.

— Unde naiba ai fost? întrebă Schneider.

— Am fost… cred că am adormit.

— Şi n-ai auzit telefonul? Am sunat de cinci ori.

— Eu…

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic. O să-mi laşi mama să plece?

— Da, da, în curând, după cum ţi-am spus de nenumărate ori. Ai primit al treilea pachet?

— Da.

— Deci ai cuiul?

— Este aici.

— Atunci a venit momentul. Am fotografiile cu tine şi cu spinul, şi cu lancea. Fă fotografia în care ţii cuiul, şi trimite-o.

— Aşa o să fac.

— Apoi vine momentul ultimelor etape.

— Înţeleg.

— Chiar aşa? Chiar înţelegi? Îţi aminteşti exact ce ţi-am cerut?

— Cred că da.

— Crezi că da? Nu e destul, prietene. Trebuie să acţionezi exact aşa cum ai fost instruit. Pentru ultima dată, ăştia sunt paşii. Unu: aşază o masă în faţa ferestrei şi asigură-te că draperiile sunt deschise. Doi: ia lancea şi pune-o pe masă. Trei: ia spinul. Scoate-l din plicul de carton şi plasează-l astfel încât să atingă vârful suliţei. În sfârşit: ia cuiul. Plasează-l pe masă alături de lance. Un capăt al cuiului trebuie să atingă spinul, celălalt capăt trebuie să atingă lancea. Apoi fă o ultimă fotografie cu tine şi relicvele, cu Ierusalimul în fundal. Ultimul selfie.

Giovanni era slăbit din cauza pierderii de sânge.

— Şi îţi trimit şi fotografia aceea tot ţie?

— Da, spuse Schneider, nerăbdător.

— Pentru ce îţi trebuie fotografiile? întrebă el, ameţit.

Vocea lui Schneider se îngroşă de furie.

— Ascultă, spuse el. Toate astea ţi-au fost deja explicate. Fotografiile sunt extrem de valoroase pentru noi. Au valoare propagandistică. Acestea sunt cele mai sfinte relicve ale lumii creştine şi organizaţia mea se află în posesia lor. Ne lipsea cuiul şi acum este al nostru. Vom face un anunţ extraordinar când vom publica fotografiile. Va fi o declaraţie politică de mare importanţă pentru noi. Vei vedea şi vei înţelege, dar, până atunci, munca ta pentru noi se va fi încheiat. După ce ai făcut ultima fotografie, lasă telefonul în cameră şi du-te la aeroport. Du-te acasă. Familia ta te va aştepta. Oamenii mei, cei care te-au supravegheat, vor aduna relicvele şi telefonul.

Vocea lui Giovanni era neclară. Se simţea somnoros.

— Tot nu înţeleg pentru ce a trebuit să mă pui pe mine să fac asta pentru tine. Dacă ai oameni aici, ei ar fi putut să facă fotografiile.

— Dar ei nu sunt faimosul preot cu stigmatele lui Hristos. Ei nu sunt Padre Gio. Oamenii te vor vedea pe tine şi asta va întări mesajul nostru. Ajunge cu

astea. Este timpul să-ţi termini treaba. Telefonul din camera ta are un difuzor?

— Da.

— Atunci pune telefonul pe difuzor şi ia cuiul. Trimite-mi o fotografie cu tine cum îl ţii. Vreau să o văd. Poţi să faci asta?

— Este foarte dureros.

— Oricum, fă-o.

Schneider se asigură că preotul trecuse pe difuzor şi apoi apăsă pe butonul său de mute. Se întoarse spre Gerhardt, care se întinsese pe un scaun din apropiere.

— Ce dracu' e în neregulă cu el? întrebă Schneider.

— E un tip ciudat, n-ai observat?

— E mai mult decât asta. Nu suna prea bine.

— În momentul ăsta, şi o maimuţă antrenată poate să termine treaba, spuse Gerhardt. Idiotul nu ştie că nu va ajunge niciodată să facă ultima fotografie. Un selfie! Asta a fost bună, Lambret. Imediat ce cuiul atinge celelalte obiecte – BUM! gesticulă el.

— Să sperăm că un BUM foarte mare, spuse Schneider.

Schneider primi poza de la Giovanni, care ţinea cuiul în mână, Cupola Stâncii fiind vizibilă peste umărul lui. Scoase telefonul din modul mute.

— Fotografia este bună. Observ că ai sângerat, spuse Schneider.

— Da, am sângerat foarte tare.

— Ei bine, în curând vei putea să-ţi refaci sănătatea, cred. Pune cuiul înapoi în locul în care îl ţineai şi adu lancea pe masă.

În difuzor se auzi o voce slabă:

— O aduc.

Cal se certa cu directorul hotelului şi cu agenţii de securitate, în timp ce el şi Irene erau coborâţi cu liftul. Când ajunseră în hol, el încă se certa.

— Faceţi o mare greşeală, spuse Cal. Fratele acestei femei se află undeva în hotel şi este în

pericol. Hotelul dumneavoastră este în pericol. Poate că întregul oraş este în pericol.

Unul dintre agenţi îndreptă un deget spre el:

— Domnule, faceţi ameninţări teroriste şi noi nu tolerăm asta.

Celălalt agent o întrebă pe directoare dacă dorea să cheme poliţia.

— Nu e nevoie, suspină ea. Vreau doar să plece. Le aducem lucrurile din cameră şi apoi pot să ne părăsească. Nişte linişte şi pace ar prinde bine.

Un tânăr cu capul ras şi cu *kippa* apăru în spatele tejghelei de la recepţie şi o salută pe cealaltă recepţioneră, în ebraică.

— Bună, Magda. Ce mai faci?

— Bine, Ori. Cum a fost în armată?

— Ca întotdeauna. Un sfârşit de săptămână plictisitor. Ce se întâmplă aici?

— Tipul ăsta şi doamna lui au făcut scandal. Sunt daţi afară.

— Ce-i deranjează?

— N-am idee.

Recepţionerul se conectă la terminalul său şi, în timp ce aştepta să se conecteze, îşi aruncă privirea pe foaia de hârtie lipită pe spatele tejghelei. O dezlipi şi se îndreptă spre uşă.

— Hei, unde te duci? întrebă Magda.

El o ignoră şi se apropie de directoare.

— Ce este? spuse ea. Nu vezi că sunt ocupată, Ori?

Cal tăcu brusc când văzu că recepţionerul ţine în mână fotografia lor. Irene o văzu şi ea.

— L-ai văzut pe fratele meu, Giovanni Berardino? întrebă ea.

— Eu l-am cazat, spuse recepţionerul. Dar nu cu acest nume. Este Hugo Egger.

— Ce cameră? În ce cameră se află? strigă Cal.

Tânărul se gândi o clipă apoi spuse.

— În camera 208, dacă nu a plecat deja. Pot să mă uit în computer.

Dar Cal şi Irene nu intenţionau să aştepte. Se repeziră spre scări, cu agenţii de securitate strigând

în urma lor să se oprească.

★

Gianni Crestani ieşi din magazin ducând patru cutii de pizza. Doi dintre ofiţerii ROS ai lui Cecchi se aflau pe stradă. Unul fuma, celălalt citea, nepăsător, un ziar.

— Staţi pe loc, spuse Cecchi în cască. Nu-l îngrămădiţi.

Crestani merse pe trotuar şi, curând, dispăru din raza de acţiune a camerelor din maşină.

Cecchi părea încordat.

— Să nu-l pierdeţi.

— Suntem pe urmele lui, şefu'. Stai liniştit.

— Aţi înnebunit, îi spuse Cecchi tehnicianului din maşină. Să stau liniştit este ultimul lucru pe care am să-l fac.

Cecchi părea că nu se mai poate stăpâni. Ieşi din maşină şi îşi anunţă oamenii din stradă că venea în urma lor.

Unul dintre ei vorbi în microfonul din butonieră.

— Să mobilizăm echipa pentru eliberarea ostaticilor, şefule?

— Te simţi puţin nesigur? răspunse Cecchi, de la vreo cincizeci de paşi distanţă.

— Când a fost ultima oară când aţi tras cu arma? întrebă omul.

— Acum două luni, în poligon. Dar le-am grupat foarte drăguţ. Cei trei ofiţeri ROS continuară să meargă până când cel care se afla cel mai aproape de ţintă îi avertiză pe ceilalţi că individul lăsase jos cutiile de pizza ca să deschidă uşa unei clădiri de apartamente cu cinci etaje, aflată deasupra unui magazin auto.

— Intră acolo, îi ordonă Cecchi. Nu-l pierde, dar nu te lăsa descoperit. Venim şi noi.

Ofiţerul îl văzu pe Crestani dispărând în clădire. El îi avertiză pe ceilalţi şi numără în tăcere până la zece, înainte de a se strecura înăuntru, cât de silenţios putu. Holul era gol, dar auzi paşi în dreapta sa, care urcau pe scară. Comunică poziţia în microfon, îşi scoase arma din toc şi trase de

închizător pentru a introduce un glonţ pe ţeavă, ţinând strâns închizătorul, când acesta reveni, ca să evite un zgomot puternic.

Urcă scările în vârful picioarelor, străduindu-se să asculte paşii lui Crestani. Urcă încă un etaj, înainte de a auzi o uşă cum se deschide şi se închide.

— Etajul al treilea, le şopti celorlalţi. Care e poziţia voastră?

— Sunt în clădire, spuse colegul său. Şeful e chiar în spatele meu. Ce apartament?

— Aşteaptă.

Ofiţerul urcă treptele de la ultimul etaj câte două odată şi deschise încet uşa de la palierul etajului al treilea. Aruncând o privire pe hol, îl văzu pe Crestani intrând într-unul dintre apartamente. Se trase înapoi pe casa scărilor.

— A treia uşă pe dreapta. Etajul trei.

— Aşteaptă-ne, spuse Cecchi. Aproape am ajuns.

Nu aşteptă prea mult. Cecchi îi puse mâna pe umăr şi îl întrebă, în şoaptă, dacă era pregătit.

— Gata, şefule.

— Atunci să mergem.

Se furişară până la uşă şi o cercetară, înainte să se tragă înapoi.

— Crezi că poţi să o dărâmi? întrebă Cecchi.

— E făcută din lemn, eu sunt făcut din oţel, şopti ofiţerul.

Cecchi îşi scoase pistolul Beretta şi îi deblocă siguranţa.

Inspiră adânc şi spuse:

— Când sunteţi pregătiţi, daţi-i drumul.

Ofiţerul se dădu în spate şi lovi cu bocancul în marginea uşii. Uşa rezistă.

— Încă o dată, strigă Cecchi. Ofiţerul mai lovi o dată. De data asta, săriră aşchii de lemn şi uşa se deschise.

— Poliţia! Ieşiţi afară cu mâinile ridicate!

Cei doi ofiţeri din faţă îi blocau vederea lui Cecchi, dar putea auzi ţipetele.

Un bărbat: „Gianni, poliţia!”

Alt bărbat: „Ia copilul!”

Un copil: „Mamă!”

O femeie: „la-ţi mâinile de pe el!”

Apoi un foc de armă, un foc de armă asurzitor, şi primul ofiţer căzu, ţinându-se cu mâinile de piept.

Al doilea ofiţer trase trei gloanţe, rapid, apoi şi el se prăbuşi lângă perete.

Crestani se afla la cinci metri mai încolo, pe culoar. Aţintise spre el o armă argintie şi Cecchi simţi cum degetul apasă pe trăgaciul Berettei.

★

— Unde este lancea? Vorbeşte cu mine, părinte, spuse Schneider, în difuzor.

Giovanni o ţinea în mâini.

— Am luat-o, spuse el, slab. Durerea din partea dreaptă a pieptului îi îngreuna din nou respiraţia.

— Mai tare, te rog. Abia dacă te aud.

— Am luat-o.

— Şi ce faci cu ea?

— O aşez pe masă.

— Trebuie să atingă spinul.

Când lancea se apropie de spin, Giovanni ţipă. Lancea îi căzu din mâini şi se lovi de masă cu un zgomot puternic.

— Ce s-a întâmplat? strigă Schneider.

— Mi-am ars mâna, spuse Giovanni.

— Unde este? Unde este lancea?

— E pe masă! Este portocalie! Spinul este portocaliu! Masa fumegă!

— Calmează-te, părinte. Este doar un fel de reacţie chimică. Era de aşteptat. Se ating?

— Nu.

— Trebuie să le faci să se atingă.

— Nu pot. Este prea fierbinte.

— Scoate-ţi pantoful şi foloseşte-l ca să împingi lancea până când îl atinge. Fă asta acum, te rog.

— O să-mi eliberezi familia?

— În orice clipă de acum. Imediat ce termini treaba.

— De unde o să ştiu?

— O să ţi-o dau pe mama ta la telefon.

— Este acolo?

— În apropiere, da. Aşteaptă să termini.

Giovanni îşi scoase unul din pantofi şi împinse lancea înroşită. Talpa de cauciuc a pantofului sfârâi şi se topi. El mai împinse puţin până când vârful ajunse în contact cu spinul.

Într-o clipă, ambele relicve deveniră din portocalii roşii. Din suprafaţa mesei de lemn începură să iasă flăcări.

— A luat foc! strigă Giovanni.

Schneider apăsă butonul de mute şi îi spuse lui Gerhardt.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta. O suprafaţă de sticlă sau de piatră ar fi fost mai bună.

— Trebuie doar să se grăbească, cred, spuse Gerhardt pe un ton neutru.

Schneider scoase telefonul de pe mute şi spuse:

— Trebuie să te mişti rapid, să faci fotografiile înainte ca încăperea să ia foc. Ştim cu certitudine că temperatura va scădea atunci când va ajunge şi cuiul în contact cu ele. Grăbeşte-te! Tocmai le-am spus oamenilor mei să se pregătească să-i elibereze pe mama, mătuşa şi nepotul tău.

Lui Giovanni îi era teamă să atingă din nou cuiul. Deja pierduse atât de mult sânge. Dacă mai pierdea mult, ar leşina din nou sau poate chiar mai rău. Şi durerea ar fi teribilă.

Luă un prosop din baie şi îl folosi pentru a scoate cuiul din seiful hotelului, unde îl lăsase. Încheieturile începură să zvâcnească puternic, dar cel puţin durerea era suportabilă.

Se întoarse către fereastră şi începu să meargă spre masa de lemn când o flacără se ridică mai sus şi atinse perdeaua fină.

În curând, totul se va termina. Dorea atât de tare să meargă acasă, înapoi la familia lui, înapoi la biserica lui din Monte Sulla, înapoi la viaţa simplă de preot.

— Giovanni!

Strigătul venea de pe hol.

Se auzi mai tare.

— Giovanni!

Recunoscu vocea.

— Irene? şopti el.

Difuzorul reveni la viaţă. Schneider părea alarmat.

— Ce ai spus? E cineva acolo?

Se auzi o bubuitură în uşă.

— Giovanni! Sunt eu, sunt Irene. Deschide uşa.

Schneider auzi chemările şi, fierbând, apăsă butonul mute.

— Credeam că ai omorât-o.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Gerhardt şi ridică din umeri. Poate că ar fi trebuit să verific ştirile din München.

Schneider îi aruncă o privire urâtă şi se întoarse la telefon, urlând la preot:

— În niciun caz nu trebuie să deschizi uşa înainte să aşezi cuiul. Înţelegi?

Cal se afla lângă Irene la uşă când directoarea şi agenţii de securitate îi ajunseră din urmă.

— Giovanni! strigă Cal. Sunt Calvin Donovan. Sunt aici împreună cu sora ta. Te rog, spune-ne că eşti acolo, înăuntru.

Toţi auziră. Slab, dar auziră.

— Da, sunt aici, dar nu pot deschide uşa.

Agenţii de securitate erau pe punctul să-l tragă pe Cal de acolo când directoarea le spuse să se oprească. Ea mirosi şi şopti.

— Fum. Apoi se grăbi să scoată cardul ei pentru deschis uşile.

Cal intră primul.

Se opri la intrare şi văzu scena printr-o perdea de fum. Giovanni avea un pantof pus şi un pantof scos. Din mâini îi curgea un şuvoi de sânge. Ţinea Cuiul Sfânt într-un prosop mototolit. Lângă fereastră se afla o masă care ardea, pe punctul de a se prăbuşi, şi pe ea se găsea Lancea Sfântă.

De undeva se auzea o voce germanică, strigând în engleză.

— Cine-i acolo? Spune-mi ce se întâmplă.

Giovanni se uită la Cal apoi se uită la telefon. Apoi o văzu pe Irene şi începu să plângă.

— Giovanni, te-am găsit, strigă ea, în italiană.

— Unde este mama? întrebă el, uluit.

Cal vorbi tot în italiană.

— Poliţia o caută. Ea, şi mătuşa, şi nepotul tău o să fie găsiţi.

Schneider nu înţelegea ce spuneau, dar păru să priceapă situaţia.

— Eu sunt singurul care ştie unde se află familia lui Giovanni. Eu sunt singurul care poate să-i salveze. Eu sunt singurul care poate să-i ucidă. Giovanni, termină-ţi treaba şi îi voi elibera imediat.

Cal făcu un pas înainte, iar Giovanni făcu un pas înapoi, spre masa care ardea.

Cal se opri şi îi vorbi cât putu de calm.

— Ce ţi-au cerut să faci?

— Trebuie să aşez cuiul astfel încât să atingă lancea şi spinul.

Cal se întoarse şi le vorbi directoarei şi celor doi agenţi de securitate, încet, în engleză.

— Nu intraţi. Este o bombă. Trebuie să evacuaţi hotelul.

— Dumnezeule, spuse directoarea, fugind împreună cu agenţii. Cal putu să o audă cum ţipa în staţia de emisie, în ebraică, în timp ce alerga pe hol.

Schneider umplu scurtul moment de tăcere.

— Este o minciună. Nu este nicio bombă. Nu crede prostiile astea, Giovanni. Termină-ţi treaba şi poţi să vorbeşti cu mama ta. Este în camera de alături.

— Pot să vorbesc cu ea acum? întrebă Giovanni.

— Nu se poate. Termină treaba.

Giovanni mai făcu încă un pas mic spre masă şi cuiul începu să strălucească. Fibrele textile ale prosopului mototolit începură să fumege şi să ardă.

— Nu face asta, Giovanni, spuse Irene. Te rog, nu.

Schneider părea disperat.

— Şi nepotul tău este aici. Mi s-a spus că este un băiat de treabă. Federico îl cheamă, cred. Are un gât lung şi alb. Omul meu are un cuţit ascuţit la gâtul

lui. El va fi mielul de sacrificiu dacă nu termini treaba imediat.

— Irene… spuse Giovanni, automat, şi mai făcu un pas spre masă, cu braţul întins.

Cuiul era portocaliu şi prosopul fumega.

Se auzi telefonul Irenei. Îl scoase instinctiv din geantă, dar nici măcar nu se uită la el, darămite să răspundă.

— Taie gâtul băiatului în zece secunde! strigă Schneider. Băiatul mai are zece secunde de trăit, Giovanni!

Mâna preotului era deasupra mesei, la numai câţiva centimetri de lance şi spin. Cârpa luase foc, de acum şi durerea îl făcu pe Giovanni să lăcrimeze.

În mâna fetei, telefonul încă suna.

Cal strigă la ea:

— Cine este, Irene? Poate este Cecchi.

Ea se uită la număr.

— Dumnezeule, da! spuse ea scăpând telefonul din mână.

Cal se aruncă după el şi răspunse la ultimul apel.

— Sunt Donovan, spuse el.

— I-am găsit, se auzi Cecchi. Sunt în siguranţă.

TREIZECI ŞI DOI

— Profesore Donovan, cum pot să vă fiu de folos?

Episcopul cu barbă lungă, patriarhul Ierusalimului, era îmbrăcat într-o robă lungă, neagră, decorată cu podoabele funcţiei sale. Părea foarte liniştit şi stăpân pe sine, în biroul său călduros şi umed din cartierul armenesc al oraşului.

— Preafericirea Voastră, spuse Cal, trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi acordat o audienţă într-un timp atât de scurt.

— Îţi cunosc lucrările, profesore, spuse el, cu un accent grecesc puternic. Este posibil chiar să am unele dintre cărţile tale în biblioteca mea.

Cal îi mulţumi scurt. Nu aveai cum să te întinzi la vorbă cu un prelat atât de laconic cum era Nectarius al II-lea, aşa că trecu direct la subiect.

— Motivul pentru care mă aflu astăzi, aici, este pentru că vreau să donez ceva Bisericii dumneavoastră, în special Bisericii Sfântului Mormânt, pe care o administraţi împreună cu ceilalţi custozi.

— O donaţie financiară?

— Nu, un obiect, Preafericirea Voastră. O relicvă, ca să fiu mai exact.

Prelatul ridică o sprânceană stufoasă şi gri.

— Ce fel de relicvă?

— Obiectiv, o pot caracteriza ca fiind una importantă, poate una dintre cele mai semnificative relicve ale creştinătăţii. Este o relicvă cu provenienţă clară, direct de la Hristos.

— Vorbeşti despre o relicvă sfântă?

— Da, despre asta vorbesc.

— Ai o fotografie a acestei relicve?

— Nu, dar o puteţi vedea cu propriii ochi.

Patriarhul, un om cu totul neobişnuit cu jocurile, se bucura, cu siguranţă, de acesta. Îl privi pe Cal

cum îşi puse o pereche de mănuşi şi băgă mâna în geantă de unde scoase lancea.

— Lancea Sfântă, spuse prelatul. Suliţa Destinului. Am văzut-o cu ochii mei când am vizitat Viena. Aceasta este, cu siguranţă, o copie.

Cal o aşeză pe birou. Patriarhul nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Cea de la Viena este un fals, comandat de Heinrich Himmler. Naziştii au păstrat-o pe cea adevărată într-o ascunzătoare.

— Ce ascunzătoare?

— Asta nu ştiu. Se hotărâse deja să nu povestească despre potenţiala putere distructivă a relicvei şi despre planurile catastrofale ale Cavalerilor lui Longinus. Nu era nevoie de asta. Dar am descoperit-o de curând, spuse Cal. Un grup neonazist încerca să o folosească în scopuri de propagandă. Am fost implicat în efortul de a-i opri şi, sunt fericit să spun, am avut succes.

— Nu înţeleg. Relicva a fost furată?

— Naziştii au furat-o din Austria. Austriecii o furaseră de la germani în secolul al optsprezecelea. De când a fost folosită pe Muntele Patimilor, a tot fost furată. N-am avut încă timp, dar voi pregăti pentru dumneavoastră un document scris în care voi detalia tot ce ştiu despre provenienţa ei şi despre cum am ajuns în posesia ei. Preafericirea Voastră, sunt convins că asta va naşte controverse. Dacă sunteţi de acord să acceptaţi relicva, sunt convins că vor exista proteste zgomotoase din partea guvernului austriac, referitoare la autenticitatea ei, urmate, poate, de solicitări pentru returnarea ei, dacă vor ajunge să accepte adevărul. Dumneavoastră veţi înainta alte pretenţii. Va fi un proces foarte murdar, dar, dacă mă întrebaţi pe mine, unul care merită. Aceasta este o comoară imensă a creştinătăţii şi colegii mei şi cu mine credem că locul ei este în locul tradiţional al crucificării lui Iisus şi acolo unde se află mormântul Său, în Biserica Sfântului Mormânt.

— Pot să o examinez? întrebă patriarhul.

— Desigur. Dar ar trebui să folosiţi mănuşi.

— De ce?

— Mi s-a spus că dacă este ţinută cu mâinile goale, poate să provoace un anumit disconfort.

Patriarhul ignoră avertismentul şi, după ce îşi puse ochelarii, se întinse peste birou. El o apucă cu ambele mâini şi o examină şi pe o parte şi pe cealaltă.

Dintr-odată, suspină de durere, dar pe faţă îi apăru o expresie de plăcere.

Cal decise să nu spună nimic, ci să să privească în tăcere.

Patriarhul aşeză cu blândeţe lancea la loc pe birou şi îşi duse mâna stângă în partea dreaptă a pieptului. Era greu de observat punctul umed pe roba lui neagră. El îşi privi, ezitant, vârful degetului mijlociu, apoi îl ridică spre Cal, ca să poată vedea. Era înroşit de sânge.

— Dumnezeule! exclamă patriarhul. Asta chiar este Lancea Sfântă!

★

Când Cal reveni la hotelul Seven Arches, Giovanni îşi termina ultimul dintre interogatoriile pe care i le lua poliţia, iar ambasadorul italian tocmai pleca spre biroul lui de la Tel Aviv.

Înarmaţi cu stingătoare, agenţii de securitate ai hotelului reuşiseră să stingă incendiul din camera lui Giovanni. Directoarea hotelului chemase poliţia, dar, înainte de sosirea lor, Cal şi Irene se pregătiseră pentru anchetele care ştiau că vor urma. Giovanni şi familia lui fuseseră victimele unui complot, asta era evident. Dar să explice pentru ce fuseseră luaţi ostatici avea să fie o treabă delicată.

Se hotărâseră repede să nu înmâneze relicvele poliţiei. Spinul ieşise din discuţie. Era atât de ars din cauza căldurii, încât se dezintegrase, se transformase în praf când Giovanni încercase să-l salveze de pe masa carbonizată. Dar lancea şi cuiul, puse alături, erau potenţial periculoase şi ei nu aveau nicio dorinţă să le spună autorităţilor adevărul. Era ca şi cum ar fi dat drumul duhului din sticlă. Dacă se

găsea un alt Spin Sfânt? Existau mai multe grupuri extremiste în lume care ar fi putut încerca să termine ceea ce începuseră Cavalerii lui Longinus.

Cal propusese o alternativă pentru soarta relicvelor şi Irene şi Giovanni fuseseră de acord. La sosirea autorităţilor, Irene ascunsese lancea şi cuiul, învelite în prosoape de baie, în camera ei.

Cal insistase să fie prezent la discuţia iniţială a lui Giovanni cu poliţia, susţinând că tânărul preot nu era capabil să îndure interogatoriul singur. El sângera şi se afla în şoc – asta era clar – şi, în timp ce medicii îi bandajau încheieturile şi îi dădeau oxigen, Cal răspunsese primului val de întrebări, învârtind povestea şi oferindu-i lui Giovanni un ghid pentru declaraţiile următoare.

Cal se prezentase drept consultant al Vaticanului, angajat să cerceteze stigmatele preotului. Devenise prieten de familie şi se oferise voluntar să-l caute pe Giovanni atunci când acesta fusese răpit. Le spusese inspectorilor de poliţie că un grup neonazist era responsabil pentru astea, răpindu-i familia pentru a-l sili astfel să acţioneze ca agent al lor. Cal le spusese că încercau să-l oblige pe respectatul preot stigmatizat să detoneze o vestă cu explozibili într-un loc sfânt din Ierusalim, ca o acţiune foarte vizibilă de provocare şi teroare, îndreptată împotriva Israelului. Când Cal observase focul din cameră, el avertizase personalul hotelului despre o bombă, fără să ştie dacă vesta fusese sau nu livrată. Un bărbat, aflat la telefon, dădea ordine. După ce personalul hotelului plecase să evacueze clădirea, Cal povestise că îl auzise pe bărbat spunându-i lui Giovanni să meargă pe Via Dolorosa, unde cineva îi va da vesta şi instrucţiuni unde să o detoneze. După ce şi-ar fi îndeplinit misiunea sinucigaşă, familia lui urma să fie eliberată.

De ce fusese un incendiu în cameră? Cal scormoni cu furie după o explicaţie şi spuse că Giovanni încercase să atragă atenţia, în tăcere, ca să primească ajutor. Şi din patul lui, Giovanni, care ascultase cu atenţie invenţiile lui Cal, îşi scosese

masca de oxigen şi spusese că da, asta se întâmplase.

★

După întâlnirea cu patriarhul, Cal îl găsi pe Giovanni în noua lui cameră, la un alt etaj al hotelului. Irene stătea alături de el.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Misiune îndeplinită. Lancea are un nou cămin. Vreo problemă cu poliţia?

— Au pus aceleaşi întrebări de multe ori, spuse Giovanni, slăbit. Le-am dat răspunsurile pe care le-ai dat şi tu. Ambasadorul italian a fost foarte drăguţ şi de mare ajutor. Mi-a adus un paşaport temporar cu numele meu adevărat. A reuşit să ne facă legătura cu mama, la spitalul din Roma unde a fost dusă, împreună cu Carla şi Federico. Sunt cam zdruncinaţi, dar în regulă. Au fost martori la o baie de sânge, din păcate. Doi poliţişti au fost împuşcaţi, unul a murit. Amândoi bărbaţii care îi reţinuseră au fost împuşcaţi mortal de poliţie.

— Locotenent-colonelul Cecchi a fost un erou, spuse Irene.

— O să-i trimit tipului o ladă de vin bun, spuse Cal.

— Au vrut să-l ducă pe Giovanni la spital, dar el n-a vrut să meargă, spuse Irene. Sunt supărată pe el. Spuneau că are nevoie de o transfuzie.

— O să merg la spital după ce o văd pe mama, spuse el. Nu vreau decât să merg acasă.

— Mă duc să vorbesc cu directoarea, să mă ocup de nota de plată şi să fac rezervare la un zbor spre Roma, spuse Cal. Dar mai avem încă ceva de rezolvat înainte de a ne urca în avion.

★

Nisipul se simţea fierbinte sub picioarele lor goale, dar valurile dansau în lumina serii şi apa era ispititoare. Cei trei se îndreptaseră direct spre ţărm, pe plajă. Oamenii care făceau plajă n-ar fi putut ajunge decât la o singură concluzie, văzându-i cum se îndreptau dinspre promenadă, spre mare. Bărbatul înalt, bine clădit, purta un şort de baie şi ducea o

cutie metalică, mică, în mâna bandajată. Femeia brunetă purta un tricou şi pantaloni scurţi şi mergea între cei doi. Tânărul mai scund, rotunjor, era cel mai puţin pregătit pentru plajă, cu pantaloni de bumbac, o cămaşă cu mâneci lungi cu nasturi de sus până jos şi o şapcă de baseball. Mâna lui dreaptă era bandajată şi mergea nesigur, ajutat de femeie. Impresia inevitabilă era aceea că erau un fel de familie, sau poate prieteni, angajaţi în misiunea sumbră de a împrăştia în mare cenuşa cuiva drag.

Cu apa care le scălda gleznele, ei se opriră şi contemplară apusul. În spatele lor era oraşul Tel Aviv, modern şi vibrant. De pe promenadă, muzica de la câteva zeci de baruri se revărsa spre apă.

— Pare un păcat, spuse Irene. Ceva atât de preţios.

— Este mai mult decât un păcat, spuse Cal şi se dezbrăcă de tricoul polo. Arheologul din mine plânge ca un copil.

Giovanni era singurul dintre ei căruia nu-i părea rău.

— Trebuie să facem asta. Când ceva atât de bun este schimbat în ceva atât de rău, atunci calea de urmat este clară.

— Va fi secretul nostru, spuse Cal. Nicio altă persoană în afară de noi nu trebuie să ştie despre asta.

Cal era un înotător puternic, atletic, chiar şi cu o cutie în mână. Alternă brasul cu înotul pe o parte. Curând, Giovanni şi Irene nu mai erau decât nişte siluete mici, pe ţărm, printre hoinari, jucători de volei pe plajă, familii şi îndrăgostiţi. Soarele coborî mai jos, deveni roşu şi începu să se stingă în orizontul lichid. Cal se opri, bătu apa cu picioarele şi se uită în jur pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere. La început, simţi nevoia să calculeze distanţa faţă de ţărm şi poziţia relativă faţă de clădirile înalte de la orizont, apoi se opri din încercarea de a-şi stabili poziţia. Nu va încerca niciodată să revină în acest loc.

Nu se gândi la nimic. Nu spuse nicio rugăciune. Desfăcu capacul penarului de zece şekeli şi îl întoarse cu fundul în sus.

Cuiul Sfânt, unul dintre cele două cuie de tâmplărie pe care romanii le folosiseră ca să fixeze încheieturile lui Hristos de o cruce de lemn, căzu cu un clipocit şi începu să se scufunde spre fundul mării, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

TREIZECI ŞI TREI

Grădinile papale erau înflorite şi parfumul puternic al teilor îi umplea nările lui Cal. Sub privirea vigilentă a unor membri ai Gărzii Elveţiene şi ai Jandarmeriei Vaticanului, papa Celestin şi Cal se bucurau de soare, plimbându-se şi discutând.

— Asta este ceea ce ştiu, spuse Cal. Contactul meu de la carabinieri îmi spune că omul acela, care încerca să-l determine pe Giovanni să facă lucrul acela teribil, nu a fost identificat. Utiliza un telefon de unică folosinţă.

— Un „burner" spuse papa, strângând din buze. Când Cal îşi arătă surpriza că ştia cuvântul, el îi răspunse: Chiar şi papa se mai uită din când în când la filmele de la Hollywood.

— Sper ca şeful reţelei să fie găsit şi asta repede, spuse Cal. Am aflat, pe propria piele, că el şi oamenii lui sunt ucigaşi nemiloşi.

Zâmbetul papei dispăru.

— Este mult rău în lume, atât de mult rău, spuse el clătinând din cap. Nu putem decât să ne luptăm cu forţele întunericului folosind forţele luminii. Credinţă, dragoste şi generozitate, astea sunt armele noastre.

— Ce se va întâmpla cu Giovanni? întrebă Cal.

— Ce să se întâmple? Îşi va continua munca bună pe care o face. Îl vom lăsa în parohia lui de la Monte Sulla. Dacă mai mulţi oameni vor să participe la slujbă în biserica lui decât în bazilica mea de la Sfântul Petru, atunci aşa să fie. Asta nu mă deranjează. Simt că pot să-i vorbesc Domnului şi El îmi aude rugăciunile. Dar legătura dintre Dumnezeu şi Padre Gio, ei bine, asta este ceva cu adevărat special. N-ai decât să invoci misterele mecanicii cuantice, eu invoc misterele credinţei. Poate că ne referim la acelaşi fenomen.

— Poate că da.

Papa se opri din mers şi se întoarse către Cal.

— Profesore, ai suferit şi ai îndurat multe în misiunea ta de a-l salva pe acest preot şi de a servi Biserica. Papa ar dori să facă ceva pentru tine. Ca semn al prieteniei şi admiraţiei noastre.

— Nu am nevoie de nimic, spuse Cal. A fost o onoare pentru mine să vă pot fi de folos.

— Te rog, trebuie să fie ceva.

Cal se gândi pentru un moment şi apoi spuse:

— Ar fi ceva ce aş preţui cu adevărat.

— Spune-mi.

— Mi-ar plăcea să pot face ceva ce nu cred că a fost acordat vreodată unui om de ştiinţă din afară. Mi-ar plăcea să am acces nerestricţionat la Biblioteca Vaticanului şi la arhiva secretă a Vaticanului.

— Consideră că s-a rezolvat, profesore. O să emit un decret pentru cardinalul bibliotecar şi pentru cardinalul arhivar. Sper că rezultatul acestui privilegiu special va fi acela că vei veni să ne vizitezi mai des. Uşa mea va fi mereu deschisă pentru tine.

— Vă mulţumesc, Sfinte Părinte. Sunt smerit şi recunoscător.

Odată plimbarea încheiată, papa îi spuse lui Cal că mai dorea să-i spună un singur lucru.

— Ştii, profesore, zise el, cu o sclipire în ochi, dacă ai fi oferit Lancea Sfântă Vaticanului, noi probabil că am fi acceptat-o.

★

Cal mai avea o singură zi plină în Roma înainte de zborul său spre casă, dar era prea obosit ca să facă altceva în noaptea aceea în afară să stea în camera lui de hotel şi să comande cina. Irene îi spusese că Giovanni îşi revenea în spital, ca urmare a transfuziilor de sânge şi a mâncării de la mama. Dacă totul mergea bine, urma să fie externat dimineaţă şi să se ducă direct la Monte Sulla, ca să ţină slujba de duminică. Probabil că urma un circ mediatic, dar era hotărât să-şi continue viaţa ca preot parohial.

Irene stătea cu mama, cu mătuşa şi cu nepotul ei, în apartamentul carabinierilor de pe Via Veneto. La prânz urmau să fie conduşi înapoi la Francavilla, dar, înainte să plece, ea dorea să-l vadă la o cafea. Era nervos şi încă încerca să-şi dea seama ce ar putea să-i spună. Îşi dorea să o revadă, şi-o dorea în viaţa lui, dar cum avea să funcţioneze asta? Şi ea ce-şi dorea? El turnă toate cele trei sticluţe de votcă din minibar într-un pahar, pe care îl dădu peste cap. În câteva secunde, medicamentul îşi făcu efectul şi simţi cum îngrijorările i se topesc. Se va descurca cu Irene, de dimineaţă. Se descurca bine cu femeile.

Se auzi o bătaie în uşă şi o voce înăbuşită care anunţa room service-ul. Se adâncise atât de mult în fotoliu încât avu nevoie de ceva forţă să se ridice de acolo.

Dacă n-ar fi fost ameţit, poate că s-ar fi gândit mai bine la jacheta prost croită a chelnerului, la proasta interpretare a salutului *„buonasera signore”* şi la faptul că lăsase uşa întredeschisă după ce împinsese căruciorul înăuntru. Şi poate că ar fi reacţionat mai agresiv când chelnerul ridicase şervetul de pe cărucior ca să scoată la iveală nu o farfurie de rigatoni, ci un pistol semiautomat, care fu imediat îndreptat spre faţa sa.

Cal se trase câţiva paşi înapoi, dintr-odată mult mai atent la faţa chelnerului. Era un domn în vârstă, distins, cu aerul inconfundabil al unei persoane privilegiate. Jacheta albă, de serviciu, era o absurditate, nu doar pentru că nu i se potrivea, ci şi pentru că bărbatul nu arăta absolut deloc a servitor.

— Profesore Donovan, spuse Schneider. În sfârşit.

Cal recunoscu vocea germanică din Ierusalim.

Uşa camerei se deschise şi se închise la loc.

Pe Gerhardt îl recunoscu imediat. Bărbatul mare şi blond, care purta haine de angajat al hotelului, avea acelaşi pistol şi amortizor pe care le văzuse Cal şi la München.

Îl copleşi repulsia.

Acesta era bărbatul care o dezbrăcase şi o umilise pe Irene.

Acesta era bărbatul care-i lăsase să moară în incendiu.

Şi acesta era bărbatul care urma, probabil, să-l omoare în seara asta, cu un glonţ pe care nu-l va auzi.

— Te rog să nu te mişti, profesore, spuse Schneider.

Gerhardt făcu câţiva paşi mari ca să ajungă în spatele lui Cal, care simţi imediat durerea ascuţită, arzătoare, a acului care îi fu înfipt în fund.

— Acum poţi să te aşezi, spuse Schneider.

Efectul injecţiei fu rapid. Cal se prăvăli pe canapea, în timp ce Gerhardt aranja perdelele. Schneider îşi scoase jacheta albă şi o înlocui cu o haină sport din caşmir fin, care fusese atent împachetată şi aşezată sub tava de pe căruciorul de mâncare. Se aşeză în faţa lui Cal şi îşi lăsă, neglijent, pistolul în poală.

Cal simţi nevoia să încerce să numere liniile şerpuitoare care apăreau şi se dizolvau în faţa ochilor lui. Când pierdu şirul, începu din nou. Încercă să numere cu voce tare, dar dacă îi ieşise ceva pe gură, el nu auzi.

În cameră mai era un cărucior. Încercă să se ridice să spună că nu este nevoie de atâtea cărucioare, dar nu reuşi decât pe jumătate. Gerhardt îl prinse înainte să cadă peste colţul ascuţit din metal al măsuţei de cafea. Cu o mişcare atletică, musculosul îl ridică pe Cal pe un umăr şi îl îndesă într-un cărucior pentru lenjerie murdară cu însemnele hotelului.

TREIZECI ŞI PATRU

Îşi dădu seama destul de repede.

Orice fusese în seringă, efectul trecuse. Nu se mai afla în camera lui de hotel. Îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, ca să vadă unde era. Se afla într-un dormitor mare, cu picturi moderne pe perete. Dintr-un dulap cu sertare era aţintită spre el o cameră video.

Se aştepta să fie legat de pat, dar, surprinzător, nu era. Îşi dădu picioarele jos şi se strădui să facă câţiva paşi, dar îşi simţi capul ca pe un balon cu apă, întins până la punctul de plesnire. Se aşeză înapoi şi încercă să-şi maseze capul pentru a face să dispară durerea pe care o simţea pulsând.

Pe scări se auzeau două seturi de paşi. Aparent, fusese obiectul amuzamentului germanilor.

— Unde suntem? îl întrebă pe Schneider.

— Nu prea departe de centrul oraşului. O vilă liniştită pe Via Apia Antica.

— Un loc drăguţ în care să locuieşti. Al tău?

— Îi aparţine unui coleg.

— De asemenea, un loc drăguţ să mori, spuse Gerhardt, în timp ce flutura jucăuş arma. Nu suntem prea departe de catacombe.

— Atunci de ce mai sunt încă în viaţă?

Schneider îşi trase un scaun.

— Nu este nevoie de prea multă agitaţie şi nu este nevoie de un interogatoriu lung şi epuizant, spuse el. Ne vei spune ce vrem să ştim şi se va termina fără durere. Sau vei refuza şi atunci va fi o durere indescriptibilă şi vom ajunge la acelaşi rezultat. Şi este important pentru tine să ştii acest lucru; dacă ne dai informaţii greşite, îi vom interoga şi le vom produce durere lui Irene Berardino şi Giovanni Berardino. Unul sau amândoi probabil că ne vor spune ceea ce vrem să aflăm, înainte să fie omorâţi.

Astăzi îi păzeşte poliţia. Mâine nu vor mai avea protecţie. Înţelegi situaţia în care te afli?

Cal dădu din cap. Înţelesese perfect.

— Bine. Tu ştii deja ce urmează să te întreb. Spune-mi ce s-a întâmplat cu relicvele. Ele ne aparţin şi le vrem înapoi.

Cal îşi frecă ochii. Un val de greaţă îi răscoli stomacul. „Normal, se gândi el, o să mor cu mahmureală."

— Care-i planul? întrebă el. Aveţi de gând să mai atacaţi odată Israelul?

Schneider oftă.

— Curios până la capăt. Semnul distinctiv al unui om de ştiinţă. Ţi-am urmărit hoinărelile prin Italia şi Germania ca să ne dăm seama ce ai aflat despre interesele noastre comune. Te-ai descurcat bine. Prea bine. Am încercat să te omorâm de două ori. A treia oară nu vei mai fi atât de norocos. Deci, va fi Israel, sau New York, sau Los Angeles, sau orice alt loc cu un număr mare de evrei. Noi vom încheia ceea ce a început Hitler şi vom continua de acolo.

— Cavaleri teutoni călărind spre asfinţit.

— Nu, spre răsărit. Zorii unei zile noi şi toate astea. Acum, haide, nu sunt aici ca să vorbesc despre trecut sau despre viitor. N-ar trebui să ne intereseze decât prezentul. Unde sunt relicvele?

Cal se gândi rapid la cum avea să joace. În acest moment uluitor de deprimant, singurul lucru de care îi păsa era cum să o protejeze pe Irene. Povestea lui trebuia să fie convingătoare şi cea mai bună modalitate de a convinge pe cineva de adevăr este să spui adevărul. Sau aproape.

— Spinul a ars. S-a făcut cenuşă. Am încercat să-l recuperăm, dar se transformase în praf.

— Păcat, spuse Schneider.

— Îl crezi? spuse Gerhardt.

Schneider ridică din umeri.

— Până acum, da. Celelalte relicve?

— Se află pe fundul mării adânci şi albastre.

Bătrânul se încruntă.

— O, da? Şi cum s-a întâmplat asta?

— Ziua următoare ne-am dus la Tel Aviv. Am închiriat un skijet şi am ieşit în larg, în Mediterana. Întâi am aruncat lancea, apoi am mers mai departe şi am aruncat şi cuiul. Fără repere, fără coordonate GPS, nu le-aş putea găsi nici dacă viaţa mea ar depinde de asta, ceea ce presupun că se întâmplă.

— Şi pentru ce ai făcut aşa ceva?

— Nu voiam ca voi, sau alţii ca voi, să arunce în aer evrei, sau musulmani, sau creştini, sau oameni de orice fel. Nu a trebuit să mă gândesc prea mult.

— Un profesor care distruge artefacte istorice preţioase, spuse Schneider şi se ridică. Ce dezamăgitor!

— O să accepţi, pur şi simplu, ceea ce ţi-a spus? întrebă Gerhardt. Lasă-mă să-l întreb în felul meu.

— Cred că spune adevărul. În orice caz, este improbabil să-şi schimbe povestea, chiar şi cu metodele tale. Când îi vom avea pe fată şi pe preot, vom vedea dacă ne spun aceeaşi poveste. Atunci vom şti cu siguranţă.

Cal se ridică şi el, determinându-l pe Gerhardt să-şi ridice pistolul şi să se aşeze între el şi Schneider.

— Ţi-am spus totul, spuse Cal, ridicând vocea şi cu capul bubuindu-i. Lasă-i în pace.

— Asta nu mai este problema ta, spuse Schneider. Dă-mi arma, Gerhardt.

— Pentru ce? întrebă malacul.

— În ciuda unei vieţi lungi şi interesante, este ceva ce n-am făcut niciodată. N-am omorât pe nimeni. Cred că acesta ar fi un moment bun să rezolv şi această problemă. Piedica e ridicată?

— Da.

— Dă-o încoace.

Transferul nu dură mai mult de două secunde şi, în timpul acesta, Cal făcu o ultimă încercare disperată de a rămâne în viaţă.

În timp ce Schneider ridică arma până la nivelul taliei, Cal se aruncă înainte, lovi braţul care ţinea arma cu mâna stângă şi cu pumnul drept îl lovi pe Schneider în frunte.

Înainte ca Gerhardt să-l lovească în stomac, Cal auzi trei zgomote distincte, unul după altul: geamătul surd al lui Schneider, în timp ce cădea la pământ, pocnetul armei care cădea pe pardoseală şi sunetul jos al unui glonţ tras prin amortizor, care ajunsese în perete.

Gerhardt era ca un taur furios, lovindu-l pe Cal cu pumnii şi cu picioarele. Cal încercă să riposteze, dar pumnii lui parcă loveau în beton. Nimic din ceea ce făcea nu încetinea ploaia de lovituri.

Malacul îi dădu şi câteva şuturi şi Cal primi o lovitură de bocanc în abdomen, care îl zbură peste un dulap. Se lovi rău şi căzu în genunchi. Era groaznic să fii lovit în felul acesta.

Gerhardt se apropie, iar dacă ar fi rămas jos, Cal ar fi fost lovit în cap şi venea sfârşitul. Se întinse după ceva şi mâna lui apucă mânerul unui sertar de la măsuţa de toaletă. Încercă să se ridice, dar se prăvăli în faţă, sertarul zbură din dulap şi împrăştie lenjerie de damă prin cameră.

Gerhardt stătea deasupra lui calculând o lovitură fatală. Poate un bocanc care să-i rupă gâtul sau poate o lovitură ca de topor, cu două mâini, în ceafă.

Alese toporul.

Mâinile lui Gerhardt începuseră să coboare, când Cal roti sertarul de mâner cu ultimele puteri.

Se auzi un sunet de lemn sfărâmat, sau de ţeastă, sau amândouă.

Gerhardt se afla alături de el, pe podea, înconjurat de bucăţi de lemn. Încă mişca. Braţele şi picioarele lui împingeau în pământ, încercând să-i ridice corpul masiv, răsturnat.

Cal era în patru labe. Avea mâinile goale. Încercă să se ridice şi se sprijini de măsuţa de toaletă ca să ajungă în poziţie verticală. Pe masă se afla o lampă de cristal, un obiect stilat, feminin, aşezat pe o parte, alături de nişte rame de fotografii căzute şi de sticlă spartă. Lampa îşi găsi drumul spre mâinile lui Cal şi, când o ridică deasupra capului, firul se smulse din priză şi lampa se stinse.

— N-ai să-i faci rău din nou, n-ai să-i faci rău din nou, se auzi Cal strigând şi văzu sânge, atât de mult sânge. Lampa lovi iar şi iar în ţeasta lui Gerhardt.

Schneider gemu şi se trezi şi văzu un cap zdrobit.

La început, zâmbi. Se gândea că probabil era al lui Donovan, dar adevărul îl lovi şi începu să jelească.

— Gerhardt, nu!

Cal se zbătea să respire. Camera începu să se învârtească încet.

Amândoi bărbaţii văzură pistolul lui Gerhardt în acelaşi timp, dar Cal făcu prima mişcare.

Se întinse după el, simţi tocul aspru în pumnul lui şi se întoarse în căutarea ţintei sale.

Schneider se împleticea pe hol, lovindu-se de pereţi, până când în faţă îi apăru o uşă.

Alt dormitor.

Închise uşa în urma lui şi o încuie.

Cal îl urmă, furios.

— N-ai să-i faci rău din nou, ticălosule! strigă el.

Schneider căută frenetic în birou, apoi în noptiera din stânga, apoi în noptiera din dreapta. I se spusese că se află aici, în caz că ar avea nevoie de el vreodată. Acolo găsi un mic revolver, cu magazia plină. Cal se repezi cu umărul în uşa dormitorului.

Schneider alergă în baie, încuie şi uşa aceea şi se întoarse cu faţa spre oglinda de deasupra chiuvetei.

Era din nou un băieţel.

Era tatăl lui.

Era el însuşi.

Se holbă la imaginea lui. „Nu privi în altă parte!”, strigă el, în timp ce pistolul apăsat pe tâmpla lui se descărcă, împrăştiindu-i creierii pe tapetul frumos.

TREIZECI ŞI CINCI

— Nu, insist, îi spuse Cal Irenei, la telefon. Sunt bine. Mă externează în după-amiaza asta. Tu trebuie să stai cu mama ta. Îmi amân zborul. O să vin după tine la Francavilla. Tu trebuie doar să-mi promiţi ceva.

— Da?

— Că nu o să râzi de faţa mea. Seamănă remarcabil de bine cu o vânătă.

Se afla într-o clinică privată din Roma, sub îngrijirea medicului personal al papei, dar nu avusese nevoie de prea mult tratament. Era plin de vânătăi şi contuzii, dar nu avea niciun os rupt, în afară de câte o fractură subţire la două dintre coaste. Dar era sătul de spitale şi dorea să plece. Fusese pacient de trei ori în vara asta, adică de trei ori mai mult decât în ultimii treizeci de ani, în total.

Medicul lui trecu pe acolo înainte de prânz şi îi făcu o examinare sumară finală, înainte de a-l declara apt să călătorească, dar purtând un corset pentru coaste.

— Nu-l cunoaşteţi pe Umberto Tellini, nu-i aşa? îl întrebă Cal pe doctor.

— Cum să nu. Toată lumea îl ştie pe Tellini.

— Ştiţi cumva dacă este de serviciu astăzi? Aş vrea să-i spun la revedere.

— De fapt, sunt convins că nu este la clinică. Mă ocup personal de pacienţii lui. Şi-a luat o zi liberă.

— Când îl vedeţi, spuneţi-i că-mi pare rău că l-am ratat.

★

— E frumos din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vizitaţi, spuse Giovanni.

Se afla în grădina casei parohiale din Monte Sulla, bucurându-se de soare şi de liniştea după-amiezii ca să se gândească, să mediteze şi, mai ales, să se roage.

— Ce fel de doctor aş fi dacă nu m-aş întoarce să-mi verific cel mai stimat pacient? spuse Tellini, care ţinea în mână o mică trusă medicală.

— Nu ştiam că am fost pacientul dumneavoastră, spuse Giovanni ridicând privirea de pe banca pe care stătea. Se surprinse pe sine. Îmi pare rău. Am fost necioplit.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Vaticanul este îngrijorat de sănătatea ta. Eu îi voi comunica personal papei când mă întorc la Roma.

— Mă simt mai puternic. Sângerarea s-a oprit, ştiţi.

— S-a oprit?

— De când cuiul a fost…

Telllini făcu câţiva paşi înainte şi se aplecă peste preot.

— A fost ce?

— Pierdut.

— Pierdut unde?

— Nu v-aş putea spune. Va trebui să vorbiţi cu profesorul Donovan despre asta.

— Dar sunt aici şi vorbesc cu tine.

Lui Giovanni nu-i plăcu tonul din vocea lui Tellini.

— După cum spuneam, domnule doctor, vă mulţumesc pentru că aţi venit să mă vizitaţi. Vă rog să-i transmiteţi papei că sunt bine. Mi-e teamă că va trebui să mă întorc la rugăciunile mele, acum.

Faţa lui Tellini se transformă din amabilă în ameninţătoare.

— Unde este? întrebă el.

Giovanni se ridică.

— Ar trebui să plecaţi.

— Spune-mi.

— Va trebui să strig după ajutor dacă nu plecaţi.

În mâna lui Tellini apăru un cuţit.

— Pentru ultima dată, vrei să-mi spui unde găsim cuiul?

— Noi? întrebă Giovanni.

— Treaba asta este mult prea importantă pentru un singur om. Am pierdut compatrioţi. Ucişi în

propria mea casă. Nu contează. Îndurăm. Şi trebuie să-l avem.

Giovanni oftă din greu.

— Cred că oamenii ca dumneavoastră n-ar trebui să fie niciodată în posesia lui. Şi nu-l veţi avea. Trebuie să mă credeţi. Cuiul nu va fi găsit niciodată. Nu este decât o aşchie de fier pe fundul unui ocean vast şi adânc.

Doctorul lăsă să-i scape un suspin înfiorător şi ridică mâna.

— Atunci, asta este, spuse el şi înfipse cuţitul rapid şi adânc în pieptul preotului.

Cal ştiu că urma să facă un ocol, cu mult înainte de a vedea semnul către Monte Sulla. Se afla în Abruzzo, pe drum spre Francavilla să o vadă pe Irene, când îl cuprinse un sentiment copleşitor de serenitate şi, odată cu el, nevoia puternică de a-şi lua la revedere de la Giovanni.

În Francavilla, Irene tocmai cumpărase mâncare pentru mama sa când, şi ea, fu lovită de un sentiment de uluitoare împăcare care o făcu să se simtă uşoară şi aeriană.

Ajungând în oraşul medieval, Cal parcă maşina închiriată în piaţa bisericii Santa Croce. Ultima dată când fusese aici, Padre Gio celebrase slujba şi fusese o nebunie. Nu avea nicio îndoială că duminică va fi iar haos, fiind prima duminică de când preotul lor revenise la biserică. Dar astăzi, totul era liniştit.

Bătu la uşa casei parohiale a lui Giovanni şi fu întâmpinat de ambele călugăriţe, maica Vera şi maica Theresa. Aveau şorţurile pline de făină şi amândouă păreau fericite.

— Profesore Donovan, spuse maica Vera. Nu cred că vă aşteptam, dar trebuie să rămâneţi la cină. Padre Gio va fi atât de încântat să vă vadă. El ne-a spus cum i-aţi salvat pe el şi familia lui.

— Sper că nu-l deranjez.

— O, nu, spuse maica Theresa. Este în grădină, se roagă. Tocmai l-aţi ratat pe doctor cu aproape o oră. El spunea că nu poate să rămână la cină.

— Ce doctor?

— Doctorul Tellini. A venit să vadă ce mai face Padre Gio.

Cal traversă sufrageria, spre grădina din spate.

La început nu văzu nimic, apoi ochii îi căzură pe o bancă de piatră şi o formă întunecată, pe pământ, în spatele ei.

— Iisuse!

Se îndreptă încet spre bancă, încercând să amâne inevitabilul pentru câteva clipe.

Giovanni, îmbrăcat în haina clericală neagră, era întins pe iarba verde, cu trupul aşezat în formă de cruce. Patru ţepuşe strălucitoare din oţel îi fixau încheieturile şi gleznele de peluză. Un cuţit, cu mânerul ud de sânge, era înfipt în partea dreaptă a pieptului.

Dar Cal nu se uită la bucăţile de metal care îi străpungeau corpul.

Dorea să-i vadă faţa cu ochii deschişi, aparent privind cerul, îngheţată într-o expresie de bucurie pură, nealterată.

★

La gurile râului Tibru, la Ostia, unde marele râu se varsă în Marea Tireniană, doi băieţi erau la pescuit. Apele erau murdare, maronii, un torent învolburat, şi cei doi băieţi erau frustraţi că găleţile lor erau tot goale.

În Berlin, în Postdamer Platz, poliţia federală germană deschidea seiful din biroul lui Lambret Schneider şi descoperea un carneţel mic, legat în piele, care conţinea toate detaliile despre toţi bărbaţii care îşi spuneau Cavalerii lui Longinus.

La capela de la Domus Sanctae Marthae, papa Celestin ţinea slujba de dimineaţă împreună cu personalul casei, ştergându-şi lacrimi amare în timp ce dedică predica memoriei lui Padre Gio, un preot tânăr, care fusese atins de Dumnezeu şi luat prea devreme.

Pe Viale Nettuno, în Francavilla, cu portbagajul maşinii sale închiriate deschis, Cal o ţinea în braţe pe Irene lăsând-o să plângă pe umărul lui. În clipa

aceea ştiu că nu se vor mai vedea niciodată deoarece Cal îi va aminti mereu de clipele cele mai triste din viaţa ei.

— Aş putea să mai rămân câteva zile.

Ea scutură din cap şi îşi feri privirea. O lacrimă îi aluneca încet pe obraz.

— Doi oameni care au trecut prin atât de multe împreună nu vor fi niciodată despărţiţi, spuse el.

— Inseparabilitatea cuantică? spuse ea.

— Da, inseparabilitatea cuantică.

Şi, pe malul râului, unul din băieţi se întoarse către celălalt şi spuse:

— Mai încercăm o dată. Mi-e foame.

— Nu, de trei ori.

— Bine, de trei ori, fu de acord primul.

Băiatul aruncă momeala jos şi departe, una dintre cele mai bune aruncări ale zilei, şi începu să o tragă înapoi spre ţărm.

Se instală dezamăgirea când firul fu aproape complet înfăşurat, dar apoi simţi rezistenţă, una puternică, şi smuci undiţa ca să înfigă bine cârligul.

— Trage tare! Mai tare! strigă celălalt băiat.

— Este uriaş, este un monstru, spuse primul băiat, încordat din cauza efortului.

Ceva uriaş ieşi, într-adevăr, din apă, dar nu un peşte.

Întâi ieşi un braţ gol pictat cu cerneală neagră. Neagră ca noaptea. Tatuajul cu Lancea Sfântă şi fulgerele SS.

Apoi apăru şi restul, un bărbat fără cămaşă, cu un ecuson din plastic în jurul gâtului.

Pe ecuson scria:

Policlinica universitară Agostino Gemelli, dr. U. Tellini.

În Italia, unui preot tânăr îi apar stigmatele răstignirii. Papa îi cere lui Cal Donovan, profesor la Harvard, să investigheze. În Germania, o organizație neonazistă crede că acest preot este cheia către un secret care va schimba harta lumii. Când preotul este răpit, începe o cursă contracronometru, iar Cal trebuie să-l găsească înainte să aibă loc o catastrofă de proporții apocaliptice.

„Omagiul inteligent și plin de suspans al lui Cooper adus romanelor *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute* (1981) și *Codul lui Da Vinci* (2003) va fi pe placul iubitorilor de acțiune, thriller și conspirații."

Booklist

„Cooper... nu este un scriitor obișnuit de thrillere, ci unul care pune întrebări importante... captivant."

Daily Mail

„Până și fanii lui Dan Brown ar trebui să ia în considerare cartea asta."

Publishers Weekly

virtual project

ISBN: 978-606-006-397-1

9 786060 063971

www.raobooks.com

{1} Zucchetto – pălărie ecleziastică, mică, care se aşază pe vârful capului (n. tr.).

{2} Casa mea e şi a ta (tr. lb. portugheză).

{3} Congregation for the Doctrine of Faith, CDF – Congregaţia pentru Doctrina Credinţei (n. red.).

{4} Fatherland – ţara-mamă (n. tr.).

{5} Ivy League – asociaţia celor mai bune opt universităţi din SUA (n. red.).

{6} BND – Bundesnachrichtendienst, Agenţia Federală de Contrainformaţii a Germaniei (n. tr.).

{7} Anschluss – anexarea Austriei de către Germania nazistă, în 1938 (n. tr.).

{8} Mănâncă, mănâncă (trad. lb. it.).

{9} Catari – membri ai unei secte creştine, adepţi ai unor precepte morale ascetice, ai reîncarnării şi practicanţi ai unor ritualuri de iniţiere, au fost persecutaţi de Biserica Catolică şi distruşi în asediul fortăreţei Montsegur, în 1244 (n. tr.).

{10} Untersturmführer – grad paramilitar în SS şi SA, echivalent aproximativ cu gradul de sublocotenent sau locotenent din armata regulată (n. tr.).

{11} Grupul de operaţiuni speciale al carabinierilor (n. tr.).

{12} Cardinal Camerlengo – este titlul unui post administrativ în administraţia Vaticanului care se ocupă de proprietăţile şi veniturile Sfântului Scaun (n. tr.).

{13} Inelul Pescarului – Anulus Piscatoris, este unul dintre simbolurile papalităţi, care se trage de la Sf. Petru, primul papă, un fost pescar (n. tr.).

{14} Noroc, în limba germană.

{15} Acoperământ mic pentru cap, uşor rotunjit, purtat de mulţi bărbaţi evrei (n. red.).

CUPRINS

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI CINCI

Table of Contents

UNU	2
DOI	6
TREI	11
PATRU	14
CINCI	27
ŞASE	46
ŞAPTE	51
OPT	61
NOUĂ	73
ZECE	79
UNSPREZECE	89
DOISPREZECE	106
TREISPREZECE	126
PAISPREZECE	139
CINCISPREZECE	150
ŞAISPREZECE	165
ŞAPTESPREZECE	174
OPTSPREZECE	185
NOUĂSPREZECE	193
DOUĂZECI	205
DOUĂZECI ŞI UNU	216
DOUĂZECI ŞI DOI	225
DOUĂZECI ŞI TREI	234
DOUĂZECI ŞI PATRU	244
DOUĂZECI ŞI CINCI	259
DOUĂZECI ŞI ŞASE	268
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE	279

DOUĂZECI ŞI OPT 288
DOUĂZECI ŞI NOUĂ 297
TREIZECI 304
TREIZECI ŞI UNU 314
TREIZECI ŞI DOI 325
TREIZECI ŞI TREI 332
TREIZECI ŞI PATRU 336
TREIZECI ŞI CINCI 341